

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *HUNT THE MOON*

KAREN CHANCE

"Karen Chance will enthrall you."

—USA Today Bestselling
Author Rebecca York

Tempt the Stars

A CASSIE PALMER NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**"BU SERIYE KESİNLİKLE GÖZ ATMALISINIZ."-
Edebi Kaçışçılık**

**Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler
*Ay'tı Avlayın***

"Bu sadece bir şehir fantezisi değil, hikaye anlatımının en iyi hali."

-SFRevu

"Bir serinin beşinci kitabının başımı döndürüp beni şaşkına çevirmesine herkes kadar ben de şaşırdım ve *Ay'tı Avla'yı* elime alabileceğimi ve bu karakterlerin bunu tekrar tekrar yapacağını fark ettiğimde daha da çok şaşırdım."

-All Things Urban Fantasy

"Büyüleyici bir dünya... ...Yazar bu kitap için yazım tarzını yeniden keşfetmiş. serisi ile beklentilerin çitasını yükseltti. Hikâyesi şehir fantezisinin ötesine geçiyor ve epik fanteziye doğru ilerliyor."

-LoveVampires

"Pritkin, Mircea ve Cassie, okuyucunun sonunda kimin ayakta kalacağını merak etmesini sağlayacak bir üçgen yaratıyor. Yazar, Cassie'nin her iki aşkını da sevmemizi sağlamakta ve hangisinin daha iyi bir erkek olacağını şaşırmamızı sağlamakta harika bir iş çıkarıyor ... mükemmel bir hikaye."

-Night Owl Yorumları

Şafağı Lanetle

"Gerçek bir cümbüş... Chance, hikayesine bolca şaşırtmaca ve engel ekliyor. zaman yolculuğu, büyü, vampirler ve daha fazlasını harmanlayan birinci şahıs serisi. Tempo hızlı ve maceralar vahşi. Chance yine çok başarılı!"

-RT Kitap Yorumları

".....Gişe rekorları kıran yaz filmlerine eşdeğer bir şehir fantezisi. tatmin edici bir şehir fantezisi macerası."

-SF Sitesi

"Olağanüstü. Karakterler sizi kendi dünyalarına çekiyor ve gitmenize izin vermiyor ." Diyalog komik; hikaye hızlı ilerliyor [ve] entrika dolu,

gerçekten ateşli seks sahneleriyle."

-The Romance Readers Connection

"Mizah, aksiyon ve romantizmle harmanlanmış karanlık bir tema
Şafağı Lanetle, Cassie Palmer serisinin en iyi kitaplarından biri."

-Romance Reviews Today

"Chance vurucu konuşmasında olağanüstüHızlı aksiyon sahneleri,
Sıkı bir olay örgüsü, unutulmaz bir oyuncu kadrosu, oldukça ateşli ve
yürek hoplatan bazı sahneler , bu kitabı ve aslında bu seriyi sevmek için
tüm nedenler."

-Kitaplar Hakkında Gerçekler

Geceyi Kucakla

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı
onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-Publishers Weekly

"*Touch the Dark* ve *Claimed by Shadow*'un aksiyon dolu
olduğunudüşünüyorsanız, kemerlerinizi bağlayın. LaraCroft'un
ayak uydurmak."

-SFRevu

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha
fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli bir romantizm ve
harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyonla iyi inşa edilmiş dünyasını
genişletmeye devam ediyor. Bu, elinizden bırakamayacağınız hızlı bir
okuma."

-Darque Yorumları

"Alışıl gelmiş vampir romanlarının basmakalıp rejiminden harika ve
ferahlatıcı bir adım... Bu romanda her şey var. İnandırıcı karakterler,
Betimleyici ortamlar, heyecan ve ürperti bu okuyucuyu koltuğunun ucunda
tuttu."

-Roundtable Yorumları

Gölge tarafından sahiplenildi

"Baştan sona dur durak bilmeyen bir heyecan yolculuğu, güçlü ve sempatik bir kadın kahramanla çılginca eğlenceli bir boğuşma."

-Rambles

"Bayan Chance bir usta... Bağlanmaya değer bir seri."

-Fresh Fiction

"Doğaüstü fantezinin Kim Harrison, Charlaine Harris ve Kelley Armstrong'un eserleriyle aynı seviyede olan harika bir yazarı."

-Midwest Book Review

"*Karanlığa Dokun*'un devamı niteliğindeki bu kitapta Cassie yeni rolüyle başa çıkmaya çalışırken güç, yozlaşma, ikili anlaşmalar ve acı verici cazibelerle dolu bu hızlı ve karanlık hikâyede sihir bolca yer alıyor."

-Canavarlar ve Eleştirmenler

Karanlığa Dokun

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım ve devam kitabını merakla bekliyorum."

-New York Times çoksatın yazarı Patricia Briggs

"Harika bir tempoya ve çok sayıda canlı karaktere sahip, gerçekten heyecan verici bir kitap. Bu yıl okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Charlaine Harris

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-Booklist

"Hızlı ve aksiyonu bol *olan Karanlığa Dokun*, devasa bir hikaye sunuyor A Fantezi ve romantizmin harmanlandığı bu kitap, her iki türün okurlarını da tatmin edecek."

-Fresh Fiction

"Yeni bir seri için çok umut verici bir başlangıç ve son derece eğlenceli bir ilk roman."

-Locus

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika eğlenceli bir boğuşma. Umarım devamı da gelir!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance onun yanında yerini alıyor. . . Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunuyor. . . . Aksiyon hiç durmuyor. sürükleyici."

-SFRevu

"Mizah, aksiyon ve doğaüstü olayları bir araya getirerek okuyucuları daha fazlası için yalvartacak sürükleyici bir hikâye ortaya çıkarıyor."

-Romance Reviews Today

OceanofPDF.com

KAREN CHANCE'IN KİTAPLARI

CASSIE PALMER SERİSİ

*Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart*

GECE YARISININ KIZI SERİSİ

*Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü*

OceanofPDF.com

Yıldızları Ayartın

BİR CASSIE PALMER ROMANI

KAREN CHANCE

BİR SIGNET SEÇKİN KİTABI

OceanofPDF.com

SIGNET SELECT

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Group (USA) LLC, 375 Hudson Street,
New York, New York 10014

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika |
Çin penguin.com
Bir Penguin Random House Şirketi

İlk olarak Penguin Group (USA) LLC'nin bir bölümü olan New American
Library'nin bir baskısı olan Signet Select tarafından yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Karen Chance, 2013

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in yayıncılığa devam etmesini sağlıyorsunuz her okuyucu için kitaplar.

SIGNET SELECT ve logosu Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN 978-1-101-61690-1

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Övgü

KAREN CHANCE tarafından

yazılan kitaplar Başlık

sayfası

Telif hakkı sayfası

İthaf

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Yirmi Birinci Bölüm

Bölüm Yirmi İki Bölüm

Yirmi Üç

[Yirmi Dört Bölüm](#)
[Yirmi Beş Bölüm](#)
[Yirmi Altı Bölüm](#)
[Yirmi Yedi Bölüm](#)
[Yirmi Sekiz Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz Bölüm](#)
[Otuz Bölüm Otuz Bir](#)
[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)
[Dört Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bu serinin altıncı kitaba kadar gelmesine yardımcı olan okuyuculara! Bir teşekkür olarak, bu kitaba eşlik etmek üzere yazılmış iki novella uzunluğundaki öykü için lütfen web sayfam karenchance.com'a bakın. Bunlar "A Family Affair" ve "Shadowland" başlıklı ön bölümlerdir. İkisi de kitabı anlamak için gerekli değil.

ya da bu romandan keyif almak için değil, ama eğlenceliler, ücretsizler ve Cassie'nin çılgın dünyasının belirli alanlarına daha fazla fikir veriyorlar. Keyfini çıkarın ve okuduğunuz için teşekkürler!

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

"Kocaman olmuşsun."

Küçük ses, kapı aralığındaki daha da küçük kızıdan geliyordu. Onu görmek zordu, gecenin içinde içinden düşen ay ışıkları gibi parıltıyordu ve havada dokunan hayalet izlerinin puslu, grafiti hırıltısı tarafından üzerine yazılmıştı. Boynumdaki bazı kasların gevşediğini hissettim.

Ve sonra çok yüksek bir ses yakındaki bir odadan, "Cassie?" diye seslenince tekrar gerildi.

Zıplamaktan kaçındım -sadece. Ani hareketler onu korkutabilirdi ve şu anda bunu göze alamazdım. "Hemen geliyorum," dedim usulca, hayalet kıza güven verici bir şekilde gülümseyerek.

"Ne?" diye sordu ses, bu kez daha yüksek sesle.

Arkama baktığımda suç ortağım Jonas Marsden'in beyaz kafasının bir ofis kapısından dışarı fırladığını gördüm. Çılgın saçları, pembe yanakları ve kola şişesi gözlükleriyle asit almış Einstein'a benziyordu.

Ancak, görünüşe rağmen, sihir dünyasının fiili lideri olarak konumunu hak ediyordu. Jonas, dünyadaki en büyük sihir işçileri örgütü olan güçlü Gümüş Çember'in başındaydı.

Ama büyük büyücüler de insandır ve Jonas'ın egosu yaşlanma olayını pek iyi karşılamıyordu. Tıpkı geri kalanımız çok alçak sesle konuştuğu için kendisine işitme büyüğü yapmayı reddettiği zamanki gibi. Ne yazık ki aynı şey onun için söylenemezdi.

"Fısıldamanıza gerek yok," diye bağırdı. "Sizi temin ederim, kalkan dayanacaktır."

"Bana söyleyip duruyorsun." Çıkardığımız gürültünün evin geri kalanına yayılmasını önlemek için yaptığı ses kesici büyüden bahsediyordu. Bu biraz önemliydi, çünkü burada tren enkazı bölgesinde geziniyorduk. Elbette, bu son zamanlarda hayatımı oldukça iyi tanımlıyordu.

Benim adım Cassie Palmer ve yeni ta giymiş Pythia'yım, yani dünyanın baş kahiniyim. Bu kulağa olduğundan çok daha etkileyici geliyor, çünkü şimdiye kadar çoğunlukla garip insanlara zaman içinde taksi yolculuğu yapmak ve neredeyse öldürülmekle uğraştım. Birkaç on yıl önce, eksantrikliği sıkıcı gösteren bir adamla birlikte eski vampir efendimi soymaya çalışırken, bugün oldukça sıradan bir gündü.

Ama sinirlerim öyle düşünmüyordu.

Belki de bu yüzden şöminenin üzerindeki benekli ayna bana gergin parmaklarımı gezdirmiyormuşum gibi görünen kısa sarı bukleler, illerimi belirginleştirecek kadar solgun bir yüz ve geniş, ürkmüş mavi gözler gösteriyordu. Ve zerinde "*İyi kızlar asla yakalanmaz*" yazan bir tişört.

Umalım da öyle olsun, diye düşündüm hararetle.

Neyse ki, vampir mahkemelerine göre, bu mahkeme oldukça gevşekti, Rönesans'ta beyaz pn eşdeğeri olan bir adam tarafından yönetiliyordu. Ama Tony'nin katı ve kesin bir kuralı vardı: kimse akşam yemeğini kaırmayacaktı. Nedeninden emin değildim, çünkü vampirlerin yemek yemeye ihtiyaı yoktur. Ve çoğu da yemez, çünkü vampirler için altın standart olan ustalık seviyesinin altındakilerin tat alma duyuları çalışmaz.

Belki de bu bir gelenektir, yaşarken yaptığı ve ölürken de bağlı kaldığı bir şey. Ya da belki de her zamanki gibi aptalca davranıyor ve çoğunlukla yemek yiyemeyen bir grup insanın önünde yemeğinin tadını çıkarmak istiyordu. Her iki durumda da, Jonas ve benim kimse bizi rahatsız etmeden önce bir saatimiz olacaktı.

Büyünün tuttuğunu varsayarsak tabii.

Jonas pek endişeli görünmüyordu. "Burada takunyalarla İrlanda dansı yapabilirsin," diye vnd, "kimse duymaz."

"Hayır, ama yankıları hissedebilirler-"

"Bunun içinde mi?" Devrim döneminden kalma döşeme tahtalarının gıcırtilarını, yağmurun asırlık pencerelere vuran kırbacını ve dışarıda gökyüzünü yararak orijinal alçı duvarlara sıçrayan gölgeler gönderen aralıklı şimşekleri işaret etti. Tony, İstanbul'da tarihi bir çiftlik evinde yaşıyordu. Pennsylvania kırları genellikle kartpostal gzelliğindeydi.

Bu o zamanlardan biri değildi.

"Ya da bizi kokla," diye ekledim.

"Evin öbür ucundan mı?" Jonas alay etti. "Onlar insanüstü değil."

Gözlerimi kırptım. "şey, aslında-"

"Vampirlerine çok fazla kredi veriyorsun Cassie," dedi bana sertçe. "Onlar ve iyi bir büyücü arasındaki bir yarışmada, her zaman büyücüye bahse gir!"

Ben de bunu yapıyorum, bunu belirtecektim. Ama yapmadım.

Çünkü *çenesini kapatmasını* istiyordum. Genelde sinirli biri değilimdir ama vampir bir mafya babasının bubi tuzaklı ofisini soymaya da çalışmam. Şu anda bunu yaptığımdan değil. Bu Jonas'ın şeyiydi. Ben burada başka bir şey için.

"Tamam," dedim, endişeyle kıza bakarak.

Neyse ki hâlâ oradaydı, hatta şimdi biraz daha sağlamdı. Saçlarından tutup sürüklediği eski oyuncak bebek pembemsi bir renk almıştı ve bir kısmı yerde kaybolan elbisesi artık soluk bir mavi tonundaydı. Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

Hayaletin adı Laura'ydı ve burayı evim olarak gördüğüm zamanlarda çocukken birlikte oynamıştık. Ama ben büyümüştüm ve o ... şey, o asla büyümeyecekti.

Hayaletlerle ilgili acı gerçeklerden biri de budur: öldüğünüzde, hayattayken nasılsanız hemen hemen aynı şekilde kalırsınız. Yani tek kollu bir adamsanız, tek kollu bir hayalet olursunuz; bu sadece enerjinin ortaya çıkış şeklidir. Çoğunlukla, *Beetlejuice* tarzında yuvarlanmayı öğrenirler, masum turistlere - mezarlık ziyaretçileri için hayalet terimi - kesik kafalar fırlatırlar ya da bağırsaklarını kanlı bir tren gibi peşlerinden sürüklerler.

Mizah, ölümden sonra ürkütücü bir hal almaya meyillidir.

Ancak işin kötü tarafı, beş yaşında ölürseniz beş yaşında kalırsınız. Yeni şeyler öğrenebilir, yeni beceriler edinebilir, hatta bir tür bilgelik kazanabilirsiniz. Ama bu bir çocuğun bilgeliği. Birdenbire bir yetişkin gibi düşünmeye başlamazsınız.

Yüz yıldan fazla bir süre sonra bile bilmiyorsun.

Bu bir sorundu, çünkü bilgiye ihtiyacım vardı ve buna çok ihtiyacım vardı. Özellikle de bir zamanlar Tony'nin de misafiri olan annemle konuşmam gerekiyordu. Ama ben Laura'nın şu an görüldüğünden daha gençken ölmüştü.

Elbette, ölü bir kadını ziyaret etmek bir zaman yolcusu için yeterince kolay olmalı, değil mi? Ama benim için hiç kolay olmadı. Bir haftanın büyük bir kısmını onu arayarak geçirdim ve hiçbir şey bulamadım. Ama onu bulmalıydım; bir arkadaşımın başı dertteydi ve ona nasıl yardım edebileceğini bilen tek kişi annemdi.

Ve Laura'nın onun nerede olduğunu biliyor olma ihtimali çok yüksekti.

Ama eğer doğru hatırlıyorsam, onun işbirliğini sağlamak muhtemelen zor olacaktı.

"Hey, Laura-" diye gelişigüzel başladım.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu, arabasını ofisten gelen ışık huzmesine doğru sürükleyerek.

"Yok bir şey. Sorun yok," diye fısıldadım, onu burada, özel olarak konuşabileceğimiz bir yerde tutmaya çalışıyordum.

Tabii ki hemen içeri girdi.

Gözlerimi kapattım.

Kendimi bildim bileli hayaletlerle konuşabiliyorum, şu anki çılgın işimi yaptığımdan çok daha uzun süredir. Ama bu tıpkı insanlar gibi, sadece istedikleri zaman sizinle konuşuyorlar. Tabii ki genellikle isterler, çünkü çoğu hayalet tek bir yere hapsolmuştur ve çok fazla ziyaretçisi olmaz. En azından onları fark eden pek olmaz. Yani Jonas burada olmasaydı, muhtemelen kulağıımı çiğniyor olacaktım.

Ama öyleydi ve ikimiz arasında daha ilginç olan oydu. Kaçınılmaz olanı kabul ettim ve onu içeri kadar takip ettim.

Jonas biraz sökümlü yapmış olmalı, çünkü kapıdan geçerken beni vuran, bıçaklayan ya da yakalayan bir şey olmadı. Rastgele şeyleri alıp saç dediği dalgalı kütlenin içine sokma alışkanlığını görmezden gelerseniz, o da oldukça iyi görünüyordu. Ya da bu durumda, üzerine.

"Honeybun'a benziyor." Laura kıkırdadı. Hayvanlar hayaletleri insanlardan çok daha iyi hissedebildikleri için çocukluğumda paylaştığımız evcil tavşanımdan bahsediyordu.

Haksız da sayılmazdı.

"Bir şey mi buldun?" Jonas masanın üzerindeki dağınıklığı karıştırırken başını kaldırıp sordu. Başında eski bir fötr şapkanın iki yanından çıkan iki tutam beyaz saç vardı. Kıyafetine uymuyordu ve geldiğimizde üzerinde değildi. Ama çoktan keşfetmiştim ki

Jonas'ı tanımak sadece başımı ağrıtıyordu, bu yüzden çoğunlukla tanımadım. "O sadece kabarık."

"Pardon?"

"Uh, hayır. Henüz değil," dedim ona, Laura'yı gizlice kapıdan kovmaya çalışarak.

Onun yerine masanın altına girdi.

"Şimdiden bitti mi?" Ben onun peşinden sürünürken Jonas gözlüklerinin üstünden bana bakarak sordu.

"Uh, evet."

"Bir şeyi gözden kaçırmadığınıza emin misiniz? Oldukça küçük, biliyorsunuz."

"Oldukça eminim."

İstediği şey dış ofiste değildi. Bunu biliyordum çünkü nerede olduğunu biliyordum ama onu bulmak için birkaç dakikasını ayırması gerekiyordu. Laura'dan bazı sırlar koparmak için kullanabileceğim dakikalar. Ama Jonas onları bana verecekmiş gibi görünmüyordu. Jonas ilk kez odaklanmış görünüyordu.

Laura bacaklarının arasından sürünerek geçerken, "Oyun oynamanın sırası değil Cassie," dedi sertçe.

"Daha fazla aynı fikirde olamazdım," diye mırıldandım, onu yakalamak için.

Sadece onun aniden daha az önemli hale gelmesi ve ellerimin içinden geçmesi için. Ve onun yerine Jonas'ın baldırını kavradım. "Bir sorun mu var?" diye sordu kuru bir sesle.

Evet, her ne kadar solma olmasa da. Laura'nın duyuları, deyim yerindeyse, orada olmadığına o kadar iyi çalışmıyordu ve her an geri dönebilecek kadar meraklıydı. Sorun bundan daha kötüydü.

Sorun, benim oynamak istediğimi düşünmesiydi.

"Hayır, hayır, bekle-oh, kahretsin," diye tısladım gözlerini kırıştırarak tamamen gözden kaybolduğunda. "Ne?" Jonas gerildi, etrafına bakındı.

"Ne oldu?"

Laura kıkırdadı ve Tony'nin misafirlerini eski sert yayların üzerinde kıvranırken izleyebilmek için park ettiği yıpranmış ekose kanepenin yanında yeniden ortaya çıktı. "Beni yakalayamazsın!" diyerek her zamanki meydan okumasını yaptı.

Çocukken ve yapacak daha iyi bir şeyim yokken eğlenceliydi. Şimdi daha az öyleydi. "Hayır, dinle-"

"Dinliyorum," dedi Jonas sabırsızlıkla, kadın tekrar ortadan kaybolurken. Lanet olsun!

Masanın altından sürünerek çıktım. "Cassie, ne-"

"Hemen döneceğim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Bir Pythia için bile biraz çılgınca davranıyorsun," dedi ben dışarı çıkarken hafifçe.

Oyunbaz bir hayalet bulamazsam çıldıracağımın yarısı kadar bile değil, diye düşündüm acımasızca, dış odaya bakarken.

Duvardaki eski bir portre dışında hiçbir şey arkasına bakmıyordu, Tony burayı istediğine karar vermeden önce buranın sahibi olan ailenin öfkeli bir akrabası. Buradaki diğer her şey gibi ay ışığıyla kireçlenmişti, ki bu da bir sorundu. Soluklaştığında, hayaletler gümüşten biraz daha fazlası oluyordu.

lekeler ve eski mobilyalar, havasız portreler ve sıçrayan gölgelerden oluşan bir renk cümbüşü içinde fark edilmesi çok zordu. Dışarıda çakan şimşekler Boyalı gözlerin beyazları ürkütücü bir şekilde

öne çıkıyordu. "Saklanmak adil değil," diye seslendim gergin bir şekilde.

Ama öyle düşünen tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

Bu gerçekten kolay olmayacaktı. Yeni olan başka ne vardı? Vahşice düşündüm. Son üç ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin kolay olmadığı idi. Murphy Yasası'nda yaşamak gibiydi.

Sadece hayır.

Bu bir adım olurdu.

Murphy'ye göre, bir şeyler ters gidecekse, gider. Ama bu benim hayatımda işe yaramazdı. Yeni bir kurala ihtiyacım vardı. Cassie'nin kuralı. "Eğer bir şey ters gidemezse, çünkü o tamamen İlk etapta gerçekleşmesi imkansız olsa da bir şekilde ters gitmeyi başaracaktır."

Örnek olarak: çoğu insan babasının vampir bir mafya babası tarafından öldürülmesinin pek olası olmadığı konusunda hemfikirdir. Ve söz konusu babanın ruhunun büyümlü bir kağıt ağırlığına hapsolması, çünkü vampir eski hizmetkârına mümkün olduğunca uzun süre kına yakmak isteyen bir pislik olduğunu düşünmek düpedüz aptallıktı. Buna bir de dünyanın kaderinin o kâğıt ağırlığına ve onun taşıdığı ruha bağlı olabileceği gerçeği eklenince her şey gülünç bir hal alıyordu. Ve eğer sihir topluluğu söz konusu çok önemli kağıt ağırlığını kaybetmeyi başarır, çünkü söz konusu vampir piçi onunla birlikte Faerie'ye kaçarsa ... şey. Bunun için bir kelime var mı onu bile bilmiyorum.

Ama ihtiyaçları var. Çünkü yine de oldu. Aynen böyle, bana. Burada nasıl bir şeyle uğraştığımı görüyor musun?

Ama şu anda kıyametin kâğıt ağırlığını geri almak Jonas'ın sorunuydu. Bir dünyayı kurtarmaya çalışan oydu. Ben o kadar hırslı değildim. Sadece bir arkadaşımı kurtarmaya çalışıyordum.

Ve pek de iyi gitmiyordu.

İncelikten vazgeçtim ve tişörtümden dünyanın en çirkin kolyesini çıkardım.

Bir saniye sonra, şişeden çıkan bir cin gibi bir hayalet belirdi. Sadece bu Cin kovboy şıklığı giymişti ve oldukça ürkmüş görünüyordu. "Hayır," dedi bana açıkça. "Hayatta olmaz. Aklından bile geçirme-"

"Burada fazla zamanım yok," diye fısıldadım sertçe. "Ve bunu saatlerce yapabilir. Bir keresinde bütün bir hafta süren bir oyun oynamıştık."

"Peki bu nasıl benim sorunum oluyor?" diye sordu etrafına endişeyle bakarak. "Kahretsin, hatırladığımdan da kötüymüş. Her yerden ektoplazma damlıyor."

"Böyle bir şey olmadığını biliyorsun," dedim sabırsızlıkla. Hayaletin adı Billy Joe'ydu ve kendisi de yaşam mücadelesi verenler arasında olmasına rağmen ölüm hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Belki de sonsuzluğunu sevimsiz eski filmler izleyerek ve beni çıldırtarak geçirdiği içindir.

On yedi yaşımıdayken tanışmıştık ve yanlışlıkla mürebbiyeme doğum günü hediyesi olarak onun perili kolyesini almıştım. Onun yerine perili olmayan mendiller almıştı ve bana da koca ağızlı ve sarı çizgili bir on dokuzuncu yüzyıl İrlandalı kumarbazı kalmıştı. Bazı günler hala onun kazandığını düşünüyorum.

"Gerçekten mi?" Billy sordu, her zamanki alaycılığının üzerine bir panik havası çökmüştü. "Bir insan gibi etrafına bakmayı bırak ve değişiklik olsun diye Ghost Vision'ı kontrol et!"

Ses tonu bunu büyük harflerle ifade ediyordu, oysa bu gerçekten de kahinlerin dünyaya bakma şekliydi. Bazı insanlar çift eklemlidir; biz çift görüşlüyüz, ikinci çift gözümüz ruhlar dünyasına odaklanan türdendir. Genelde bunu bastırmaya çalışırdım, çünkü başkalarını izlemek Seni kollayacaklar ve dışarıda korkunç şeyler var. Ama Laura'yı başka bir şekilde bulacakmışım gibi görünmüyordu.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Yer değiştirdiğimde Billy sordu. Ama şimdi, fırfırlı gömlekli ve Stetson şapkalı yarı saydam bir kovboy yerine, kovboy biçimli belli belirsiz bir dumandan oluşan parlak yeşil bir sütundu. Ve olması gerektiği gibi daha fazla değil, daha az belirgindi, çünkü Doğru, bütün oda aynı ürkütücü renkle parlıyordu.

Bu sadece çiftlik evinin önceki sahiplerinin kötü bir sonla karşılaşmış olmasından kaynaklanmıyordu.

Burası, kimse üzerine bir şey inşa etmeden çok önce bir Kızılderili mezar höyüğü olarak başlamış ve daha sonra Devrim Savaşı'nda bir savaş alanı olmuştu. Bir de Tony'nin yıllar boyunca peşinden sürüklediği çeşitli rakipleri vardı ki bunların çoğu asla ayrılmamıştı. Ve intikamcı Birkaç vampiri evlerine kadar takip eden ve katliam sonrası intikam almak isteyen ruhlar. Nihai sonuç temelde hayalet merkeziydi.

Yerde, duvarlarda ve tavanda bıraktıkları parlayan izler o kadar kalındı ki tüm oda neon ışıklarıyla aydınlanıyordu.

"Biliyorsun buradaki çocuklar diğer hayaletlerden nefret eder," dedi Billy, duyamadığım bir ses üzerine başını çevirerek. "Yani, gerçekten, gerçekten nefret ederler. onları!"

"Buranın kutsal topraklar olması gerekiyor," diye belirttim. "Orijinal Sahipler yeni gelenlerden hoşlanmadı ve o zamandan beri birbirleriyle mücadele ediyorlar." "Evet, bensiz de mücadele edebilirler," dedi Billy. "Benim işim bitti."

Ve kolyesinin içinde kaybolmaya başladı, ki kolyeye musallat olduğu için orası tarafsız bir yerdi.

En azından ben onu tekrar dışarı çekene kadar öyleydi.

"Laura sana zarar vermez," dedim, kontrol için onunla güreşirken. "O tanıdığım en tatlı hayaletlerden biri. Sadece oynamayı sever."

"Evet, eminim. Kemiklerimle, eğer varsa!"

"O öyle biri değil!"

"Elbette. Çünkü bir korku filminde masum küçük kızın ortaya çıkması her zaman *iyi* bir şeydir!"

"Bu bir film değil!" Ona söyledim ve kolyeyi geri çektim. "Tamam, tamam. Tamam, tabii. O iyi. O harika biri. Ama peki ya Diğerleri?"

Haklıydı. Ev, insanların asla görmediği bir savaş alanıydı; nesiller boyu ruhlar ittifaklar kurup bozuyor, birbirlerini kovalıyor ve zaman zaman yamyamlık yapıyor ve genellikle hayattayken verdikleri savaşları ölümde de sürdürüyorlardı. Ve her yerdeki savaşlarda olduğu gibi, zayıf olanlar uzun süre hayatta kalamaz.

"Kendini riske atmanı istemiyorum," dedim ona dürüstçe. "Sadece etrafa bir göz at; bak bakalım seninle konuşacak mı? Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"Evet, kafan muayene edildi!" Billy tersledi. "O bir *hayalet*. Sanki bir yere gidecekmiş gibi. Onu kendi zamanımızda, risk almadan bulabilirsin-"

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Tısladım. "Bizim zamanımızda ev boştu. Kimse Tony'nin adamlarına güvenmiyor-"

"Nedenini hayal bile edemiyorum," dedi Billy alaycı bir tavırla.

"Bu yüzden izlenebilecekleri başka evlere dağıtıldılar. Hainlik ettiğinden beri burası boş duruyor. Ve beslenecek insan enerjisi olmadan-"

"Hayaletler kış uykusuna yatar," diye sözümü tamamladı.

Bilmesi gerekirdi; sadece ona izin verdiğim için bu kadar aktifti. benden enerji çekiyordu. Diğer hayaletler de kendi bölgelerine izinsiz giren herkesten aynı şeyi, çok daha küçük ölçekte yaparlardı, çünkü insanlar deri hücreleri gibi sürekli yaşam enerjisi akıtırlardı. Bu yüzden hayalet gözlemleri genellikle mezarlıklarda ya da eski evlerde rapor edilirdi. Bunun nedeni sadece onların cesetler genellikle orada son bulurdu. Bunun nedeni, başka yerlerden gelen hayaletlerin aktif kalmak için yeterince beslenmekte çok daha zorlanmalarıydı.

"Onu bizim zamanımızda Tony'nin yerinde bulamıyorum," dedim ona. "Ve ne zaman zamanda tek başıma geri gitmeye çalışsam, neredeyse yakalanıyorum. Bu benim tek şansım olabilir. bir şans." Tartışmak ister gibiydi, Laura saklanabildiği sürece Billy de bunu yapabiliyordu. Ama bunun için de zamanım yoktu. "Billy, *Lütfen*. Başka ne yapacağımı

bilmiyorum!" Kaşlarını çattı. "Bu hiç adil değil."

Ve gerçekten de öyle değildi. Her zaman birbirimizi çekiştirir, tartışır ve söylenirdik, yaşlı bir evli çiftten bile daha kötüydük. Ve bu sorun değildi; ikimizin de içinde büyüdüğü ailelerde bu standarttı. Ama biz daha yumuşak duyguları çok iyi anladık, çünkü onlarla çok sık karşılaşmamıştık.

Billy on çocuklu gürültülü bir ailenin parçasıydı ve ebeveynlerinin bir dereceye kadar şefkatli olduğu izlenimini edinmiş olsam da, etrafta dolaşacak çok şey vardı. Ve o sık sık bu karmaşanın içinde kayboluyordu. Bana gelince...

Tony'lerde büyümek pek çok şey demekti ama sevecenlik bunlardan biri değildi.

Sonuç olarak, ikimiz de daha yumuşak şeylerden uzak durmayı ya da tamamen görmezden gelmeyi tercih ettik. Yani evet, gözyaşları içinde yalvarmak biraz hile sayılırdı. Ama çaresizdim.

Billy bir dakika sonra tiksintili bir ses çıkardı ve göğsüne baktı. Neden, bilmiyorum. Yaklaşık yüz elli yıldır bundan aktif olarak kaçınıyordu. Sonra başka bir şey söylemeden, ama bunun bedelini eninde sonunda ödeyeceğimi bilmemi sağlayan sinirli bir edayla çekip gitti.

Bu iyiydi. Bu iyiydi. Sonuçlarını sonra düşünürüm.

Şu anda sadece *onu bulmam* gerekiyordu.

"Hadi ama," diye yalvardım, sakın ve tatlı görünmeye çalışarak. "Antrenmanım bitti."

Hiçbir şey yok. Sadece karanlık, yankılı bir oda, hayalet izleriyle kesişen ve çaprazlanan. O kadar yoğun ve o kadar kafa karıştırıcıydı ki, Görüş hiç de iyi değildi.

"Kahretsin, Laura!"

Ve sonunda biri kıkırdadı.

Rüzgârın ve yağmurun sesinden nereden geldiğini anlamak zordu ama sabır hiçbir zaman Laura'nın güçlü yanı olmamıştı. Bir saniye sonra, pencerenin yanındaki uzun tüllerin yanında fazladan bir çırpınma oldu. O koşarken, dikkatli olamayacak kadar rahatlamış bir şekilde hamle yaptım ve bir halıya takıldım. Ve sonunda doğruca onun üzerine düştüm.

"Adil solma yok!" Nefes nefese parkeye vurdum.

Güldü, ben ayağa kalkmaya çalışırken neşeyle yarı açık kapıdan geçip koridora çıktı. Ama başıyla onayladı. "Solma yok."

"Aptal yok mu?" Onu takip ederek sordum. Çünkü aksi takdirde sayılmazdı. "Aptal yok," diye ciddiyetle kabul etti.

Ve sonra bir duvarın içinden geçti.

Teknik olarak bu solma değildi. Bu aynı zamanda onun patentli hapisten kurtulma yöntemi.

serbest kart, çünkü benim olduğum çocuk takip edemezdi. Bu yüzden bu oyunu oynadığımızda on seferden dokuzunu o kazanırdı. Ama ben birkaç şey öğrenmiştim.

ve bir saniye sonra onun peşinden duvara doğru adım attım.

Tam olarak adım atmadım. Yer değiştirdim, ofisimin gücü içinde uzamsal olarak hareket ettim, tıpkı bizi buraya getirmek için zamanda hareket ettiğim gibi. İyi bir numaraydı, Laura'nın birkaç metre arkasında yeniden maddeleştiğimde yüzünün gösterdiği gibi. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, gözleri parlayarak.

Sonra tekrar havalandı ve bir kitaplığın içinden geçerek gözden kayboldu.

Koşarken odaların düzenini hatırlamaya çalışarak peşinden gittim. Çünkü Laura'nın aksine, ben yer değiştirdiğimde cisimsizleşmiyorum. Bir yerden çıkıp başka bir yere giriyorum ve bir sandalyenin ya da masanın ortasına girmek hiç eğlenceli olmazdı. Bu yüzden sınırlarım daha ben başka bir odaya geçtim, şöminenin içinden geçtim, kendimi bir demire saptırmaktan kıl payı kurtuldum ve salona fırladım-

Ve Laura'nın bu yöne doğru ilerleyen birkaç adamın ortasından atlayarak geçtiğini gördü.

Ya da hayır, diye düşündüm, aniden donakaldım. Erkekler değil.

En azından artık değil.

Evin en iyi özelliklerinden biri olan muhteşem eski bir döner merdivenden iniyorlardı. Meşeden yapılmıştı ama yüzlerce yıl boyunca binlerce elin yağıyla koyu bir parlaklık kazanmıştı. Ama onu kullanan vampirlerin eline su dökemezdi. En azından bir tanesi.

Tony'nin zarif ustası Mircea Basarab, muhtemelen sade bir kot pantolonla kalbimi yerinden oynatırdı. Muhtemelen diyorum çünkü onu daha önce hiç bu kadar sıradan bir kıyafetle görmemiştim ve bu gece de bir istisna değildi. Gece yarısı parıldayan saçları, bir fotoğraf çekiminden fırlamış olabilecek kadar mükemmel dikilmiş bir smokinle kaplı omuzlarına dökülüyordu. Saçlar aslında maun kahverengisiydi, loş ışıktaki görüldüğü gibi siyah değil, ama geniş omuzlar, ince bel ve zar zor dizginlenen güç havası yanılsama değildi.

Yine de, ev sahibinin kravatını çorbadan uzak tutmayı hatırlarsa şanslı olduğu bir evde biraz yersiz görünüyordu. Mircea hiçbir yerde yersiz yurtsuz görünmediği için, her şeyi yapmaya karar vermesinin bir nedeni olduğunu varsaydım. Muhtemelen Tony'nin sıkı bir diyet uygulayan bir aileyi her gece ziyafete zorlamasıyla aynı nedendi.

Bir an için Tony'yi, üç yüz küsur yaşındaki pound penguen kıyafeti giymiş, bir kez olsun onun yemeklerinden birinde herkes kadar fevkalade rahatsız olmuştu. Ama gitmeyecektim. Çünkü Mircea'nın yanındaki vampir, koyu kıvrıkcık saçlı, keçi sakallı ve aldatıcı derecede nazik kahverengi gözlü olan Tony değildi.

Kahretsin, diye düşündüm hiddetle ve az önce kaçtığım odaya doğru hızla geri döndüm.

Ki bu kesinlikle yapılacak en doğru şeydi.

En azından onlar beni takip edene kadar öyleydi.

Panik içinde yer değiştirdim - doğru hareket de buydu, çünkü başka kapılardan çıktım. Ancak panik halinde bir anda vites değiştirmek kolay değildir ve bu sefer başaramadım. Daha doğrusu, *tam olarak* başaramadım.

Orospu çocuğu! Umutsuzca düşündüm, iki üst düzey usta vampir odaya girerken kendimi şöminenin içinde kapana kısılmış buldum.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Tekrar vites değiştirmeyi denedim ama hiçbir yere gidemedim, sanki sıkışmış gibiydim. Bir saniye sonra fark ettim ki sıkışmış olabilirdim. Bedenimin yarısı yan odadaydı, şöminenin içinden güzel ve düzgün bir şekilde geri dönmüştü. Ama diğer yarısı ...

Diğer yarısı hâlâ duvarın bu tarafındaydı ve kararmış eski tuğlaların arasından belinin hemen üstünden çıkıntı yapıyordu.

Umutsuzca dönüp durdum ama hiçbir yere varamadım. Sonra çılgınca tekrar yer değiştirmeye çalıştım. Ama arka arkaya yarım düzine deneme beni sadece sersemletti ve ciddi bir kusma isteği uyandırdı. Ve hiç olmadığım kadar özgürdüm.

Belime baktığımda en azından beceriksiz bir sihirbazın asistanı gibi ikiye bölünmediğimi gördüm ki bu tür durumlarda hep böyle olduğunu düşünürdüm. Bunun yerine, rahatsız görünümlü bir grup tuğla, bulamadıkları alan için itişip kakışan yolcular gibi, bir çalışma halkası halinde etrafımda birikmişti. Ve taştan taşla ince bir gıcırta yayarak süreç.

Bunun üzerine biraz korktum, çünkü benim kulaklarım duyuyorsa, muhtemelen vampirler için çığ gibi geliyordu. Ama yukarı baktığımda, sadece

Şömine ekranı bana bakıyordu. Gerçekten, çünkü üzerinde yüzlerce renk ve bir sürü böcek gözlü böcek bulunan sahte Tiffany şeylerinden biriydi.

Ama böcek gözlü ya da başka türlü vampirler yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde, çırpınışlarımı fark etmemişlerdi, kalp atışlarımı ya da panikle nefes alışverişlerimi fark ettikleri gibi. Ya büyük şöminenin karanlığı ya da paravanın yapışkanlığı beni görüş alanından çıkarmıştı. Fırtınanın çıkardığım sesleri örttüğünü tahmin ediyordum, yoksa Jonas'ın oluşturduğu ses kalkanının içinde bile değildim.

yatıyordu. Onu evin koğuşlarının bir bölümüne bağlamıştı ve bunun ne kadar uzandığından emin değildim.

Fark etmezdi. Çünkü bir vampir için güçlü olan tek duyu görme ve işitme değildir. Ve sıcaklığa rağmen, deli gibi terliyordum-

"Kız, değil mi?" dedi ikinci vampir aniden.

Kalp atışlarımın bile donduğunu hissettiğimde bir saniyeliğine mücadele etmeyi bıraktım.

"Cassandra." Mircea başıyla onayladı ve arkadaşına bir içki uzattı. "Evin her yerinde oynuyor."

Ve sonra tekrar başladı.

Tabii ki ev benim gibi kokuyordu, diye düşündüm başım dönerek. Elbette kokuyordu. Genç halim koridorun diğer ucunda yatıyordu; neden yatmasını ki?

Yutkundum ve Pythias'ın ortalama yaşam süresinin ne kadar olduğunu ilk kez merak etmedim.

Neden çok yüksek olduğunu düşünmedim?

"Hayır, demek istediğim, bu yüzden buradasın," dedi diğer vampir, koyu renk gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Bu alışılmadık bir şey değildi. Türünün herhangi biri kadar çekici olabilirdi, ama Mircea'nın aksine, bu onun işi değildi. Adı Kit Marlowe'du ve uzun zaman önce İngiltere Kraliçesi Majesteleri için casusluk yapmaktan başka bir kraliçe için aynı şeyi yapmaya geçmişti, bu kraliçe korkunç Kuzey Amerika Vampir Senatosu'ndan sorumluydu.

Çoğu insan için korkutucuydu, ABD'li vampirlerin çoğu için de öyle çünkü onların pek de iyi niyetli olmayan hükümeti olarak hizmet veriyordu. Ama bana artık o kadar korkutucu gelmiyordu, belki de senatörlerden biriyle çıktığım içindir.

Şu anda Kit'e eğlenen bir hoşgörüyü bakan kişi. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Çekingen olma. Büyüleyici kontesler için daha az çaba harcadığınızı gördüm -" "Normalde çok az çaba gerektirir," diye mırıldandı Mircea, brendisini yudumlarken. "-o çocuktan daha fazla. 'Ne kadar güzel bir resim, değil mi Cassie?

Bunu nasıl yaptın?" Marlowe taklit etti.

"Renkler oldukça güzeldi," diye itiraz etti Mircea, dudakları bükülerek. Kit o kadar da eğlenmiş görünmüyordu.

"İlginiz nedir?" diye sordu açıkça. "O büyüleyici bir çocuk."

"O bir *kahin*." Marlowe'un gözleri kısıldı. "Her şeye rağmen gerçek bir şey, ama bu vahşi doğada kamp yapmak için yeterli değil."
_"

"Philadelphia'ya bir saatten az kaldı."

"*Vahşi* doğa," diye ısrar etti Marlowe, etrafına küçümseyerek bakarak. "Hem madem o lanet vampiri görmek istiyordun, neden onu sarayına çağırmadın? Neredeyse *bir yıl* boyunca buraya neden gelsin ki?"

"Ah. Hanımefendinizin beni kontrol etmenizi emretmesinin nedeni bu mu?"
Mircea koyu kırmızı deri koltuğuna geri yerleşerek sordu. Hâlâ eğlenmiş görünüyordu ama gerçekten eğlenip eğlenmediğini kimse tahmin edemezdi.

Arkadaşı ayakta kaldı ve hafifçe gerildi. "Size birkaç şey sormam gerekiyor-"

"Şimdi kim nazlanıyor?"

Marlowe onu bıraktı. "Eğer merak ediyorsa, onu kim suçlayabilir ki? Hiç kimse bunu *yapar*."

"Birçok efendi hizmetçilerini ziyaret eder."

"Paris'te yaşayan hizmetkârlar; Roma'da yaşayan hizmetkârlar. Pennsylvania'nın taşrasında bir çöplükte yaşayan hizmetkârlar değil!"
Marlowe eliyle etrafı işaret etti, bir kulağına taktığı küçük altın küpe şimşek gibi çaktı. "Ona ne söylememi bekliyorsun?"

"Onu ilgilendirmeyen aile meseleleriyle ilgileniyorum." "Ah evet.

Evet, bu iyi olacak," dedi Marlowe alaycı bir tavırla. "Öyle olmalı. Gerçek bu."

Marlowe şömineye yaklaşarak, "Ve daha fazla açıklama yapmayacaksın, daha fazla ayrıntı vermeyeceksin," dedi.

Tekrar debelenmeye başladığında Mircea, "Neden onları beklediğini anlamıyorum," diye yorum yaptı. "Ben bakılması gereken yeni doğmuş bir bebek değilim ve bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Hiçbir şey mi?" Marlowe bana ulaşmadan hemen önce döndü. Ve ekrana iyice bakabilecek kadar yaklaşmadan hemen önce.

Sertçe yutkundum.

Yirmi dört
yaşındaydım.

Ve ben bunun için çoktan
yaşlanmıştım. "Ben de öyle dedim."

Marlowe atıldı. "O zaman annesinin Pythia'nın eski varisi Elizabeth O'Donnell olmasının konuyla ilgisi yok, öyle mi?"

Mircea'nın başı öne eğildi ve gözleri hafifçe kısıldı. "Şimdi merak ediyorum. Köstebek benim ailemde mi yoksa Antonio'nun ailesinde mi?"

Marlowe kısaca, "Bir köstebeğe ihtiyacım yok," dedi ve viskisini içti.

"Ah, bir dinleme cihazı o zaman. Ve evet, burada yeterince basit olacaktır. Antonio'nun büyücüleri en iyileri değil."

Marlowe açıkça, "Onlar boktan," dedi, "ve konu bu değil. Olası bir Pythia ile ilgili bir ipucunuz var-"

"Bu biraz fazla değil mi?" "Hayır, demezdim!

Ve sen bize söylemedin!"

Marlowe'un ses tonu da kelimeler kadar suçlayıcıydı ama Mircea endişeli görünmüyordu. "Henüz söyleyecek bir şey yok. Cassandra'nın annesi bir zamanlar Pythia tahtının varisiydi, evet, ama tahttan indirildi-"

"Ama yeteneksizlikten değil! Roger Palmer denen adamla arkadaşlık ettiğin için-"

"Kimin yetenekleri bilinmiyor."

"Hizmetçiniz için çalışıyordu. Onları yeterince iyi tanıyor olmalısın!"

"Ama yine de bilmiyorum." Mircea'nın ses tonu sakindi ama zaten her zaman öyleydi. Daha da önemlisi, gözleri kahverengi kalmıştı. Marlowe ona ulaşamıyordu. "O ve Elizabeth artık ölmüş olduklarına göre, bunu asla yapamayabiliriz. Geriye Cassandra'nın yetenekleri kalıyor."

"Yine de onunla buluşmaya karar verdin."

"Yapmaz mıydın?"

"Ve onun güvenini kazanmak için." "Sadece ihtiyatlı."

Marlowe kollarını kavuşturdu. Artık yüzünü göremesem de omuzlarının duruşu başlı başına bir hikâye anlatıyordu. "Bize söyleseydin, ihtiyatlı davranmış olurdun. Şimdiye kadar Pythian ofisine nasıl desek, ısrarlı bir ilgi göstermemiş olsaydınız ihtiyatlı davranmış olurdunuz."

Elimi itişip kakışan tuğlaların halkasına koymaya çalışıyordum, lanet olası şeyleri açmaya zorlamak için. Ancak başım aniden yukarı kalkarken parmaklarımın arasından kayıp gittiler. Ve sonra birinin elini popomda hissettiğimde daha da ani bir şekilde tekrar aşağıya doğru sarsıldım.

Birkaç aydır ertelediğim kalp krizi, o anda ortaya çıkıp merhaba diyebilirdi, tabii elin ardından ezici bir darbe ya da alarm sesi gelmemiş olsaydı. Ama bir saniye sonra

diğer kalçamda bir el ve sonra keskin bir çekişle. Eğer vücudumdan çekilip çıkarılmakla meşgul olmasaydı, omurgam rahatlayarak sıvılaşırđı.

Jonas olmalı; Tony'nin adamlarından biri şimdiye kadar beni ikiye ayırmış olurdu. Gerçi deniyormuş gibi de gelmiyor değildi. En kötüsü de vampirlerin söylediklerine konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

Ve bunu duymak istedim.

"Yıllar boyunca kaç hediye verdiniz?" diye sordu Marlowe, kayaların gıcırdama sesleri arasında. Kaç ziyaret gerçekleştirdiniz?"

"Görünüşe göre yeterli değil." Ses tonu kuruydu. "İktidar koltuğundan her zamanki gibi uzak kalmaya devam ediyoruz. Konsolos o katı gururundan biraz vazgeçip kendisi bir ziyarette bulunsa, bu herhangi bir hediyeden daha çok işe yarayabilir."

"Beni aptal yerine koyma Mircea!" Marlowe öne doğru yürüdü ve eğilerek ellerini Mircea'nın sandalyesinin iki koluna vurdu. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum! Senatolar arasındaki en iyi elçi sensin. Hayır kimse bunu sorgulamıyor. Ama senatör sıfatınızla gitmediniz, değil mi? Tek başına, sessizce, maiyetin olmadan ve senato kayıtlarında adın geçmeden gittin. *Kendiniz* için gittiniz, bizim için değil ve ben bilmek istiyorum."

"Benim istediğim de," dedi Mircea, sesi aniden düzleşerek, "tüm çabanız beni takip etmekle meşgul görünürken departmanınızı nasıl yönettiğinizi bilmek."

"Ne bekliyordun ki?" Marlowe talep etti ama hafifçe geri çekildi. "Sen onun en güçlü hizmetkârısın. Senin olası bir Pythia'yla işbirliği yapman elbette onu endişelendiriyor. Bu seni dokunulmaz bir konuma getirebilecek türden bir hareket." Önce tereddüt etti, sonra da açıkladı. "Bu öyle bir hamle ki, bir teklifte bulunmanızı sağlayabilir. onun yerine geç."

Mircea daha sakın bir sesle, "Benim böyle bir hırsım yok," dedi.

"Peki ya yaptıysan?" Marlowe dikkatle sordu. "O zaman ne derdin?"

"Benden şüphe etmeye karar verdiysen neden soruyorsun?" "Sana açıklama şansı vermek için."

"Ki bunu yaptım. Söylediğim hiçbir şeyi kabul etmiyorsunuz." "Çünkü bu hiç mantıklı değil! Gerçekten bekliyor musun-"

Konuşmanın akışını yine kaybettim, çünkü etrafımdaki taş aniden ısındı ve güneşli bir gündeki bir kaya gibi değil. Daha çok lav gibi.

Jonas muazzam, sarsıcı bir sarsıntı geçirdi ve sanki tuğlalar bir anlığına sıvılaşmış gibi hissetti-

Sonra aniden tekrar sertleşti ve beni eskisinden daha kötü bir şekilde kapana kısılmış bıraktı.

Çok daha kötüydü. Şimdi başım ve omuzlarım dışarı çıkıyordu ama Ellerim, sanki idam sehpasına atılmışım gibi başıma yapışmıştı ve göğsüm nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkışmıştı. Taşlar bir saniye sonra eski seslerine geri döndüler, her zamankinden daha yüksek sesle, tam kulağımın dibindeydiler. Ve sadece göğsümün hemen altındakiler tam olarak döndüğünde nefes almama izin verdi.

İhtiyacımın yarısı kadarını yaptılar.

"Urk," dedim, umutsuzca ekrandan hâlâ görebildiğim Marlowe'a bakarak.

Acele et, diye düşündüm ama Jonas'a değil. Nefes alabiliyordum, sayılır. İyiydim. İyi olacaktım. Muhtemelen. Ve duymak istedim-

"-inandığınız şeyleri kontrol edin," diyordu Mircea. "Diğer senatoların liderleri de dahil olmak üzere pek çok önemli insan görüyorum."

"Ama yine de *her* Pythia," dedi Marlowe inatla. "Daha taç giymeden önce, bir vakada, resmi bir sıfatla değil, bir ziyaret alır-"

"Resmi ziyaretler soğuk ve resmidir. En iyi işimi daha rahat bir ortamda yapıyorum. Konsolos adına kimseyi etkileyemem. onları tanıyorum."

Marlowe, "Yine de bu ziyaretler işe yarıyor gibi görünmüyor," dedi.

"Henüz çalışıyor gibi görünmüyor," dedi Mircea içkisini bitirirken. "Her Pythia farklıdır-"

"Senatoya katılmadan önce ziyaret ettiğiniz yer de dahil mi?"

Marlowe'un diğer yorumlarından farklı olarak, hafifçe, neredeyse çekinerek söylenmişti, bir sopa yerine bir mızrak darbesiydi. Ve diğerlerinden farklı olarak iniş yaptı.

Mircea'nın gözleri kehribar renginde parladı, dışarıdaki şimşekle yarışacak kadar parlaktı ve Marlowe hızlı bir adım geri çekildi.

Mircea, "Çok meşguldün," diye tısladı.

Marlowe sanki o da bu sesi duymaya alışık değilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Ama çabuk toparlandı. "Kabul etmelisin ki, şüpheli görünüyor-"

"Sen aramaya çıkmasaydın öyle olmayacaktı!"

"Onu aramak benim işim. Ve elimde seni gören güvenilir bir tanık var."
_"

"Güpegündüz meşru bir ziyaret! Yoksa sizi endişelendirecek bir şahidiniz olmazdı."

Marlowe bu ima karşısında yine gözlerini kırptırdı. Ama sonra yine de devam etti. "Neden orada olduğunu bilseydim endişelenmezdim. O sırada tanımadığınız bir konsolos adına gitmiş olmanız pek mümkün değil."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." "O zaman *neden*?"

Evet, başım dönerek düşündüm, neden?

Ve sonra taşlar tekrar ısınmaya başladı.

Hayır! Bacaklarımı tekmeleyerek Jonas'ın dikkatini çekmeye çalıştım.

Daha değil! Ve çabalarım yüzünden kıcıma bir şaplak yedim.

Son of a-

Bir sarsıntı daha ve bu sefer boğazıma kadar batmıştım. Bu da bir gelişme sayılabilirdi ama şimdi hiç nefes alamıyordum. Boğulmak üzere olmasaydım fazlasıyla tanıdık gelecek bir şekilde tedirgin bir kavrayış devam ediyordu.

Ya ay bir bulutun arkasına geçmişti ya da oda kararmaya başlamıştı.

Bu iyi bir işaret değildi, kulaklarımda aniden çarpan kan, göğsümde çırpınan kalp ya da kafamı kesmeye çalışıyorlarmış gibi hissettiren lanet olası hareketli tuğlalar da öyle. Ama en kötüsü *duyamıyordum*.

Ama görünüşe göre Mircea iyileşmişti ve her zaman yaptığı şeyi yapmaya, yıpranmış sinirleri yatıştırmaya, kızarmış tüyleri sakınleştirmeye ve insanlar dinlemek için. Ve Marlowe dinliyordu. Koyu renk gözleri hâlâ keskin ve ihtiyatlıydı ama duruşu biraz gevşemişti ve zeki yüzü düşünceliydi. Bunu yutacakmış gibi görünüyordu.

Her neyse, diye düşündüm öfkeyle, karanlık görüşümü kaplayıp dudak okumayı bile imkânsız hale getirirken. Boynumun etrafındaki taşlar aniden nükleerleşirken yeterince konsantre olamadığımdan değil. Nefesim yetseydi acı içinde çığlık atabilirdim ya da kollarım da diğer uzuvlarım gibi sıkışıp kalmasaydı çırpınabilirdim. Ancak bir saniye sonra, güçlü eller beni tekrar yakaladığında ve çekip çekip *kaldırdığında* bu doğru değildi-

Ve güm.

Ve çingirak ve *çarpma*.

Ve kulak zarımı tehdit edecek kadar gürültülü. Ne oluyor be?

Burnumu halının tozlu kısmından kaldırdım ve Jonas'ın asık suratının bir an için bana baktığını gördüm. Sonra bir şey söyledi - sert, gırtlaktan gelen, korkutucu - ve ben de yere çok sert vurmuş olabileceğime karar verdim. Çünkü oda birden canlanmış gibi görünüyordu.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı, uzak duvardaki bir gardırop kendini odanın öbür ucuna fırlatıp kapıya çarparken.

Ve bu yüzden bir yumruk yedi.

Arkasından fırlayan bir lamba, beni ayağa kaldırırken başımı kıl payı sıyırdı ve girişte biriken etkileyici mobilya yığınının çarparak parçalandı. Başka bir lamba yerde parçalanmış halde duruyordu -daha önce duyduğum çingirak ve çarpma sesini tahmin ettim- belki de gevşediğimde tekmelemiştim. Ama bu yine de açıklamıyordu-

"Bu bir koğuş değil mi?" Bağlantılı bir kapıdan geçip bir önceki oda kadar değişen bir sonraki odaya koşarken, doğaüstü bir çılgılık atarak bağırdım. Ve içindekileri arkamızdan fırlatıyordu.

"Evet," dedi Jonas aniden, sayvanlı bir yatak yanımızdan geçerken bizi duvara yasladı.

"Ama ... Onlarla ilgilendiğini sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

"Ben yaptım!" Jonas öfkeyle konuştu. "Ama insan küçük bir kasabayı yerle bir edecek kadar büyü yapmaya zorlandığında, en yetersiz koğuşlara bile çelme takma eğiliminde oluyor!"

"Pardon?"

Jonas buna cevap verme zahmetine bile girmedi. Sadece beni, yanımdan geçip koridora çıkan iki koltuktan birinin ortasına doğru çekti. Ancak aniden beni tekrar geri çekti.

Etrafımızdaki mobilyalar aniden bağlantı kapısından geçmeye çalışmayı bırakıp onun yerine salona açılan kapıya doğru fırlayana kadar nedenini anlamamıştım. Yoldan kaçtık ve sonra dışarı akan akıntıya katıldık. Neredeyse tavan yüksekliğinde, ağır meşe parçalarından oluşan bir duvarın koridordan ofise giden yolu buldozerle açmaya çalıştığını gördük.

Denemek ve başarısız olmak.

Belki de diğer taraftaki biri onları hızla parçalara ayırdığı içindir.

Aynı şeyin koridorun diğer ucunda, şömine odasının yanında da olduğunu görmek için geri döndük. Antika parçalar ve eski hurdalar yekpare bir kütle halinde çalışıyordu, dönüyor, kaçıyor ve diğer taraftan gelen büyük darbelere karşı koymaya çalışıyorlardı, ancak yine de parçalar bize doğru uçmaya devam ediyordu. On dokuzuncu yüzyıl giysileri içindeki bir kadın resmi yığının yüzeyinde sağa sola savruluyor, birisi dağı köstebek yuvasına çevirmek için elinden geleni yaparken komik bir şekilde açık olan ağzı yardım için bağıríyormuş gibi görünüyordu.

Ve en iyisi oldukça iyiydi.

Jonas beni yakalamadan hemen önce uyuşmuş bir halde "Şişman kadın şarkı söylüyor" diye düşündüm. "Neler oluyor?" diye sordu, etkileyici bakışları

Büyü gösterisi o kadar da etkileyici görünmüyordu. "Arkada kim var?"

"Mircea," diye itiraf ettim ve Jonas küfretti.

"Birinci seviye bir usta mı? Bana onlardan birinin burada olacağını söylememiştin!" "Bilmiyordum. Ve ... aslında ... iki kişi. Marlowe da onunla birlikte."

arkamıza bakarak itiraf etti. İlk hareketli mobilya dalgası koridora taşıtığında Mircea salonun bir tarafında durmuş olmalıydı ve Diğer tarafta Marlowe. Bu da bizi nihai kaya ile sert bir yer arasında bıraktı; iki mobilya barajı iki usta vampiri zar zor zapt ediyordu ve biz ortada sıkışıp kalmıştık.

Gidecek hiçbir yeri yok.

"Sanırım şu anda yer değiştirebileceğinizi ummak çok fazla olur?" Jonas kuru bir sesle sordu.

Başımı salladım, o da kaşlarını çattı. Ama benimle tartışmadı. Eski Pythia'nın sevgilisiydi ve bu iş hakkında çoğu büyücünün bilmediği şeyler biliyordu. Mesela ofisin gücü tükenmez olabilirdi ama Pythia'nın kendisi tükenmez değildi. Ve bir vardiyanın, hatta bizi yola çıkarmak gibi uzaysal bir vardiyanın bile konsantrasyon gerektirdiği gibi.

Neredeyse boğularak öldürüldükten sonra idare edilmesi biraz zor bir şey.

Bunun yerine, elimi bıraktı ve iki elini de kaldırarak, ensemdeki tüyleri diken diken eden ve zaten vahşi olan yelesini elektriklendiren uzun bir şeyler mırıldandı. Ve bütün kapılar aramızdaki odalar ve mobilya barajları çarparak açılıyor. Ve içindikiler, cepheye giden takviye birlikleri gibi dışarı akmaya başlıyor.

"Mümkün olan en kısa sürede bizi buradan çıkarın," diye bağırdı, tasarımcıların hiç istemediği şekilde hareket eden ahşap ve metalin gıcırtısı ve koğuşların tiz çığlıkları duyuluyordu. "Geri dönmek zorunda kalacağız. diğler!"

"Hayır... gerek yok," diye nefes nefese kaldım, açlıktan ölmek üzere olan ciğlerime hava çekmeye çalışıyordum. "Ne?"

Uzandım ve kafasındaki çatırdayan kütleyle bir şekilde hâlâ yapışmış olan fötr şapkayı çekip çıkardım ve bir şey buldum. Camla kaplı küçük bronz bir küreydi ve dokunduğumda hafifçe parlıyordu. "Hecelendi," diye açıkladım nefes nefese. "Bilmen gerek... bu orada . . ya da değil."

Jonas'ın mavi gözleri kâğıt ağırlığından yüzüme kaydı, bu sırada keskin ve kısıktı. "Sanırım bunu bana daha önce söylememenin bir nedeni var?"

Dudaklarımı yaladım. "Uh-huh."

"Pythias!" Ellerini öyle bir havaya kaldırdı ki bana ürkütücü bir şekilde selefim Agnes'i hatırlattı, muhtemelen bizi bu durumdan kurtaracak bir numarası vardı. Ama yapabileceğim en fazla şey topuklarımın üzerinde kaymak, gürültüyü kesmek için kollarımı başımın üzerine koymak ve iyileşmeye konsantre olmaktı.

Tek umudum hızlı davranmaktı, çünkü Jonas bize fazla zaman kazandırmamıştı. Birinci kattaki iki usta hızlı bir şekilde yeniden dekore ediyordu ve odalarda parçalanacak eşya kalmamıştı. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

"Billy," diye fısıldadım. "Tren istasyondan ayrılıyor."

Beni duyduğunu bilmeme rağmen hiçbir geri dönüş alamadım. Billy'nin çağırımı duyması için kulaklara ihtiyacı yoktu; cevap vermeyi seçip seçmemesi başka bir şeydi. Ama daha önce ayrılmak için yeterince istekli görünüyordu.

Tekrar denemeye başladım ama Jonas kolumu tuttu. "Plan değişti. Vites değiştirebildiğin zaman bizi ofise geri götür."

"Ne? Neden?"

"Küre elimizde," diye açıkladı, pek de yardımcı olmadan.

"İstediğiniz bu değil miydi?"

Öfkeli görünüyordu. "Evet, ama onu bu zaman akışının dışına çıkarmak için değil! İçerdiği ruh, dünyanın koruyucu bariyerini yerinde tutan tek şeydir. Onu ortadan kaldırmak bu korumayı ortadan kaldıracaktır, tıpkı düşmanımızın istiyor!"

"O zaman bir yere sakla. Tony'nin bulamayacağı bir yerde. Sonra kendimize döndüğümüzde bakarız-"

Jonas başını salladı. "Tony'nin o zamandan bu zamana kadar onu ne için kullandığına dair hiçbir fikrimiz yok."

"Kağıtları tutmak için mi?"

"Peki başka ne var?" Jonas ciddiyetle sordu. "Bilmiyoruz; bu nedenle çok hassas bir bulmacanın bir parçasını çıkarma riskini göze alamayız. İstemedenden de olsa tarihi değiştirebiliriz!"

Kaşlarımı çattım. "Eğer onu almayacaksan ve saklamayacaksan, o zaman burada ne işimiz var?"

"Ne aradığımı bilmek için onu görmem gerekiyordu. 'Kağıt ağırlığı' her anlama gelebilir-"

"Sana tarif ettim!"

"-ve vampir Antonio'nun babanın kaderi hakkında sadece sana işkence etmek için yalan söylemediğini doğrulamak için."

Ki bunu kesinlikle yapardı, fark ettim. Tony ve benim, sizin yetersiz diyebileceğiniz bir ilişkimiz vardı. "Ama yapmadı."

"Hayır. Görünüşe göre bir kez olsun doğruyu söylemiş. Bu da demek oluyor ki bunu geri vermeliyiz," dedi Jonas, kâğıt ağırlığı bana doğru sallayarak, "Antonio farkına varmasın diye ve gelecekteki davranışlarını değiştirebilir. O zaman onu asla bulamayabiliriz!"

Kadınlara yakışmayacak bir şey söyledim ama duymadı çünkü bir şey duymak imkânsız hale gelmişti. Nefesim yetseydi ve bir işe yarasaydı, koğuştakilerle birlikte çılgılık atmak isterdim. Ama işe yaramadı - tıpkı son enerjimi bizi ofise götürmek için kullanmak gibi, tekrar kapana kısılmış olacaktık, çünkü ben

Bu iki kez arka arkaya oldu. Şu anda hissettiğim gibi değil ve iki kişi taşıyamıyorum. Ve bunu yapabileceğimi varsayıyordum-

"Cass! Vites değiştirmeye hazır ol!" Billy'nin panik içindeki sesi gürültüyü böldü. "Bir dakika içinde," dedim sinirli bir şekilde, ensemini ovuşturarak.

"Bir dakika içinde değil! *Şimdi. Şimdi. Şimdi, şimdi, şimdi, şimdi, şimdi, şimdi, şimdi!*" Başımı kaldırdım. "Neyin var senin?"

"Hani sorun yaşarsam geri dönmemi söylemiştin ya? İşte geri dönüyorum. Ve sorunlarım var!"

"Ne tür sorunlar?"

"Ne düşünüyorsun?" diye tersledi. "Onları kaybetmeye çalışıyorum, ama onlar Burayı benden daha iyi biliyorlar ve sanırım sonunda bir neden buldular."

birlikte alış-"

"Bekle." Etrafıma bakındım. Dar bir koridor; evin izole edilmiş bir bölümü; etrafta bizden ve az çok yok edilemez birkaç vampirden başka kimse yok. "Onları kaybetmeye alışma."

"Ne?"

"Hemen buraya dn."

"Anlamıyorsun Cass. *Sorun* dediğimde, demek istediğim-"

"Anladım. Sadece yap." Ayağ a kalktım.

"Cassandra?" Jonas beni dikkatle izliyordu. "Ne oldu?"

"Um," dedim zekice, çünkü bu tür şeyleri açıklamak genellikle iyi gitmezdi. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü zaten zamanım yoktu. Bir saniye sonra, korkunç bir feryat havayı yararak, çığlık atan koğuşların sesini bir melodi haline getirdi.

Başımı çevirdim ama görececek bir şey yoktu. Jonas da bir şey fark etmiş gibi görünmüyordu. Ta ki hava aniden yoğunlaşıp soğuyana ve nefes almak zorlaşana, koridor hissedilir şekilde sallanmaya başlayana ve tepedeki aydınlatma armatrleri uzun bir sıra halinde birbiri ardına patlayana kadar.

"Cassandra?" Jonas bu kez biraz daha güçlü bir sesle söyledi.

"Sanırım gece yarısı ekspresi vakti geldi," dedim, gerçekten büyük bir hata yapmadığımı umarak.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"uf-uf demek, orospu ocuğ u!" Billy ığlık atarak tavandan dışarı fırladı. Ve tam kuyruğ unda bir tren vardı, hem de arazideki tüm lanet hayaletlere benzeyen bir tren.

Kahretsin, diyemedim çünkü Jonas'ı yakalayıp bizi en yakın kapıya fırlatmakla meşguldüm, tam da o sırada doğ ast rüzgâr bir kasırg a gibi koridora çarptı.

arpmasıyla birlikte diğ er taraftaki zemine akıldık ve bir yük treni gibi koridordan aşağ ıya doğ ru öfkeyle kaynadık. Sadece rüzgâr bile duvarlardaki aydınlatma armatrlerini sökmeye, şöminenin bir haftalık kln havaya savurmaya ve porselen bibloları yere düşürmeye yetti. Yarım düzine kitap başımızın üzerinde havada çılgınca savruldu.

Kendimi yukarı sürüklerken çılgınca kıvrılan perdelere dolanıyordum.

Jonas başını kaldırıp bana baktı. "Ne-"

"Hayaletler!" Ona sendeleyerek kapıya doğ ru yrdğ m söyledim.

Ayak bileğim ağrıyordu, ciğerlerim hala hava almak için bağıyordu ve boynum yanıyordu. Ama hasarı değerlendirmek için etrafta dolaşmadım. Fırtınanın bitmesini bile beklemedim. Jonas'la birlikte tökezleyerek koridora çıktık, ikimiz de geç gelen ruhlar tarafından bir oraya bir buraya savrulduk.

Sonra bir an durdum ve hayretler içinde kaldım.

Çünkü burada hiç hayalet izi yoktu. Önümüzdeki koridor, titreşen, öfkeli yeşilden oluşan bir dikdörtgendi. Artık mobilya barajı da yoktu, sadece sıvadan dışarı çıkmış rastgele tahta parçaları vardı. kirpinin tüyleri gibi.

Ayrıca kızgın bir vampir de yoktu.

Arkamızdaki iyiydi, tümseğe çarpan yıkımın yenilenen seslerine bakılırsa. Ama bu taraftaki her kimse, onun nereye gittiğini bilmiyordum. Ama onu aramanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum.

Çünkü tren bu tarafa doğru gidiyordu.

"Kaçın!" Jonas'a bağırdım ve ofis kapısına doğru fırladım, tam o sırada fırtına tekrar üzerimize geldi ve ölümcül bir enkaz bulutunu önüne katıp savurdu. Yaşlı bir adama göre son derece çevik bir şekilde arkamdan içeri daldı, çünkü sivri panel parçaları dışarıdan bıçak gibi fırlıyordu.

Ve sonra kapıyı çarptı.

Ona inanamayarak baktım. "*Hayaletler, hatırladın mı?*"

Biraz utanmış görünüyordu. "Doğru." Ve sonra geri döndüler.

Billy kapıdan hızla girip anlayamadığım bir çığlık attığında daha iç ofise varmamıştık bile, çünkü öfkeli bir kasırga onun var olmayan topuklarının hemen üzerindeydi. Biz iç ofise dalarken bir şey dış ofisi parçaladı, dosya dolaplarını devirdi ve havada çılgınca dans eden bir evrak fırtınası gönderdi. Jonas şapka askısına doğru sıçradı, ben de ona doğru sıçradım ve Billy beni boynumdan yakaladı, hala bir şeyler geveliyordu.

"Ne?"

"Bana borçlusun, bana borçlusun!" "Aldın mı?"

"Evet, *ben iyiyim*. Sorduğun için teşekkürler!" "Billy! Öyle mi? Sen.

Get-"

"Evet, kahretsin, evet! Başardım! Anladım!"

"Teşekkür ederim," dedim ona
hararetle. Ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

"Yapma," dedim Marco'ya, on buçuk yıl sonra, evim dediğim Vegas'taki otel süitinin kapısını açtığında. "Sadece ... yapma, tamam mı?"

Marco benim baş korumamdır. Yaklaşık 1.80 boyunda, 50 kilo civarında ve bir yük treni gibi yapılı. Bacaklarım onun kolları kadar büyük değil, ki çoğu *erkeğinki* de öyle olmasa garip gelebilirdi. Esmer, kıllı, ağzı bozuk, puro çiğneyen, maçoluk örneği bir adam ve aynı zamanda usta bir vampir olduğu için genellikle ihtiyacı olmayan silahlarla kaplı.

Bu yüzden anaç tavuğu oynamaya karar verdiğinde sinir bozucu oluyor. Bu gece öyle görünmüyordu.

"Bunu planlamamıştım," dedi Marco ve beni içeri çekti.

"Neyin var senin?" diye sordum. diye sordum, çünkü Marco biraz korkmuş görünüyordu. Mircea'nın ustalarının en yaşlısı olduğu için korumamın başına getirildiğinden şüphelendiğim biri için bu endişe vericiydi. Her şeyi görmüştü ve kolay kolay çıldırmazdı.

Gerçi şimdi biraz sinirli görünüyordu. "Bir sorunumuz var," dedi bana acımasızca.

Başımı salladım ve Tony'nin berbat ev idaresine dair küçük bir bulutu serbest bıraktım. "Hayır."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sabahın ikisinde, is, alçı ve ter içinde, boynumda morarmış bir halka ve neredeyse tamamen tahrip olmuş bir tişörtle sürüklendiğim için bunun açık olduğunu düşünmüştüm. Ama görünüşe göre öyle değildi. Elimde bir fincan ve alt kattaki kafeden aldığım bir poşet kalbi parçalayan hamur işi ile etrafından dolandım, çünkü kolesterol konusunda endişelenmemi gerektirecek kadar uzun yaşamayacaktım.

"Bu, bir gece için yeterince içtim demek. Yorgunum; yatmaya gidiyorum. Eğer bir sorun varsa, o zamana kadar bekleyebilir-"

Durdum, çünkü oturma odasını yeni fark etmiştim. Eğer otelin yirmi ikinci katında olmasaydı batık olarak adlandırılırdı. Son felaketten sonra yeniden dekore edilmesinde söz sahibi olduğum için beyaz, mavi ve sarının zevkli bir karışımıydı. Ayrıca genellikle terk edilmişti.

Gardiyanlar bilardo masası ve bira dolabının bulunduğu salonda takılmayı tercih ediyor.

Ama bu gece bu doğru değildi. Bu gece, görevdeki tüm gardiyanlar ya küçük sohbet alanında oturuyor, ya küçük balkonda sigara içiyor ya da barın yanında toplanıyordu. Parti gibiydi.

Ya da belki bir cenaze töreni; adamlar oldukça acımasız görünüyordu.

"Neden herkes burada?" Beni takip eden Marco'ya sordum. Kısa bir merdivenden aşağı.

"İçeridekiler yüzünden," dedi başparmağıyla salonu göstererek. Az önce fark ettiğim gibi, cep kapıları sıkıca kapatılmıştı. Onları hiç bu şekilde görmemiştim; adamlar bana daha iyi göz kulak olmak için açık bir kat planını tercih ediyorlardı.

Ama içeride kim olduğunu görmeden de yapabileceklerini düşünmüşler gibi görünüyordu.

"Onlar" kim? Bu gece hiç randevum yok." En azından öyle olmamasını umuyordum. Gecenin ikisinde gelen misafirler genellikle sivri dişli oluyordu ve pek de eğlenceli değillerdi. "Bana daha fazla senatör olmadığını söyle," dedim, çünkü gerçekten, gerçekten buna hazır değildim.

"Keşke."

İçimi çektim ve kirli kollarımı kavuşturdum. "Tamam. Çıkar ağzındaki baklayı."

Ama bunu söylemedi. "Jonas nerede? Onunla birlikte olman gerekiyordu."

Omuz silktim. "Eve mi?" Kahve içmeye gitmeden önce onu lobide bırakmıştım. Savaş mültecisi gibi görünmeme rağmen yine de sırada beklemek zorunda kaldığımdan beri epey zaman geçmişti.

Vegas'a.

"Lanet olsun!" Marco gerçekten sinirlenmiş görünüyordu. Hayır, bu doğru değildi. Marco neredeyse-

Sürgülü kapılar açıldı ve küçük bir vampir dışarı süzöldükten sonra kapıları dramatik bir şekilde arkasından kapattı. "İçecekler!" dedi tiz bir sesle.

"Ne?" Marco ona ters ters baktı.

"Beni duyduğun," dedi vampir vahşi gözlerle. "Eğer daha fazla beklemek zorunda kalırlarsa, bunu hak ettiklerini söylüyorlar-"

"Sana neyi hak ettiklerini söyleyeyim," dedi Marco tehditkâr bir sesle. "- yiyecek bir şeyler, ama biliyorsun ki burada hiç yiyeceğimiz yok. ve ne olduğunu bilmiyorum-" Vampir aniden durdu ve bana baktı.

Ya da daha doğrusu, küçük beyaz fırın çantama.

"Hayır," dedim, arkama saklamaya çalışarak. Ama bir saniye sonra yine de elindeydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir odayı geçen adamın adı Fred'di. Yeterince uzun süre hareketsiz durduğunda bir muhasebeciye benziyordu; seyrek kahverengi saçları ve biraz şişman bir vücudu vardı. Bu göreve getirilmek için kimi kızdırmak zorunda kaldığını hâlâ öğrenememiştim.

Yine de bu gece kimi kızdırmayı başardığını biliyordum.

Yüz ifademi gördü. "Hayır, hayır, hayır!" dedi, geri çekildi, büyük gri gözleri kocaman oldu. Ve sonra küçük gelincik kaçmaya başladı.

"Buraya gel!" Ben istedim ama Fred gelmedi. Fred bir bulanıklıktı, az önce uğruna yirmi dakika kuyrukta beklediğim çantayı kucaklamış, mutfağa doğru gidiyordu.

Geldiğinde beni onu beklerken bulmak için.

"Ne-nasıl-bok!" Bana baktı, eli birkaç yüz yıldır atmadığı için ona saldırmayacak olan kalbinin üzerindeydi.

"Bunu yapmandan nefret ettiğimi

biliyorsun!" "O zaman eşyalarımı geri ver!"

"Yapamam," dedi umutsuzca etrafına bakınarak.

Marco arkasından gelmişti ama hiçbir şey yapmıyordu, kapının önünde kocaman kollarını kavuşturmuş, bekliyordu.

Eşyalarımı almak için elimi uzattığımda Fred trajik bir şekilde "Lütfen," dedi. Ve sonra, "*Lütfen! Lütfen! Lütfen! Lütfen! Gaaah! Gaaah!*"

Çantayı bıraktım, çünkü gerçekten onun nesi olduğunu bilmiyordum.

"Onun nesi var?" Marco'ya sordum.

"Korkuyor."

Fred bunu inkar

etmedi. "Neyin?"

"Oradakilerden." Başparmağını bu kez omzunun üzerinden geriye doğru kaldırdı. Ama mutfığı salondan ayıran panjurlar, hiç vermediğimiz resmi partilerde olduğu gibi kapalı olduğu için işe yaramadı.

"*Kim* var orada?"

Marco ağzını açtı ama konuşan Fred oldu. Çantaya bakıyordu ve mutlu görünmüyordu. Belki de her şeyi ezdiği için Çalkantının etkisiyle bir tarafında kan gibi kırmızı bir leke oluşmuştu.

Bir tabak aldı ve ters çevirerek içindekileri döktü. Sonra orada öylece durdu ve üzgün bir şekilde ezilmiş üç hamur işine baktı. "*Bunlar* ne?" diye sordu.

"Neye benziyorlar?" Tersledim. Kahretsin, pudra şekerinin çoğu çıkmıştı ve en iyi kısmı da buydu.

Büyük gri gözleri, sonunu gören bir adamın bakışıyla benimkilerle buluşmak için kalktı. "Ne *aldın*?" diye ciyakladı.

"Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum! Orada her türlü şey var. kekler, minik *tartlar*, *çikolatalı* tatlılar, parmak sandviçler ve o sevimli küçük bebek makaronları! *Neden bebek makaronlarını almadın*?"

"Makaron sevmem."

Bana baktı. "Makaron sevmiyorum da ne demek? Herkes makaron sever!"

Tabağa uzanarak, "Ben biriyim ve bilmiyorum," dedim. Ve sorunum için elime bir tokat yedim.

"Ama ... ama onlara *bunları* servis edemem," dedi biraz kızgın bir şekilde. "Ve oda servisi sonsuza kadar sürer ve aşağıda her zaman bir sıra vardır ve ben ne *yapacağım*?"

"Seni boğmadan önce bana neler olduğunu söylemen gerekiyor," dedim uğursuzca.

Ama Fred bunu geçmişti. Fred boğmanın bir adım daha ileri gideceğini düşünüyor gibiydi. Tabağın üzerine eğilmişti, gözleri mutfak pırıl pırıl yüzeylerinde geziniyordu, sanki bir çay servisinin ve ona eşlik eden kanepelerin bir yerlerde mutlaka görüneceğini düşünüyordu.

"Aman Tanrım ..." dedi bu gerçekleşmeyince sefil bir şekilde.

Marco'ya baktım, biraz akıllılık bekliyordum. Ancak onu da tabakla ilgilenirken buldum. "Belki onları kabartabilirsin," dedi, görünüşe göre

Ciddiyim.

"Kabartmak mı? *Kabartmak mı?*" Fred tısladı. "Onlar jöleli çörek! Kabartacak bir şey yok!"

"Onlar *benim* çöreklerim," dedim ve tekrar tabağa uzandım. Ve elimden kaptı.

"Bir elma al," diye hırladı Fred, bir kâsedan bana bir tane atarak.

"Elma isteseydim çörek almazdım!"

"Bu çok kötü," diye tısladı, yüzüklü Gollum gibi yemeğimin üzerine eğilmişti. "Çünkü oraya gidip bir grup insana

"Ne?"

"-Onlar için hiçbir şeyimiz yok. Ben değilim, duyuyor musun?" Pek sayılmaz. "Bir sürü ne?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

Çakmak çakmak gözleri geri döndü ve sesi zar zor duyuluyordu.

"Wumble," dedi saygıyla.

"Ne?"

Başını kaldırdı, alnında belli belirsiz sinirli bir çatıklık vardı. "Wichel!"

"Wichel nedir?"

Marco iç çekti. "Cadılar," diye tercüme etti.

"Cadılar mı?" Kaşlarımı çatıttım.

"Evet!" Fred sert bir sesle söyledi. "Cadılar! Cadılar! Wi-" Birden bağırdığını fark etti ve kelimeyi ısırdı. Ve mutfak masasının arkasına çömeldi, böylece sanırım Marco ve ben daha iyi hedef olacaktık.

"Cadılar," diye fısıldadı.

Elimi başıma koydum. Sadece bir çörek istiyordum. Kader beni onlardan mahrum bırakmaya ne kadar kararlı görünürse görünsün, hayatta iyi şeyler olduğunu hatırlatan tatlı, ezilmiş, jöle dolu bir şey.

"Hangi cadılar?" Sonunda sordum.

"Cadılar meclisi türünden," dedi Marco asık suratla. "Neredeyse bir saat önce ortaya çıktılar ve seni görmek istediler."

"Randevuları var mıydı?"

Marco belli belirsiz rahatsız görünüyordu.

"Hayır." "O zaman neden içeri girmelerine izin verdin?"

"Balkonda belirip koğuşlardan içeri girdikleri için mi?" Fred masanın üzerinden bakarak sordu ve Marco'nun ona bir bakış atmasına neden oldu.

"Çünkü kimse bir grup meclis liderine öylece kaybolmalarını söyleyemez!" Marco ısırdı.

"Onların randevusu yoksa senin var," dedim acımasızca.

Misafirperverlikten uzak durmaya çalışmıyordum ama cidden, bu saçmalığa bir son vermeliydim. Sabah, öğle ve akşam, tam olarak bir koronasyon olmadığımndan beri, aynı şey olmuştu: senato liderleri, Çember liderleri, Sürü liderleri, basın-

Bir şeylerin, herhangi bir şeyin lideriymiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Bana aval aval bakmak için. Ve ikincisinin durumunda, yüzyılın hikayesini almak için.

Ve en kötüsü de, benim bile değildi.

Evet, ben vampirlerin birkaç ay önce ortaya çıkardığı, kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği Pythia'ydım. Ve evet, bu herhangi bir durumda ön sayfa haberi olurdu. *Başka* herhangi bir durumda.

Ama birdenbire, Tony tarafından yetiştirilmiş olmam kimsenin umurunda olmadı. Pythian Sarayı'nda özenle yetiştirilmek yerine Bit. Bu nedenle neredeyse hiç eğitim almadığım gerçeği kimseyi rahatsız etmedi.

Yapmam gereken işi. Eğitimsiz bir vampirin çırağının en önemli görevlerden birini işgal etmesi umurlarında bile değildi. büyüdü dünyadaki pozisyonları, söz konusu dünya büyük bir savaş tarafından tüketilirken.

Hayır.

Sadece tek bir şeyi önemsiyorlardı.

Sadece annemi önemsiyorlardı.

O kağıt ağırlığını Jonas'ın Noel listesinin başına koyan şey babamın ruhu değildi. O, annem ve Buick'leri milyonlarca parçaya ayrılmadan kısa bir süre önce, annem kendi ruhunu babaminkine bağlayan bir şey yapmıştı. Yani babamın ruhu Tony'nin tasarladığı büyüdü tuzağa yakalandığında, annem de onunla birlikte gitmişti.

Ve onunki büyük bir olaydı.

Çünkü onunki bir tanrıçaya aitti.

Evet, biliyorum. Tüm bu çılgınlığa biraz daha delilik katıyor, değil mi? Çocukluğumu, ailem trajik bir kazada öldükten sonra Tony'nin beni soğuk, sümüklü kalbinin iyiliğinden dolayı yanına aldığını düşünerek geçirdim, ancak kazayı onun ayarladığını öğrendim. Sadece babamı değil, dünyanın bir zamanlar Artemis olarak bildiği yaratığı da öldüren bir kaza.

O'Donnell takma adını kullanmaya başlamadan önce bile başka isimleri vardı. Tüm tanrılar, buldukları bu yeni dünyada neşeyle dolaşıp kaosa neden olurken ve yarı tanrıları etrafa saçarken, yüzlerce farklı unvan altında tapınılıyordu. Ama o Yunanistan'da Artemis'ti ve orada tanrıların çılgınlıkları sırasında ne kadar çok kaosa neden oldukları ve bu süreçte ne kadar çok insanın öldüğü konusunda bir aydınlanma yaşamıştı.

Vicdanı büyüdüğünde Artemis olmuştu.

En azından ben öyle olduğunu sanıyordum, ama kim bilir? Tanrılar kaprisli değillerse hiçbir şey değillerdi. Belki de bir gün uyandı ve diğer ilahi varlıklarla dalga geçmeye karar verdi - onların tanrısal kıçlarını gezegenden fırlatarak.

Görünüşe göre bunu kısmen -tahmin ettiğiniz gibi- bir büyüyle yapmış. -Kendi ilahi ruhu. Bütün bir dünyaya erişimi kesebilecek kadar güçlü olan tek şeydi. Ve işe yaramıştı da... bir bakıma.

Yani o zamanlar işe yaramıştı. Ve hatta daha sonra, kendini bıraktığı gezegende uyumlu büyü eksikliği yüzünden gerilemeye başladıktan sonra bile -harika bir fikir anne- hala işe yaramıştı. Büyü şu anda Jonas'ın liderlik ettiği grup tarafından destekleniyordu, Gümüş Çember olarak bilinen insan büyücülerden oluşan bir ittifak. Yani, muhtemelen, bir şekilde yıkılsa bile, büyücüler onu yeniden yapabilmeliydiler.

Tabii tüm parçalara sahip olduklarını varsayarsak.

Tabii ki plağın çizildiği yer de burasıydı. Artemis'in koruma büyü ruhu aracılığıyla bağlandığından, ruh büyüünün hayati bir parçasını oluşturuyordu. Yani eğer ortadan kaybolursa, desteklediği büyü de yok olacaktı.

Ve diğer tanrılar onun küçük İsa'ya geliş anından ya da her ne haltsa ondan hoşlanmadıkları ve *gerçekten* geri dönmek istedikleri için bir sorundu. Özellikle de savaşın diğer tarafı onları kollarını açarak karşılamaya çok istekliken. Bütün bu karmaşa Jonas'ın deli saçlarını yolmak istemesine neden oldu.

Benimkini parçalamak istememe neden olan şey, herkesin tüm bunlar hakkında bir şeyler yapabileceğini varsaymasıydı.

Evet, tamam, bekaretiyle ünlü tanrıça bir noktada bir insanla birlikte olmaya karar vermiş ve benden bir bebek dünyaya getirmişti. Ama bu otomatik olarak özel bir kavrayış sağlamıyordu. Tüm bu karmaşayı herkes gibi zor yoldan öğrenmek zorunda kalmıştım, ipuçlarını bir araya getirerek

Son birkaç ay içinde, savaştan bu yana Tanrılar oyun alanlarını geri alma konusunda ciddileşiyorlardı. Ve ben hala pek bir şey bilmiyordum.

Aslında, muhtemelen çoğundan daha az şey biliyordum, çünkü kimse bana bir şey söylemenin önemli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Ben sadece onların elindeki kozdum, şans eseri buldukları ve ne zaman bir tanrı ya da onun katil yavruları ortaya çıkıp ortalığı kasıp kavursa kışından bir şeyler çıkarması beklenen yarı-ilahi bir kızdım. Bu sinir bozucuydu.

Aynı zamanda korkutucuydu.

Özellikle de, bu içgörü eksikliğiyle birlikte büyük bir ilahi ekipman bölümünde kaz yumurtası. Elbette ofisimle birlikte gelen güce sahiptim ama tüm Pythias'larda bu vardı. Ve çoğu bu konuda benden daha çok şey biliyordu. Ama eğer bir çeşit yarı tanrı varsa Yan tarafta almam gereken ikramiye postada kaybolmuştu. Anne soyum ne olursa olsun, ben sadece Cassie'ydim.

Ve bazı günler -çoğu günler- bunun yeterli olmayacağından korkuyordum.

Çürükler ve kendi kanımla kaplı olduğum günler ve şimdiye kadar fark etmediğim yirmi yıllık örümcek ağları gibi. "Kahretsin!" Çılgınca ellerimi saçlarımda gezdirdim ve saklanmak için koşuşturan birkaç küçük kahverengi şeyi yere düşürdüm. Marco'nun on altı numara botu sayesinde başaramadılar. "Bir içkiye ihtiyacım var," dedim ona dürüstçe.

"İçecekler!" Fred'in kafası yukarı fırladı. "Doğru ya. İhtiyacımız olacak-"

"Sakın-" diye uyardım, aptalca koyduğum kahve fincanını kaptığı gibi mutfak tezgahının üzerine.

"Büyük boy alamadın mı?" diye hırladı, uzak durma oyunu oynuyordu. Sonra nasıl olduysa kahvem üç küçük demitasse fincanına bölündü, sızan çöreklerle birlikte bir tepsiye koydu ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede kapıdan hızla çıktı.

Peşinden gittim ama Marco yolumdan çekilmedi. "Bekle."

"Beklerim ve açlıktan ölürüm!"

"Daha kötü şeyler de var."

"Ne gibi?"

Fred, Marco'nun cüssesinin bıraktığı yarım santimlik boşluktan mutfağa geri dönerken, "Dingilinin lanetlenmesi gibi," dedi.

"Ne?"

"Biliyorsun." Dikkatle aşağıya doğru baktı. "Bunu yapmazlar!"

"Cehennem gibi değiller! Bazı şeyler *gördüm*, tamam mı? Ve bunlar büyücü değil. Onlar Çember'in bir parçası değiller. Onların kuralları yok-"

Marco, "Onların da kuralları var, sadece kendi meclisleri tarafından belirlenen kurallar," diye karşı çıktı.

"Evet, biri onları kızdırırsa *ona küfredebilecekleri* gibi kurallar-" "Biraz erkek olur musun?" Marco tersledi. Ve bir elini

Fred'in ağzını bir eldiven büyüklüğünde kapattı. Fred'in hoşnutsuzluğu bundan sonra öfkeli homurtular biçimini aldı.

"Kovanların Çember'in yetkisi altında olduğunu sanıyordum," dedim Jonas'ın son zamanlarda bana zorla verdiği tüm bilgileri hatırlamaya çalışarak.

"En güçlü olanlar değil. Onlar hiç katılmadı." Marco omzunun üzerinden bir bakış attı. "Sanırım buna gerek olmadığını düşündüler."

Evet, öyle. Ve eğer buraya Çember'in buradaki korumalarından geçerek girmiş olsalardı, onlara hak verirdim. Ama bu yine de durumu düzeltmezdi.

"Neden buradalar?" Ben talep ettim.

"Bana söylemediler," dedi Marco, Fred'i zahmetsizce gizleyerek. Ve aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen Fred de ustalık seviyesinde bir vampir olduğu için, bu aslında etkileyici bir şeydi. Ya da Marco aynı anda birkaç yaşlı kadından saklanmıyor olsaydı, öyle olurdu.

"Gözün korkmuş," diye suçladım.

Kaşlarını çattı. "Kaç yaşında olduğumu hatırlıyor musun?" "Bunun ne önemi var-"

"Önemli çünkü bu kadar uzun süre aptal olarak yaşamadım. Bazen korkmak akıllıcadır. Bazen atlamadan önce bakmak akıllıcadır."

"Bunu yaparım."

Fred birden çırpınmayı bıraktı, sanırım Marco'yla birlikte bana aynı şaşkınlık dolu bakışı gönderebilmek için.

"İstiyorum!" Tekrar söyledim ve bu doğruydum. Çoğunlukla doğruydum. Tamam, bakma şansım olduğunda doğruydum, ki bu günlerde pek sık değildi. Ama mesele bu değildi.

"Mesele bu değil," dedim ona. "O zaman ne?"

"Bundan bıktığımı, tamam mı? Ben onların ya da Çember'in, vampirlerin ya da herhangi birinin kölesi değilim. Bu şekilde yaşamayacağım-"

"Bu senin işin."

"Saçmalık." Ona ters ters baktım, diplomasiyle uğraşamayacak kadar yorgun, aç ve kafeinsizdim, ki bu da zaten beceremediğim bir şeydi.

"Gecenin bir yarısı evine girselerdi Agnes ne yapardı sence?"

"Ben-"

"Ben biliyorum!" Bunu denediğim ilk ve tek seferde beni kıcımdan vuran tatlı görünümlü selefimi hatırlayarak söyledim. "Agnes kaltağın tekiydi, tamam mı? Ama kaltak olması *gerekliyordu*. Çünkü etrafındaki insanların hepsi bu güce sahip büyük kişiliklerdi ve biraz şans verilse onu ezip geçerlerdi. *O da bunu biliyordu*. O yüzden buna katlanmadı. Hiçbir zaman, hiçbir nedenle, hiçbirinden değil! Sonuç olarak da ona saygı duydular. Sonuç olarak, *ondan* korkuyorlardı, tersi değil. etrafta."

Marco bana sevgi, kızgınlık ve belki biraz da acıma karışımı bir duyguyla baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Fred ise o anki dikkat dağınıklığını kullanarak Marco'nun elinden kurtulmaya çalıştı. Ve o kadar da ince değildi.

"Evet ama sen Agnes değilsin," diye hatırlattı bana. "*Henüz* Agnes değilim," diye tısladım ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Işık, gürültü ve stresten, bu iki şeyden tamamen yoksun bir yere gittim. Işığı açmaya zahmet etmedim. Perdelerden oluşan bir duvardaki boşluktan içeri süzülen turuncu pustan yeterince iyi görebiliyordum ve zaten manzara da pek iyi değildi.

Vegas Strip'teki evim olan Dante's'in odaları daha fazla bütçe bilincine sahip misafirler biraz ... Spartan. İronik bir şekilde, bu durum onları üst kattaki süitlerden daha az göz kamaştırıcı kılıyor, ki bu süitler çoğunlukla otelin aşırı perili ev temasına uyuyor. Ancak tasarımcının bu noktaya gelene kadar parası tükenmiş, bu nedenle zevke yapılan tek hakaret birkaç tane eski korku filmi posterleri ve çirkin bir yatak örtüsü.

Bir süredir buraya gelmemiştim ve şimdi neden burada olduğumdan emin değildim. Belki de daha fazla ilerleyecek gücüm olmadığı için. Ya da belki *gidecek* başka bir yerim olmadığı için.

İronikti; kendi zamanım hariç tüm zamanları keşfedebilirdim -en azından teoride-. Kendi zamanımda, haftalardır bir mahkûm gibi yaşıyordum, otelin dışına çıkmaya cesaret ettiğim birkaç sefer de pek iyi gitmemişti. Ve bir daha birlikte kaçabileceğim birini bulabileceğimi de sanmıyordum, çünkü son kaçan adam

Artık burada değildi. Ama odası buradaydı.

Gerçi biraz sert görünüyordu.

Ayakların altında çıtırdayan bir cam nehri, paslı ışık şeridinde parlıyordu. Bir komodinin ikiye ayrılmış, üstündeki seramik lamba neredeyse toz haline gelmişti. Bir iksir sıçraması bir duvardaki çivilere kadar işlemişti ve hâlâ hafif, zararlı bir koku yayıyordu, Bir haftalık klimaya rağmen. Ve pencerenin yanındaki halıyı kirleten büyük bir leke, düşük ışıktaki siyah görünüyordu.

Ona baktım ve her şey geri geldi: şok, dehşet, Burada yaşayan inatçı orospu çocuğunun kendi hayatını benimkiyle takas etmeyi görev edindiği gecenin öfkesi. Geçen hafta O zamandan beri bu anı ya da onunla birlikte gelen duygu hiç azalmamıştı. Aksine, onu yakalama, benim için bu kararı verme cesaretini, *hakkını* nereden aldığını sorma dürtüsü her zamankinden daha güçlüydü-

Bir dakika orada durdum, titriyordum, yine öfkeliydim ama vuracak kimsem yoktu. Çünkü o burada değildi. Sadece oda, soğuk, boş ve hayattan daha büyük sakini olmadan jenerik, yankılanan sessizlik sadece benim düzensiz nefesimle bozuldu. Kollarımı kendime doladım ve kalp atışlarımın atak seviyelerini geri çekmesini bekledim.

Ama buna mecbur gibi görünmüyordu.

Bir keresinde kederin beş aşaması olduğunu okumuştum: inkâr, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme. Ama benim deneyimim böyle değildi. Evet, ne olduğunu ilk fark ettiğimde biraz inkâr vardı ama uzun sürmemişti. Ve sonrasında ... diyelim ki ikinci aşamaya büyük bir şiddetle girdim.

Ve orada kalmıştım.

Sanırım bu yüzden tırnaklarım kollarımın üst kısmına kan akıtacak kadar sert batmıştı. Onları yavaşça çıkardım ve ellerimi zaten kirli olan kot pantolonuma dikkatlice sildim. Bunu şimdi yapmayacaktım.

Bunu daha sonra yapacaktım.

Onu geri aldıktan sonra bunu yapacaktım.

Gerçi şu ana kadar pek iyi gitmiyordu.

Kolay olması gereken başka bir şeydi. Kahretsin, ben bir zaman yolcusuydum, değil mi? Sadece geri dönüp birkaç şeyi değiştirecektim. Birkaç ayarlama yap. İyi adamların kazanmasını sağla. Basit, değil mi?

Tabii ki yapmamam gerekiyordu. Aslında bu tam da yapmamam gereken türden bir şeydi. Pythias zaman çizelgesini başkalarının değişikliklerine karşı korurdu; biz kendimiz değiştirmedik.

Tabii ki bizim yaptığımız zamanlar hariç.

Agnes beni suikasta uğramak üzere olduğum konusunda uyarmıştı. Eğer o olmasaydı, John Pritkin olarak bilinen o çıldırtıcı adamla hiç tanışmamış olacaktım, beni kurtarması için ona hiç ihtiyaç duymayacaktım ve bu süreçte onun hayatını hiç mahvetmemiş olacaktım. Belki de

kendi işine baksaydı daha iyi olurdu, ama bakmadı ve ben yaşadım. Hepsi küçük bir şeyi değiştirdiği içindi.

Ama sorun da buydu. Agnes bu tür şeyleri yıllardır yapıyordu. Neyi değiştireceğini ve neyi kendi haline bırakacağını bilirdi. Benim için bir kuralı çiğnediği gecenin, bir hafta önceki çılgınlığa kıyasla kolay bir mod olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer geri dönersem, nereyi kesecektim? Bir hafta boyunca geceleri uyuyamadım, bunu anlamaya çalıştım.

Belli olan yer tam da bu odaydı. Burayı normalden daha da harap hale getiren kavga benim yüzümden çıkmıştı. Savaşın diğer tarafındaki biri Pritkin'in taşıdığı bir cihazı istemişti; bir dahaki sefere yer değiştirmeye çalıştığımda beni doğaçlama bir infaza çağırarak bir cihaz. Kavga etmişlerdi. Pritkin onu kaybetti, peşinden gitti ve sonuç olarak beni son anda buldu.

Eğer bir şeyleri değiştirmek isteseydim, bunun en kolay yolu onu olacaklar konusunda uyarmak olurdu.

Ve bu çok işe yarayacaktı - *eğer* ipucunu alırsa. Ama Pritkin inatçı olarak tanımlanıyordu ve paranoyak kelimesinin yeni bir anlam kazanmasına doğru ilerliyordu; Agnes'in bana gönderdiği gibi bir uyarıyı görmezden gelebilirdi. Görmezden gelme ve müstakbel suikastçıyı savaş alanına kadar takip etmekten kaçınsa bile, bu da pek işe yaramazdı.

Çünkü o durumda ölmüş olurdum.

O zaman nerede? İlk seferinde zar zor kazandığım bir dövüşün ortasında mı? Çünkü bunun nasıl işe yaradığını anlamadım. Son savaşta Birkaç dakika içinde çılgınca bir hareketlilik ve içimi kemiren bir dehşet oldu. Ve her zamanki gibi, beceri kadar şansla da hayatta kalmıştım. En ufak bir değişiklik işleri düzeltmek yerine daha da kötüleştirebilirdi.

Her ne kadar çılgınca olsa da, başka bir yarı tanrıya karşı yaptığım düellonun oldukça faydalı olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu altı vampir senatosunu çok etkilemişti ve kısa bir süre sonra belki de savaşta güçlerini birleştirmeye karar vermişlerdi. Eğer ben savaştan kaçırırsam, onlar da anlaşmayı imzalamaktan kaçınabilirlerdi. Ve o anlaşmaya ihtiyacımız vardı.

Her neyse, tüm bunlar tartışmalıydı, çünkü Pritkin'i kurtarmanın, bu süreçte kendimi öldürmemenin ve Pythias'ın ara sıra kendi amaçları için zamanı değiştirdiğini ilan etmemenin bir yolunu bulsam bile, o zaman ne olacaktı?

Çünkü Pritkin hala bir karmaşa içinde olacaktı, hem de kötü bir karmaşa. Ve bir kez olsun bunun benimle bir ilgisi olmadığı gerçeği hiç yardımcı olmadı.

Onu aynı işkenceye geri koymak için kurtarmak istemedim.

Neredeyse bir asırdır işgal ettiği varlığı. *Onu kurtarmak* istedim. Bir kez olsun, hiç istemediğim ve aldığım andan itibaren başıma beladan başka bir şey getirmeyen bu gücün gerçekten de lanet olası işini yapmasını istedim. Ve *birilerine yardım* etmesini.

Bunu hak eden biri. Sadece
nasıl olduğundan emin
değildim.

Üst kattaki karmaşanın bitmesini beklemek için yatağa oturdum. Oda, klimanın hafif iç çekişi dışında sessiz ve huzurluydu. Ya da perdelerdeki boşluk film afişlerinden birini aydınlatmasaydı öyle olurdu.

Şu anda o kadar da korkunç görünmüyordu. Birisi keskin bir kalemle çizmişti - tahminimce bir çocuktu, çünkü savaşın acımasızlığını hayal bile edemiyordum.

Bela Lugosi'ye bıyık ve gözlük çizen bir büyücü tanıyordum. Ama son zamanlarda bana yaptığı en büyük sürpriz bu değildi.

Bazen adamı tanıyıp tanımadığımı merak ediyordum. Onu anlamadığımdan emindim. Bir an tam bir eşek gibi davranıyordu, öyle ki onu özellikle kötü bir yere götürüp *orada bırakmak* istiyordum ve sonra

Nefesimin hızlandığını, ellerimin kenetlendiğini ve aptal gözyaşlarımın gözlerime aktığını hissettim. Onları öfkeyle fırlatıp attım. Bunu bir daha yapmayacağımı söylemiştim ve lanet olsun ki yapmayacaktım-

"Cass?"

"Ahhhh!" Geriye sıçradım, zaten morarmış popomla kalan komodine vurdum, Billy iskambil kâğıtlarının dalgalanmasıyla ortaya çıktı.

Kartlar benimdi. Onları parmakladığımı fark etmemiştim bile ama bu bir sürpriz değildi. Çocukların en sevdiği oyuncağı vardır; Linus'un battaniyesi vardır; benim

Eski mürebbiyemin bana verdiği, şaka olsun diye büyülediği yağlı bir tarot kartları paketi vardı. Ve şimdi her yerde fırtına gibi konuşuyorlardı.

Kendi başlarına fal bakmaya hecelenmişlerdi ve ya tasarımı gereği ya da büyüdeki bir kusur nedeniyle her zaman birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı. Sonuç, yetmiş sekiz küçük sesin giderek yükselmesi idi.

ve her biri diğèrinin üzerinde konuşmaya çalıştıkça daha yüksek sesle. Ve sonunda korkunç bir gürültü çıktı.

Onları sessiz tutan tek şey olan paketin içine geri itmeye başladım ve aynı anda Billy'ye ters ters baktım. "Yapma şunu!"

"O zaman bana söylemeden kaçma. Uyuyor olman gerekiyordu."

Evet. Sanki son zamanlarda çok iyi gidiyordu. "İstenmeyen misafirlerim vardı."

"Öyleyse onları oradan çıkar. Neden giden sen olmak zorundasın? Burası senin odan!"

"Ve yeniden dekore etmek zorunda kalmak istemiyorum. Mesela üç sinirli cadı burayı darmadağın ettikten sonra."

"Pythia'nın süitini çöpe atmazlar."

"Neden olmasın? İçeri girmişler," diye homurdandım, evdeki eşyaların çoğunu kartları yerine geri koydum. Hâlâ bir yerlerde sohbet eden birkaç tanesi hariç. Lanet olası şeyleri bulmaya çalışarak yatak takımını etrafa fırlattım. "Gitmek benim için daha kolaydı."

"Ama neden buraya geldin?" Billy etrafına bakındı ve burnu kırıştı. "Savaş alanı gibi kokuyor."

"Nasıl koktuğı umurumda değil."

"Ve muhtemelen bubi tuzağı da vardır."

Bir an duraksadım, elim yatağın yarısına kadar geldi. Pritkin'i daha çok Çember tarafından atanan korumam/kişisel eğitmenim/tatbikat çavuşum olarak tanıyordum ama zaman zaman başka unvanları da olmuştu. Savaş büyücüsü suikastçı gibi.

"Artık bunu yaptığını sanmıyorum," dedim Billy'ye. Birkaç kez beklenmedik bir şekilde uğradığımdan beri yapmıyordu.

"Olmayabilir. Peki ya başka biri? Burası yağmalanmış gibi görünüyor."

"Her zaman böyle görünür." Silahları dışında, Pritkin'in düzenli yaşam anlayışı kabaca on dört yaşındaki bir çocuğunkine benziyordu.

"Evet ama insanlar onun nereye gittiğini merak ediyor olmalı," diye belirtti Billy. "O bir savaş büyücüsü, değil mi? Kimse merak etmiyor mu?"

"Herkes." Jonas dışında neredeyse herkes her gün bana bu konuda sorular soruyordu, Pritkin teknik olarak onun astı olduğu için bu garipti. Ama belki de Jonas böyle bir adamın kendi başının çaresine bakabileceğini düşünüyordu. Ya da belki de bana söylediğı gibiydi: Pythias'a çok fazla soru sormuyordu.

Aldığı cevaplar çok nadiren hoşuna giderdi.

"O zaman belki de yerde sürünmemelisin," dedi Billy dikkatle.

"Belki de Laura'nın ne dediğini bana söylemelisin," diye karşılık verdim.

Billy beni ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve cılız poposunu çirkin yatak örtüsünün birkaç santim üzerine park etti. "Dedi ki, onlar kayıkthane."

Yatağın yarısına kadar gelmiş olan kartı aldım, çıkardım ve ona baktım. "Ailem mi?"

Başını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Ne kayıkhanesi? Tony'nin çiftliği kırsalın ortasında. Kilometrelerce uzakta bir göl yok."

"Evet, bundan bahsetmiştim. Görünüşe göre eskiden evin arkasında bulunan köhne bir kulübeden bahsediyordu. Eski sahibi teknesini orada depoluyormuş, adı da öyle kalmış. Ta ki Tony otopark yapmak için orayı buldozerle yıktırana kadar."

Başımı salladım. Diğer şeylerin yanı sıra, Tony tefecilik işindeydi. İnsanlar paralarını ödeyemediklerinde el koyduğu eşyaların hepsi evde saklanabilecek kadar küçük değildi. Sonunda arka taraftaki bir alana asfalt döktürmüş, arabaları, kamyonları ve karavanları markalar gelene ya da onları satana kadar burada tutmuştu. Oraya pek gitmemiştim, Bir çocuğun ilgisini çekecek bir şey olmadığından, depolar her zaman kilitli tutulurdu.

"Sizinkilerin ana evi sevmediğini söyledi," diye devam etti Billy, "Tony de onları ya da küçük arkadaşlarını sevmiyordu."

"Hangi arkadaşlar?"

"Görünüşe göre iblisleri kendilerine çekiyorlarmış ve vampirleri ürkütüyorlarmış."

"İblisler mi?" Babamın hayaletlerle ilgili bazı yetenekleri vardı, sanırım ben de benimkileri oradan almıştım. Ama daha önce iblisler hakkında hiçbir şey duymamıştım.

Ama dışarıdaki tek kişi o değildi, değil mi?

Billy başıyla onayladı. "Bazı olaylar oldu -poltergeist türü şeyler, yangınlar, bir vampir yakıldı-"

"Kim?"

"Manny," dedi Billy, Tony'nin daha geri zekâlı vampirlerinden birini kastederek. "İyileşti ama kısa bir süre sonra annem ve babam tahliye edildi."

"Kayıkhane," dedim, elimdeki karta gerçekten görmeden bakarak.

"Evet," dedi Billy, sesi aniden sinirlenmiş gibi çıkmıştı. "Ve sakın öyle bakma."

"Ne bakışı?"

"Anneme gidip kankam Pritkin'i nasıl geri alacağımı soracağım" bakışı. O kadar kolay değil!"

"Bir de bana sor." Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü beni bu karmaşadan nasıl kurtaracağını bilen biri varsa, o da oydu.

Tanrıların farklı yerlerde farklı isimleri olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? İskandinavlar ona Hel, yani ölüm tanrıçası olarak tapmışlardı. Diğer şeylerin yanı sıra, onun adını taşıyan bölgelerden de sorumluydu. Ve şu anda o bölgeleri gerçekten bilmem gerekiyordu.

Çünkü Pritkin kendi hayatını benimkiyle takas etmişti, ama geleneksel anlamda değil. Tabii ki hayır. Ne zaman geleneksel bir şey yaptı ki? Hayır, bu konuda fantezi yapmak zorundaydı.

Bitmek üzereyken bana enerji vererek hayatımı kurtarmıştı. Ama aynı zamanda dünyada kalmasını sağlayan tek şey olan bir tabuyu da yıkmıştı. Bu da onun, tek çocuğunu ait olduğunu düşündüğü yere, cehennemdeki bir tahta geri koymak için yaklaşık bir asırdır bir bahane bekleyen piç babası tarafından kaçırılmasıyla sonuçlandı.

Ya da daha büyük olasılıkla bir yatak odasında, çünkü Pritkin'in babası Rosier, Incubi Lordu'ydu. Bu da Pritkin'i, babasının çarpık görüşüne göre, dünyada yeterince uzun süre oyun oynamış güçlü bir yarı karabasan yapıyordu. Doğuştan gelen hakkını kullanmasının ve kendisini en yüksek teklifi verenlere satarak ailesine yardım etmesinin zamanı gelmişti.

Gerçek şu ki, böyle bir varoluş Pritkin gibi iblis yarısından ve onunla birlikte gelen her şeyden nefret eden biri Rosier için önemsizdi. Yüzyıllarını pazarlık kozu olarak kullanabileceği cismani bir oğul edinmek için harcamıştı ve şimdi onu kaybetmek niyetinde değildi. Persephone'un aksine, Pritkin'in yeryüzünde ziyaret hakkı bile yoktu.

Rosier onu yakalamıştı ve elinde tutmayı planlıyordu. Sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" Billy temkinli bir şekilde sordu. "Ne gibi?"

"Sanki bir kaltağı kesmek üzereymişsin gibi."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim ve kartların geri kalanını yerine ittim.

"Okaaaaay. Ama aile buluşmasına gitmeden önce bilmek isteyebileceğin bir şey daha var."

"Ne gibi?"

"Mesela, eğer ailen kulübelerinde mahremiyet istiyorlarsa, bunu elde ettiler. Laura oraya kimsenin gitmediğini söyledi, diğer hayaletler bile. İblisler hayalet enerjisiyle insanlardan bile daha kolay beslenebilirler - önce geçmeleri gereken bir beden yok, biliyor musunuz? İşlerini şansa bırakmıyorlardı."

"Yani? Ben hayalet değilim."

"Daha kolay dedim. İblisler, çaba sarf etmek isterlerse insanlardan gayet iyi beslenirler ve dışarıda onlardan tonla var."

Kaşlarımı çattım. "Kaç kişi?"

"Laura bilmiyordu. Kendisi oraya hiç gitmedi, aptal değildi. Ama vampirlerden bazıları çok korkmuş bir şekilde geri döndüler, yüzlerce iblisin sesini duyduklarını, çılgın ışıklar gördüklerini, etraflarında uzayın büküldüğünü hissettiklerini, her şeyi anlattılar. Çok korkmuşlardı."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Ne tür iblisler?"

"Ne fark eder ki? Kıssadan hisse, Tony'nin evindeki korkunç piçler o kulübeden korktuysa, belki sen de korkmalısın!"

"*Annem* içeride," diye hatırlattım ona. Ve bu onun iblislerle başa çıkamayacağı anlamına gelmiyordu. Eski efsanelerden anladığım kadarıyla, bir noktada onlara hükmetmiş sayılırdı.

"Evet, bazen," dedi Billy, huysuz bir sesle. "Ama ya o kapalı Bir yere uğradığında? Mekanın planını bilmeden bunu tam olarak nasıl yapacaksınız? Dışarıda görünmen gerekecek, Bu da ormandan geçip ön kapıya ulaşmak demek. Sonra da birinin sizi içeri almasını beklemek. Başlangıçta birinin evde olduğunu varsayarsak. Ve tüm bu süre boyunca, bir grup aç iblis için kolay hedef olacaksın. Çünkü onlarla nasıl savaşaacağını bilmediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Kes şunu."

"Tamam, tabii. Durduracağım. İçeri nasıl girmeyi planladığınızı söyler söylemez."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedim. "Jonas iblisleri biliyor."

"Evet. Ve eminim şu anda Tony'nin evine bir kez daha gitmekten heyecan duyacaktır. Öyle olsa bile, tüm varlığınızı değiştirebilecek bir şey yapmanıza yardım etmekten mutlu olmayacaktır."

"Ben sadece *konusacağım*."

"-ve onu görmek istemesi için ona nasıl bir bahane sunacaksın, Neyse? Ona büyücüden bahsedemezsin, çünkü bu ona Pritkin'in ne olduğunu söyler. Ve Kolordu'nun iblisler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

"Kes şunu dedim!" Ona vahşice söyledim. Buna ihtiyacım yoktu. Başka hiçbir şeyle dolu olmayan bir haftada bir başka lanet barikat. Annemi bulmaya çalışmakla geçen bir hafta, oysa o tam da bunu yapmaya çalışan herkesten kaçmakla meşguldü. Peşinde kendi düşmanları vardı ve kaçmayı bir sanat haline getirmişti.

Sonunda kurşunu ısırdım ve onu bulabileceğimden emin olduğum tek yer olan Tony'nin evine geri dönmem gerektiğini fark ettim. Sadece keşfetmek için

-koğuşlara takıldıktan ve neredeyse yarım düzine kez yakalandıktan sonra- o da orada değildi. Sanki hiçbir yerde değilmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Ama sonra Jonas öğleden sonra ortaya çıktı ve tam o anda zamanda geriye götürülmesi gerektiğini söyledi. Onun yardımıyla koğuşlardan -çoğunlukla- kaçabildim ve Billy Laura'dan gerçeği öğrenmişti. Şimdi de ailemi Tony'lerde bulamadığımı, çünkü orada olmadıklarını öğrendim. Kulübedeydiler.

Şimdi öğrendiğime göre etrafı bir iblis ordusuyla çevriliymiş. "Cass . . ."

"Yapma." Sıkıca söyledim. "Şimdi olmaz."

"Evet, şimdi," diye ısrar etti Billy. "Bak, ben yardım ettim, değil mi? Denedim, ikimiz de denedik."

Ama o gitti."

"*Gitmedi*."

"Evet, öyle. Ve onu salt irade gücüyle geri getiremezsiniz. Bakın, oraya bir şekilde girmiş olsanız ve Rosier'in sarayına nasıl gireceğinizi size o söylemiş olsa bile, sonra ne olacak?"

"O zaman gidip onu *getireyim*," dedim şiddetle.

"Uh-huh." Billy bana baktı ve o ela gözlerindeki şefkati görebileceğim kadar katıydı. "Bunun olmayacağını sadece sen biliyorsun,

Değil mi? Cass, yanlış anlama ama Tony'nin evini bile yardım almadan soyamadın. Şimdi de cehenneme elini kolunu sallayarak gireceğini mi sanıyorsun?

."

"Kapa çeneni."

"-ve Pritkin'i kaçırmak mı? Rosier muhtemelen senden tam da böyle bir şey beklerken? *Hazırlanmışken?*"

"Billy! Kapa çeneni!"

"Bu sefer değil," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu duymaya ihtiyacın var ve başka kimse neyin peşinde olduğunu bilmediği için, seni bu durumdan kurtarabilecek tek kişi benim. Cass, bu bir *intihar*. Pritkin seni kurtarmak için her şeyden vazgeçti; sence onu geri almaya çalışırken hayatını bir kenara atmanı ister miydi?"

Aniden ayağa kalktım, çünkü daha fazla hareketsiz kalamazdım. Ama bu Billy'yi susturmadı. Tabii ki susturmadı. Bunu yapabilecek bir şey bulamamıştım.

"Milyonda bir ihtimalle onu oradan çıkarabilsen bile, o zaman ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir şey değişecek gibi değil. Şartlı tahliyesini bozdu ya da ne dersiniz deyin. Rosier onu sürükleyerek geri getirir."

"Bunu bilmiyoruz!"

"Evet, biliyoruz. Pritkin sana söyledi."

"Ne biliyordu ki! Ama belki de her şeyi bilmiyordu," dedim, yürümeye çalışıyordum ama lanet cam yüzünden yürüyemiyordum. Camın bir parçasını tekmeleyerek yoldan kaldırdım ve kırıklar bir an için dışarıdan gelen parlılda yalayıcı alevler gibi parladı.

"Demek cehennem hakkında orada yaşamış bir adamdan daha çok şey biliyorsun."

"Hayır, ama belki annem biliyordur!" Ona doğru döndüm. "Eski efsaneler doğruysa, o da orada yaşamış. Hem de yüzyıllar boyunca! Eğer bir boşluk varsa, o bunu biliyordur!"

"Ya yoksa?"

"O zaman yok," dedim kollarımı kavuşturup ona ters ters bakarak. "Ama bunu *ondan* duyana kadar pes etmeyeceğim. Yapamam Billy, *anlamıyor* musun?"

"Oh, anlıyorum," diye mırıldandı. "Sadece senin anladığından emin değilim." "Bu ne anlama geliyor?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Sadece ... hiçbir şey. Ama gerçek şu ki, sormak için ona ulaşamazsınız."

Yatağa oturdum, aniden bitkin düşmüştüm. Uzun bir haftanın sonunda uzun bir gün olmuştu ve göğsüm ağrıyordu. Bağırarak, ağlamak, bir şeyler fırlatmak istedim ama enerjim yoktu. Bayılmak ve Pritkin'i bulmak istiyordum.

Uyandığımda oradaydım. İstedim . . .

Tanrım. Bazen bilmiyordum bile.

"Bu gece olmaz," diye itiraf ettim, enseme ovuşturarak. Eğer birkaç meraklı cadıyla uğraşacak kadar iyi hissetmiyorsam, sevgili annemi koruyan her neyse ona katlanamayacağıma emindim.

"Süite geri dön," dedi Billy bana usulca. "Marco'ya kalp krizi geçirtmeden önce. Biraz dinlen. Yarın ... belki her şey farklı."

Başka bir deyişle, yarın belki aklım başıma gelirdi.

"Evet, belki," dedim, çünkü artık tartışmak istemiyordum.

Billy başını salladı ve rahatlamış görünerek göz kırptı. Bu da kendimi daha iyi hissetmem için hiçbir şey yapmadı. Son zamanlardaki ses tonuna rağmen, Billy Joe çekingeni bir tip değildi. Billy Joe hayattayken yüksek bahisli bir kumarbazdı, ta ki yanlış adamları kandırdığı için Mississippi'nin dibinde bir çuvala girene kadar. Billy bir şeyin çok riskli olduğunu düşündüğünde . . .

Şansımız pek yaver gitmedi diyelim.

Ve söylediği her şey doğru değildi. Ama bahsetmeye zahmet etmediği bir şey vardı. Eğer pozisyonlarımız ters olsaydı, Pritkin peşimden gelirdi. Hoşuma gitse de gitmese de, risk almasını istesem de istemesem de beni orada öylece bırakmazdı. Muhtemelen aklından bile geçmezdi. Bunu, yarın güneşin hangi yönden doğacağını bildiğimden daha kesin olarak biliyordum.

Peki onu nasıl bırakabilirim?

Dağınık yatağına kıvrıldım ve bir hafta sonra bile çarşaf hala güzel kokuyordu. Sabun, barut ve sihir gibi. Orada uzandım ve ağlamadım. Çünkü bu zayıflıktı ve zayıf olmayı göze alamazdım.

Çünkü sen sadece geri gelmeyecek insanlar için ağladın.

Ve nasıl görünürse görünsün burada durum böyle değildi. Ona ulaşmalıydım, onu iğrenç babasından uzaklaştırmalıydım, onu elimde tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Bunun için de anneme ulaşmalıydım.

Her nasılsa.

Ama bir hafta olmuştu ve şu ana kadar o ilk adımı bile atamamıştım. Deli bir kadın gibi zamanın içinde dönüp dururken kendimi tüketmişim. Eski Pythian Sarayı'nda muhafızlar tarafından kovalanmış, Londra'da neredeyse eziliyordum, Tony'nin haydutları tarafından vurulmuştum. Peki ne için? Pritkin'i bulmaya bir hafta öncesinden daha yakın değildim.

Beni terk ettiğinde.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"Yıldız . . ."

Yumuşak bir çan sesi beni uyandırdı.

"Yıldız . . . Yıldız . . . Yıldız . . ."

Yumuşak, sinir bozucu bir çan sesi.

İnledim ve yuvarlandım, çünkü saat çok erkendi ve zil sesi aniden daha boğuk hale geldi. "Yıldız Yıldız . . . Yıldız . . ."

Tekrar inledim ve doğruldum.

"Yıldız evrensel olarak en güzel kart olarak kabul edilir.

Tarot," dedi kendini beğenmiş bir ses, kırımın altından bir yerden. "Aynı zamanda, belki de pek çok insanın tercih edeceği şekilde olmasa da, en şanslılardan biridir. Yıldız-"

Sersemlemiş ve hâlâ yarı uykulu bir halde etrafı karıştırdım ve hiçbir şey bulamadım. "-Başarının mümkün olduğunu gösterir, ancak sadece zaman içinde ve büyük

çaba. Yıldız gece gökyüzünde parlar, karanlık bir dünyada bir ışık feneridir ve talibi kahramanca bir arayışa doğru çeker-"

Bacağımın arkasına bir şeyin yapıştığını hissettim. Onu sıyırdım ve kan çanağına dönmüş gözlerime yaklaştırdım. Küçük bir dikdörtgen içinde bir gece manzarası, bir bahçe ve elinde sürahi olan çıplak bir piliç gördüm.

"-aynı derecede büyük bir ödüle layık," diye mırıldandı küçük tarot kartı bana. "Eğer talip hayatta kalırsa-"

"Hayatta kalmak mı?"

"-Yolda yatan şüphesiz tehlikeler, tuzaklar ve bazen ölümcül tehlikeler, ödül, güzel kızın yıldız ışığını yansıtan havuza döktüğü berrak, soğuk su kadar tatlı olacaktır. Ve eğer değilse-"

"Ne?" Mırıldandım. "Ya değilse?"

"-o zaman kişi, bir amacın peşine düştüğünün bilgisine sahip olacaktır. takdire şayan bir hedef," dedi kart, küçük sesi tutkuyla yükselirken. "Gökler, kahramanlar için olduğu gibi, senin cesaretin için de övgüler söyleyecek.

takımıyıldızların isimlendirildiği ve ününüzün çağlar boyunca yankılanacağı-"

"Ah, kapa çeneni," dedim hışımla, komodinin üzerinde kart paketini ararken. Ve bulamadım. Harika, diye düşündüm ve yataktan yuvarlandım.

Ama benimki değil.

Yere düştüm ve benimle birlikte yarı yarıya düşmüş olan berbat örtüye göz kırptım. Püsküllü saten yerine, otelin Tahiti seyahatinden daha düşük fiyatlı odalar için ayırdığı cızırtılı, ucuz türlerden biriydi. Ve zevkli bir soluk mavi yerine, sarı, siyah ve gri renklerde, cılız ve cansız bir ağacın dalları tarafından kafeslenmiş hayalet bir ay ile tam bir Cadılar Bayramı teması vardı.

Kahretsin.

Yorgun kıcıımı kendi yatağıma sürüklemek yerine yanlışlıkla Pritkin'in odasında uyuyakalmış olmalıyım. *Bu* da Marco tarafından kutsanmama neden olmayacak mıydı? Elbette, vampirlerin beni takip ettiklerini çok iyi bildiğimden, bunun henüz gerçekleşmemiş olmasına şaşırmıştım. Pritkin'e birkaç kez çıkarttırmıştım ama her seferinde, genellikle bir ya da iki saat içinde yerine takılmıştı. Ve bir haftadır ortalıkta olmadığına göre, tam olarak nerede olduğumu bildiklerini varsay-

Kendimi toparlamak için ayağa kalktım ama ayağım bir şeye takıldı ve tekrar yere düştüm. Ancak bu sefer kirli bir çift botun yanında halıya çarptım. Eskiydiler.

tabanları ve çizik deri saya, en azından çamur tabakasının arasından görebildiğim kadarıyla. O kadar kalındı ki ayak parmaklarının üzerindeki çelik başlık zar zor görülebiliyordu.

Hah. Bu garip, diye yorumladı beynimin küçük, daha uyanık bir kısmı. Ama nedenini açıklamadı.

Doęrulдум ve kaşlarımı çatarak onlara biraz daha baktım.

Vegas'ta pek sık rastlanmayan çamur dışında, özellikle tuhaf bir tarafı yoktu. Ama Pritkin'in giydiği türdendi, kapıları ya da kötü adamların yüzlerini çökertmek için kullanışlıydı ve her zamanki gibi gelişigüzel bir şekilde yatağın altına atılmıştı. Ya da yanında, ama toz fırtınası çoğunu gizlemişti. Bu belki de benim neden-

Tamam, işte buydu. Tuhaf değillerdi ama dün gece onları fark etmemiş olmam tuhaftı. Özellikle de birkaç metre öteden kokularını alabilmem gerekirken. Soyunma odası kokusuna burnumu kırıştırdım ve onları kenara ittim. Ve lanet olası kart paketini bulmak için kasvetin ötesine bakarken, neşeli bir ses bana şu konularda eğlenceli bilgiler vermeye başladı Yıldız kartı.

Bu kötüydü, ama eğer onu susturmazsam, kartın diğerleriyle birlikte olası anlamlarına geçecekti. Ve sonra farklı formlarda nasıl okunması gerektiğini anlatırdı. Ve eğer doğru hatırlıyorsam, bunu tarotun tüm tarihi takip ederdi, bu da nihayet sona ermeden önce kelimenin tam anlamıyla saatlerce sürebilirdi. Ve hissettiğim, bir

migrenim sol gözümü çok daha önce patlatacaktı.

Sonuçsuz bir aramadan sonra, bot kokusu ve toz tavşanlarının karışımından nefes nefese yüzeye çıktım ve orada bir yerde olması gereken paketi bulmak için karmakarışık yatak örtülerini karıştırmaya başladım. Ama ben görmedim. Belki de

Çünkü perdelerden içeri süzülen güneş ışığında bir şey görmek zordu.

Durdum ve onlara göz kırptım.

Aniden açılan perdeler.

Birdenbire ardına kadar açılan perdeler şifonyerin üzerindeki aynaya yansıyordu.

Ve tamam, hayır. O ayna dün gece yerde binlerce parçaya ayrılmıştı. Yani, bu konuda yanılıyor olamazdım, değil mi? Kalıntılara basmışım, hatta bazılarını tekmelemiş-

Üç şey aynı anda gerçekleşince beynim çılgık atarak durdu. Gözlerim yatağın ötesindeki manzarada gezindi; kırık cam, tahrip olmuş mobilya veya uğursuzluk yoktu.

Lekeler. Burnum iksir kalıntılarından tamamen yoksun olduğunu kaydetti. Ve kulaklarım küçük, yeni bir sesle diken diken oldu.

Otomatik kilidi açan bir anahtar kartının bip sesine benzer bir ses.

Kapı kolunun dönmeye başladığını görmek için başımı salladım ve yer değiştirmeye çalıştım. Ama bulanık beynim bunu kabul etmiyordu. Onun yerine uçuş moduna geçmişti ama nedense güvenliğe giden yolun kendimi kapının altındaki birkaç santimlik boşluğa sıkıştırmaya çalışmamdan geçtiğine karar vermişti.

Yatağa. Ama yapamadım çünkü lanet olası botlar yoluma çıkıyordu. Onları kenara ittiğimde, hala konuşan tarot kartını gömleğimin içine soktum,

Göğüslerimin arasına zaten bir şey sıkışmış olduğunu fark ettim, kartı orada bulduğum küçük, yağlı bir paketin içine tıktırdım ve toz fırırını geçerek kendimi doldurmaya başladım ...

Artık çok geçti.

Kapı açıldı ve içeri biri girdi, spor ayakkabı giymiş ayakları girişin karo zemininde sessizdi. Aniden durdular ve bir, sonra iki vuruş boyunca ses çıkmadı. Sonra sessizce halının üzerinden geçtiler ve yatağın yanında tekrar durdular.

Şu anda Tavşan'ın evinden çıkan Ayı Pooh gibi havada kıvranan kıcımın görüntüsüne maruz kalıyorlardı, çünkü geri kalanımla birlikte buraya girememişti.

Bir an için hiçbir şey söylenmedi.

Sonra tek bir parmak toz fırırını yukarı itti. Ve berrak yeşil bir göz altından bana baktı. Ben de ona baktım ve oluşturmayı başardığım az sayıdaki tutarlı düşünce pencereden dışarı çıktı.

"Bir sorun mu var? Bir sorun mu var?" diye sordu yumuşak bir ses.

Dudaklarımı yaladım, çünkü benim için her zamanki gibi "sorun" bunu karşılamıyordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ve Tanrı bilir ne diyecektim. Ama neyse ki konuşma şu anda işe yaramıyor gibi görünen pek çok şeyden biriydi.

Motor kontrolü gibi. Çünkü bir sonraki an, yatağın altından çekilip çıkarıldığımda ve çok tanıdık bir çift yeşil gözle karşılaştığımda, orada öylece asılı kaldım. Ve baktım.

Bakması zor olan bir yüze.

Çekici olmadığından değil. Bir zamanlar öyle olduğunu düşünmüştüm. -Büyük burnu, cam gibi sert gözleri, bugün tıraş olmaya üşendiğim ve muhtemelen dün de tıraş olmadığım kirli sakalları pek de film yıldızı yakışıklılığını yansıtmıyordu. Ama John Pritkin'de dış görünüşten çok daha fazlası vardı, gerçi o konuda bile son zamanlarda kendime gelmeye başlamıştım. Güçlü, inatçı çene çizgisi, kaya gibi sert vücudu ve suskun ifadesinin ardındaki mizah parıltıları, hatta saç dediği sert sarı dikenleri bile yakışıklılık anlamına gelmeyebilirdi ama bir şeyler ifade ediyorlardı.

Şu anda beni rahatsız edecek bir sürü başka şey olmasaydı rahatsız edici olabilecek bir şey.

"Ne oldu?" Pritkin talep etti, yüzü aniden önümde yüzerken parmakları kollarımda sıkılaştı.

Kendime sakın olmamı söyledim ama işe yaramıyordu. Birdenbire ortaya çıkması ... sanırım çoğu insanın bir hayalet gördüğünde hissettiği şeydi. Şaşırtıcı, heyecan verici ve garip bir şekilde korkutucuydu.

Açıklama içime işlerken bunun imkânsız olduğunu fark ettim.

Bu Rosier'in kalbinin büyümesi ve oğlunu geri göndermesiyle ilgili değildi. ait olduğu yere. Pritkin'in ifadesi bana bu kadarını söylüyordu. Onu bir daha yakalarsam yüzünde nasıl bir ifade bulacağımı bilmiyordum ama bunun sağlıklı bir dozda kızgınlıkla karışık hafif bir endişe olacağını sanmıyordum.

Hayır. Bu bendim, düşünüyordum, özlüyordum, hayal ediyordum ... ve uykudayken ya da iyi durumdayken, onu bulacağımı bildiğim bir zamana geri dönüyordum. *Kendimi toparlayamazsam her şeyi berbat etmek üzere olduğum bir zamana.*

"Cassie-" Pritkin ciddi şekilde endişeli görünmeye başlamıştı, belki de Çünkü hâlâ orada cansız bir şekilde asılı duruyor, aptal gibi ona bakıyordum. Yüzüne hafifçe dokunmak için yukarı kalkan bir elim hariç. Elimi geri çektim, çünkü evet. Kaybediyordum.

Dudaklarımı tekrar yaladım. "Um," dedim ve durdum. Elimde hiçbir şey yoktu.

Ama yine de yüzümdeki bir şey onu rahatlatmış olmalı. Çünkü gitmesine izin verdi ve yatağın kenarına oturdu, endişesinin bir kısmı gözleri. "Bunu konuşmuştuk," dedi kuru bir sesle. "Biz Konuştuk mu?"

"Evet. Sırf asansöre binmekten daha hızlı olduğu için buraya geçemezsiniz. Tehlikeli maddeler saklıyorum-"

"Kitaplığa dokunmadım," dedim çabucak. Yaşadığım ilk ve tek anın hatırası hoş değildi. Rosier'in kendini beğenmişliğini izlemek dışında. Üzerine birkaç düzine şişe iblisle savaş iksiri döküldükten sonra yüzü yapışkan bir su birikintisine dönüştü. Ve o zamandan beri olan her şeyden sonra, bu aslında oldukça-

"Cassie?"

"Ha?"

"Burada kitaplardan daha fazla tehlike var." "Ne gibi?"

"Bunun gibi," dedi Pritkin, yatağın altına uzanıp bir tane çıkardı. kokan botlarını. Ve sonra içeriden bir şey çıkardı. Bir şey-

Bir başparmak, el bombasına çok benzeyen bir şeyin üstüne indi, tek fark pürüzsüz ve mavimsi çelik renginde olmasıydı ve üstünde pim yerine bir tür kol vardı. Pritkin fark ettiğinde yarıya kadar inmiş olan bir kol. Çıkardığı tiz sesin bununla bir ilgisi olabilirdi.

Ve hâlâ öyleydi, gözleri açıldığında fark ettim. Diğer botu yakaladı ve ters çevirdi. Sonra da beni yakaladı. "Nerede o?"

"Ne nerede?"

"İksir bombası!"

"Sende," dedim şaşkınlıkla yatağın üzerine fırlattığı nesneye bakarak.

"Hayır! Diğer!" "Başka bir tane daha mı var?" "Olmaması gerekiyordu!"

"Şey, yanımda getirmedi!" Hararetle söyledim.

"O zaman ne-" Gözleri aniden tişörtümün önüne sabitlendi. "İşte!"

Ve sonra bildiğim tek şey, gömleğimi kapıyordu. Ve sütyenimden bir şey çekiyordu. Kendini üstüme atmadan önce zar zor görebildiğim vahşi bir hareketle onu fırlatıp attı.

Yere çarptık ve canımız yandı çünkü Pritkin çoğunlukla kaslıydı ve çok ağırdı. Ve kafam komodinin kenarına çarptığı için aşağıya doğru. Ve kalkanları o kadar sert ve hızlı kapandı ki saçlarımın bir santimini kesti. O da hemen gözlerimin içine düştü.

Ama eğer ... tarafından paramparça edilmek üzereyse bunun pek de önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Saniyeler geçtikçe ve hiçbir şey olmadıkça, kendi tatlı zamanını alan bir el bombası tarafından, diye düşündüm. Pritkin'in kalbinin kulağımda yüksek sesle atması dışında, çünkü onun altında ezilmiştim, başım göğsüyle yer arasında sıkışmıştı. O kadar ki, neredeyse hiçbir şey yapamıyordum.

"Hava," diye ciyakladım ve Pritkin kendini hafifçe yukarı kaldırdı.

Ve o bunu yapar yapmaz, sakıncalı sızlanmayı neyin yaptığını anladım.

"Yıldız evrensel olarak en güzel kart olarak kabul edilir.

Tarot," dedi küçük bir ses sitemle, başımın üstünden. Tarot destesinden çıkıntı yaptığı yerde. Şu anda bir tarot destesinden

duvara çarpma noktası. Ve yetmiş sekiz kart aynı anda kendilerine yapılan sert muameleyi onaylamadıklarını belirtirken ciyakladılar.

Pritkin onlara bakmak için başını kaldırdı. Sonra tekrar bana baktı. Sonra birkaç adım sürünerek halının üzerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Kartlar kendi aralarında mırıldanmaya devam ederken nefes nefese "Özür dilerim," dedim.

Pritkin bir şey söylemedi.

Bu iyiydi. Bu iyiydi. Biraz zamana ihtiyacım vardı.

Ve bir banyo, diye fark ettim, kopmuş saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için kolumu kaldırdığımda. Etrafı kokutan sadece Pritkin'in botları değildi. Orada öylece oturdum, utanç içindeydim, bu şekilde uyuyakaldığıma inanamıyordum. "Banyonuzu kullanırsam beni öldürecek bir şey var mı?" Sonunda sordum.

"Seni tanımak mı?" Başını kaldırmadığı için Pritkin'in sesi boğuk çıkmıştı.

Kaşlarımı attım. "Bu bir evet mi?"

Birkaç parmağıyla şakağına masaj yaptı. "Bu bir hayır. Yanınızda ölümcül bir şey getirmediğinizi varsayıyorum."

"Sadece toprak," dedim, ne kadar büyük olduğunu fark ederek. Yarasa Mağarası'nda mağaracılık yapıyormuş gibi görünmeden bunu açıklamakta yeterince zorlanacaktım. "Ben duş almaya gidiyorum," dedim ona.

Pritkin buna tepki vermedi, ben de Dante'nin düzenli misafirlerine izin verdiği, benim üst kattaki tuvalet boşluğum kadar olan küçücük banyoya kaçtım.

Kahretsin. *Üst kata*. Genç halimin muhtemelen takıldığı ve üç hafta önce ne yapıyorsam onu yaptığı yer.

Pritkin beni ilk kez Rockies'in eteklerindeki berbat bir dağ patikasında yürüyüşe çıkarmıştı. Çember'in savaş büyücülüğü kolunun resmi adı olan Kolordu burayı eğitim alanı olarak kullanıyordu. Unutulmaz bir deneyimdi, çünkü bir gece önce yağmur yağmış ve tüm dağı devasa bir çamur çukuruna çevirmişti.

Pritkin yine de beni patikada koşturdu. Tabii ya.

Tek iyi şey, sonlara doğru bir ağaç kökünün üzerine düştüğümde bileğimi burkmuş olmam ve cehennem gibi antrenmanlardan üç gün sağlamış olmamdı. Botlarının durumuna bakılırsa, bu o günlerden ilkiydi,

Çünkü onları bu halde uzun süre bırakacağını sanmıyordum. Yani belki de Pritkin yukarı çıkmayacaktı ve ben de düşündüğüm kadar kötü bir durumda değildim.

Tabii odasına savaştan kaçmış bir mülteci gibi girmem için bir neden bulabilirsem. Tuğlaların parçalamadığı tişörtüm isle kaplanmıştı, kot pantolonum baca temizleyicisi rolü için seçmelere katılmışım gibi görünüyordu ve saçlarım - geriye ne kaldıysa - kirli ve uykuda keçeleşmişti. Öğün atladığımda her zamanki solgun görüntümden bahsetmiyorum bile.

Bir siren değildim.

Bu düşüncenin nereden geldiğini merak ederek kendi kendime kaşlarımı çattım. Ama bunun bir önemi olmayabilirdi. Başka konularda bu kadar dikkatli olan bir adam için Pritkin neye benzediğimi hiç fark etmemiş gibiydi.

Knuckles kapıya vurdu, beni zıplatacak kadar yüksek bir sesle. "Ben dışarı çıkıyorum."

Bir aralık açtım ve kafamı içeri soktum, çünkü geri kalan kısmım düzgün değildi. "Neden?" diye sordum. Endişeyle sordum.

"Kahvaltı etmek için. Ne istiyorsun?" "Yemek yemediğimi nereden biliyorsun?" Sadece bana baktı.

"Sağlıklı olmak zorunda mı?"

Bakışları değişmedi.

İçimi çektim.

"Ne istediğini sordum," diye hatırlattı bana. "Sonra senden alırım." "Zaten ayağımı kırdın!"

Bir kaş kuzeye gitti. "Ve yine de oraya yeterince hızlı girmeyi başardın."

Belki de artık çenemi kapatmam gerektiğine karar verdim. "Kafede peynirli pastırmalı bisküvileri var, eğer saat on birden önceyse."

Pritkin bana tuhaf bir bakış attı. "Saat yedi buçuk."

"O zaman ellerinde biraz olmalı."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra durdu, gözleri kısıldı. "*Biraz mı?*"

"İki tane istiyorum."

"Bir tane alacaksın."

"Yemek yemedim!"

"Benimle yemek yedin," dedi kaşlarını
çatarak. Hay aksi.

"Oh. Evet. O zaman bir tane," dedim zayıfça ve kapıyı kapattım.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Koridorun kapısının açılıp kapandığını duyana kadar sırtımı ona döndüm ve sonra titreyen bir nefes verdim. Tanrım, bu işte berbattım. Bu yüzden bir bahane uydurmalı, ona bir not bırakmalı ve o dönmeden önce buradan defolup gitmeliydim.

Peki neden duşa giriyordum?

Belki de beynimin aktif kısmı başka bir şey fark ettiği için geri kalanıyla paylaşmaya zahmet etmiyordu. Ama önemli olduğunu hissettim. Ve Belki iki dakikadan fazla uyanık kaldığımda bunu anlayabilirdim.

Sıcak suyun yüzüme çarpmasına izin verdim ve sanırım işe yaradı. Saçımı köpürttüğümde, duruladığımda ve hasarın çok fazla olmadığına karar verdiğimde

ve bir baca dolusu isi boşa akıtırken, o zor düşüncenin de peşine düşmüştüm. Bu da bilinçaltımın benden daha zeki olduğunu kanıtlıyordu.

Anneme ulaşma şansım olması için bir iblis uzmanına ihtiyacım olduğunu düşünüyordum. Bu da beni bir tanesine götürdü. Aslında, beni bir tanesine, iblisler hakkında Çember'deki diğer herkesin toplamından daha fazla şey bilen bir adama getirmişti.

Tek bir sorun vardı: Pritkin zaman içindeki değişimlerimden nefret ediyordu. O Oraya buraya kaymaya devam edersek, er ya da geç düzeltilemeyecek bir şeyi mahvedeceğimize kesinlikle inanıyordu. O kadar ikna olmuştu ki, annemi görmek için zamanda ilk kez geriye gittiğimde, bu bir ihtiyaçtan ziyade meraktan kaynaklandığında, onu yanımda götürmeyi düşünmemiştim bile. Cevabının ne olacağını zaten biliyordum.

Olayın nasıl geliştiğini düşünürsek, yarı tanrılar onun bulunduğu partiyi basıp onu öldürmeye çalışmışlardı. Pritkin'in tepkisi

vurulma durumlarında geri ateş etmekte ve bu söz konusu düşman üzerinde işe yaramazdı. Ama iblisler. . . evet, onlar hakkında her şeyi biliyordu.

Kitaplığındaki raflarda çok hassas ve alışılmadık bir şekilde düzenlenmiş olan şişelerin yarısı, çeşitli cehennem yaratıklarıyla savaşmak için iksirlerdi, çünkü yıldızını benim şanssız trenime bağlamadan önce yaptığı şey buydu. Muhtemelen iblis dövüşü hakkında Kolordu'nun geri kalanının bildiğinden daha fazlasını unutmuştu. Aslında, belki de Annem gibi onu içinde bulunduğu durumdan nasıl kurtarabileceğimi düşündüm ama bana anlatmaya istekli olacağından şüpheliydim.

Çünkü Billy haklıydı-Pritkin onun peşinden gitmemi istemezdi. Babasından ne kadar nefret etse ve şu anda hayatından ne kadar nefret ediyor olsa da, bunu riske atmamı istemezdi. Onu bulduğumda muhtemelen büyük bir dayak yiyecektim. . .

Billy'nin bu konuda da haklı olduğunu fark ettim. Onu bulamayacaktım. Yardım almadan olmaz.

Duştan çıktım ve banyonun etrafında dönen sıcak havanın içine girdim. Ayna tamamen buğulanmıştı ve elimle aynanın üzerinde yaptığım bir kaydırma bunu sadece bir saniyeliğine değiştirdi. Ama bir saniye yeterliydi. Ayna bana hala bebek yağlarıyla hafifçe yuvarlaklaşmış bir yüz, sıcaktan kızarmış yanaklar, kafama yapışmış sarı bukleler, ucu kıvrık bir burun ve büyük, kurnaz olmayan mavi gözler gösterdi. Sırılsıklam, doldurulmuş bir tavşan kadar tehlikeli görünüyordum. Sırılsıklam, cesur bir kurtarma operasyonuna çıkmaya hiç hakkı olmayan biri gibi görünüyordum.

Tanıdığım bir savaş büyücüsünü bilinçsizce taklit ederek kaşlarımı çattım. Ama onda bu ifade sert, hatta korkutucuyken, bende ... çoğunlukla beni kabız gibi gösteriyordu. İçimi çektim.

Ama kendimi çaresiz, hırpalanmış ve pes etmiş gibi hissettiğim dün gecenin aksine, bugün belalı kimliğimin olmaması o kadar da önemli görünmüyordu. Çünkü neyle karşı karşıya olduğumu düşünürsek, bunun zaten bir önemi yoktu. Aralarındaki en büyük, en kötü büyücü de olabilirdim, usta seviyesinde bir vampir de -hatta her ikisinden de bir orduya sahip olabilirdim- ve bu bir fark yaratmazdı.

Çünkü hiçbirinin cehenneme elini kolunu sallayarak gittiğini görmedim.

Aslında, şu anda ben olmanın bir avantaj olmadığından o kadar da emin değildim. Çünkü Billy bir konuda yanılmış olabilirdi; Rosier'in beni beklediğini sanmıyordum. Neden olsun ki? Tanıdığım herkes beni küçümsüyordu,

ve hep öyleydi. Diğer herkes bana bakar ve aynadaki kabarık tavşanı görürdü; yani neredeyse herkes. Ama yaşına rağmen Rosier'in oğlunun içgörüsüne ya da başka bir şeye sahip olduğu izlenimini edinmemiştim. Ve Pritkin bile, beni dağ yamaçlarında koşturmadığı ya da uçurumlardan aşağı itmediği zamanlarda, bazen sanki camdan yapılmışım da kırılacakmışım gibi davranıyordu.

Ama kırılmamıştım.

Ben olsam
kırmazdım.

Benim öyle bir lüksüm yoktu.

Agnes de öyle. Aynaya tekrar baktım ve ondan daha narin görünmediğime karar verdim. Hatta belki de daha az. Çoraplı ayaklarıyla 1.80 boyundaydı, kalp şeklinde bir yüzü, porselen bir teni ve kasıtlı olarak geliştirdiğine inanmaya başladığım küçük bir kız havası vardı. Böylece insanlar onu hafife alıyordu.

Sonra da onları kışkırtıcı vurdu.

Bir parmağımı, vampirin iyileştirme yeteneği sayesinde olması gerekenden çok daha az belirgin olan, bana verdiği belli belirsiz yara izinin üzerinde gezdirdim. Artık sadece bir çukur, önemli bir şey değil. Ama mesele şu ki, o sırada kışkırtıcı hedeflediğini düşünmüyordum.

O sırada, zamanı kendi amaçları doğrultusunda değiştirmek isteyen gizli bir çılgınlar tarikatından bir Lonca üyesinin peşindeydi ve oyun oynamıyordu. Ayrıca, hakkı olan savaş büyücüsü refakati olmadan, onun peşinden tek başına gitmekte de bir sorun yaşamamıştı. Bana genellikle her şeyi vurarak çözdüklerinden daha fazla soruna neden olduklarını söylemişti.

ve Kolordu'yla olan kısa tanışıklığımda gördüklerime bakılırsa, ondan şüphe etmek için bir nedenim yoktu. Ama tehlikeli bir kara büyücünün peşindeki çoğu insanın her ihtimale karşı yanında bir ya da iki kişi isteyeceğini düşünmüştüm.

Agnes onlara gideceğini bile söylememişti.

Yani, evet, eğer bana risk alma konusunda ders vermeye başlasaydı, benim de ona söyleyecek birkaç şeyim olurdu. Ve sonra ona bu durumda ne yapacağını sordum. Ama o muhtemelen bana Çünkü ona gelecekle ilgili bir ipucu verip her şeyi berbat etmesine neden olabilirim diye benimle konuşmayı reddetmişti.

Ama eğer konuşmak isteseydi. Sanırım ne söyleyeceğini biliyordum. O ne yapardı. Şimdi sadece anlamam gerekiyordu-

Düşüncemi tamamlayamadan banyonun kapısı nispeten soğuk bir hava girdabıyla açıldı. Ve ben ciyaklamaya başlamadan önce kendimi

sarsıldı ve girişin duvarına çarptı. Bu beni banyo kapısıyla karşı karşıya bıraktı, sanki her yer yanıyormuş gibi buhar bulutları yükseliyordu.

Öfkeli bir yarı iblisin yüzünü çerçeveledikleri düşünüldüğünde, bu biraz uygundu.

Bir saniye sonra, ellerim başımın yanındaki duvara çarptı, bu beni uygunsuz bırakabilirdi, çünkü içinde bulunduğum banyo havlusunu tutuyorlardı.

kendi etrafımda sarma süreci. Ama ben bırakmadım. Böylece havlu ellerim gibi yayıldı ve önümde ıslak, yapışkan bir bariyer oluşturdu.

Göründüğünden çok daha büyümlü değilse, bu yeterli olmayacaktı.

Çünkü Pritkin cinayete meyilli görünüyordu.

"Peynirli bisküvileri mi bitmiş?" dedi ağzım, çünkü ağzım bir aptaldır.

"Kimsin sen?" diye sordu, yüzüme bakarak. "Nesin sen?" "Ne?" Öfkeli yeşil gözlerle bakarak söyledim.

"Oyun oynamıyorum," diye uyardı, sesi alçak, düz ve ölüydü. "Ağzından çıkacak bir sonraki sözcükler itiraf değilse, senin son."

Beynim o anda dondu kaldı, çünkü Pritkin'in öfke anında neler yapabileceğini görmüştü. Ama ağzım - aptal, görünüşe göre beyinle bağlantısı olmayan ağzım - paniklemeye başladı. Ve dakikada bir mil koşmaya.

"Öldürmeyin beni! Öldürmeyin beni! O benim! Ben olduğumu biliyorsun! Sanki- Tanrım! Neden çılgın bir suikastçı buraya gelip *duşunuzu kullansın* ki? İnsanlar bunu *yapar* mı? Özellikle de temizliğe bu kadar ihtiyacı varken? Demek istediğim, ara sıra temizlik görevlilerinin buraya girmesine izin vermelisin ya da

Çünkü *bu* pislik seni kötü adamlardan çok daha önce öldürecek ve *beni böyle duvara çarpma!* Acıyor! Açıklayabilirim, söz veriyorum, sadece ben

beni öldüremezsın Tanrım!"

Sonuncusu, Pritkin'in eski gri kapüşonunun içinden çıkan birkaç büyümlü bıçağa karşılıktı, koşularda kullandığı kapüşon, çünkü hırpalanmış deri siperi biraz garip görünüyordu. Ama gittiği her yerde bulunan yasadışı ve eğer insanlar onları tanısaydı yasadışı olabilecek silah cephaneliğini örtecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bu ikisi iki yanında yükseldi

Yüzünde, içimi boşaltmak için beni bırakmak zorunda olmadığı gerçeğinin altını çizen bir düşünce, ağzımın anlamsız gevezeliğini bile durdurdu. Belki de

Çünkü çılgılık atmakla meşguldü.

"Kes şunu!" dedi çarpma yeniden başladığında, tabii ki bu sadece daha fazla çılgılık atmama neden oldu. Ve yer değiştirmeye çalıştım ama bu işe yaramadı çünkü Pritkin beni tutuyordu. Bu da onun da boşaldığı anlamına geliyordu.

Kendimizi pencerenin yanında bulduk, çıplak popom cama sıkıca bastırıldığı için bu durum saygınlığıma pek de yardımcı olmadı. Vegas'a hoş geldiniz, diye düşündüm histerik bir şekilde, park yerinin yarısını gösterip göstermediğimi merak ediyordum. Ve sonra kendi korumam tarafından öldürülmek üzere olduğumu düşününce neden umursadığımı merak ettim.

Belki de değildir.

Pritkin bırakmadı ama bıçaklar odanın diğer tarafında kaldı. Bu durumu ne kadar hızlı düzeltebileceklerini düşününce, bu beni o kadar da iyi hissettirmedi. Ama potansiyel ölüm, yakın ölümden daha iyidir ve ben bunu kabul ederdim.

Ancak şimdi yapmam gereken bazı açıklamalar varmış gibi görünüyordu. "Az önce bizi kaydıldın," diye suçladı.

"Tabii ki yaptım!" Hararetle söyledim. "Ne yapmam gerekiyordu? Kıpırdamadan durup şiş mi yiyecektim?"

"Sen bir Pythia'sın."

Ona baktım. "*Duh!*"

"Ya da Pythian inisiyesi gibi davranan biri!"

"Oh, for-Myra *öldü*," diye hatırlattım ona. Pythian gücü için rakibim beni öldürmeye çalışmış ama sonunda benim yerime parçalanmıştı. Bunu ben yapmamıştım ama onun hatırası için çok fazla gözyaşı da dökmemiştim.

"Başka inisiyeler de var," diye hatırlattı Pritkin bana yaklaşırken, gözlerini yüzüme dikmişti.

Titredim. Ama kelimeler yüzünden değil. Klimalı pencereye yaslanan çıplak kığım tüylerimin diken diken olmasına neden olduğu için.

En azından kendime böyle söyledim.

Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu. Zaten lanet pencereye yaslanmıştım. Bir yanımdaki kaygan soğuk ve diğer yanımdaki sert sıcak hissi dikkatimi dağıtıyordu.

Tenimi diken diken eden, beni kaşındıran ve ürküten bir yoğunlukla bana bakan o gözler gibi. Ya da ıslak havludan yayılan vücudunun sıcaklığı, tenime batan güçlü parmakları ya da sıcak nefesi gibi yüzümde. En azından, nefes alışımın hızlanmasının ve başımın dönmesinin nedeninin bu olduğunu varsayıyordum ve aniden garip bir şekilde ellerim başımın yanında sıkışmıştı.

Çünkü gerçekten de onun saçlarında gezinmek istiyorlardı.

Pritkin bir şeyler söylüyordu, biraz stresli görüldüğü için muhtemelen dikkat etmem gereken bir şey. Sanırım bunun nedeni şüphe, öfke ya da bazen onda uyandırdığım sinirli bir öfke olabilirdi. Ama öyle görünmüyordu. Daha doğrusu, artık tamamen uyanık olan beynime öyle geliyordu. Ama bedenime .

.. Vücudum neşeli bir şekilde bana karşı böyle bastırıldığında gerçekten iyi hissettiğini söyledi, tüm sert kaslar, pürüzsüz hatlar ve uğursuz çıkıntılar. Vücudum onun yaydığı zorlukla dizginlenmiş güç ve kafeslenmiş kargaşa havasını sevdi. Vücudum onun gerçekten güzel koktuğunu düşünüyordu, sıcak, kahve ve elektrik gibi.

Vücudum beni öldürtecekti.

Ve tamam, bu beklenmedik bir komplikasyondur. Zaten yeterince karmaşık olan bir durumda. Ama tam olarak şaşırtıcı değildi.

Pritkin ve ben son zamanlarda çok sık birlikteydik ve o yarı karabasandı. Kahretsin, o krallarının oğluydu ya da yaratığın unvanı her neyse. Bu ara sıra bir şeyler hissetmeseydim garip olurdu. Ve bu, bana bir karabasanın yapabileceği tek şekilde enerji verdiği dünyadaki son gecesinin anısı olmadan oldu.

Gözlerimi kapattım ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi, dikkatimi dağıtan şeyleri susturdu ve unutmak için gerçekten çok uğraştığım şeyi yeniden yaşamama izin verdi. Tanıdık sesi kulağıma fısıldıyor, sırtının küçük kısmı terden kayganlaşıyor, kontrolü ele aldığı anda şaşırtıcı derecede yumuşak saçları bedenimi okşuyordu.

Ve üzerimden geçti.

"Kes şunu," diye homurdandı Pritkin, sesi bir şekilde sisi kesiyordu. Ama gitmesine izin vermedi. Sanırım korkuyordu, çünkü bir Pythia ya da kıdemli inisiyelerinden biri, temas olmazsa onsuz vardiya değiştirebilirdi. Ama bu bizi birbirimize yapışmış halde bırakıyordu ve bu gerçekten, gerçekten-

Harika, vücudum coşkuyla seslendi.

"Sana söyledim, kes şunu!" Pritkin sinirli bir ses tonuyla konuştu.

"Önce sen," diye hırladım, ona ters ters bakmak için gözlerimi açtım, çünkü hiç yardımcı olmuyordu.

Tabii ki ikisi de olmadı.

Koşu yapıyor olmalıydı, muhtemelen bana işkence etmeye gelmeden önce sabahın erken saatlerinde her zamanki on millik ısınma hareketini yapıyordu. En azından, taş gibi sert karın kaslarının nemli haki bir tişört tarafından çizilmesinin, ince eski eşofman altları doğru yerlerden yapışlıyordu ve elbisenin kolları Kapüşonu dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve ön kollarındaki kasları gösteriyordu. Ve sonra o eller, o gözler ve o bakışlar vardı. ağız . . .

Tekrar ürperdim, bu sefer tam anlamıyla ürperdim ve o da küfretti. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Çünkü bir hırıltı gibi çıkmıştı ve bedenim bundan da hoşlanmıştı. Kalçalarım otomatik olarak kayarak bizi birbirimize bastırdı ve küçük bir nefes verdim çünkü çok iyi hissettiriyordu.

Ve sonra aniden serbest bırakıldığımda tekrar nefes nefese kaldım.

O kadar hızlıydı ki neredeyse havluyu tutmayı kaybediyordum. Aceleyle onu almak zorunda kaldım ve sonra orada öylece kaldım, teknik olarak gerekenden daha fazla nefes aldım ve hala cehennem penceresine yaslandım. Çünkü o da onunla tekrar karşılaşmadan bir yere gitmeye yakın.

Ben de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim.

Pritkin birkaç adım uzaklaşmıştı ama odasını ve hayatını işgal eden tehlikeli yaratığa sırtını dönmemişti. Bu yüzden tenindeki kızarıklık ve yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. Bir kez olsun hak etmediğim bir öfke.

"Bu da neydi böyle?" Yüksek sesle talep ettim.

"Yeteneklerim güçlü duygular tarafından tetikleniyor," dedi sert bir şekilde. "İster benimki ister başkasının olsun."

Incubus güçleri. Hissettiğim gibi hissetmeme şaşmamalı. "Hayır! *Bunu* kastetmiştim," dedim, kalan azıcık haysiyetimi korumakla meşgul olmayan kolumu sallayarak. "Tüm o çarpmalar, bıçak sallamalar ve ... o. Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Suçlayıcı yeşil gözler benimkilerle buluştu. "Şu gerçek dışında Üzerinizdeki iz tılsımı şu anki yerinizi tespit ediyor - başımızın beş kat yukarısında."

Lanet olsun. Bunu düşünmeliydim. Üzerimde takip büyüsü bulunduranlar sadece vampirler değildi. Pritkin'in de yerimi bulmasına yardım edecek kendi büyüsü vardı.

acil durumlarda. Ama tüm büyüler gibi yenilenmesi gerekiyordu. Ve son zamanlarda bunu yapmak için ortalıkta yoktu.

Yani bu zaman dilimindeki tek büyü diğer ben üzerindeydi. Ve bu da demek oluyor ki-

"Oh, lanet olsun!" Boştaki elimle onu yakaladım. "Onunla konuştun mu?"

"Senin hakkında mı? Hayır. Ben sadece aradım-"

"Sen mi *aradın*?" Onu sarstım. "Ne *dedin* sen?"

Kaşlarını çattı. "Nasıl olduğunu sordum ve gerçekten o olduğuna ikna oldum. Sen. Lanet olsun! *Kimsin* sen?"

"Sence kim?" Pencerenin pervazına oturup rahatlamaktan dizlerimin bağı çözüldü.

Tanrım, eğer bir şey söyleseydi ve bu benim farklı bir şey yapmama neden olsaydı . . . Ama yapmadı. Yapamazdı. Bunun kanıtı, kemiklerimin bir yerlerde bir tarlaya dağılmış olması yerine hâlâ burada olmamdı.

"Sen Cassandra'nın geleceğinden geliyorsun, değil mi?" Pritkin talep etti.

Islak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak, "Ayak uydurmanın yolu," dedim. Kafamı kaldırdığımda bana ters ters baktığını gördüm ama umursamayacak kadar kendimden geçmiştim. "Bak, ihtiyacım var bir şey-" "Belli ki."

"Bana İngiliz gibi davranma," diye tersledim aksanı kırılınca. Bu genellikle bir sinir krizine yol açardı ama ben zaten bir sinir krizi geçiriyordum ve bunu aynı anda yapamazdık. "Silaha ihtiyacım var. İblislere karşı. Bir *sürü* şeytana karşı."

"Hayır."

Havluya sarılıyordum, çünkü yeterince bedava Aşağıda her kim varsa onun için gösteri yapıyordu, bu yüzden doğru duyduğumdan emin değildim. "Pardon?" Kibarca söyledim.

"Beni duydu." Pritkin her zamanki sert bakışlarına geri dönmüştü. Sesi de yeniden bir nüans kazanmıştı, bazen kelimelerin sonuna eklediği o hafif tını vardı. Ama bu sadece daha az cinayete meyilli olduğu anlamına geliyordu, daha yardımcı olduğu değil.

"Silaha ihtiyacım var," diye tekrarladım. "Kullanımı kolay bir şey. İblislerle nasıl savaşılacağını bilmiyorum-"

"İşte bu yüzden onları alamayacaksın," diye kesin bir dille söylendi. "Bir grup tehlikeli varlığa ateş ederek onları kızdırmanın uzun ömürlülüğünüzü artırması pek olası değil-"

"Onlara ateş etmek mi?" Hafifçe canlandım. Çünkü bu iyi olurdu. En azından üzerlerine iksir dökecek kadar yaklaşmak zorunda kalmaktan iyidir.

Pritkin bastırarak, "Kullanmayacağınız silahları tartışmak için bir neden yok," dedi.

İblislerle savaşılan cephaneliğini incelemekle meşgul olduğum için fark etmedim bile. Silahlarının çoğunun bir ayakkabı dolabında olduğunu ya da dolabında giysiler için ayrılan yeri kapladığını göz önünde bulundurarak öyle olduğunu varsaydım. Ama iblis dövüşü malzemelerinin bir arada olacağını düşündüm, çünkü Pritkin silahları konusunda çok titizdi.

Ben de kitaplığa gittim.

"Bu ne işe yarıyor?" Küçük şişelerin bulunduğu rafların üzerindeki duvarda dizili tuhaf görünümlü silahlardan birine uzanarak sordum. En azından bir ağzı vardı.

.45'liğin iki katı büyüklüğündeydi ve filleri vurmak için kullanılacakmış gibi görünüyordu. Bahse girerim ağırdı-

Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan bir el bileğimi sıktı. "Asla.

Dokunma. Silahlarıma. Silahlarıma."

Kaşlarımla çatarak ona baktım; tutuşu canımı acıtacak kadar güçlüydü. "Ow."

Özür dilemedi ve tutuşu bir parça yumuşasa da bırakmadı. "O silahı kullanamazsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Seni ateş ederken gördüm," dedi suratını ekşiterek ve duvardan aldı. "Bunu vurduğumu görmedin."

"Ve ben yapmayacağım. Ne tür iblisler?" "Ne?"

"Şeytanlar. Ne tür şeytanlarla karşı karşıyasınız?" Pritkin sordu. "Bilmiyorum."

"*Bilmiyor* musun?"

"Verdiğim bilgiler o kadar kesin değildi," dedim, yüzündeki inançsızlıkla sarsıldım. Bu kadarını öğrenmek için nelere katlanmak zorunda kaldığımı bilseydi ... "Bana sadece onlardan çok olduğu söylendi. Bu evin etrafındalar ve ben ... şey, içeri girmem gerekiyor."

"Ev nerede?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Bana bıkkınlıkla baktı. "Farklı iblis grupları farklı bölgelerde bulunur. Sizin vampirlerinizin eskiden olduğu gibi onlar da genellikle bölgeseldir. Bu evin nerede olduğunu bilmek bize neyle karşı karşıya olduğunuzu söyleyebilir ya da en azından alanı daraltabilir."

"Evet," dedim, çünkü bu mantıklıydı. "Sadece hayır."

Pritkin kaşlarını çatı. "Ne?"

Hiçbir şey söylemedim. Bir şey söyleyemeyeceğimi anlamıştım. Coğrafya önemli değildi çünkü bu iblisler olağan nedenlerle orada değillerdi. Oradaydılar çünkü annem onları çağırmıştı - ya da kutsal olmayan bir orduyu çağırmak için her ne yapıyorsanız. Ona nereye gittiğimi söyleyemedim, Çünkü Tony'nin çiftlik evinin yerini biliyordu ve kendi geçmişimle uğraşmama yardım etme ihtimali Jonas'tan bile daha düşüktü. Ve tabii ki yapmayı planladığım şey sınırların dışındaydı çünkü cehenneme gitmeme yardım edecek herhangi bir plana hiçbir şekilde uymazdı.

Aslında ona hiçbir şey söyleyemedim.

"Sana hiçbir şey söyleyemem," dedim, bunun ne kadar iyi karşılanacağını biliyordum. "Keşke söyleyebilseydim, ama söyleyemem. Sadece beni bilinmeyen iblislerle dolu bir ormandan geçirecek ve birinin beni içeri almasına yetecek kadar uzun süre ön kapıya götürecek bir şeye ihtiyacım var. Sizde böyle bir şey var mı?"

Pritkin kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Evet."

Yedinci Bölüm

Birkaç dakika sonra karanlık, sisli bir tarlanın ortasında cisimlendiğimizde, "Seni kastetmemiştim," dedim hiddetle.

Pritkin etrafı Özel Harekât tarzı taramakla o kadar meşguldü ki cevap verme zahmetine bile girmedi. Tıpkı ben yer değiştirmeye başladığım anda beni yakalamaya niyetlendiğinden bahsetmediği gibi. Aniden işbirliği yapmaya başladığında bunu anlamalıydım ama bana ödünç verdiği çok kısa zümrüt rengi tişörtü kıcıma uydurmaya çalışırken dikkatim dağılmıştı.

O kadar da iyi çalışmıyordu.

Keşke daha uzun boylu olsaydı ya da bir montum olsaydı diye düşünerek tekrar aşağı çektim. Hava serindi ve ince tişört tüylerimin diken diken olmasını engellemek için pek bir şey yapmıyordu. Ya da başka birkaç şeyi.

"Sütyen giymediğim belli oluyor mu?" Endişeyle sordum. Ailemi ziyarete gittiğimde ne giyeceğimi çok düşünmemiştim ama altında hiçbir şey olmayan ince, eski bir tişört listede yoktu.

Pritkin bana, "Ben ... fark etmemiştim," dedi.

Yumuşak yeşil pamuğu zorlayan rahatsız edici tümseklere baktım. Ve iç çamaşırsızlığım ile ilgili birkaç noktaya değindim. "Sence başka biri yapar mı?"

Bana bir bakış attı ve sonra hızla başka bir yere baktı. "Şey ..."

"Peki ne?"

"Biraz ... sallantılılar."

"Jiggly?" Dehşet içinde yere baktım. Kıvrıcık değildim; kıvrıcık olmak için çok gençtim. Ayak parmaklarımın üzerinde biraz zıpladım ve hareket ettiler, tabii. Ama bu normaldi. Değil miydi? "Çıtır değiller!"

"Belki de kötü bir kelime seçimiydi." "Çok haklısın, öyleydi!"

"Ben sadece siz biraz sallanmaya meyilli olduğunuzu kastetmiştim. . ."

"Ne zaman?"

"Her şeyi yap, gerçekten."

İçimi çektim ve kamburumu çıkardım. "Bu yardımcı olur mu?" Pritkin hiçbir şey söylemedi.

"Eee?" Ben talep ettim.

"Kolayca saklanabilmeleri için biraz ... büyükler-"

"Büyük değiller!" Büyük, sallantılı göğüslerim yoktu, lanet olsun. Güzel, dik göğüslerim vardı. Göğüslerimle her zaman gurur duymuşumdur. Sadece aileme göstermek istemedim, hepsi bu. "Mükemmel boyuttalar!"

"Burada tartışma yok."

Ona bakakaldım, çünkü başka bir erkek olsa bu sözler kulağa çapkınca gelirdi. Ama Pritkin flört etmedi. Yine de üzerindeki kapüşonlu tişörtü çıkarıp bana sardı.

Vücudu sıcaktı ve onun gibi kokuyordu. Ve onun bir pislik olduğu gerçeği, onu bir saniyeliğine tutmamı engellemedi ve Fermuarını çekmeye çalışan ellerim, onu bırakmak istemiyordu. Kes şunu, dedim kendime sertçe. Onu geri getirecektim. Gidiyordum-

"Neredeyiz?" diye sordu usulca.

Bir süre sessizce ona baktım. Ve sonra söylenmesi gerekeni söyledim. "Seni geri götürüyorum."

"Hayır, değilsin."

"Peki beni nasıl durdurmayı planlıyorsun?" Kapüşonun yumuşak pamuğunda sıkılaştıran ellerine dikkatle baktım. "Beni zincire vurarak mı? Çünkü bu pek işe yaramıyor."

"Hayır. Beyninizi kullanmanızı bekleyerek. Silaha ihtiyacın olduğunu söyledin-" "Ve sende var. Öyleyse ver onları!"

Bir dudak büküldü. "Onlar alet. *Ben* silahım. Bensiz size pek faydaları dokunmaz."

"Bu şansı değerlendireceğim!"

"Hayır, yapmayacaksın," dedi bana tekrar, emin bir ses tonuyla. "Sen bundan daha zekisin."

"Daha zeki olsaydım, bunu yapmanın başka bir yolunu bulurdum!" "Belki de başka bir yolu yoktur."

"Belki de aklımı kaçırıyorum," diye mırıldandım.

"Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil," dedi ve bana iki kez baktırdı. Çünkü Pritkin de komiklik yapmadı. "En azından bana

Genel düzen?" diye ekledi, ben yorum yapamadan. Sanki bir şeyi halletmişiz gibi.

Ben de otomatik olarak "Park yeri sorunu vardı, hayır. O daha sonra geldi. Orada bir sürü ağaç olmalı, küçük bir orman gibi."

Pritkin arkamdaki bir şeye başıyla işaret etti. "Şu ağaçlar mı?"

Omzumun üzerinden baktım ve sonra arkamı döndüm. Sis yüzünden çok iyi göremiyordum. Tony'nin evini bile... Ufuktaki gri toprakların söz konusu ağaçlar olduğunu varsayarsak, sağ tarafta bir yerlerde olmalıydı. Bu kadar çok ağaç olduğunu hatırlamadığım için emin olamıyordum. Ve çünkü gözlerim ağaçlarla ilgilenmiyordu.

Devriyeleri arıyorlardı, Tony'nin her zaman ortalıkta dolaştırdığı devriyelerden biriydi ve şu anda sisin içinden sessizce bize doğru süzülüyor olabilirlerdi. Gerçi, hafızam beni yanıltmıyorsa, çoğu geceyi ön taraftaki kapalı garaj yolunun altında sigara içip dedikodu yaparak geçiriyorlardı. bir vampirin kalesine girmiş olabilir miyiz? Tabii ki Jonas ve ben bunu yapmıştık ama bu yıllar sonra, ailem çoktan öldükten sonra olacaktı. Bu yüzden devriyelerin daha dikkatli olmasına neden olsa bile, bu durum-

"Cassie?"

"Bilmiyorum," dedim, gözlerim vampirleri aramak isterken belki ağaçlara odaklanmaya çalışıyordum. Onları göreceklerinden değil. Sorun da buydu zaten. Onlar isteyene kadar onları hiç görmediniz. "Muhtemelen başka birinin daha olma ihtimali olduğunu söylemeliyim. etrafta-"

"Başka biri mi?" Pritkin kaşlarını çatı. "İblis ordusundan başkasını mı kastediyorsun?"

"-bu yüzden muhtemelen bunu sessiz tutmalıyız." "Ne kadar sessiz?"

Hafifçe ürperdim. "Vampir kulakları için çok alçak bir sessizlik gibi mi?" Kaşları çatıldı ve kaşlarını çatı. "Kaç vampir var?" diye sordu acımasızca. "Bu ne kadar gürültülü olduğuna bağlı ..."

Pritkin nefesinin altında -sessizce- küfretti.

"Sessizlik büyüü yapabilir misin?" Umutla sordum.

"Hayır." Kılıflarındaki bazı silahları değiştirmeye başladı. "Ama Jonas-"

Pritkin'in kafası kalktı.

"Yani, yapabiliirdi, ya da yapabileceğini söyledi, uh, bir şeyler ayarla-" "Yine de onu getirirmedi, değil mi?" Pritkin tatlı tatlı sordu. "O ... meşguldü"

Pritkin birkaç silahı daha yeni kılıflarına soktu ve kulağa "akıllı adam" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

"Ama Jonas bunu yapabiliyorsa," diye ısrar ettim.

"Yapabiliyor olmalısın-" "Mesele büyü değil," denildi kısaca.

"Sonra ne olacak?"

"Büyü insan enerjisiyle bağlantılıdır."

"Yani?"

"Yani insan enerjisi iblisleri çekiyor!"

Lanet olsun.

Pritkin topakları işaret etti. "Bunlar lanet olası ağaçlar mı, değil mi?"

Gözlerimi kıstım. Hatırladığım ince çizgiden çok daha uğursuz görünüyorlardı, neredeyse bir orman gibiydiler. Ama aynı zamanda görünürde sadece onlar vardı.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle. Belki?"

Pritkin başka bir şey mırıldandı. Bu gece bunu çok sık yapıyordu. "Hadi gidelim."

Doğru ağaç grubuydu. Dalların arasından parlayan ışık mızraklarını görece kadar yaklaştığımızda bunu anlayabildim. Ay ışığı değildi -çok parlak ve yanlış renkteydi- daha çok ateş ışığı ya da yumuşak elektrik gibiydi. Ama çoğunlukla meşe ve az miktarda akçamdan oluşuyordu. Evi göremediğim için emin olmak imkansızdı.

Ve görebildiklerim hoşuma gitmedi.

Tuhaf ışıklandırma her yere garip çapraz gölgeler düşmesine neden oluyor, ağaçların altındaki alanı yarı aydınlık bir labirente dönüştürüyordu. Sisli, yarı aydınlık bir labirent, ışık huzmeleri birbirinden ayrılıyordu, tıpkı filmlerdeki UFO'ların yaydığı ürkütücü, uhrevi aydınlık gibi. Yutkundum, aniden gerçekten *Gizli Dosyalar*'dan bir Scully olmayı diledim - hayattaki her şeyin güzel, rahatlatıcı, bilimsel bir çözümü olduğunu bana bildirecek tamamen yavan bir varlık.

Elbette, bir uzaylı tarafından hamile bırakılmıştı, değil mi? Belki de yol arkadaşımın daha çok Mulder gibi olması daha iyiydi. Bir sürü silahı olan, yatağının altındaki canavarların gerçek olduğunu ve seni deşeceğini söyledi.

Pritkin kesinlikle normalden daha temkinli görünüyordu. Ya da belki de adını bile koyamadığı bir şeyle savaştıktan hoşlanmıyordu. Sebep ne olursa olsun, bir düzine meşe ağacının yanında durdu ve bir öncü gibi durdu. Diğerlerinin birkaç metre önünde durdu ve Dante'de gördüğüm tuhaf, büyük namlulu silahı çekti.

"Ne oldu?" Birden gerilerek sordum. "Sorun ne?" "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Ama ... bu iyi, değil mi?" Silindiri eski moda bir tabanca gibi çevirerek açmasını izlerken sordum.

"Verdiğin bilgi yanlışsa bu iyi," dedi bana acımasızca, deri bir çantadan çıkardığı tuhaf mermileri yerine yerleştirirken. Küçük iksir şişelerine benziyorlardı, şeffaf kenarlarında farklı renklerde sıvılar akıyordu. Bu kadar narin görünen bir şeyin bir silahtan ateşlenmeye nasıl dayanacağını bilmiyordum ama o zaman aslında camdan yapılmadıklarını tahmin ettim.

"Ne kadar eminsin?"

"Oldukça eminim."

Pritkin kuru bir sesle, "O zaman o kadar da iyi değil," dedi. "Yani?"

"İki şeyden biri. Ya orada hiç iblis yok . . ."

"Yoksa?" Ben sordum, çünkü tekrar ağaç hattını taramak için uzaklaşmıştı. "Ya da yeterince eski ve yeterince güçlü bir şeyle karşı karşıyayız.

kendini tespit edilmekten korur - sayı olarak bile."

Omurgamı arkamdaki sert ağaç kabuğuna biraz daha sıkı oturtmaya çalıştım. "Yani ... bu kötü olurdu."

"Evet. Bu yüzden burada kalıyorsun."

Bir şey söylemeye başladım ama sonra dudagımı ısırdım çünkü bu onun benimle tartışma sesiydi. Bu sese dikkat etme eğilimindeydim çünkü sadece ortalık karışmaya başladığında ortaya çıkıyordu. Bir saniye sonra, "Hızlıca gitmen gerekebilir," diye işaret ettim. "Seni oradan herhangi bir silahtan daha hızlı çıkarabilirim."

Silahı kapattı. "Ölürsen olmaz."

"Birlikte hareket edersek, ben olmayacağım. Sana söylüyorum-"

Birden kendimi gergin çeneli ve sıcak yeşil gözlü bir yüzün birkaç santim yakınında buldum. "Hayır. Bana hiçbir şey söylemeyeceksin, bu konuda değil.

Ben ne yaparsam

söyle."

"Lanet olsun, Pritkin!"

Ay ışığı yüzündeki tüm renkleri silmiş, geriye siyah beyaz bir ifade bırakmıştı. Kolumdaki el gibi tavizsiz ya da sesinin tınısı. "Sadece iki seçeneğimiz var. Beni dinlersin ve ilerleriz; reddedersin ve geri döneriz. Benden yardım istedin; bunu benim yöntemimle yapacaksın. Ne kadar tehlikeli olabileceklerini bilmemek için bu yaratıklarla savaşıyor bir yüzyıldan fazla zaman geçirmiş olmam gerekmiyor. Anlıyor musun?"

Evet, gayet iyi anladım. Sorun onun anlamamasıydı. Beni koruduğunu sanıyordu ama onu uzaklaştırmak için orada olmadığından ölürse ikimiz de mahvolurduk. Ama bunu açıklayamazdım, şu anda bilmesinin onun için güvenli olandan daha fazlasını açıklamadan.

"Ne kadar risk almayı planlıyorsun?" Fısıldadım.

"Gerekenden fazla değil. Orada ne varsa bulup çıkaracağım. İşaretimi gördüğünde eve doğru koş. Buraya geri döndüğünde Bitti ve bekliyor olacağım. Ama sadece *ben sana işaret verdiğimde* hareket et. Eğer işaret vermezsem, olduğun yerde kal."

"Peki ya geri dönmezsen?" Öfkeyle sordum. "O zaman defol git buradan. Zamanına geri dön-"

"Cehenneme gideceğim! Öylece gitmeyeceğim-"

"O zaman gitmeyeceğim."

Ve sinir bozucu adam kollarını kavuşturdu, ağaca yaslandı ve bana baktı. Sakince. Hoş bir şekilde. Bütün gece yaptığı gibi.

Ben de ters ters baktım. "Ben de son zamanlarda daha iyiye gittiğini düşünüyordum!" "Seni şımartıyordum."

"Şımart-" Dudaklarımı hiçbirini söyleyemediğim bir kelime seline kaptırdım. Sadece sessiz olmamız gerektiği için de değil. Çünkü bir an için gerçekten de nutkum tutulmuştu.

Beni şımartmak, bana Parris Adası'ndaki bir acemi gibi davranmayı gerektirmiyordu. Verdiğim her emri sorgulamayı da içermiyordu. Ve kesinlikle bu fikir hakkında ne düşündüğümü bile sormadan onun hayatını benimkiyle takas etmeyi içermiyordu.

Ya da sonrasında nasıl hissedeceğimi.

Her nasılsa, geçen hafta adam için ağlarken, onun nasıl bir *piç* olabileceğini unutmuşum.

Sakince tırnağını karıştırmaya başladığı zamanki gibi.

"Kes şunu!" Elini çektim.

Kafasını kaldırdı, şaşkındı.

"Sen tırnağın çıkacak," diye tersledim, çünkü başka bir şey söyleyemiyordum.

"Ve bu benim akşamımı mahveder."

Bir an orada durdum ve ağaçlara doğru gitmeyi ciddi ciddi düşündüm. Ya benimle gelecekti ya da orada her ne varsa beni yemesini seyredecekti. Ama hayır. *Başka* herhangi bir adam bunu yapmak zorunda kalırdı.

Pritkin beni cephaneliğindeki bir şeyle bayıltacak, omzuna atacak ve Tanrı bilir nereye götürecekti. Ve hepsi bu kadar.

Ancak yarın uyandığımda çözüme şu anda olduğumdan daha yakın olmayacaktım.

Ve çıkmaz sokaklardan bıkmaya başlamıştım.

Kendi kollarımı kavuşturdum. "Peki."

"İyi ne?"

"Tamam, senin yönteminle yaparız." Sanki başka seçeneğim varmış gibi.

Hataları ne olursa olsun, Pritkin böbürlenmedi. "İşaretimi bekle," diye hatırlattı bana. Ve sonra gitti, ağaç çizgisine doğru hızla koştu. Bir saniye sonra da orada kayboldu.

Ve bunu yaptığı anda, bir hata yaptığımdan emin oldum. Onu kurtarmaya çalışırken adamın ölmesine neden olmak tamamen benim şansım olacaktı. Gövdenin etrafına baktım, ellerim kaba ağaç kabuğunu tırnaklarımın altına kıymıklar gönderecek kadar sert bir şekilde yiyordu.

Hadi, diye düşündüm umutsuzca, dakikalar ilerledikçe. Hadi, hadi, *hadi*.

Ama hiçbir şey olmadı. Ne bir ses, ne bir hareket, hiçbir şey yoktu. Sadece yağmur ve reçine kokusu getiren yumuşak bir esinti ve korkularıyla alay eden sessiz bir sessizlik.

Ta ki biri çılgılık atmaya başlayana kadar.

Sinyali hatırlamadan önce koşuyordum ve sonra sinyali *siktir ettim*, çünkü Pritkin'in çılgılığını hiç duymamıştım. Ve umutsuzca şimdi duymadığımı umuyordum. Ama insan sesi gibiydi -eğer bir insan ayı tarafından yeniyorsa ya da ateşte kızartılıyorsa ya da lime lime ediliyorsa ya da-

Beni kapatmadan önce beynimi kapattım ve ekstra bir hız patlaması yaptım. Yer değiştirmeliydim ama net göremiyordum ve zaten artık çok geçti. Zemin gittikçe düzensizleşiyordu, ağaçlar başımın üstünden yaklaşıyorlardı ve ben bir demet üzerinde kayıyor ve kayıyordum.

siyah çürümüş yaprakları bir yokuştan aşağıya ve cızırtılı uzuvlardan oluşan bir duvarın içinden geçirdi. Diğer taraftan dışarı fırlamadan önce-

Ne oluyor lan?

Sarsıntıya benzeyen kırmızı art görüntüler görüşümü doldurdu ve parlak ışıklara bakmadığım halde beni yarı kör etti. Tıpkı nefes nefese kalmadığım gibi, ama tüm alan bir maratoncunun görüşü gibi nabız gibi atıp duruyordu. Bir iblis diskosuna benziyordu ve o doğaüstü çılgılık devam edip giderken, yuvarlanan bir kaleydoskopun ortasında duruyormuşum gibi hissettim.

Başladığı gibi aniden durdu.

Işıkları da beraberinde götürdü ki bu harika olurdu. Eğer beni zifiri karanlıkta, kalbim küt küt atarken, nabzım hızla atarken ve aklım dehşet içinde bir yerlerde saçmalarken bırakmasaydı. Ama her zamanki gibi ağzım iyiydi.

"Pritkin!" Kalın bir sesle seslendim. "Lanet olsun, nereden-" "Burada."

Ses şaşırtıcı derecede sakindi. Belki de uğultudan hâlâ çınlayan kulaklarım incelikleri ayırt edemiyordu. Mesela bacaklarım artık düz bir çizgide yürüyemiyor gibiydi. Ayaklarımın altındaki kayma kayma ile zaten yürüyemezlerdi. Ve dizlerimin. Ve tökezleyip düşüp toparlandıktan sonra özellikle kötü bir yaprak parçasına çarpıp yolun geri kalanında aşağıya doğru kayarken kışım.

Pritkin'in çamurun içinde diz çöktüğü yerde, biraz daha az ağaç bulunan bir alanın ortasıındaydı. Kenarlardaki daha kalın örtü doğal bir duvar oluşturuyordu ve eğer devam eden uhrevi ışık gösterisi olmasaydı, çiseleyen sis diğer her şeyle aynı ıslak griye dönüşecekti. Ama o tamamen bütün ve rahatsız edilmemiş görünüyordu.

En azından bana bakana kadar öyleydi. Ve kaşlarını çatı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben ... ne?" Dengesiz bir şekilde sordum, çünkü açıklık hâlâ dönüyordu. Ve çünkü bu çok aptalca bir soruydu. "İşareti beklemeniz söylendi."

"Çılgılık atıyordun!"

"Bu da genellikle uzak durmak için bir işarettir," dedi kaşlarını çatarak. "Ayrıca ben değildim."

"O zaman kim-"

"Kim değil. Ne?" dedi ve bana bir şey uzatmaya çalıştı.

Sümüksü bir yılanı benzediği için geri çekildim. "Bu da ne-"

"Birlikte yaşadığın o vampir seni hiç oyuncakçıya götürmedi mi?"

Bakakaldım. "Ne?"

"Özel bir durum için, bir doğum günü . . . ?"

"Tony hediye almaya inanırdı, vermeye değil," dedim, elindeki ürkütücü şeye bakmak için eğilerek. Uzun, siyah ve cansızdı; hâlâ ya kısa bir yılanı ya da uzun bir sümüklü böceğe benziyordu. "Bana bunun bir *oyuncak* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyleydi. Büyü bozuldu." Tanrıya şükür.

"Yani bu bir tür savaş büyüğü değil miydi?" Öfkeyle etrafı işaret ederek ve bu sırada neredeyse düşerek talep ettim. Tamam, bu artık eskimeye başlamıştı. "Peki benim neyim var?"

"Bir eşek şakası," dedi Pritkin, dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Boğma yastığının büyüğü eşdeğeri. Ama utanç yerine, büyüünün görsel bileşeni optik sinirlerde hasara yol açıyor. En iyisi ona bakmamak."

Şimdi bana söyledi.

"Dikkatli ol. Muhtemelen daha fazlası vardır," dedi ben bir adım atmaya başlarken. "Nereden biliyorsun?"

"Aksi takdirde alarm olarak pek işe yaramazlardı." Üstünden ince bir ip sarkan parmağını kaldırdı. Hafifçe çekti ve çamurdan uzun bir sıra yükseldi, her altı metrede bir aşağı sarkan bir "yılan" vardı. *Addams Ailesi*'nin doğum günü için hazırlanmış bir pankarta benziyordu. balonlar önceden şişirilmiş.

"Bir alarm, tamam, bu çok aptalca," diye belirttim.

Sarışın bir kaş yükseldi. "Eğer aptalca görünüyor ama işe yarıyorsa... o zaman aptal." En yakındaki yılanın tepesine yakın küçük gümüş bir şeyi gösterdi. "Kapağı çıkarmak onları harekete geçiriyor. Neyse ki ipin üzerine basıp tüm kapakları aynı anda çıkarmak yerine bunun üzerine bastım. O kadar gürültü ölümleri bile uyandırır." "

"Uyan-oh, kahretsin," dedim etrafıma bakarak.

"Fena bir sistem değil," diye yorumladı, sümüksü şeyi dikkatlice çamurun içine geri koyarken. "Kaba ama etkili ve kolayca tespit edilemeyecek kadar az büyü kullanıyor. Tabii ki, davetsiz bir misafirin bu sistemden geçeceğini varsayıyor."

Burada. Ama her iki taraftaki ağaçların kalınlığı düşünöldüğünde, bu çok da zor değil." Yeşil gözlerini kısarak bana baktı. "Asıl soru şu: İblis ordusu olan biri neden bir çocuğun oyuncağına ihtiyaç duyar? güvenlik?"

"Bu iyi bir soru," diye kabul ettim ve onu yakalamaya çalıştım.

Ama o çoktan ayağı kalkmış ve menzilden çıkmıştı. "Bana neler olduğunu anlatmanın zamanı gelmedi mi sence?"

"Olan şey şu ki, bir misafirimiz olmak üzere!" Buradaki iblisler sağır olabilirdi ama öyle olmayan bazı insanlar da tanıyordum.

"Tekrar deneyin," dedi Pritkin. "Burada hiç iblis olduğundan şüpheliyim."

"İblislerin canı cehennem!" Dedim ki, onu tekrar yakaladım. Ve tekrar kaçtı. "Kahretsin, Pritkin! Tony'nin adamları bunu *devletin öbür* ucundan *duyabilirdi*-"

"Tony's?"

Kahretsin.

Sarışın kaşları bir araya geldi. "Aradığımız ev *eski gardiyanın* mı?"

Kahretsin,

kahretsin.

"Hayır," dedim güçlükle, daha önce düşünmeye zahmet etmediğim yalanı düşünmeye çalışarak. Lanet orman hâlâ cha-cha yapmıyor olsaydı bu daha kolay olurdu. Vazgeçtim. "Tony'nin evi şurada." Geldiğimiz yolu işaret ettim. "Ama bütün bunları duyacak kadar yakın, o yüzden gitmeliyiz!"

"Anlaştık," dedi suratsızca, elime uzanarak. "Ve sonra konuşmamız gerek."

Ama ikisini de yapacakmışız gibi görünmüyordu. Eli benimkinin üzerine kapandı, sıcak, gerçek ve dengeleyiciydi. Ama görünüşe göre yeterli değildi.

"Sorun ne?" diye sordu birkaç saniye sonra, ben orada öylece durup ona bakmaya devam edince.

"İşe yaramıyor."

"Pythian gücünden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, şarkı söyleme yeteneğim," diye tersledim ve tekrar denedim. Ve yine hiçbir yere varamadım. Belki de beynim kafatasımın içinde bu şekilde dolanırken konsantre olamadığım içindir. "Bu etkilerin ne kadar sürdüğünü söylemiştin?" Umutsuzca sordum.

"Ben yapmadım. Ve bu kişiye göre değişir. Belki yarım saat-"

"Yarım *saat* mi?" Dehşet içinde ona baktım. Zamanın sonu da olabilirdi. Ve bizim için muhtemelen öyle olacak.

"Size sadece bazı meslektaşlarımın, ziyarette gelen bir ocuk bunlardan birini Central'da serbest bıraktıktan sonra söylediklerini söyleyebilirim. Kimsenin kalkanı yoktu ve birkaç kişi yaklaşık o kadar uzun bir süre boyunca tökezledi."

"Bu bir sorun, değil mi?" Boku yediğimizi *bildiğim* halde sakın kalmaya çalışarak söyledim. Pritkin iyiydi ama sadece bir kişiydi ve Tony düzinelerce adam gnderebilirdi, bunların çoğu da ustaydı. Sihirli parti hediyeleri olmasa da, patlayan, çarpan ve *insanların kafasını uçuran* pek çok şeyleri vardı. Ve biz karşılık bile veremiyorduk, çünkü şansımız yaver gitmeyebilir ve onlardan birini ldrebiliriz ve bu da zamanı değiştirir ve sonra-

"Belki de kimse duymamıştır," dedi Pritkin, yeterince endişeli görünmüyordu. "Bu kadar çok ağacın sesi azaltıcı bir etkisi var ve biz bir kntdeyiz-"

"Evet, Pritkin! Çünkü bizim şansımız böyle!" ığlık atarak söyledim, çünkü sakınleştirici şey işe yaramıyordu.

Ve bu, açıklığın karşısındaki ağaçların arasından bir şeyin çarpmaya başlamasından önceydi.

Sekizinci Bölüm

Vampir değildi. Cidden yanlış hatırlamıyorsam ve Tony'nin ahır Koca Ayak büyüklüğünde birini de içermiyorsa tabii. Ama Pritkin'in ne halt ettiğini anlamaya çalışan yüz ifadesine bakılırsa, bu bir iblis de değildi.

Belki de başlangıçta haklıymışım gibi görünüyordu, diye düşündüm çılgınca. Scully'yi de getirmeliydim. Gerçi onun bile bunu yapabileceğinden emin değildim.

Bunu kategorize et.

Gövdelerin arasındaki sisin içinden çıktı ve sanki bir şey arıyormuş gibi durakladı. Belki de kafasını, çünkü kafası varmış gibi görünmüyordu. Tabii birinin doldurup boyun deliğine tıktırdığı bir balık çuvalının parçası gibi görünen şeyi saymazsanız. Oturduğu yerde, sarkık bir şapkanın altında bir bobblehead gibi sallanıyor, hiçbir şeye bakmıyordu çünkü gözleri Sharpie ile çizilmiş gibiydi.

Boyundan aşağısı artık bir anlam ifade etmiyordu. Kabaca Bir insan boyutunda ve şeklindeydi, eğer bu kişi ayakları üzerinde duran fıçı göğüslü bir defans oyuncusuysa. Birçoğu uyumsuz metalden, birçoğu da camdan yapılmıştı; camlar çoğunlukla zırhı olduğunu tahmin ettiğim girintilere yerleştirilmiş yuvarlak kaplardan oluşuyordu. Bunların çoğunun içinde gümüşü mavi bir madde vardı ve sisle karışıyordu ama bir sıra küçük altın rengi kap, Pritkin'in bazen taktığı iksir palaskası gibi önden çaprazlama geçiyordu. Ama eğer bunlar iksirse, birini nasıl almam gerektiğini bilmiyordum.

Elleri bahçe makasına benzediği için. Bir an öylece bakakaldım.

Muhtemelen dehşete kapılmam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmakta zorlanıyordum. Belki de iyi bir korku filmi yapımcısının sanat departmanını kovacağı bir şeye baktığım içindir. *Oz Büyücüsü*'ndeki Teneke Adam ile Edward Scissorhands'in bebeği olmuş gibiydi. Görünüşe göre

Sanki biri çöplüğe dalmış ve çöpten bir robot yapmış gibiydi. Aptalca görünüyordu.

"Homunculus," diye nefes aldı Pritkin, benim sormama gerek kalmadan. Bunun bir faydası olmadı.

"Ne?" diye sordum, aniden her şeyden çok sinirlenmiştim. Çünkü hayır, sadece hayır. Evren bana sürekli ters köşe yapıyordu ve ben de çoğunlukla buna ayak uyduruyordum ama iş kafası kesilmiş robotlara geldiğinde bunu yapmıyordum. Prensiplerim vardı. Standartlarım vardı. Benim-

Pritkin beni aniden geri ittiğinde yüzüm çamurla doluydu. Bir şey parladı ve bir şey cızırdadı. Görünüşe göre

Ne de olsa insanoğlu o makaslarla gayet iyi idare ediyordu. Çünkü başımı kaldırdığımda dünyayı bir çamur perdesinden çok daha ötesinde görüyordum. Bir grup parlayan, altın iplikçik etrafımızı sarmış, belki bir kol boyu ötede güzel, düzgün bir daire şeklinde duruyordu. Sanki günün avıymışız gibi.

Ki, tamam, evet.

"Pritkin . . ."

"Sana koşmanı söylediğimde," dedi sakince, gözlerini yaratıktan hiç ayırmadan, "ağaçlara doğru git. Durma ve arkana bakma."

İkimiz için de bir yere varacak bir yol göremediğim için tartışmaya zahmet etmedim. "Peki ağı nasıl kaybedeceğiz?"

"İşte böyle!" dedi ve beni itti.

Birden ağ, iğneyle delinmiş başka bir balon gibi göründü. Pritkin'in kalkanlarının dış tarafına takıldığını ve onları patlatarak bize örümcek ağı gibi her taraftan aşağıya doğru inen uçuşan parçaların altından kaymak için birkaç saniye kazandırdığını anlamak için belki bir saniyem vardı. Ve sonra çamurda karnımın üzerinde debeleniyordum ve ayağa kalkıp koşmaya başladım-

Ve arkamda olmadığını fark ettim.

Bir kısmı gömleğinin arkasına takılmış olan ağla boğuştuğunu görmek için döndüm. Bu büyük bir sorun olmazdı ama diğer yarısı yere yapışmıştı ve sümüksü yapraklardan daha iyi bir tutunma yeri bulmuş olmalıydı. Çünkü elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, kaldırımıyla ayakkabı arasındaki sakız gibi sadece geriliyordu ve hiçbir yere gitmiyordu.

"Git!" dedi bana, öfkeyle, yardım etmek için döndüğümde, belki de Teneke Adam yamaçtan aşağı hantalca inmeye başladığı için

yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk. Ölümcül bıçaklar ve iksir bombalarıyla donanmış manik bir çocuk.

Belki de başka bir nedeni vardır diye düşündüm, hava sol kulağımın dibinde dalgalanırken. Bir şey önümdeki çamura çarptı ve başka bir şey gözlerimin arasına çarpmayı başaramadı. Çünkü yeri çoktan yeniden keşfetmiştim.

Sihirli robotlarla nasıl başa çıkılacağını bilmiyor olabilirdim ama mermi görgü kurallarını gayet iyi anlıyordum.

Pritkin küfretti ve yanıma daldı. "Şimdi ne olacak?"

"Sana söyledim," diye tısladım, yakasını tutarak. "Tony'nin çocukları. Şimdi şu lanet gömleği çıkar!"

"Bunu neden ben düşünemedim?" diye hırladı. Sonra da "Dokunma!" diye bağırdı. Elbisesinin ön tarafına da ipliksi bir saç teli dolanmıştı. Kıyafetlerini vücuduna tutturduğu silahlar, kemerler ve kılıflar olmasaydı bu bir sorun teşkil etmezdi. Ve iplikçiğin katı çeliğin gerilme mukavemetine sahip olduğu gerçeği.

"Çıkar şunları!" Pantolonunun önünü tutarak ona söyledim. "Her şeyi çıkar!"

"Deniyorum!"

"Daha sıkı dene!" Sola doğru sarsılıp bizi yarım bir şekilde kaydırırken söyledim. Oturduğumuz yerde başka bir iksir bombası patlamadan hemen önce sümüksü zeminde daire çizdik. Neyse ki bir kayaya çarpıp diğer yöne doğru aktı, belki üç metre uzunluğundaki yaprakları hapsetti ve bölgede dev bir örümcek yuva yapmış gibi görünmesine neden oldu. Ve daha da kötüleşecekti.

Pritkin de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü bir şekilde kemerini çıkarmış ve palaska üzerinde çalışmakta olan ellerimi tuttu ve dişlerimi takırdatabilecek kadar sert bir şekilde beni sarstı. "Defol git buradan!"

"Yap beni!" Hırladım ve palaskayı, küfretmesine neden olacak kadar sert bir şekilde söktüm.

Çok kötü; birkaç çürükten sonra iyileşirdi. Diğer şeylerin aksine, diye düşündüm, yürümeye başlayan çocuğun iki adımının oldukça hızlı bir şekilde yeri kapladığını görmek için yukarı baktım. Ve daha da kötüsü, yaratık tekrar fırlatmak için şaha kalkıyordu ve gidecek yerlerimiz tükeniyordu.

Daha önce yapmam gerekeni yaptım ve Pritkin'in kemerindeki silahlardan birini kaptım. 22'lik bir silaha benziyordu, küçük ve gümüş renkliydi.

dikkat çekici değil. İblisler bir yana, herhangi bir şeyle savaşıyor gibiydi. Ama belki o şeyi yavaşlatabilirdi.

Ama önce yere çarpmasa.

"Ne yapıyorsun sen?" Pritkin bana ters ters bakarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Vur şu lanet şeyi!"

"Evet, savaş iksirlerinden yapılmış bir şeyi vurmak iyi bir plan," diye hırladı.

Ama görünüşe göre başka biri böyle düşünüyordu. Kelimeler ağzından henüz çıkmıştı ki, Teneke Adam'ın parlak göğüs plakasına bir şey çarptı. Ve sonra başka bir şey şapkasını kopardı. Sonra Pritkin küfretti ve beni yakaladı.

"Kaçın!"

"Nerede?"

"Her yere!"

Ve denedim. Ama ben hareket edemeden üç şey birden oldu. Bir grup karanlık silüet ağaç hattından fırladı, yaratık iksirini fırlattı ve Pritkin parti iyilikleri sırasının sonu olduğu ortaya çıkan şeye büyük bir sarsıntı verdi.

Ve oh, kahretsin.

Eğer çocukluk mutluluğuna yaptığım son yolculuğun cehennem gibi olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. Çocuklarına oyuncak olarak bir asit yolculuğu vermenin eğlenceli bir fikir olduğunu düşünen büyülü ebeveynleri merak ettim. Ama sanırım bir vakayı tek seferde patlatmamanız gerekiyordu.

Vücudum ters dönmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum. Tüm iç organlarım pelteye dönmüş gibiydi. Her şeyin garip, çarpık şekillere ve desenlere büründüğü bir ev aynası gibi hissediyordum. Hala çalışan bir midem olsaydı hasta olurdu; nasıl olduğunu hatırlayabilseydim çığlık atardım.

Hal böyle olunca, çamurun içine uzanıp vampirlerin tökezlemesini izledim, çünkü bu onlarda da işe yarıyor gibiydi.

Zarif ve ölümcül kalabalık, duvara çarpmış gibi gizlilik modundan çıkmıştı. Ve şu anda sallantılı bacaklı parti modundaydılar.

daha az etkileyici. Yaratık da etrafta tökezliyor olsaydı iyi zamanlar olurdu.

Ne yazık ki oyuncaklar onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Pritkin fark etti ve sarhoşça bir şeyler geveledi ama çığlıklardan çoğunu duyamadım.

oyuncaklar ve bağıran vampirler. Ama bir saniye sonra özgürdü ve kış tekmeleyen botları dışında çıplaktı. Umarım o da isminin hakkını vermek üzereydi. Çünkü son iksir bombası, üstünden çıkardığı silahlara uzanırken yere düşmüş ve onu eli boş geri çekilmeye zorlamıştı.

Bir daha denemedi.

Beni yakaladı, kolunu belime doladı ve tökezleyerek ağaç sınırına doğru ilerledik.

Ve garip bir şekilde, ikimizin de düz bir çizgide yürümeyi başaramaması aslında yardımcı oldu. Ağlar önümüze, arkamıza ve iki yanımıza düştü ama üzerimize düşmedi. Sanki yaratık da nereye gittiğimizi anlayamamış gibiydi.

Ama sarhoş bir şekilde sağa sola savruluyor olsak da, hızlı bir şekilde savruluyorduk. Ağaçlara yaklaştıkça Pritkin daha da hızlanıyordu, ben de onunla birlikteydim. Artık neredeyse ormanın daha sık olan kısmına gelmiştik, orada herhangi bir ağ üzerimize düşmeden önce dallara dolanacaktı. İşler iyiye gidiyordu.

Ya da olabilirlerdi. Ama bu Teneke Adam büyücüyü görmeye çoktan gitmiş olmalıydı. Çünkü beyinsiz değildi. Ya öyle ya da nişancılığı aniden berbat oldu, iksir bombalarını hızlı bir ateş hattında püskürtüyordu. ağaçlar tam önümüzde.

Sonuç, neredeyse yüzümüze doğru açılan uzun, yapışkan, kabaran bir kutsal bok ağıydı.

Bir an için duramayacağımdan emin oldum, çünkü bacaklarım zamanın sadece yarısında emir alıyordu. Ama ya Pritkin büyüden daha az etkilenmişti ya da kış tekmeleyen botlar Keds'ten daha iyi çekiş gücüne sahipti. Çünkü bizi döndürmeyi, çevirmeyi ve yana doğru savurmayı başardı ve uzun ağ hattından birkaç santim ötede toprağa çarptı.

Bir rüzgâr başımızın üzerinde dalgalanmasına neden oldu ve Teneke Adam başka bir atışa hazırlanırken irkildim ve yere sarıldım.

Almak için hiç şansı olmayan bir tane.

Tony'nin çocukları pek çok şey olabilirdi, hatta etraflarında orman varken, hareketli bir hedef varken ve gözlerini odaklayamazken berbat nişancılar bile olabilirlerdi. Ama pes etmediler. Patronunuzun katil bir pislik olması bunu yapmanıza neden oluyor. Biz kaçarken yeniden toparlandılar ve kötü atışlar olsun ya da olmasın, etrafa aniden oldukları kadar çok mermi püskürttüğünüzde, er ya da geç bir şeye çarpacaksınız.

"Lanet olsun," dedi Pritkin, sesi neredeyse sıradan geliyordu. Çünkü evet. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Bağlanan mermiyi görmedim; her şey bunun için çok hızlı gerçekleşiyordu. Ama sonucu kesinlikle gördüm. Teneke Adam yakıcı beyaz bir ışık patlaması ve cızırdayan, tüten iksir topları yığınıyla patladığında üç ilçedeki herkes muhtemelen bunu yapmıştır. Sıcaklığın yıkamasını yarı yolda bile hissettim.

Bir düzine ayrı patlama etrafımızdaki ormanı yakıp geçerken ve tepemizdeki havayı doğaüstü kuyruklu yıldızlar gibi aydınlatırken, açıklık.

Bir tanesi Pritkin'in yüzünü mavi-beyaz bir alevle aydınlattı, o kadar yakındı ki saçlarını tutuşturmadığına şaşırdım. Ama her şey o kadar şanslı değildi. Bir saniye sonra, önce ağa, sonra da arkamızdaki ağaç sırasına çarptı. Ve ben yine toprağa düştüm, lanet olsun, çünkü zamanında birkaç patlama görmüştüm.

Ama şimdi göremedim.

Bunun yerine, ağaç hattından bize doğru bir şey fırladı ve başımızın üzerinden bir odun nehri gibi geçti. Akan ağaç kabuklarını, şişkin dalları ve araba lastiği büyüklüğünde yaprakların döküldüğünü fark edene kadar bunu anlamamıştım.

Arkamızdaki ormanın. Ve aniden her yere, toprağın altına ve üstüne hücum eden, iki yüz yıllık kızılçamlar gibi yukarı doğru yükselen eski küçük boyutlu ağaçları umutsuzca desteklemeye çalışan daha fazla şişen kökler.

Ve bilirsiniz, böyle bir şeyin dikkatinizi çekeceğini düşünürsünüz. Ve eğer diğer kuyruklyıldızlar yerçekimini keşfetmek için o anı beklemeselerdi, belki de çekebilirlerdi. Ağaç tepelerinin üzerinde yükseldiler, parlak, mavi-beyaz ve uzun bir an boyunca yıldızların iğne izlerine karşı yanıyorlardı. Ve sonra yere doğru savruldu, gürültülü bir *vızıltıyla* kaybolmadan önce bir grup ciddi şekilde korkmuş vampiri silüet haline getirdiler

ıslak ve verimli toprağa sesler. O da

hemen nükleerleşti.

Bir kuyruklu yıldızın düştüğü her yer birkaç saniyeliğine röntgen ışını gibi aydınlanıyor, altta kıvranan devasa şeylerin görüntülerini veriyordu. Baktım, çünkü Cthulu kaybolmuş ve Pennsylvania kırsalının altında uyukluyor gibi görünüyordu. Rahatsız edilmekten de pek memnun görünmüyordu.

O da benden daha mutsuz değildi. "Cassie!

Gel hadi!"

Pritkin omzumu neredeyse yerinden oynattı, sürüklemekten çok beni yerden kopardı. Ama şikayet etmedim. Çünkü ağaçlar şimdi her yanımdaki topraktan fişkırıyordu, tahta mızraklardan oluşan bir labirent gibi uhrevi gökyüzüne doğru uçuyorlardı. Kendilerinden kaçmak yeterince zor olabilirdi ama onlar yukarı fırladıkça, çamur, yanan yapraklar ve toprak parçalarından oluşan karanlık bir yağmur tekrar aşağı, üzerimize ve artık çaresizce kaçmaya çalışan vampir kitlesinin üzerine yağıyordu.

Ölümsüz soğukkanlılıklarını kaybetmişlerdi ve birbirleri de dahil olmak üzere her yöne doğru koşuyorlardı. Eğer sahnenin bir ses kaydı olsaydı, kazolarla dolu olurdu. Bunun yerine, gıcırdayan tahtalar, lanet okuyan vampirler, yanan yapraklar ve-

Ve devasa bir ağacın ayaklarımızın altında toprağı yararak bizi farklı yönlere savurma sesi.

"Pritkin!" Sırt üstü yere düşmeden önce bir çığlık attım, sanki bir deprem olmuş gibi sarsılan ve yırtılan ve beni kızgın ızgaradaki bir yağ damlası gibi etrafa savuran bir zemin.

Kulaklarım nabzımın çılgın gümbürtüsüyle çınladı. Yer tekrar tekrar kabardı ve molozlar başımın ve omuzlarımın üzerine döküldü. Kirpiklerime yapışan tozlar görmemi zorlaştırıyor, boğazımı tıkayan kirler nefes almamı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ve sonra bir kol belimi kavradı, beni geriye ve *yukarı* çekti.

Birdenbire ağaçların arasından delice bir hızla uçuyordum ama yürüyerek değil.

Son derece kafa karıştırıcı birkaç saniye boyunca ne olduğunu anlamadım - ta ki aşağı bakana kadar. Ve sonra hala bilmiyordum. Kırımın altından bir odun nehrinin aktığını, Pritkin'in bacaklarının benimkilerin iki yanında onu kavradığını ve sahibinin can havliyle tutunduğunu gördüm - yüzümü gıdıklamak için küçük hisler fırlatan ve giderek genişleyen bir köke.

"Ne-" İnanamayarak irkildim, çünkü dev bir kökü lanet olası bir motosiklet gibi sürmüyordum.

Sadece ben öyleydim.

Bir şekilde kesinlikle öyleydim. Pritkin buranın yaydığı çılgın sinyallerden birini yakalamıştı ve onu buradan hızlı bir çıkış yolu olarak kullanıyordu. Biraz fazla hızlı, diye düşündüm çılgınca, ağaçlar iki yanımdan hızla geçerken, küçük olanlar itilip bir kenara atılırken, vahşi yolculuğumuz çılgınca aralardan geçiyordu,

Tanrı bilir ne arıyordu. Ve bu süreçte ikimizin de başını kesmekle tehdit ediyordu.

"Eğil!" Pritkin bağırdı; neden bilmiyorum. Aynı anda başımı bacaklarımın arasındaki tahtaya doğru ittiği için, özellikle sık bir bölgeden geçerken başımın üstünden geçen tahtayı önlemek için.

İleride beliren devasa yaşlı meşeye doğru.

Ağzım açık ve dehşet içinde ona baktım, çünkü bu ağacı tanıyordum. Tony's'deki herkes biliyordu. Ona General derlerdi. Ormanın devi olan bu ağaç, Washington ve uyuz tayfası buradan çok da uzak olmayan Delaware'i geçtiklerinde çoktan yaşlanmıştı. Şimdi yırtık pırtık ve yıpranmıştı, diğer ağaçların gövdeleri kadar kalın ve gri-yeşil bir yosun kaplayan yaşlı kolları vardı. Ama lanet olası bir dağ kadar sağlam ve neredeyse onun kadar büyüktü. Eğer bir ağaç huysuz görünebilseydi, bunu başarırdı. Belli ki hiçbir yere gitmiyordu.

Bu da yapmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Pritkin'in kolunun etrafımda biraz daha sıkıldığını hissettim ve sonra bizi yan taraftan kopardı ve tekrar uçuyorduk. Ve bu kez bir güvenlik ağı olmadan, eğer devasa, çılgın bir ağaç kökü buna denebilirse. Sadece bir saniye sonra, Pritkin'in kalkanlarının faydası olmadan yere çarptığımızda oldukça iyi görünüyordu.

Sanırım şu anda onları idare edemeyecek kadar çok şey yaşamıştı. Ama sorun değildi. Bu iyiydi. Çünkü birkaç saniye sonra karşı konulmaz güç, boyun eğmeyen nesneyle karşılaştı ve ahşap bir havai fişek patladı. Ormanda.

Bizi de patlatabilirdi ama o zamana kadar Pritkin bir kalkan oluşturmayı başarmıştı. Sayılır. İnce ve sallantılıydı ve bir sabun köpüğü kadar sağlam görünüyordu ve muhtemelen onun kadar uzun ömürlü olacaktı. Ama özellikle de bacak büyüklüğünde bir meşe parçası havada savrularak üzerimize doğru geldiğinde gerçekten çok işe yaradı.

Ve kalkan kırılmadı.

Yine de eğildi. Kesin olmak gerekirse içe doğru, gözümü çıkarmayacak bir sütun olarak izlememe izin verdi çünkü sadece benim Bütün kafa yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı, tanrısal ataleti Pritkin'in zayıf korumasıyla savaşıyordu. Artık onu zar zor görebiliyordum, çünkü burnumun ucundan sadece yarım santim uzaktaydı.

Sonra dev bir gürültüyle devrildi ve altımızdaki zemini sarsacak kadar sert bir şekilde çalılıklara çarptı. Ve Pritkin'in kalkanının bir saniye sonra hayaletten vazgeçme sesini örtmek için. Diğer çarpma ve patlamaların yanında o küçük patlamayı duyabileceğimden bile şüpheliydim. gövdeler ikiye ayrılıyordu ve bu hala devam ediyordu. Ve hepsinin toplamından daha yüksek ses çıkaran kalbim.

Uzun bir süre orada öylece uzandım.

Alışılmadık derecede sessiz olan Pritkin'i kontrol etmek istedim. Ayağa kalkıp çılgınlık atarak bir yöne doğru koşmak istedim, herhangi bir yöne, bu da buradan defolup gitmek anlamına geliyordu. Vücudumda hasar olup olmadığını kontrol etmek istiyordum, ki şu anda çok fazla hasar varmış gibi hissediyordum.

Birçok şey yapmak istedim ama yapmadım. Çünkü artık yalnız değildik.

Ben orada titreyerek ve çaresizce yatarken iki tane daha hurda Teneke Adam klonu ağaçlara çarptı. Birinin cam parçaları şeytani, fokurdayan kırmızıyla doluydu, diğeri de aynı derecede uğursuz bir yeşille ve her ikisi de altın ağ büyüünden daha fazla kürecikle yüklüydü. Ama bu konuda telaşlanmaya fırsat bulamadan, ki artık bunu yapabilecek durumda da değildim, ağaçların arasından başka bir şey geldi.

Ya da, daha doğrusu, biri.

Elinde bir sopa ve kaşlarını çatmış bir şekilde çalılıkların arasından ilerleyen, başka bir sarkık şapkanın altında uzun, at gibi bir yüzdü. Yüzün sahibi bir metre ötede durmuş, yanan ormanı, sallanan kökleri, çıplak savaş büyücüsünü ve çılgık atan vampirleri izliyordu. Ve ben, az önce öldürmediğimi umduğum ortağımın üzerine yayılmıştım. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra iç çekti.

"Tıpkı annen gibi," dedi bana. "Nasıl giriş yapacağını gerçekten biliyorsun."

Dokuzuncu Bölüm

Eve giderken çiseleyen yağmur şiddetini artırdı, bu nedenle sohbet minimumda tutuldu. Her ne kadar ben protesto etsem de Devasa kırmızı yaratık, baygın haldeki Pritkin'i bir omzunun üzerinden patates çuvalı gibi sarkıttı. Sonra bir kez daha, Pritkin'in sırlıslıklam olmuş ve su damlayan kafasının, ayağa kalktığında yaratığın kıcına çarpmasına izin verildiğinde.

"Bu şey onu öldürecek!" Ayağa kalkmaya çalışarak söyledim.

Ama adam -bizi esir alan Roger- umursuyor gibi görünmüyordu. Roger'la gitmeye karar verdim, çünkü ona hiçbir şekilde baba demeyecektim. Ve ona bir şey demek zorundaydım.

"O bir savaş büyücüsü. Onları öldürmek neredeyse imkânsızdır." Kaşlarını çattı. "Bilerek bile."

Çalılıklara doğru gitti. Koca Kırmızı da onu takip edince benim de gitmekten başka çarem kalmadı. Neyse ki, çılgın yolculuğumuzda mesafenin çoğunu gitmiş olmalıyız, çünkü birkaç dakika sonra ev sahibimiz güzel, soluk mavi bir kulübenin yan kapısını iterek açtı.

Ve Koca Kızıl, Pritkin'i çevredeki rafları sarsacak kadar sert bir şekilde masaya çarptı.

"Onu öldürmeye çalışmadığını söylediğini sanıyordum!" Islak paltosunu silkerek çıkaran Roger'a ters ters baktım.

Bana hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünmüyordu." Ve sonra merdivenlerden yukarı doğru kayboldu.

Kalbim boğazımda, Pritkin'in üzerine eğildim. Bir gün, o meşhur sert kafası yeterince sert olmayacaktı. Belki bugün, çünkü masanın üzerine bir şeyler sızdırıyordu.

Ne olduğunu anlayamadım, çünkü Roger ışığı yakmamıştı ve oda çoğunlukla gölgedeydi. Merdivenlerden aşağı belli belirsiz bir sis süzülüyordu ama

görmek için yeterli değildi. Ta ki beceriksiz elim sonunda duvardaki elektrik düğmesini bulana ve masanın üzerindeki küçük armatür canlanana kadar.

Ve bana kan değil, kirli bir su birikintisi gösterdi.

Aniden oturdum, kendimi baygın hissettim.

Hızlı bir kontrolle hareketsiz bedeninde birçok kesik ve sıyrık olduğunu gördüm ama hayati tehlikesi olan bir şey yoktu. Kapüşonluyu çıkardım ve ikimizden birinin kalan alçakgönüllülüğünü korumak için ona sardım ve ellerimin titrediğini fark ettim. Bir dakika sonra titreme tüm vücuduma yayılmış, oturmamı bile zorlaştırmıştı.

Bunun Pritkin için endişelenmekten mi, yoksa aynı anda bir düzine kadar küçük "oyuncak" ile vurulmaktan mı, yoksa Bütün orman bana saldıracaktı. Ama başım aniden dizlerimin üzerinde daha iyi hissedeceğini düşünür gibi oldu.

Şu anda olduğu gibi.

Yere yığıldım ve orada öylece kaldım, vücudum neden bu saçmalığa uygun olmadığımı uzun uzun göstermeye devam ediyordu.

Birkaç dakika boyunca tek ses, benim zor nefes alışım ve bir yerlerde sinir bozucu bir gürültüyle işleyen bir saatti. Ve camları kırbaçlayan yağmur, Çünkü görünüşe göre Tony's'e sadece kötü havalarda gidiyorum. Ve bir şey küçük bir sıyrık, *sıyrık*, *sıyrık* sesi çıkarıyor.

Yakın bir şey.

Başımı kaldırdım ve kalbim yeni evi gibi hissetmeye başladığı yere, bademciklerimin hemen arkasına geri sıçradı. Ama tek gördüğüm karanlıktı. Belki de ana ışık kaynağı neredeyse tepemde olduğu içindir.

Ama karanlığın içinden hiçbir şey bana doğru atılmadı ve gözlerim yavaşça alıştı. Ve 1960'lardan kalma tipik bir mutfakın görüntülerini gönderdi; sanırım bu, birilerinin burayı en son güncelleme zahmetine girdiği zamandı. Dikdörtgen bir alanın karşısında ocak, buzdolabı ve lavabodan oluşan kireç üçlüsü, beyaz perdelerle çerçevelenmiş kare bir pencere ve bitişikteki bir odaya açılan bir kapı vardı.

Ve bir robot sandalyeye çökmüş, kendini gözünden dürtüyordu. Donup kaldım.

Göğsünden vebalı bir kurbanın üzerindeki kabarcıklar gibi asit yeşili iksir bombaları çıkan biriydi. Ve şu anda pek bir şey hakkında net olmasam da, bir şey hakkında çok ama çok nettim: O iksirlerin ne olduğunu öğrenmek istemiyordum.

Bombalar yaptı. Neyi tehdit olarak göreceğini bilmediğim için aniden hareket etmeye korktum.

Dakikalar geçti. Kapının yanındaki büyük ahşap guguklu saat işlemeye devam etti. Yağmur camları dövmeye devam ediyordu. Ve robot gözünü kaşımaya devam etti, sadece ne olduğunu anlayamadım-

Oh.

Sarkık bahçe çuvalıyla Teneke Adam ve omuzları küçük bir topuzdan başka bir şeyle sonlanmayan Koca Kırmızı gibi, bunun da bir çuvalı yoktu. düzgün bir kafa. Sanki onları tasarlayan kişi yukarıdaki ilgisini kaybetmiş gibi yaka. Ama başka biri bunun işe yaramayacağına karar vermiş ve beyaz plastik bir kovayı kısmen boyun deliğinden içeri sokmuştu.

Bu o kadar da kötü olmayabilirdi, çünkü en azından belli belirsiz doğru bir şekle sokulmuştu. Ve neşeli, yavan yüzeyi Teneke Adam'inkinden daha az *Mısırın Çocukları* gibiydi. Ama sonra birinin gidip onu mahvetmesi gerekti.

Önüne bir çift takma kirpik yapıştırarak. Bir an öylece bakakaldım.

Kalın, siyah ve sarkıktılar, iki bıkkın örümcek gibiydiler ve bir tanesi sanırım yanak diyebileceğimiz kısmın yarısına kadar kaymıştı, Belki de kirpik yapıştırıcısı parlak plastiğe değil, diğer kirpiklere yapışacak şekilde tasarlandığı içindir. Bu durum, kirpiği dürtmeye devam eden ve yerine oturtmaya çalışan ... her neyse onu rahatsız etmiş görünüyordu. Ancak bahçe makası yerine güzel, robotik görünümlü ellere sahip olmasına rağmen, fazla ilerleme kaydediyor gibi görünmüyordu.

Bir süre boş boş izledim, kulaklarımda hoş olmayan bir beyaz gürültü uğulduyordu. Sonra belki de bir süre hiç düşünmemeye karar verdim. Belli ki beynim buna uygun değildi ve düşüncelere dalmak şu anda kulağa çok iyi geliyordu-

Ama tabii ki değil.

Merdivenlerde ağır bir adım duyuldu ve ardından Roger her zamanki çılgın enerjisi ve bir leğen suyla mutfığa geri döndü. "İçeri giriyorum Böyle," diye homurdanıyordu, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Lanet olası aptal kendini öldürtebilirdin!"

"Seni bulmak o kadar da kolay değil," dedim, sesim biraz garip ve biraz nefes nefese, sanki kötü bir Marilyn taklidi yapıyormuşum gibi. Başımı masaya koydum.

Bu yüzden ona yan gözle bakıyordum ama bunun bir faydası olmadı. Bu açıdan da kaşlarını çatıyordu. "Aramış olabilirsin!"

"Aradılar mı?"

"Telefon rehberindeyiz!" dedi ve bir tanesini önümdeki tahtaya vurdu.

Gözlerimi kırıştırdım, şaşı oldum. "Neyin altında? Tanrıların ve şeytanların mı?"

"Tek iblis senin yanında getirdiğin iblis," dedi ve kaşlarını çatarak

Pritkin'e baktı.

Ve tamam, diye düşündüm. Görünüşe göre annem evdeydi. Çünkü onun ... sevgilisi? arkadaşı? evcil hayvanı? ... Pritkin'in ne olduğunu bu kadar çabuk anlamış olabileceğini sanmıyordum. Adamı daha yeni görmüştü ve Pritkin insana benziyordu.

Yani, genelde. Şu anda daha çok bir cesede benziyordu. Bir şeyler yapmak gibi belirsiz bir fikirle ayağa kalktım, ancak bacaklarım hareketin yarısında bu planı veto etti ve beni masaya doğru beceriksizce tökezlemek zorunda bıraktı.

Acıttı. Hem de çok. Dizim masanın sağlam ayaklarından birine acı verici bir şekilde temas etti ve masa kazandı. Roger'ın tanıdığım bir savaş büyücüsüne yakışır bir şekilde küfretmesi eşliğinde geri çekildim.

"Düşmeden önce otur!"

"Çok geç," diye mırıldandım ama kığım yine de bir şekilde sandalyeyi buldu. Leğeni masanın üzerine çarptı ve sanki kirden ölecekmiş gibi Pritkin'i temizlerken biraz daha mırıldandı. Eğer durum buysa, bir süre önce kirlendiğimiz için ikimizin de öleceğini düşünmüştüm. Ama iyi tarafından bakarsak, çamura iyice bulanmış olduğum için artık o kadar da uygunsuz görünmüyordum.

Umut ışığı, diye düşündüm ve oraya yayılıp robotun çarpık kirpiğini düzeltmeye çalışmasını izledim.

Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu.

Anlayabiliyorum.

"Bu da ne?" Birkaç dakika sonra sordum.

Roger, Pritkin'de hasar olup olmadığını kontrol ederken başını kaldırıp baktı. "Buraya bunu sormaya mı geldin?"

"Hayır."

"O zaman bilmene gerek yok, değil mi?" diye tersledi ve dışarı fırladı.

Bir süre arkasından bakakaldım. Sonra ayağa kalkıp Pritkin'i de kontrol etmeyi başardım.

o hiç olmamıştı. İlk yardım eğitimim büyülü şakalar, insan yiyen ormanlar ya da doğaüstü robotların saldırıları karşısında ne yapacağımı içermediği için midemin bulandığını hissettim.

Elimi yanağına koyduğumda teninin nemli olduğunu hissettim. Belki de burası da serin olduğu içindi. Yüzü avucuma döndü, nefesi tenimde ılıktı, nazik, güven verici bir okşayıştı.

Ta ki aniden durana kadar.

Onu tutup sarstım ama pek bir şey fark etmedi.

Çünkü fazla gücüm yoktu. Sonra, odanın üzerime çökmeye başladığı, ışığın grileştiği ve felçle birlikte bir kalp krizi geçirmeyi düşündüğüm sırada, yüksek sesle homurdandı.

Ardından da, hayırseverlikle bile olsa, sadece horlama denebilecek bir şey geldi.

Aniden oturdum, gözyaşlarına boğulmakla bayılmak arasında karar vermeye çalışıyordum. Ama ikisi de kulağa pek hoş gelmiyordu. Sonunda bir süre sadece nefes alışını dinlemekle yetindim.

Ve üst kattaki adam öfkeyle kapıyı çaldı.

Bu konuda bir fikir beyan etmeyen Pritkin'e, "Beni gördüğüne sevineceğini sanmıyorum," dedim.

Ama başka biri yaptı.

"Oh hayır, öyle değil-" dedi biri ve sonra küçük bir "eep" ile kesti.

Kaşlarımı çattım. Yorulmuştum, korkmuştum ve muhtemelen delirmek üzereydim ama henüz tam olarak o noktada değildim. Ve bunun robot şeyden kaynaklandığından oldukça emindim. Ve ağzı olmadığı için, bu

Bu ilginçti. Tekrar ayağa kalktım.

Dürtme şüpheli bir şekilde durmuştu, yaratığın elleri kucağında ağırbaşlı bir şekilde uzanıyordu. Kucağın fırfırlı yarım bir önlükle örtülü olduğunu yeni fark ettim. O da yeşildi, beyaz pötikareli kareli ve kuşgözü fırfırlıydı.

Renk koordinasyonu gibisi yok, diye düşündüm ve yaklaştım.

Yaratık hareket etmedi.

Önünde durdum. Orada

öylece duruyordu.

Eğildim ve itiraf etmeliyim ki biraz titreyen elimi uzattım.

Ama bu muhtemelen akşamki eğlencenin bir sonucuydu. Çünkü

Önlüğümden mi, kirpiklerimden mi yoksa kafamın çok iyi olmasından mı bilinmez, aslında değıldim.

Kirpik yerine kayarken biri parlak bir sesle "Oh, teşekkür ederim!" dedi ve elimi geri çekti.

Bir başkası "Lanet olsun, kadın!" diye küfretti.

"Peki, ne yapmam gerekiyordu?" diye sordu ilk ses. Kadındı ve sesi huysuz geliyordu. "Her neyse, önemli değıl. Belli ki bizi duyabiliyor."

"Evet, tabii ki yapabilir!" dedi adam. "Mesele de bu zaten!"

"Yaralı ve korkmuş haliyle kaba davranmayacaktımve kimse sevgiliye kuru giysiler bile vermedi. Onu yakalayabilirdi. ölüm."

"O zaman buraya gayet iyi uyum sağlar," diye homurdandı erkek sesi.

Ve tamam. Dünyanın en iyi savaşıcısı olmayabilirim. Ya da, bilirsin, listenin herhangi bir yerinde. Ama bildiğim bir şey vardı. Çok iyi bildiğim bir şey.

Daha yakına eğildim. Kovanın parlak beyaz yüzeyinde masanın üzerindeki ışığın yansımısını, eski bir pasta kasasının bulanık izlenimini ve merdiven boşluğu olarak kullanılan uzun dikdörtgeni gördüm. Ve bir çift büyük mavi göz, plastiğin içinden bana ışık saçıyordu.

"Yakaladım beni," dedi kadın neşeyle. "Şu haline bak!"

Ayağa kalktım, biraz sallandım ama parmağımla işaret etmeyi başardım. "Sen. Sen bir homun-humunk-her neyse değılsin," dedim suçlayıcı bir şekilde. "Sen bir hayaletsin."

Bir tutam gri saçlı, hoş, çizgili bir yüz kovanın üstünden fırladı ve karanlık odaya biraz yeşil buhar yaydı. "Tam bir tane," dedi, görünüşe göre heyecanlanmıştı.

"Hayır, değıl!" diye geveledi diğere ses. Ve altın apoletleri sallanan mavi üniformalı yaşlı bir beyefendi saatin içinden dışarı doğru çıktı. "İkimiz de öyleyiz. Ve kelime homunculus," dedi bana, işgüzarca.

"Latince'de 'küçük adam' anlamına geliyor," diye ekledi kadın. "Gerçi ben her zaman bunun son derece cinsiyetçi olduğunu düşünmüşümdür. Ne de olsa ben bu işte ondan daha iyiyim." Ve erkek hayalete metal bir başparmak salladı.

"Değılsin!" Büyük gri favorileri öfkeyle titriyordu.

"Ben de," dedi şikayet edercesine. "Bu yüzden iyi ellerim var." Birini gösterişli bir şekilde esnetti. Ve bana gülümsedi. "Onlarla başa çıkamaz."

"Bir kirpiğini bile geri alamıyorsun, kadın!"

"Yapabilirim. Kurnaz olmaya çalışıyordum."

"Zekice mi? Beş yüz kilosun ve bir tank gibi yapılısın!"

Gözlerini devirdi. "Eminim eskiden bütün kızları sen tavlıyordun."

Tekrar oturdum.

"Nesin sen?" İkisinin arasında bir ileri bir geri bakarak sordum. "Eğer hayaletseniz, neden *bunun içindesiniz*?" Onun metal gövdesini işaret ettim.

Yere baktı. "Pek güzel değil, değil mi?"

"İşi hallediyor," dedi yaşlı adam ona sert bir şekilde.

"Evet, ama ..." Tekrar bana baktı. "Göğüsleri istiyordum, biliyorsun."

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi ev sahibimin sinirli sesi arkamdan.

Yavaşça arkamı döndüm, çünkü çok hızlı hareketler son zamanlarda bana pek iyi gelmiyordu ve onu elinde başka bir su kabı tutarken buldum. Ya da belki de aynısıydı, sadece yıkanmış ve koluna bir havlu sarılmıştı. Gül kokulu bir kalıp sabunla birlikte onları da bana doğru itti.

"Temizlenmek istersen diye," dedi sert bir sesle.

İçimden bunun için bir kap sudan daha fazlasının, örneğin bir nehrin gerektiğini söylemek geldi. Ama yapmadım. Çünkü getirmesi gerekmiyordu ve sadece yüzümü temizlemek bile iyi olacaktı.

Elbette bunu lavaboda da yapabilirdim, tıpkı onun tencereyi orada boşaltabileceği gibi. Belki de çok titizdi ve yemek hazırladığı lavaboda orman kalıntılarını yıkamak istemiyordu. Ama ben başka bir neden üzerinde duruyordum.

Kasıtlı olarak merdivenlere bakmadım. "Teşekkür ederim," dedim ve tekrar masaya oturdum.

Bir dakika sonra, nereden bildiğini söylemeden, "Arkadaşın iyi olacak," dedi. "Ve o iyileştiğinde, sen . . . şey, senin gitmen gerekiyor."

Bunu görmezden geldim, çünkü şu anda kavga edecek durumda değildim. Ve çünkü hiçbir yere gitmiyordum. O etrafta garip bir şekilde dururken ben yüzümü yıkamakla yetindim.

Değişiklik olsun diye bunu yapan kişinin ben olmamamın iyi olacağına karar verdim.

Ocağın üzerinde parlak gümüş bir çaydanlık vardı. Kirli ensemini yıkarken gördüm onu. "Biraz çay istiyorum," dedim ona, çünkü istiyordum. Ve çünkü bir süre oyalanacaktım.

Bana dışarıda olduğunu ya da muhtemelen cehenneme gideceğini söylemeyi tartışıyormuş gibi görünüyordu, ama sonra kadın hayalet konuştu. "Biraz nane, canım. Sinirler için harikadır."

"Bana yardım etme," diye tersledi. Ama onu yapmaya gitti.

Kaç saattir yemek yemediğim için karnım gurulduyordu. "Ve biraz da kurabiye var," diye ekledi. "Sanırım içinde-"

"Nerede olduğunu biliyorum!"

"Genelde böyle değildir," dedi bir ekmek kutusu açılıp sonra kapatılırken. "Sadece gergin olduğunda. Bu arada ben Daisy."

"Daisy." Hayalet Daisy. Tamam.

"Asıl adım Gertrude'du ama ondan hep nefret ettim. Adını büyükannemden almıştım ve o kadına asla katlanamazdım. Kocam bana Daisy derdi, çünkü onları çok severdim." Gülümsedi, gözleri biraz yaşlıydı.

Ondan teğmene baktım. Albay'a mı? Her neyse. "O mu? -"

"Yüce Tanrım, hayır," dedi bıyıkları öfkeyle kabarak.

"O kadar şanslı olmalı ki." Burnunu çekti. "Ralph benim kocamdı. 1942'de öldü."

"Düşman ateşi altında mı?" Tarihi göz önünde bulundurarak tahmin ettim.

"Hayır." Şaşırılmış görünüyordu. "Sabahın altısında Hoboken'e gitti. Sarhoş olmuş ve tren raylarının üzerinde uyumaya gitmiş." İç çekti. "Zeki bir adam değildi."

"Tamam, ciddiym," dedi Roger, elinde bir kutu kurabiye ile gelerek. "Kes şunu."

O da ona gözlerini devirdi. Bir kurabiye aldım.

"Kim bunlar?" Tekrar robotları işaret ederek sordum.

"Daisy kendini çoktan tanıttı sanırım," dedi ekşiyerek. "Bu Sam."

"Hizmetkâr, hanımefendi," diye mırıldandı yaşlı beyefendi ve saatin geri kalan kısmından dışarı çıktı. Kolalı mavi bir üniformanın örttüğü iri bir vücudu vardı. "Onu dışarıda bıraktım," dedi adama, sanırım Büyük Kırmızı'dan bahsediyordu. "Geri dönüp bir şeyler kurtarabilir miyim diye bakmamı ister misin?"

"Bilmiyorum." Ev sahibim bana baktı. "Bir şey kaldı mı?"

"Diğerinden mi?" Tahmin ettim.

Başını salladı.

Bunu düşündüm. "Şapka mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır," dedi albaya, o da bir şeyler mırıldandı ve Pritkin'e ters ters bakmaya başladı.

"Neyi yok ettik?" Yüzümü doldururken sordum. Kurabiyeler ev yapımıydı. Tanrım, çok güzeldi.

"Seni zamanında beslemediler mi?" diye sordu ev sahibim.

"Sık sık değil," dedim dürüstçe.

Pritkin'e kaşlarını çatarak Albay'a katıldı.

"O şey de neydi?" Çaydanlık sönerken tekrar sordum.

"Bahçıvanım," dedi bana, onunla ilgilenmek için ayağa kalkarken.

Pritkin'e bakarak, "Karınız," diye düzeltti, "ormana düşkündür. Ama biz geldiğimizde pek bir şey kalmamıştı. Eski sahipleri çiftçilik için biraz arazi açmışlar ve daha fazlasını da ana evi inşa etmek için kullanmışlar. Sonra da Tony, düşmanlarından biri ona gizlice yaklaşmaya çalışırsa diye açık bir ateş alanına sahip olmak için geri kalanın bir kısmını yakmış."

Tony'nin sesine benziyordu.

"Hasarın çoğunu tersine çevirmeyi başardık, ancak bakımı için bakım gerekiyor. Ve şimdi daha fazlası," dedi kuru bir sesle, parlak renkli çömlek kupalardan bir çift indirerek.

"O zaman iksirler . . ."

"Gübreydi, evet." "Biraz gübre!"

Kaşlarını çattı ve fincanlarla uyumlu bir çaydanlığa su doldurdu. "Bu doğru miktarda kullanıldığında gayet iyi çalışır. Belki bir dahaki sefere neye saldırdığınızı öğrenmek için biraz zaman ayırmalısınız!"

"Biz hiçbir şeye saldırmadık," dedim, hatırladığım korku sesimi keskinleştirmişti. "Neden bizi hedef almasını söyledin? Beni tanımış olmalıydın!"

"Orada değildim," dedi ve çaydanlığı gereğinden sert bir şekilde tepsiye bıraktı.

"Yani bana o yaratığın tüm bunları kendi başına yaptığını mı söylüyorsunuz?"

"Homunculus'un amacı da bu zaten, kendi iradesi var. Bazen çok fazla."

Daisy'ye bir bakış fırlattı.

"Sadece seni tuzağa düşürmeye çalışıyordum," dedi bana, utangaç bir ifadeyle.

"Bu ... bekle." Bana ikram edilen bardağı aldım, çünkü boğazım kurabiye kırıntılarıyla doluydu ve zar zor konuşabiliyordum. Ama yutkunur yutkunmaz

gerçekten fokurdayan bir çay içtim ve ayı bıraktım. "O *sen miydin*?"

"Ben yapmadım," dedi albay. "İyi bir asker ne zaman harekete geçeceğini ve ne zaman talimat isteyeceğini bilir!"

"Asker olmamam çok kötü," diye homurdandı

Daisy. "Senin de sürekli gösterdiğin gibi."

"Ve seni beklemiyordum," dedi bana, onu görmezden gelerek. "Sadece biraz budama yapıyordum, ortalığı toparlıyordum falan, sonra alarmlar çaldı ve beni resmen korkuttu, yani ölümüne değil, ama ne yaptığımı biliyorsun-"

"Aklını kaçırmışsın!" diye suçladı albay.

"Benim kafam yok ihtiyar, senin de yok!" dedi küçümseyerek. "Kimseye zarar vermeye çalışmıyordum, sadece kim olduklarını öğrenene kadar onları tutmaya çalışıyordum. Ama sonra o korkunç vampirler geldi ve beni havaya uçurdular.

Buraya dönüp diğer bedenimi aldığım da ve oraya geri döndüğüm de-"

"Biz de oradaydık, unuttun mu?" diye sordu albay. "O zaman beni suçlamayı bırak," diye homurdandı.

"Ama sen bir hayaletsin," dedim, bariz olanı söyleyerek. "Ve hayaletler bir şeyleri hareket ettiremezler. Belki bir kâğıt parçasını ya da bir ataşı. Ama hiçbir şey ..." Giydiğı metal kıyafeti işaret ettim.

Teneke Adam kıyafeti, neredeyse eski moda bir dalgıç kıyafeti gibi.

"Bunu kaldırmanın imkanı yok."

"Şey, hayır, elbette değil," diye kabul etti. "Ben sadece yönetiyorum, canım." "O zaman nasıl-"

"Neden burada olduğunuzu konuşabilir miyiz?" Roger araya girdi.

"Hayır," dedim, sadece annem partiye katılana kadar oylanmam gerektiğı için değil. Hayaletler hakkında her şeyi bildiğimi sanırdım ama bu yeni bir şeydi. "Bana onlara yeni bedenler yaptığını mı söylüyorsun?"

Albay, "Bunu tüm vücut protezi olarak düşünmeyi seviyorum," dedi.

Ondan Roger'a baktım. "Bu nasıl oluyor? Çünkü ben-"

Sinirli bir ses çıkardı. "Bunun bir önemi var mı? Bu bir deneydi, hiçbir zaman tam olarak sonuçlanmayan bir deney. Ama bu değil-"

"Ne tür bir deney?" Etrafımdaki hantal yaratıklara baktım. Kapının yanındaki pencereden dışarıdaki Büyük Kırmızı'yı biraz görebiliyordum. Belki de yeşil olandan daha büyük olduğu ve çok fazla yer kapladığı içindir,

Bu yüzden aile arabası gibi sürücüde bırakılması gerekiyordu. Ancak bir hayalet için araba diye bir şey yoktu. "Bunu kim yapıyor?"

"Kara Çember," dedi Pritkin sert bir sesle, arkamızdan.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Pritkin'in sesi güçlüydü, ama görünüşe bakılırsa güçlü olan tek şey buydu. Oturabilmek için bir kolunu altına alması gerekiyordu ve bu kol hafifçe titriyordu. Göğüs kafesi boyunca çürükler oluşmuştu, siyah bir gözü vardı ve cilt tonu hiç hoşuma gitmeyen grimsi bir beyazdı. Ama sağlığıyla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Babamla ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Sen Roger Palmer'sın," dedi açıkça.

Bu bir soru değildi. Kimi ziyaret ettiğimizi anlamak için bolca zamanı vardı ve hiç kimse Pritkin'i yavaş olmakla suçlamamıştı. İfadesine bakılırsa, öfkelenmek de dahil.

"Her zaman bariz olanı mı söyler?" Roger, dökülen sarı saçlarını yüzünden iterek bana sordu.

Cevap vermedim. Gerilmekle meşguldüm. Yüksek rütbeli aydınlık ve karanlık büyücüleri karşılaştığında ne olduğundan emin değildim ama bunun eğlenceli olacağını sanmıyordum. Birinin silahı yokken diğerinin olsa bile... En azından elini uzatmıyordu.

Henüz.

"Çember için üzerinde çalıştığın şey bu, değil mi?" Pritkin hiç yardımcı olmayarak sordu.

"Ben emekliyim," dedi Roger yumuşak bir sesle, ama ona çay ikram etmedi.

Kupamı uzattım. İçinde süt yoktu, çünkü ben bir barbarım. Ama Pritkin yine de aldı. Roger'a bakmakla meşgul olduğu için içmedi. Adamın uzun burnu kurabiye kutusuna sıkışmamış olsaydı daha iyi olurdu.

"Ama sende bunlardan en az üç tane var, belki de daha fazla!" Pritkin homurdandı. "Ne amaçla?"

"Hangi amaçla seçersem seçeyim, savaş büyücüsü."

"Güvenlik için," dedim hemen, çünkü Pritkin'in solgun yüzü az önce morarmıştı. Ve çünkü bu doğrudu.

Bu kadarını söylememe gerek yoktu. Ailem piç Tony ile birlikte saklanıyordu çünkü ister inanın ister inanmayın, dışarıda daha kötü şeyler vardı.

Antik çağlardan kalma, uzun ömürlü ve uzun kinli bir grup yarı tanrı gibi. Spartoi, Ares'in çocuklarıydı.

Tanrılar, karışık kanları onlara burada bir yer sağladığı için yeryüzünden kovuldular. Bunu babalarının emrini yerine getirmek için kullanmışlardı; bu da sürgünden sorumlu olan kişiyi avlamak ve yok etmektir.

Annem.

Başarısız olmuşlardı ama eski Olympus'u denemeden önce değil. Ve şu anda annem ve onun garip koruyucusu, Tony'nin önemsiz ve Rotund bir gün onlar için eski yarı tanrılardan çok daha büyük bir sorun olacaktı. Tek bildikleri, yıllar geçtikçe gücünün önemli ölçüde azaldığı ve kimsenin beklemeyeceği bir sığınağa ihtiyaçları olduğuydu.

Roger ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakıyordu. Bir zamanlar Spartoi ile birlikte savaştığımız için çok da zor değildi. Yani, bir bakıma.

Çoğunlukla birlikte kaçardık.

"Ne tür bir güvenlik?" Pritkin talep etti. "Eğer doğruyu söylüyorsanız, onlar hayaletten başka bir şey değil-"

"Ruhların güçlü olmadığını mı düşünüyorsun?" Roger küstahça sordu. "Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Peki bu neden olabilir?" Pritkin ipek gibi sordu. Onun ne olduğunu tahmin edebilecek çok fazla insan yoktu, özellikle de yarım saatlik bir tanışıklıktan sonra. Ama Roger ona sadece sırtıttı.

Tamam, bu iyi gidiyordu. "Onları nasıl yaptığını hâlâ anlamıyorum," dedim çabucak.

"Savaş büyücülerinin golem yaptığı gibi," dedi Roger bana.

"Birbirlerine hiç benzemiyorlar!" Pritkin söyledi. Ve bunu bilmeliydi. Bir zamanlar bir golemi vardı.

Roger, "Evet, sizin grubunuzun iblisleri yapılarınıza güç vermeye zorlaması meselesi var," diye kabul etti. "Ortaklarım ise bunu kendi özgür iradeleriyle yapıyorlar. Ama bunun dışında-"

"Golemler *kontrol edilir*-"

"Köleleştirmekten daha güzel bir kelime."

"-böylece tahribat yaratmakta özgür değiller-"

"Ta ki serbest kalıp yüzünü yiyene kadar," dedi Roger kuru bir sesle. "-bu geceki o şeyin aksine! Bizi öldürebilirdi!"

"Neyle? Silahlı değildi."

"O olmadan da yeterince iyi iş çıkardı-" Pritkin durdu. "Kız mı?" "Adı Daisy," diye bilgilendirdim onu.

Pritkin'in ağzı başka bir karşılık vermek için açık kalmıştı ama o anda kapandı. Gözleri Roger'a kaydı ve sonra tekrar bana döndü, sanki görmeye çalışıyormuş gibi benzerlik. Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum; nedenini bilmiyordum. Kendimde bir şey görmediğimden emindim.

Roger Palmer uzun boylu, sırık gibi bir adamdı, biraz zayıftı, yüzü, burnu ve dişleri biraz fazla uzundu. Bu ona at gibi bir görünüm veriyordu ve soluk mavi gözlerine dökülmeyi seven bulaşık suyu sarısı saçları da buna yardımcı olmuyordu. Eski kahverengi bir takım elbise ve tüylenmeye başlamış taba rengi bir hırka giymişti. Ayağında yırtık mor kadife terlikler vardı, çünkü sanırım ormanda gezinirken giydiği Wellie'lerin temizlenmesi gerekiyordu. Sürekli duyduğum hikâyeye rağmen tehlikeli bir kara büyücüye benzemiyordu. Ve kesinlikle bir tanrıçayla evli olması gereken birine de benzemiyordu.

Ama ben de bir Pythia'ya pek benzemiyordum, yani görünüş aldatıcı olabilirdi. Sadece onun durumunda öyle olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıca Pritkin'i zaten havasındayken, onunla başa çıkabileceğini düşündüğü için mi kışkırttığını yoksa sadece fark etmediğini mi bilmiyordum.

Tepkisine bakılırsa, Pritkin'in de bildiğini sanmıyorum.

"Ama hayaletler hiçbir şeye güç yetiremez," diye tekrarladım, onlar tekrar başlamadan önce. "Çoğu kendi başının çaresine zar zor bakabiliyor-"

"Saçmalık," dedi Roger. Ve ilk kez yüzü canlandı.

"Hayaletler inanılmaz yaratıklardır, var olan en çok yönlü varlıklar arasındadırlar. Ve güçlü-"

"Güçlü mü?" Tekrar ettim, çünkü benim deneyimim böyle değildi. Elbette, Tony'nin evindekiler ortalığı kasıp kavurmuştu ve birkaç kez daha benzer şeyler görmüştüm. Ancak bunlar, genellikle en sevdikleri spor olan intikam ya da çaresizce ihtiyaç duydukları güç peşinde koşan bir sürü hayaletin birlikte çalışmak için bir neden bulduğu nadir durumlardı. Bu olmadan, yarım bir varoluşa sahip olurlar, musallat oldukları şeye zincirlenirler ve Sonunda tamamen yok olana kadar onlara sağladığı küçük geçim kaynağı.

Çoğu kişinin sonunda delirmesinin nedeninin bu olduğunu düşünürdüm. Fiilen bir mahkûm olduğunuzda sonsuzluk bir bonus olmaktan çıkıyor. Ve dışarıda kesinlikle yeterince çılgın ruh vardı.

Ama güçlü mü?

"Evet," diye ısrar etti Roger. "Örneğin iblisleri ele alalım. Herkes her zaman ne kadar güçlü olduklarından, kontrol edilmelerinin ne kadar zor olduğundan ve ne kadar tehlikeli olduklarından bahseder." Son kelimenin etrafında küçük parmak hareketleri yaptı, sanki herhangi birinin iblis gibi alçak bir yaratıktan korkması fikriyle alay eder gibiydi. "Oysa bir bilseler - hayaletler çok daha tehlikelidir."

"Sen delisin," dedi Pritkin, sanki sonunda onu tatmin edecek bir açıklama bulmuş gibi.

Roger alay etti. "Oh evet, hadi şu eski klişeyi ortaya atalım-" "Ki şu anda onu desteklemek için elinden geleni yapıyorsun."

"-çılgın büyücünün-"

"Sen bu musun?" Midemin düştüğünü hissederek sordum. Jonas da aynı şeyi söylemişti ama yanılmış olmasını umuyordum.

Roger bana sabırsız bir bakış fırlattı. "Sana söylenenin aksine, bu kötü bir kelime değil. Sadece ölümler konusunda uzmanlaşmış bir sihir işçisinin adı - her tür ölü. Kötü bir çağrışım yapmasının tek nedeni Çember'in ona kötü bir anlam yüklemek için elinden geleni yapmış olması."

Pritkin, "Çünkü bu türlerin çoğu sonunda kilit altında tutulmak zorunda kalıyor," diye ekledi.

"Evet, bunu hep merak etmişimdir," dedi Roger tatlı bir sesle. "Madem bu kadar güçsüzüz, neden uğraşıyoruz?"

"Sorgulanan senin gücün değil, büyücü. Prensipleriniz."

"İlkeler." Roger bir kahkaha attı. "Sanki Kolordu onlar hakkında bir şey biliyormuş gibi."

"Fedakârlık konusunda sicili kabarık olan Karanlık Çember'in aksine."

"Evet, bunların sadece iki seçenek olduğunu varsayalım."

"Kolordu, sihirli topluluğu güvende tutan tek seçenek!" Pritkin kızarak söyledi.

"Kendisi dışında her şeyden."

"Yüzyılların deneyimini pervasızca görmezden gelenlerden-" "Zayıflayan durağan büyü'nün saçmalığına içerleyenlerden her yıl-"

"-ve felaketle sonuçlanacağı neredeyse kesin olan tehlikeli deneylere kalkışmak!"

"-Düşmanlarımız güçlenirken! Evet! Evet! Yüzüne inat burnunu kes, savaş büyücüsü!" Roger tersledi. "Ama geri kalanımızı da seninle birlikte dibe vurmaya mahkûm etme. Savaşma şansını tercih edenler var!" Ve kupa yere düştü.

Daisy ve ben sıçradık. Albay'ın bıyığı seğirdi. Pritkin ve Roger birbirlerine ters ters baktılar. Ben de fırsatım varken atladım, çünkü başka şansım olmayabilirdi.

"Hayaletler nasıl iblislerden daha güçlü olabiliyor?" diye sordum. Çünkü eğer bu doğruysa, Billy Joe ile gerçekten konuşmam gerekiyordu.

Roger ne yaptığımı biliyormuş gibi bana bir bakış attı. Ama bir süre sonra yine de cevap verdi. "Bir kere, daha az savunmasızlar. Albay'ı ele alalım. Alnında bir kontrol mücevheri görüyor musun?"

Daisy onaylamaz bir ifadeyle, "Onun alnı yok," dedi. "Kafası bile yok-"

"Benim bir kafam var, kadın!" dedi Albay öfkeyle.

"Yeni vücudunu kastetmiştim."

"Ben de öyle yaptım! Bütün mesele boynumuzun üstünü boş bırakmaktı, böylece kendi kafalarımızın gidebileceği bir yer olacaktı!"

"Ama kimse kafalarımızı görmüyor," diye belirtti Daisy. "Ve çok tuhaf görünüyorlar."

"Buradaki tek tuhaf şey onlar değil."

"Demek istediğim," dedi Roger, onların yerine konuşarak, "albayın birinin alnındaki bir büyüü silmesi ya da ağzından bir parşömen çıkarması konusunda endişelenmesine gerek yok-"

"Genellikle açık olduğu için yeterince kolay olurdu," diye araya girdi

Daisy. "-veya bir yapıyı hareketsiz hale getirmenin diğer tipik

yollarından herhangi biri

Golem. Çünkü onlar yapı değiller; sadece onları kullanıyorlar."

"Araba kullanmak gibi," dedi Daisy bana. "Hurdyaya döner ama sen çekip gidersin." "Bir iblis yürüyüp gidemez mi?" diye sordum.

"Evet ama o zaman geri gelmeyecek, değil mi?" Roger karşı çıktı.

"Golem -aslında hapishanesi- yok edildiğinde, cezası sona erer. Ve genellikle oradan çıkmak için hiç vakit kaybetmez. Tabii eski efendisine karşı hırçınlaşmaya karar vermezse. Ama her iki durumda da hizmetkârınızı kaybettiniz."

Pritkin ona ters ters baktı ama yalanlamadı. Bu da Roger'ın anlattıklarının oldukça doğru olduğu anlamına geliyordu. Birinden hoşlandığında bile tartışmaktan hoşlanırdı ve Roger'dan hoşlandığını sanmıyordum.

"Bir de beslenme şekilleri var," diye devam etti Roger, umursamaz bir tavırla. "Hayaletler ve iblislerin ikisi de ruh, değil mi?"

"Şey, bazı iblisler . . ."

"Ve ikisi de yaşam enerjisinden beslenerek güç kazanıyor."

Başımı salladım.

"Aradaki fark, iblislerin ancak bu kadarını tutabilmesidir. Onlar Bu şekilde insanlar ya da vampirler. Mevcut ihtiyaçlarını karşılamak ve daha sonra kullanmak üzere güç depolamak için beslenirler. Ve tabii ki, yaşlı iblislerde tutabilecekleri miktar çok çok büyük olabilir. Ancak kabul etmekten hoşlanmasalar da onların bile sınırları vardır. Oysa hayaletler ..."

"Peki ya hayaletler?"

"Onlar ebedi süngerler: asla doymuyorlar. Onları besleyebilir, besleyebilir ve besleyebilirsiniz ve onlar sadece ... emerler."

Daisy onun yerine başını salladı ve kirpik tekrar düştü.

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun? Hiçbir hayaletin böyle bir güce erişimi yoktur." Tanıdığım hayaletlerin çoğu için sorun, ne kadar depolayabileceklerini görmek değil, devam etmek için yeterli enerjiyi bulmaktı.

"Biri sağlarsa sağlıyorlar." "Ama neden biri-"

"Yok edilemez askerler yapıyorsunuz!" Pritkin suçladı.

Ona baktım, biraz şaşırmışım ama Roger kadar değil. O da büyülü bir sporcunun ikiyle ikiyi bir araya getirebilmesine şaşırmış görünüyordu. Ama o başını salladı.

"Yok edilemez değil. Bunu bu gece keşfettiniz. Bu model savaş için tasarlanmadı ama doğru koşullar altında herhangi biri yok edilebilir. Ama asıl mesele bu değil."

"O zaman ne?"

Roger düşünceli görünüyordu. "Sanırım en iyi benzetme İkinci Dünya Savaşı'ndaki Spitfire'larınız olurdu."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu Pritkin için pek de açıklayıcı olmamıştı. Benim için de öyle, ama midemin çukurunda açılan hastalıklı his dikkatimi biraz dağıtmıştı. Çünkü beni ilgilendiren Roger'ın tuhaf hobisinin nedeni değildi.

Nasıl olduğuydu.

"İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler Britanya Adaları'nı işgal etmeyi planlıyordu," dedi bana. "Ama bunu yapmak için önce gökyüzünün kontrolünü ele geçirmeleri gerekiyordu ve bu da RAF'ı, yani İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'ni yok etmek anlamına geliyordu."

Uyuşukça başımı salladım.

"Ancak RAF, uçakları Spitfire'lar çok iyi küçük uçaklar olduğu ve fabrikaları onları sonsuz gibi görünen bir arzla üretebildiği için dayanıyordu. Ne zaman bir uçak düşse, onun yerini almak için bekleyen iki uçak daha vardı. Sadece bir sorun vardı."

Pritkin gözlerini Daisy'ye dikerek, "Fabrikalar pilot da yetiştiremez," dedi. Kaybolan kirpiği bulmak için önlüğünü karıştırıyordu.

"Aynen öyle," dedi Roger. "RAF'ın pilotları sürekli tükeniyordu ve talebi karşılamak için yeterince hızlı eğitim veremiyorlardı. Sadece yurtdışından gelen kalifiye personel akını sayesinde ayakta kalabildiler. Ve o zaman bile, bu yakın bir şeydi. Ama birini bir kez eğitip tekrar tekrar kullanabildiğinizi hayal edin. Birinin aracı yok edildiğinde, bedeninin zarar görmeden kaldığını ve sadece geri dönüp bir başkasını alabildiğini hayal edin. Ve ondan sonra bir başkası, ve ondan sonra bir başkası-"

"Asla tükenmezsin," dedim Pritkin'i izlerken. Öfkeli başlamıştı ve öfkesine yaklaşıyordu.

Roger başını salladı. "Düşünsenize, ölemeyen askerlerden oluşan bir ordu - zaten öldüler. Ya da yakalanıp düşmanları tarafından sorulara cevap vermeye zorlanamayan. Ya da üsse dönmeleri engellenecek. Sonuçta bir hayaleti ne tuzağa düşürebilir ki?"

Aklıma bir şey geldi ama söylemedim çünkü Pritkin küplere binmişti. Belki de böyle bir gücün Kolordu üzerinde yaratabileceği yıkımı düşünüyordu. Ya da belki de onu rahatsız eden Roger'ın tavrıydı. Sanki dinleyicilerinin kim olduğunu unutmuş ve mutlu bir şekilde en sevdiği konuda konuşuyordu.

"Elbette sorunlar vardı," dedi Roger bana. "En sinir bozucu olanı da hayaletlerin cesetlerin kendilerine ait olmadığını söylemesiydi."

"İçinden sürüklenip durdum," dedi Daisy. "Ve bu, o şeyi hareket ettirmeye çalışmadan önceydi!"

"Ve pratik yapmak da pek işe yaramadı," diye ekledi Roger. "Sonunda fark ettim ki, ihtiyaçları olan şey bir beden iken ben sadece bir araç yaratmışım. Bu yüzden biraz araştırma yaptım ve bir golem için bağlama büyüünün

Zombilerin yapılış şekliyle benzerlikler var ve bunu bir kez anladığımda, işler patlamaya başladı."

"Ben söyleyeceğim," diye araya girdi Daisy.

"Tabii ki cesetlerin ağırlığını hafifletmek için bir büyü bulmam gerekiyordu, böylece bir 747 gibi güç tüketmiyorlardı. Ve hayaletler büyü yapamaz. Bu nedenle tüm büyülerinin taşınabilecek bir iksir formuna dönüştürülmesi gerekiyordu-"

"Ama başardın," dedim, çünkü belli ki başarmışsın.

"Şey ... aşağı yukarı." Daisy'nin iri kalçasını okşadı. "Ve yaşayan askerlerin aksine, benimkiler yorulmuyor. Yaralanamazlar. Uykuya ihtiyaçları yok. Onları barındıracak bedenler ve onları besleyecek enerji olduğu sürece, durmadan devam edebilirler ve-"

Kesti çünkü Pritkin'in canına tak etmişti. Odayı aniden bir güç dalgası doldurdu ve bana Pritkin'in silaha ihtiyacı olmadığını hatırlattı. O bir taneydi. O bir savaş büyücüsüydü.

Ama Roger da öyleydi.

Pritkin masadan havaya fırladı, elinde göremediğim ama kullanamayacağını çok iyi bildiğim bir şey vardı. Bitti, diye bağırarak istedim. Kimseye zarar veremez! O zaten ölü!

Ama hiç fırsatım olmadı.

Koltuğumdan yarı kalkmıştım, elimi uzatmıştım ve kelimeler dudaklarımda şekilleniyordu ki Pritkin aniden orada yoktu. Ama bir saniye sonra bir şey çatırdayarak uzak duvara çarptı. Masanın arkasındaki boyayı, sıvayı ve tuğlaları sıyrıp attığını, o kadar hızlı hareket eden bir şey tarafından odanın bir ucundan diğer ucuna ve kısmen de duvara savrulduğunu görmek için ona baktım.

Hâlâ da öyleydi, çünkü koşmaktan aramaya fırsat bulamıyordum. Bir sandalyeyi kenara ittim ve bir elinden patlamamış bir iksir bombası düşen, buruşmuş cesedin yanında diz çöktüm. Pritkin, geri götürülürken Koca Kızıl'dan bir tane çalacak ve botunun içine sokacak kadar uzun süre bilincini korumuş olmalıydı.

Ve lanet olsun! Bunu düşünmeliydim. Ama çıplak bir adamın üstünü aramanın gerekli olduğunu düşünmemiştim.

"Bu ona kalkanlarla uğraşmamayı öğretecek!" dedi biri ve ben de yaratığın kapı aralığında durduğunu görmek için döndüm. Yağmur yağıyordu.

Albay'ın boynundan çıkan ve kendini beğenmiş bir şekilde bakan kafasının hayalet görüntüsünü üflüyor.

"Eğer ölürse bu ona hiçbir şey öğretmez!"

"Babanın ölmesini mi tercih ederdin, kızım?" diye sordu albay.

Altın el bombasını aldım ve ona fırlattım. "Onu tuzağa düşürecekti, öldürmeyecekti!"

Albay, pervaza çarpan ve dev bir ağ gibi açıklığın üzerine yayılan yapışkan ipliklerden kaçınarak kapıdan geri kaçtı. "Peki, bunu nereden bilebilirdim?" diye sordu, bir aralıktan bana bakarak. "Ve onu tuzağa düşürmek ne işe yarayacaktı? Bu senin zamanın değil!"

"Bu onu gerçeği söylemeye zorlayabilir! Kara Çember'de sizden kaç tane var? Sizi nerede tutuyorlar-"

"Bunu tahmin etmeliydim," dedi Roger sınanırcasına, yanına gelerek. Albay'a şöyle bir baktı. "Bir dahaki sefere, siz müdahale etmeden önce yardım istememe izin verin."

"O bir savaş büyücüsü. Soracak vaktiniz olmazdı," diye itiraz etti albay - kimseye, çünkü artık kimse onu dinlemiyordu.

"Bir şeyler yap!" Pritkin'in yanına diz çökmüş olan ve o gece ikinci kez nabzını kontrol eden Roger'a söyledim.

Büyük Kırmızı'ya baktı. "El feneri."

Dev, elleri için kullandığı kancalardan biriyle bir alet kemerinden bir tane yakaladı ve ağdaki bir boşluktan içeri itti. Görünüşe bakılırsa belinde asılı olduğu için, Red'in öncelikli kullanım alanının bahçecilik olmadığı açıktı. Pritkin'e elinin düz kısmından çok daha kötü bir şeyle vurabilirdi ama bu da yeterli olabilirdi.

Roger el fenerini aldı ve Pritkin'in sol göz kapağını kaldırdı, başını oynatmamaya dikkat etti. Bir saniye sonra bana "Normal genişleme," dedi. "Ve

Kalp atışları güçlü. İyi olmalı ama kendine gelene kadar kesin bir şey söyleyemeyiz."

"Eğer gelirse!"

"Çok fazla endişeleniyorsun. O yarı iblis-"

"O da yarı insan!"

"Peki, benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu sabırsızca. "Ben bir doktor değilim ve o da bir vampir değil. Ölü bedeni istediğiniz gibi manipüle edebilirim ama yaşayanlar üzerinde gücüm yok."

Belki değil, ama öyle birini tanıyordum.

Ayağa fırladığımda kolumu yakaladı. "O orada değil. O-"
"Cehennem gibi değil!" Ayrıldım ve merdivenlere doğru
koştum.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Küçük bir koridora açılan tek bir kat vardı. Her iki tarafta da iki kapı vardı; ilki eski mobilyalarla dolu bir hurda odasına, diğeri ise küçük bir banyoya açılıyordu. Ama koridorun karşısındaki kapı bir yatak odasına açılıyordu; büyük pirinç bir yatak, tüllerin fırlatılabileceği kadar kırık bir pencere ve eski moda bir gardırop vardı. Ve başka bir kapı-

Çocuk odasına gidiyor.

Beşikteki bebek dışında içeride kimse yoktu, o da dışarıdaki fırtına ve alt kattaki kavga boyunca bir şekilde uyumuştı. Ama ben kapıyı çarpınca uyandı. Uyandı ve çığlık atmaya başladı.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," dedi Roger arkamdan gelerek. Bir an için benimle mi yoksa onunla mı konuştuğundan emin olamadım. Sanırım bunun bir önemi yoktu.

Aceleyle yanımdan geçti ve sarı bir tulum giymiş, tüylü sarı bukleleri olan ve yüzü buruşmuş küçük bir şeyi kucağına aldı. "Annen ormanda," dedi ceketinin içinde telaşla bir şeyler ararken. "Eyaletin yarısını tüketmeden önce ikinizin yarattığı karmaşayla uğraşıyor!"

Hiçbir şey söylemedim. Sonunda, tüm gürültüyü çıkaran açık ağzına soktuğu bir emzik buldu. Bu bir süre işe yaradı.

Birkaç kez çekti, ta ki hemen tükürene kadar. Adam iç çekti.

"Bu şeylerle kandırılabilen bebekleri hep merak etmişimdir," dedi onu aşağı yukarı sallayarak. "O hiç öyle değil. Birkaç kez çekince hiçbir şey çıkmıyor..." Omuz silkti ve kızın başını omzuna koyarak tüm ebeveynlerin bildiği lütfen sus bebek dansını yaptı.

Oturdum.

Popomun altında bir rocker vardı ama bunu bildiğimden emin değilim. O anda hiçbir şey bildiğimden emin değildim. Dışarıdan gelen loş ay ışığında, telaşlı çocuğuna nazıkçe bakan endişeli bir babaya bakıyordum.

Biri iğne gibi düz, diğeri bukleler yığını olan sarışın başlarını halelemek için küçük bir pencereden sel akıyordu. Ve hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Yüzlerce insanı öldürdün," dedim hissiz bir şekilde. Kafasını kaldırdı. "Ne dedin?"

"Hayaletler bedavaya çalışmaz. Tüm o güç ..." "Ne gücü?"

"Ordunuzu beslemek için. Bir yerden gelmesi gerekiyordu." Kaşlarını çattı. "Yine o konuya mı döndük?"

Kafamda taşıdığım resme benzemesini dileyerek ona baktım. Nemli bir zindanda bana ve Agnes'e ateş eden çılgın büyücü; Londra'da umutsuz bir uçuşta Sparto'nun önünde zar zor duran manik, tökezleyen aptal; alt kattaki alaycı, öfkeli adam. Herhangi biri bunu kolaylaştırabilirdi.

Onun yerine, omzunda tükürük olan yıpranmış görünümlü bir adamla karşılaştım. Çaresizce bezli poposunu kavrayan bir el gördüm, her yerdeki erkeklerin bakışı ile lütfen-annesi-dışarıdayken-değişmesine-izin-vermeyin. Kızın kuru olduğunu fark ettiğinde gülünç bir şekilde sırtıttı.

Kolay olmadı.

"Lejyonlarınıza ne teklif ettiniz?" Kasten sertleştirerek söyledim. "Benim neyim?" Bir an için kafası karışmış gibi göründü, belki de bir masanın altına sıkışmış yurt tipi bir buzdolabından bir şişe çıkarmaya çalışırken bir yandan da kıpır kıpır bir bebek tutmaya başladı.

"Pritkin'e bahsettiklerin!"

Sonunda şişeyi kaptı. "Savaş büyücüsünü mü kastediyorsun? Tanışma faslına hiç geçmedik."

"Evet! Yaratığının neredeyse öldüreceği kişi! Ona söyledin-"

"Duymak istediği şey," dedi şişeyi masanın üzerine koyarak. Sonra bir şeyler mırıldandı ve elini salladı. Sonra bileğinde test etmeye çalıştı ama omzunda salyası akan bir bebek varken bu biraz zordu. "İşte," dedi, onu bana doğru iterek.

Geri çekildim, ama onu tekrar bana doğru itti.

Onu aldım.

Bana benzemiyordu. Bebeklerin ve yarı pişmiş ekmeklerin o kendine özgü tarzında hiçbir şeye benzemiyordu. Ta ki Pritkin'in gömleğinin cebine bakmaktan sıkılana ve tanıdık bir çift bebek mavisi benimkilerle buluşana kadar.

Etkilenmiş görünmüyorlardı.

"Orospu çocuğu-" Roger küfretti.

Kafamı kaldırdığımda onu bileğinde kırmızı bir yara iziyle buldum, şişenin buharlı, sıcak ve kesilmiş içeriği yüzünden. Bir tane daha çıkarmasını, kullandığı büyüü tekrar denemesini ve sonunda sıcaklığı doğru ayarlamayı başarmasını bekledim. "Genelde bunu yapmam," diye açıkladı. "Ben değilim, yani bir şeyleri düşürüyorum ve annesi dedi ki-"

"Senin. Lejyonlarınız," diye tekrarladım, çünkü bunu yapmak zorundaydım. Bilmek zorundaydım.

"Ah, çünkü-" Sözüünü kesti, ağzımı hâlâ bir emzikle kapatabilmeyi diliyormuş gibi görünüyordu. "Benim lejyonlarım İspanyol-Amerikan Savaşı'nda ölen eski bir denizci ve Kırk Dördüncü Cadde Köprüsü'nün altında ölen bir çantacı kadından oluşuyor! Ve onları tutmak için hiç kimseyi tüketmedim. Tam tersine, genellikle onlar beni tüketir!"

Bebeği geri aldı, şişeyi ağzına soktu ve bana ters ters baktı. "Ama siz Kara Çember için bir ordu kurdunuz. Az önce dedin ki-"

Omuz silkti. "Masal anlatmakta her zaman iyiydim. Ve savaş büyücünüz ... şey, birkaç kötü anı hak etti. Bana yeterince Bu gece!"

"Bana bunun doğru olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Her şeyi sen mi yaptın? yukarı?" Buna bir an bile inanmadım. Aksi yöndeki kanıtlar Pritkin'i duvara fırlatmıştı.

Bana sabırsızlıkla baktı. "Teori yeterince sağlam, ama pratikte - sana söylediğim gibi. *Başarısız* bir deneydi."

"Bana oldukça başarılı göründü!"

"Tabii ki. Bunun için tasarlandı." Şişeyi çenesinin altında tuttu ve sanırım beni düşürmemek için bir sedirin üzerine çekip oturdu.

"Ne yapmak için tasarlandı?"

"Kara Çember'i kandırmak için." Yüz ifademi gördü ve iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Bak, işe yaramıyor, tamam mı? Ama Çember bunu bilmiyordu. Çünkü hiç kimse bunu denememişti. Düzgün bir bağlama büyüsü yapabilecek iblisbilimciler hayaletleri göremiyordu ve orada olduğunu bile söyleyemediğiniz bir şeyi bağlayamazsınız! Ve hayaletler konusunda uzmanlaşmış büyücüler de bağlama yapamazlar."

"Daisy aksini söyledi," diye hatırlattım ona.

Bilinçsiz bir taklitte gözlerini devirdi. "Zombilerin nasıl yapıldığını biliyor musun?" diye sordu, bebeği omzuna koyup okşayarak

Geri. "Onlar hayaletler gibi değiller. Ruhları yoktur. Bu yüzden bir büyücü, eserini canlandırmak için kendisinden küçük bir parça göndermelidir."

"Yani?"

"Yani o kadarını ayırabilecek gibi değilsiniz! Bu yüzden filmlerde gördüğünüzün aksine, ortalıkta dolaşan zombi orduları görmüyorsunuz. İnan. Bir büyücü bir seferde sadece iki ya da üç tanesini başarılı bir şekilde yönlendirebilir. Yetiştirmeye çalıştığı diğerleri otomatik pilotta olacaktır - ışıklar açık ama evde kimse yok, tamam mı? Bu yüzden de kolay hedef olurlar. İşe yaramazlar."

"Hala anlamıyorum-"

Bebek şaşırtıcı derecede gürültülü bir geçirmeyle beni böldü. İkimiz de ona baktık, ben şaşkınlıkla, o memnuniyetle. Çenesini sildi ve şişeyi tekrar ağzına soktu.

"Size söyledim, golemlerde kullanılan bağlama büyüsünü zombi yapmak için kullandığımız büyü ile değiştirdim. Ve işe yaradı, aşağı yukarı. Ama biliyorsun ki büyüde olduğu gibi - her zaman bir şekilde kışınızdı ısıtır. Ve bu özel durumda, yeni büyüün zombi büyüyle aynı şekilde sınırlı olduğunu fark ettim - bir seferde sadece iki veya üç 'beden' bağlayabiliyordum. Denesem bile bir ordu yapamazdım!"

Ona inanmak isteyerek yüzünü taradım. Mavi gözleri kurnazca bakıyordu ve sesi tamamen inandırıcı geliyordu. Ama sonra, alt katta da vardı.

Roger kaşlarını çatı, sanırım çok uzun sürdüğü için. "Düşün kızım! Neden daha önce kimsenin hayaletleri silah olarak kullanmadığını sanıyorsun? Ben bir dahi değilim ve güneşin altında hiçbir şey yeni değildir. Muhtemelen birileri bir noktada denemiş, sonra tiksintiyle vazgeçmiş ve zombilere geri dönmüştür! İğrenç olabilirler ama en azından güvenilirler."

"Yine de bunu yaptınız, en azından ikisiyle-"

"Evet, iki tane. Ve bana verdikleri cehennem azabına da inanamazsın. Yani, bir dakikalığına bunun lojistiğini düşünün. Yirmi dört-yedi yıldır intikam peşinde koşmayan, bağımsız düşünen yeterince ruh bulabilirsiniz ve bir şekilde onları besleyecek kadar enerji bulabilirsiniz ve onları davanızı desteklemeye ikna edebilirsiniz ... işte o zaman hesaba katılması gereken bir güç var. Ama bunun olasılığının ne olduğunu biliyor musunuz?"

Haklıydı, fark ettim. Onun ve Pritkin'in birbirlerinin boğazına sarılmaları konusunda endişelenmekle meşgul olmasaydım, bunu fark edebilirdim.

Kendiminkini. Billy Joe sadece bir hayaletti ve beni çileden çıkardı. Yapamadım. Bir orduyu kontrol etmeyi, hatta başlangıçta orduyu toplamayı başarmayı hayal edin. Kimsenin bunu yapmamış olmasına şaşmamalı. Kedileri gütmeye çalışmak gibi bir şey olurdu.

"Takıntılı, geveze kediler," diye katıldı Roger, çünkü sanırım sonuncusunu yüksek sesle söylemiştim.

"Ama Jonas -Gümüş Çember'in başı- bana hayalet ordunuzun Çember'in her hareketini izlediğini söyledi."

Roger güldü. "Öyle mi?"

"Bana bunun da doğru olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki doğru değildi. Gümüş Çember'i sevmiyorum ama Siyahlar daha da kötü. Onlara yardım edecek değildim ama ısrar etmeye devam ettiler.

Ortalıkta yüzlerce hayalet olduğu fikrine kapılmışlardı.

Sanırım onları besledikleri için bunun bir israf olduğunu düşünüyorlardı! Ben de söylentilerin Gümüş Çember'e ulaşmasını sağlayarak onları daha da paranoyaklaştırdım ve fazla bir şey yakalayamadığım için bana bir bahane yarattım."

Ona baktım. Sanki dünyadaki en güçlü iki büyülü organizasyona yalan söylemek önemli bir şey değilmiş gibi, bu konuda çok rahat görünüyordu.

"Ve senin ordun
-"

"İnsanlar 'ordu' terimini herhangi bir şeyle birlikte duyduklarında, ona saygı gösterme eğilimindedirler. Tony'ye sorun."

"Sen de ona yalan söyledin." Bu bir soru değildi.

"Evde kalamazdık," dedi huysuzca, biraz sinirli görünüyordu. Sanki benden onun başarılarını övmemi bekliyordu. Bu kadar uzun süre dayanmış olmasından etkilenmiştim. Ayrıca Pritkin'in bakış açısına yaklaşıyordum - babamın deli olma ihtimali çok yüksekti.

"Neden evde kalamadın?" Bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

"Annen açıkça reddetti. Sana söyledim, ormanı tercih ediyor ve zaten Tony'den de hoşlanmıyor."

Düşünsene.

"Ve her halükarda, oradaki piç hayaletler Sam ve Daisy'yi katletmeye çalışıp durdular! Bizi oradan çıkarmak zorundaydım."

"Yani Tony seni kulübeye sürgün etsin diye iblis saldırısı numarası yaptın," dedim, çünkü tabii ki yapmıştı.

"Ateş büyüsü. Vampirlerin nasıl olduğunu bilirsin."

"-ve sonra ormana bubi tuzağı kurdunuz-" "Şey, önce onu büyütmemiz gerekiyordu."

"-ve o şeyleri kimsenin sizi gözetlemek için dışarı çıkmaması için inşa ettim." "Casusluk konusunda ölmekten daha az endişeliyim," dedi kuru bir sesle. "Eğer

Lanet Spartoi ortaya çıkarsa, bize zaman kazandıracak Tony'ninkinden daha iyi bir şeye ihtiyacım var. Bir tanrının bile beklemeyeceği bir şey. Ve Kara Çember'deyken kullandığım homunculi'lerin özellikleri hâlâ bendeydi, yani ..." Omuz silkti.

Orada oturdum. Sormak istediğim -sormam gereken- binlerce soru vardı ve bu benim tek şansım olabilirdi. Çünkü annem de Agnes gibiyse beni gördüğüne sevinmeyecekti. Bunu biliyordum, bu fırsatı yakalamışken değerlendirmem gerektiğini biliyordum ama bunu yapmakta zorlanıyordum.

"Sen her konuda yalan söyledin," dedim, bu tamamen sıradan adamın bir şekilde beni ikna ettiği fikrini kafamda oturtmaya çalışarak. herkes - Siyah ve Gümüş Çemberler, Agnes, usta bir vampir, *herkes* -Hesaplaşılması gereken bir güç olduğunu. Elinde sadece birkaç hurda robot ve birkaç ukala hayalet varken.

"Ben bunu yaratıcı problem çözme olarak düşünmeyi tercih ediyorum," dedi bana sert bir şekilde. "Ve sen bundan paçayı sıyırdın," dedim merakla. Çünkü bu

Muhtemelen kabul etmesi en zor kısım.

"Şaşırmış gibisin."

"Şaşkına döndüm," dedim ona dürüstçe. Sırıttı. "Yıllar önce ölmüş olmalıydın."

Sırıttı soldu. "Teşekkürler," dedi ekşiyerek, bebeği diğer omzuna geçirdi, çünkü onun üzerine yeterince salya akıtılmıştı. "Ama belki bir gün öğrenirsin, insanlar saftır. Yeterince emin konuşursanız ve hoşlarına giden bir şeyse, genellikle söylediklerinize inanırlar. İnanmak isterler, böylece işin yarısını sizin için yaparlar."

"Ama ... ama *Kara Çember*," dedim, anlaşılan hâlâ anlamadığı için ona ne tür insanlarla uğraştığını anlatmaya çalışıyordum.

"Bu özdeyiş herkes için olduğu kadar dolandırıcılar için de geçerli," dedi bana. "Belki daha fazla. Herkesin onları dolandırmaya çalışmaktan korkmasına o kadar alışmışlar ki, doğruyu söylediğinizi varsayıyorlar."

Orada öylece oturdum ve ona biraz daha baktım. "Peki ya söz verip durduğun o ordu? Er ya da geç onu görmeyi beklemiyorlar mıydı?"

"Şey, evet," dedi, daha sessiz bir şekilde, çünkü bebek tekrar uykuya dalmıştı. "Bu yüzden aramız bozuldu. Sonuç istediler ve ben de ... şey, hayaletlerin işe alınmasının normalden biraz daha zor olduğunu söyleyerek elimden geldiğince oyaladım. Sonra prototipi inşa etmem, pürüzleri gidermem ve göstermem gerekti - en azından o gün mutluydular. Ama sonunda daha fazlasını görmek istediler ve Elimde sadece iki ders vardı."

"Ama neden hiç yapmıyorsun?" Öfkeyle söyledim, çünkü bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Orada ne yapıyordun ki?"

Belki de bebeği uyandırmayı başardığım için bana kaşlarını çattı ve onu sallamak için ayağa kalktı. "Güç için oradaydım elbette. Onlara güç olmadan hayaletleri toplayamayacağımı ya da tek başıma bir orduyu destekleyemeyeceğimi söyledim. Eğer sonuç almak istiyorlarsa, para vermeleri gerekiyordu. Ve yaptılar da." Sırıttı. "Evet, öyle. Yıllar boyunca onları tamamen kuruttum-"

"Ne için?" Onun inşa ettiği bu yalanlar evinde en azından tek bir doğru şey isteyerek talep ettim. "İhtiyacın bile olmayan bir güç için neden hayatını riske atıyorsun?"

Cevap vermeye başladı ama sonra kafasını kaldırıp baktı. Ve tüm yüzü değişti. Bir an için neredeyse yakışıklı olmuştu. Arkamda, kapı aralığında bir şeye bakıyordu ve ben daha arkamı dönmeden ne olduğunu anlamıştım.

Daha doğrusu, kim olduğunu biliyordum.

"Bir savaş büyücüsünü muşambanın üzerinde kanlar içinde buldum," dedi annem içeri girip bebeği alarak.

"Kanıyor mu?" Ayağa fırladım.

"Şifa vermek bir zamanlar yeteneklerimden biriydi," dedi bana. "Bu yeteneğimi tamamen kaybetmedim."

"Uyanık mı?" Ondan şüphe duymuyordum ama kaşlarını çatışını kendi gözlerimle görmek istiyordum.

"Yakında olacak." Kocasına baktı. "Ona göz kulak olur musun?" "Elbette."

"Başka bir olay olmadan mı?"

Gözlerini devirdi ama biraz suçlu görünüyordu. Gitti. Beni tanımadığım bir tanrıça ve henüz tanışmadığım bir anneyle bırakarak.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedim. Hatırladığım kadar güzeldi ve hiç de efsanelerde anlatıldığı gibi değildi. O bir savaşçıydı, bunu biliyordum ve sadece eski, muhtemelen yarı uydurma hikayeler yüzünden değil. Ama

Çünkü kendi gözlerimle görmüştüm. Bir Sparto'yu toza çevirmiş, bir diğerini zaman döngüsüne hapsetmiş, bir üçüncüsünü de bir savaş arabasının on dokuzuncu yüzyıl versiyonuna bindirmişti. Ve sonra, benim de küçük bir yardımımıyla, geri kalanların çoğunu zamanın içine atmış, onları sonsuza dek tarihin düşüşünde, durdurmanın hiçbir yolu olmadan bırakmıştı.

Ama öyle görünmüyordu. Bakır rengi bronz saçları nemli bukleler halinde sırtına dökülüyordu, yumuşak beyaz elbisesinin etekleri ıslak ve kirliydi, sanki biraz kısa biten bir palto giymiş gibiydi. Ve güzel yüzü, çocuğunu sakinleştirirken huzur doluydu.

Leylak gibi kokuyordu, diye düşündüm boş boş, tanıdık koku bir okşayış gibi başımın etrafında dönüyordu. Çocukluğumdan beri hatırladığım neredeyse tek şeydi.

"Cassandra."

Menekşe mavisi gözleri benimkilerle buluştu. Tıpkı sesi gibi sakindiler. Ama aniden, ben değildim. Aniden, zorlukla nefes alabiliyordum ve göğsüm ağrıyordu.

"Cassie," diye fısıldadım. "Çoğu insan ... bana-"

Yumuşak bir el yanağımı kavradı. Donakaldım, dokunuş istenmeyen bir şey olduğu için değil. Ama birdenbire ona dönüşmek, yüzümü gizlemek, boğazımdaki şişliği bir türlü geçiremediğim yüzlerce farklı şey söylemek istedim. İstedim ki-

"Gelmemeliydin."

Beklediğim halde karnıma bir tekme yemiş gibi oldum. "I . . . Biliyorum," dedim yutkunarak. "Agnes da beni görmek istemediğini söyledi. Çok fazla tahminde bulunduğunu söyledi, sadece benim Yani, geri gelmememi söyledi. Ben de gelmedim. Ama yine de bu konuda bana yardım edemezdi. Seni görmem gerekiyordu. .. sormak için-"

"Neden geldiğini biliyorum."

"Öyle mi?" Bu beni kısa düşürdü.

"Ben eskisi gibi değilim, Cassandra. Ama insan da değilim."

Hayır, ama öyleydim. Havada asılı duruyordu, söylenmemişti ama hissediliyordu. Ben ne değildim

Öyleydi. Onda kendimi hiç göremiyordum. Hiç görmedim. Ben daha çok alt kattaki beceriksiz adama benziyordum, bebekleri düşüren adama -hey, belki de benim sorunum buydu- kazanamayacağı kavgalara giren adama, inatla her şeyi kendi bildiği gibi yapmakta ısrar eden adama. Bu onu öldürmüştü.

Bana ne kazandıracağını merak ettim.

"Seni gördüğüme sevindim." Eli bir an daha yanağında yumuşak ve nazıkçe durduktan sonra çekildi. "Gitmelisin."

Ona baktım, öfkeli gözyaşları artık sakın olan bebeği kucağına alışını gizliyordu ve beni neden doğurduğunu merak ettim. Neden rahatsız ettiğini. Tanrıçalar da hamile kalabiliyor muydu? Bensiz de yapabileceği ortadayken, bunun kasıtlı olduğuna inanmak zordu. Çok yazık. Buradaydım ve istediğimi alana kadar burada kalacaktım. Çok az şey elde etmişim.

Bu çılgın hayata hazırlanmak için ailemden hiçbir şey almadım. Ama *buna sahip olacaktım*.

Bebeği beşiğe koymak için arkasını döndü. "Sen de baban kadar inatçısın."

"O zaman öylece gitmeyeceğimi biliyorsun." "Tekrar düşünsen iyi olur."

"Londra'daki o geceyi tekrar düşünmesi gerektiği gibi mi?" Durduramadan ağzımdan çıktı ama pişman değildim. Bir insan, beceriksiz, sakar, Hantal insan o gece onu tanrıları bile ürperten bir grup yaratıktan kurtarmıştı. Pek hoş olmamıştı ve kesinlikle zarif de değildi ama işe yaramıştı.

Bazen biz ölümlüler sizi şaşırtabiliriz.

"Eğer o orada olmasaydı, ben ölürdüm," diye kabul etti, çocuğu yatırırken. "Ama onun hayatı ... çok farklı olabilirdi."

"Ve benimki yok olurdu. Bu yüzden inatçı olmasına sevindiğim için beni affedin!"

Bana baktı. "Sesin bile ona benziyor."

Sesi sevecen, neredeyse hoşgörülüydü. Bu kadar ilahi olmayan birine değer vermiş olması imkansız görünüyordu. Çoğunlukla onu bir şekilde kullandığını varsayıyordum. Ama kulağa ...

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Hep merak ettiğim için sordum.

Cevap vermedi. Ayrıca oturmadı, bu yüzden ben de oturamadım. Belki de bu yüzden bu bir ziyaretten, hatta bir dinleyiciden çok, kapıya doğru bir koşuşturma gibi geldi.

İyi, diye düşündüm, öfkeyle. Ama yine de soracaktım. O beni görmezden gelebilirdi ama ben lanet olasıca hoşuma giden şeyi soracaktım.

"O gece değildi," dedim meydan okurcasına.

Hâlâ oturmuyordu ama beşiğe yaslanmıştı. Yorgun görünüyordu, diye düşündüm ve sonra bunu bir kenara ittim. Tanrıçalar yorulmazdı, değil mi?

Hafifçe gülümsedi. "Agnes onu üç yüzyılı aşkın bir süre sonra geri getirdiğinde tanıştık. Hatırlarsanız Londra'daki bir mahzenden."

Agnes'in öfkeli büyücüyü alıp götürdüğünü hatırlıyordum ama onu elinde tutmayı planladığını düşünmemiştim. "Neden onu Çember'e teslim etmedi?"

"Ne kadar beceriksiz olurlarsa olsunlar, Çember'in zaman yolcularıyla başa çıkmak için hiçbir imkanı yoktur. Bu Pythian Mahkemesi'nin sorumluluğudur. Onu Londra'ya getirdi ve kısa bir süre sonra onunla hapisanede tanıştım."

"Ve beceriksiz, zamanda yolculuk yapan bir hapisane kuşuna mı aşık oldunuz?"

Ben durduramadan ağzımdan çıkıverdi ama alınmamış görünüyordu. "O zamanlar kimse onun beceriksiz olduğunu bilmiyordu. Tehlikeli bir kara büyücü olduğu düşünüldüğünden ve bir saniye içinde yer değiştirebileceğimden, onu yemeğe götürmekle görevlendirilmiştim. Onun yerine ben kaldım. Ve konuştuk."

"Ne hakkında?" Daha az ortak noktası olan iki insan düşünemiyordum.

"Geçmiş, gelecek... kadere, kurallara, boğucu düzene karşı bir nefret."

"Düzenin iyi bir şey olduğunu sanırdım."

"Kimin olduğuna bağlı."

Gözlerimi kırdım. Kulağa korkunç gelmişti. "Anlamıyorum."

Dışarıda çakan şimşek saçlarının bir anlığına alev kırmızısı parlamasına neden oldu. "Biliyorsun. Sen kaosun, Cassie'nin, kargaşanın, kargaşanın ve vahşi belirsizliğin çocuğusun. Senin varlığın bunun kanıtı."

"Neyin?" Sözünü bitirdiğinde sordum.

"Bu umut zincirlenemez. Kader geri alınabilir!"

Tekrar göz kırdım. Bunu hararetle, tutkuyla söylemişti, ki iyi de olmuştu. Çünkü, aksi takdirde, bir tanrıçanın dudaklarından çıkan kehanet gibi değil de, bazı sözde tanrıçaların ucuz gevezelikleri gibi gelebilirdi.

Durugörü uzmanları ne söyleyeceklerini bilemediklerinde bir okumada kullanırlar.

Ya da konuyu değiştirmeye çalıştıklarında.

Sanki aklımı okumuş gibi tekrar gülümsedi. "O zaman bu iblisi kurtarmak istiyorsun?"

Başımı

salladım.

"Neden?"

"Ben-ne?"

"Bu basit bir soru, değil mi? Onun için çok şeyi riske atmayı teklif ediyorsunuz."

"Bunu benim için yapardı."

"Öyle mi? Onlar kendine hizmet eden yaratıklar, iblisler-"

"Aynı şeyi insanlar ya da tanrılar için de söyleyebilirsin."

Bir kaşı kalktı. "Belki de. Ama biz onlardan bahsetmiyoruz. Ama bir Kendi doğasına karşı mücadele eden bir yaratık. Er ya da geç buna boyun eğecektir. Belki de kendi türünün arasında olması en iyisidir."

"Onlar onun türü değil! Onlar-" Tanıdığım iblisleri düşündüm, çoğunlukla iyi huylu olanlardan açıkçası korkunç olanlara kadar. Hiçbiri bana alt kattaki adamı hatırlatmıyordu. "O bir insan."

"O yarı insan. Henüz öğrenmediği diğer yarısı." "Bunu öğrenmek istediğini sanmıyorum," dedim kuru bir sesle. Pritkin bir süredir bu noktada oldukça açık.

"Bu onun seçimi değil. Biz neyse oyuz. Hepimiz bir dereceye kadar bu şekilde yönetiliyoruz."

"Ve hepimiz ne ölçüde seçim yapacağımızı seçiyoruz - o hariç. Seçim onun için yapılmıştı. O *alındı*-"

"Senden." "Evet."

"Ve buna

içerliyorsun." "Evet!"

"Çünkü o senin."

"Y-" Durdum, birden kafam karıştı. Ta ki hatırlayana kadar: Tanrılar İnsanları her zaman hizmetkârları, oyuncakları ya da her neyse, bir saniye bile düşünmeden kabul etmişlerdir. Annem de aydınlanmadan önce muhtemelen öyle yapmıştı. Ama ben bir tanrı değildim ve burada olan da bu değildi.

"Hayır. O kendi kişi-"

"O zaman buna kendisinin karar vermesi gerekmez mi?"

"Anlamıyorsunuz. Ona bir şans verilmedi-"

"Ama öyleydi. Seni kurtarıp lanetlenmek ya da ölmene izin vermek. O ilkinin seçti."

"Hayır! Bu bir seçim değildi! Bu ona babası tarafından, koşullar tarafından dayatıldı."

"Kader tarafından mı?"

"Evet, sanırım."

"Ve şimdi onun kaderini yeniden yaratmak istiyorsunuz." "Eğer böyle söylemek istiyorsan-"

"Emin ol," dedi aniden ısrarla. "Kaderin birçok teli vardır Cassie ve bir başkasınınkini kopardığımızda genellikle kendi telimiz yankılanır."

Tamam, belki de bu konuşmaya ayak uyduramadığımı düşünmeye başlamıştım. Ayrıca insanların eskiden kahinlerle yaşadığı sorunu da anlamaya başlıyordum. "İngilizce mi?" Umutla sordum.

"Bir başkasının kaderini değiştirdiğinizde, bu genellikle kendi kaderinizi de değiştirir." "Daha iyisi için mi?" Cevabın ne olacağını zaten bildiğim için sordum ol.

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok. Kaosun özü budur. Uçurumun dibinde ne bulacağınızı bilmeden."

Evet, genellikle ne bulduğumu sadece ben biliyordum. "Sanırım düzeni daha çok seviyorum," diye mırıldandım.

"Gerçekten mi?" İnce bir kaşını kaldırdı. "O zaman onu kaderiyle baş başa bırak ve kendi kaderine geri dön."

"Hayır."

"O zaman kaosu seçiyorsun."

"Pekala, tamam, kaosu seçiyorum!" Tutkuyla söyledim. "Sadece bilmem gerekeni söyle!"

On İkinci Bölüm

Birkaç dakika sonra otelin lobisindeki en sevdiğim تنها köşede yeniden var oldum. İki yanımda bir duvar vardı ve şişman, sahte bir sarkıt önümdeki manzaranın çoğunu kapatıyordu. Kıçımın üzerine düşmemek için hemen yan tarafına tutunmak zorunda kaldığım bir sarkıt.

Tamam, diye düşündüm, oda başımın etrafında çılgınca dönerken.

Tamam, diye düşündüm, renkler birbirine karışırken ve rüzgar tüneli benzeri bir etki kulaklarımda uğuldarken ve her şey Roger'ın oyuncaklarına taş çıkartırken.

Tamam, diye düşündüm, midem bana katılırken beynim boş ver dedi ve ben yine de kıçımın üstüne düştüm.

Tamam.

Bir gün izne ihtiyacım olma ihtimali vardı.

Kendimi geriye doğru düşmeye bıraktım, çünkü bunu zaten yapıyordum. Sonra orada uzandım ve başımın üstündeki karanlıkta kirişlerin olmaması gereken şekillerde sallanmasını izledim. Bu oldukça eğlenceliydi ama bir süre sonra gözlerimi kapatmak zorunda kaldım çünkü midemi bulandırmaya başlamıştı.

Ve yeterince hastaydım.

Geriye dönüp baktığımda, Pritkin'i bıraktıktan sonra biraz daha oyalanmalı ve bir sonraki vardiyadan önce kendime bir mola vermeliydim. Kendimi nasıl hissettiğime bakılırsa, son zamanlarda bunu biraz fazla sık yapıyordum. Ama o sersemlik evresinden çıkmaya başlamıştı ve ben de hazırlıklı olmadığım bir konuşmadan kaçınmak istemiştım, bu yüzden sıvıştım.

Dönen şey daha da kötüleşirken, en iyi hamlemin bu olmadığına karar verdim.

Bir süre sonra başımı yana çevirdim, çünkü eğer bayılırsam ve Aynı anda kustum, boğulmak istemedim. Ama bayılmadım. Ve hiçbir şey çıkmadı, belki de midemde uğraşacak kadar yemek olmadığı için.

Öğün atlamanın avantajları olduğuna karar verdim ve burada sadece uyusam kimsenin umurunda olup olmayacağını merak ettim.

Halı ayakkabı ve sigara izmariti gibi kokuyordu.

Bununla yaşayabileceğime karar verdim ve rahat bir yer bulmaya çalışarak yuvarlandım. Onun yerine kendimi bir çift parlak mı parlak Ferragamos.

"Biliyordum," dedi birisi acı acı.

Bir an sürdü ama gözlerim sonunda çok sinirli bir vampirin yakışıklı yüzüne odaklandı. Neyse ki Marco değildi. Ya da Mircea. Ya da Başka biri için iyi bir hikaye düşünmem gerekebilirdi, çünkü henüz buna hazır değildim.

"Bekliyordum," dedi vampir bana acımasızca. "Yapacak binlerce başka işim var, ama biliyordum, *biliyordum*, mümkün olan en kötü anda ortaya çıkacağını *biliyordum*. Ve bak. İnanç doğrulandı."

"Senin hiç inancın yok," diye mırıldandım gözlerim açılmaya çalışırken.

Vampirin bacaklarının ardındaki renk, ses ve müzik girdabı yavaş yavaş Yeraltı Dünyası'nın bir resmine dönüştü; eğer Yeraltı Dünyası'nda dandik tişörtler ve meyveli içecekler satılsaydı ve etrafta smokinlerle dolaşan insanlar olsaydı.

Bekle.

Smoki

n mi?

Vampir koyu renk gözlerini kırıştırtarak, "Ah, inancım var," dedi. Şu anda İspanyol yakışıklılığını ön plana çıkaran smokinine çok yakışmışlardı. "İ hayatımı mahvedeceğine inancın olsun!"

Adı Casanova'ydı. Evet, Casanova, ya da öyle olduğunu iddia ediyordu, ama öyle değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Ama onu ele geçiren karabasan daha önce de ünlü Latin aşığı ele geçirmişti ve vampir topluluğu ünlülere tapınmaya karşı bağışıklı değildi. Bu yüzden "Casanova" ruhuyla birlikte ismini ve yaşam tarzını da benimsemişti; bu da onun gerçek bir iş yapmaktan çok ipek çarşafı içinde uzanmaya alışkın olduğu anlamına geliyordu.

İlk gerçek işine büyük bir hırsla sarılması beni şaşırtmıştı, gerçi bu bana neden ters ters baktığını da açıklayabilirdi. Bir kez daha varlığımla otelini kirletiyordum. Buranın genelde nasıl görüldüğü düşünülürken, bu düşünce beni gülümsetebilirdi, eğer çok yorgun olmasaydım.

Ve eğer bu gece istisna değilse, kuralın kanıtıdır.

Dante'nin oteli ve kumarhanesi sırayla tatsız, kaba, şatafatlı ve sevimsizdi ama ucuz da değildi. Vegas Strip'in en önemli yerinde hiçbir şey ucuz değildi. Ancak müşterilerinin kumarhanenin ağzına daha fazla zor kazanılmış para sokmak için burunlarından para ödüyor olmaları, giyinip kuşandıkları anlamına gelmiyordu.

Filmlerin sizi inandırmak istediğinin aksine, standart Vegas akşam kıyafeti, ara sıra kapüşonlu bir tişört ve kot pantolona kadar uzanabilen kış mevsimi dışında, bir tişört ve şorttu.

Ama bu gece değil. Bu gece, aşırı temalı lobideki sarkıtlar, dikitler ve buhar fişkırtan gayzerler güzel insanlar tarafından gizleniyordu. Daha önce burada aynı anda bu kadar çok ışıltılı elbise, keskin takım elbise ve şık saç modeli görmemiştim.

Bu bir yaylı çalgılar dörtlüsü müydü?

"Parti mi veriyoruz?" Bir kolumun üzerinde doğrulup sordum.

"Hiçbir şey içmiyoruz," dedi ve az önce yanımdan geçen bir garsonun bana uzattığı şampanya kadehini kaptı. "Ve eğer İlahi bir Varlığa inanıyor olsaydım, Marki'nin kendisinden sonraki en büyük sadist olması gerekirdi. beni sana yükledin!"

"Tamam, kes şunu," dedim, yüzümü bardağa doğru çevirerek, çünkü almayı başardığım tek yudum çok kötüydü. "Daha yeni geldim. Misafirlere bunu servis ediyorsanız, bazı davalara hazırlıklı olsanız iyi edersiniz."

"Onlar misafir değil; personel. Kameralar aradaki farkı anlayamazken şampanya için para ödemeyeceğim!"

"Hangi kameralar?"

"Kameralar konusunda endişelenmenize gerek yok. Şimdi burnunu oynat ya da her ne yapıyorsan onu yap ve buradan git! Ve bunu hızlıca yap. Herkes seni görüyor. Slotlarda senden daha iyi görünen serseriler var!"

İlk defa gerçekten kırılmış görünüyordu.

Yere baktım.

Ve tamam, daha iyi görünüyordum.

Pritkin'in bana ödünç verdiği kapüşon, arbede sırasında vücudumun üst kısmını büyük ölçüde korumuştı. Ama bacaklarım açıkta kalmıştı ve çizikler, böcek ısırıkları, kurumuş çamur ve sonunda reçineli ağaç yapışkanları olarak tanımladığım bir şey. Bir zamanlar beyaz olan Keds ayakkabılarım simsiyahtı, tırnaklarımın altında bir kir tabakası vardı ve son zamanlarda yüzümü aynada görmemiş olmamın iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Ama cızırtılı da geldi.

Saçımdan bir çam iğnesi kopardım ve ağırbaşlı olmaya çalıştım. "Sana söylemiştim, Daha yeni geldim. Bir şeyler yiyene kadar da odama çıkmayacağım."

"Bir şeyler gönderteceğim!"

"Evet, doğru. İki saat sonra ve ben o zamana kadar uyumuş olacağım." "Onlara acele etmelerini söyleyeceğim."

"Hiç acele etmiyorlar." Fred bir konuda haklıydı, buradaki oda servisi berbat. "Taco kuyruğuna doğru koşacağım-"

"Orası yol üzerinde!" "Yani?"

"Oh, burada bekle," dedi bana, kirli ayakkabılarımın önündeki zemini işaret ederek. Sonra vurgulamak için havaya birkaç kez daha vurdu. "Doğru. Burada. Anladın mı?"

"Ben guacamole ve kırmızı soslu severim ama marulsuz," dedim ve tekrar sahte kayanın dibine oturdum.

Bir saniye içinde geri döndü, ama yiyecek değil. Ama bronz bir kova içinde büyük bir saksı eğreltiotu ile, check-in masasını çerçeveleyenler gibi. Bilmiyorum.

Eğrelti otlarının ambiyansla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum ama Dante's bunun gibi küçük tutarsızlıkları dert etmezdi. Ya da cehennemin bile o halıyla sahip olamayacağı gerçeğini.

"Tamam. İşte," diye tekrarladı, eğrelti otunu yere çarparak. Ve sonra yine gitmişti.

O şeyi tam önüme koyduğu için yaprakları yüzümden uzaklaştırdım ve gerçekleşen partiye/kongreye/rastgele bir araya gelen güzel insanlara baktım. Casanova'nın Gucci giymiş çalışanlarını geçit törenine çıkararak daha varlıklı bir grubu çekmeye mi çalıştığını, yoksa başka bir şeyler oluyordu. Bir dakika sonra umurumda olmadığına karar verdim.

Başımı sarkıtın arkasına yasladım ve gözlerimi kapattım. Oda bu şekilde daha hızlı dönüyor gibiydi ama garip bir şekilde midemi daha iyi hissettiriyordu. Bu da tabii ki beynimin uyandığı anlamına geliyordu.

Roger'ın hayaletleriyle oturup sohbet etmek yerine bu gece sorabileceğim onca şey aklıma gelmeye başladı. Ama biraz kafam iyiydi ve biraz da korkmuştum, bu yüzden onları görmezden gelmek zordu. Ve sonra annemle-

Lanet olsun. Anneme. Yutkundum ve sonra kafamı birkaç kez kayaya vurdum, çünkü bunu hak etmişti.

Ne yapmasını beklerdim bilmiyorum. Beni kollarını açarak karşılamasını mı? Beni öpücük yağmuruna mı tutacaktı? Beni özlediğini mi söyleyecekti?

Ve evet, fark ettim. Bir parçam bunu bekliyordu, yoksa bu kadar acıtmazdı. Aptalca bir yanımdı, çünkü elbette beni özlememişti. Hiç şansı olmamıştı. Yıllarca merak etmemiş, aramamış, hayal kurmamıştı. . . .

Ve bana istediğimi vermişti. Aşağı yukarı. Ve hiç de beklediğim gibi olmamıştı.

Bilginin kendisi değil - bir hafta boyunca cehenneme girmeyi düşündükten sonra neredeyse her şeye hazırlıklı olmuştum. Ama bana gülmemiş, deli olduğumu söylememiş ya da beni kıcımdan vurmamıştı. Sadece bana söylemişti.

Bana bir üst seviyeye çıkmam için gereken şeyi hiç tartışmadan vermişti. Yani ya beni cidden gözünde büyütüyordu, ya da ... ya da belki de gerçekten bir şansım vardı? Belki de bende benim görmediğim bir şey gördü? Belki de . . .

Belki de benden kurtulmanın en iyi yolunun bana istediğimi vermek ve bunun delilik olduğunu kendim anlamama izin vermek olduğunu düşündü.

Bilmiyordum. Ailem hakkında eskisinden daha az şey bildiğime dair garip bir his vardı içimde. Daha az *anladığımdan* emindim.

Babam gibi. Gerçeğin -eğer gerçeği öğrendiysem bile- duyduğum söylentilerden daha iyi olduğunu sanıyordum ama daha az tuhaf değildi. Eski bir tanrıçanın bir dolandırıcının büyüülü versiyonuyla ne işi vardı? Ve onun Kara Çember'le ne işi vardı?

Güce ihtiyacı olduğunu söyledi. Ama ne için? Çünkü bir çift hayalet, etrafta Demir Adam'ı oynuyor olsalar bile bu kadarını kullanamazdı. Peki ne için kullanıyordu?

Anneme yardım etmek için olamazdı. Zayıftı, evet. Büyüye ihtiyacı vardı, evet. Ama insan türünden değil. Bu yüzden eski efsaneler tanrıların dünyayı ziyaret ettiklerinden ama başka bir yerde yaşadıklarından bahsederdi-

Asgard, Vanaheim, Olympus, ne dersiniz deyin. Çünkü insan büyüyle beslenemiyorlardı. Onlarıkiyle uyumsuz muydu, yoksa yeterince güçlü değil miydi, bilmiyordum. Ama burada çok uzun süre kalırlarsa zayıflarlardı.

Annemin kendini buraya hapsettikten sonra gücünün çoğunu kaybetmesinin nedeni buydu. Ve yüzyıllar boyunca kaçındıktan sonra nihayet Pythian Sarayı'na gitmesinin nedeni de buydu. Kehanet tanrısı Apollon, Delphi kahinlerine kendi gücünün bir kısmını armağan etmişti, onlar küçük iyi kullar olduklarında ve bu güç hala güçlüydü. Sanırım Pythias'ın kullandığı damla, aç bir tanrının ihtiyaç duyduğu miktarla karşılaştırıldığında önemsizdi.

Ama annem uzun süre ziyafet çekememişti. Mahkemeye gitmek düşmanlarının yerini tespit etmesini sağlamış ve kazandığı gücün çoğunu onlarla savaşmak için harcamak zorunda kalmıştı. Böylece Tony'nin misafir kulübesinde, muhtemelen kendisine şiddet uygulamak isteyen Kara Çember'den kaçan babamla birlikte oturmaya başladı. Ve bekliyordu.

Ne için? Bu geceye kadar bunu hiç düşünmemiştim. Sadece saklandıklarını varsaymışım. Kötü insanlar peşinizdeyken böyle yaparsınız. Ama şimdi onlarla tanışmışım ve bu pek mantıklı gelmiyordu, en azından uzun vadeli bir plan olarak.

Spartoi acımasızdı. Eninde sonunda onu bulacaklarını ve buldukları anda da oyunun biteceğini bilmeliydi. Gücü neredeyse tükenmişti, Tony'nin adamları onun için savaşmayacaktı ve savaşsalar bile Spartoi onları bir dakika içinde kıyma haline getirecekti. İkisiyle de savaşmış biri olarak Roger'ın çılgın icatlarının daha iyisini yapabileceğinden şüpheliydim. Ormanı savunmasının bir parçası olarak görsem bile -ki ormandan geçtiğim için *görmemem* için bir neden göremiyordum- Pritkin ve ben ormandan sağ çıkmıştık. Bir grup kadim yarı-tanrının daha kötüsünü yapması pek mümkün değildi.

Yani, evet, gördüğüm her şey geçici bir çözüm gibi görünüyordu, aileme biraz zaman kazandıracak bir şey.

Ama *ne* yapmak için?

"İşte!" Birinin burnumun dibine bir şey sokmasıyla yarı uyku, yarı hayalden sıçradım. Gümüş bir servis tepsisini, içindekilere odaklanabilecek kadar uzağa itmeyi başardığımda, ilahi görünen bir şey olduğunu fark ettim.

"Bu taco değil," dedim uykulu bir sesle.

"Hayır, böylesi daha iyi," diye tersledi Casanova. "Şimdi biri seni görmeden odana geri dön!"

Karşılık verecektim ama az önce bana bir tepsi dolusu leziz görünümlü ordövr getiren adama karşı şefkatli hissediyordum. Eşit miktarda muhteşem somon, sulu sosisler, pastırmaya sarılmış yağlı karidesler ve

doyurucu köfteler. Midem uyandı ve ağlamaklı bir şekilde homurdanmaya başladı. Birdenbire açlıktan ölüyordum.

Telefon çaldı ve Casanova ceketinin cebinden telefonu kaptı. "Tabii ki biliyorsun," dedi acımasızca. "Beş dakikamı alamam. . . tamam, tamam. Geliyorum!"

Tabağı bana doğru itti ve vampirlerin şaka yapmadıkları zaman kullandıkları o sıvı hızıyla gitti. Ben de hiç vakit kaybetmedim. Otlı peynirden ustaca yapılmış bir girdabın üzerinde duran bir somon dilimini kaptım, o da bir dilim taze salatalığın üzerinde duruyordu-

Sonsuza kadar taze kalacağını bir saniye sonra fark ettim.

Çünkü plastikten yapılmıştı.

Boğulmadan önce o şeyi tükürmeyi başardım ve sonra orada öylece oturup avucumdaki sümüksü şeye baktım. Ve hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ettim. Onu yere attım, elimi kirli üstüme sildim ve gerçek kauçuktan yapılmış gibi görünen lastik gibi bir karides aldım. Ve sonra spreylere boyanmış şişesinden çıkmış güzel bir sarısı olan bir sos. Ve sonra-

"Hayır," dedim, giderek artan bir çaresizlikle, bütün tepsiyi karıştırarak. Ama hepsi aynıydı. Sahteydiler. Hepsi sahteydi.

Casanova bana bir tepsi plastik yiyecek vermişti.

Restoranların cazip kılmak için ön tarafta kullandıkları numune tepsilerinden birine benziyordu. Görünüşe göre çalışanlar sadece gerçek şampanya almıyor değil, aynı zamanda beslenmiyorlardı da. Ben de öyle.

"Orospu çocuğu!" Orada öylece oturdum, inanamıyordum, öfkeliydim ve çok ama çok açtım. Ayağa kalkıp avucumu itmeden önce bir saniye daha Etraftaki yapılar.

Her yer tıklım tıklımdı. Mümkünse, son baktığımdan beri zaten turistlerle dolu olan lobiye daha da güzel tipler dolmuştu. Görünmeden yer değiştirmenin bir yolu yoktu ve zaten kendimi buna hazır hissetmiyordum.

Belki bir çantacı kadına benziyordum ama buranın cehennem olması gerekiyordu. Üst kattaki barda hizmet veren satirler, salonda çalışan inkübiler ve etrafta dolaşan şeytan kulaklı kokteyl garsonları varken, rastgele bir sokak insanı kimseyi şaşırtmamalıydı. Ve eğer öyleyse, bu çok kötüydü. Bu Evren Casanova'dan nefret edebilirdi ama o beni aç bırakmak için komplo kuruyordu.

Ve artık canıma tak etmişti.

Hayatımın ya da en azından akşam yemeğimin kontrolünü geri alıyordum. Dışarı çıkıyordum.

Ya da, bilirsiniz, check-in masasının arkasında gizleniyordum, çünkü kulağımın üzerine atılmak istemiyordum.

Neyse ki o anda kimse giriş yapmıyordu. Personelden birkaç bakış aldım ama çoğu beni tanıyordu ve masanın arkasında sürünmek beni gördükleri en az tuhaf şeylerden biriydi.

Kimse beni durdurmaya çalışmadı ve oradan bir servis koridoruna, bir dondurmacının arkasından geçip tekrar lobiye çıktım. Tam da cehennem manzarasının yerini Eski Batı'nın hayalet kasabasına bıraktığı yerde, eğer Eski Batı'da plastik kaktüsler, neon kokteyl tabelaları ve aşırı pahalı butikler olsaydı.

Ve yanıp sönen taco işaretli fiberglas bir eşek arabası.

Eğer buralarda pek olası olmasaydı, ilahi bir koronun şarkı söylemeye başladığına yemin edebilirdim. Kızarmış etin ve habanero sosunun siren sesiyle ileri atıldım, ağzım sulandı ve gözlerim kamaştı.

Ve kolalı bir gömleğin ön kısmına çarptı.

"Seni şimdiye kadar tanımadığımı mı sanıyorsun?" Casanova, Kastilya dilindeki peltekliliğinin yanı sıra tam anlamıyla sinirlenmiş gibi görünen bir ifadeyle sordu.

"Oh, Tanrı aşkına çekil yolumdan!" Ona kaslarımı kullanarak geçmeye çalıştığımı söyledim.

Ama fazla kas gücüm kalmamıştı ve Casanova, çoğu zaman küçük bir sürtük gibi davranmasına rağmen usta bir vampirdi. Hiçbir yere gitmedim. Lanet olsun!

"Bunu benim için mahvedemezsin," dedi bana tehditkâr bir şekilde.

"Sadece lanet olası taco sırasına girmeye çalışıyorum! Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"Bu benim batmakta olan bir işi kurtarma girişimim," diye tısladı ve beni kolumdan tutup birkaç sahte saman balyasının arkasına götürdü. "Televizyona çıkmak üzereyim, kıyıdan kıyıya yayın, prime time'da!"

"Ne için?"

"Bunun için!" Casanova yakalı, iri dişli bir adamı işaret ederek şöyle dedi Lobinin önünde temizlenmiş bir alana yeni çıkan Mike. O ve yanındaki bir düzine siyah gömlekli adam, çoğu insanın köşedeki asansörlere erişimini engelliyordu ama kimse

akıllarına bile gelmedi. Profesyonel görünümlü bir video kameraya sırtırken onu izlemekle meşguldüler.

"Canavarlar," dedi aniden, her türlü zevkle. "Devler.

Devler. Her türden ucubeler. Eğer canavarlara inanmıyorsanız, küçük bir azınlığın parçasısınız demektir. Tarih boyunca, dünya üzerindeki neredeyse her kültür buna inanmıştır. Daha da tuhafı, hepsi aynı canavarlara inanmıştır.

"Örneğin zombileri ele alalım: 'Ölüleri dirilteceğim ve onlar yaşayanları yiyecekler 'Ölülerin sayısını yaşayanlardan fazla yapacağım. Nerede Bu alıntının kimden geldiğini sanıyorsun? Stephen King'den mi? *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'nden mi? Hayır. Beş bin yıl önce yazılmış eski bir Babil destanından. Dünyanın en eski yazılı eserlerinden biridir. Zombiler . . . soyağacı."

"Bu da ne böyle?" Midemin tamamen yeni bir nedenden dolayı düştüğünü hissederek sordum. "Basın buraya nasıl girdi?"

"Onları ben davet ettim," dedi Casanova kısaca. "Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Odalarınızın yarısı ve personelinizin çoğu lanet olası senato tarafından tahsis edilmişken kâr etmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu hararetle.

"Lanetlenmiş senato" vampir senatosuydu ve daha önceki bir savaş saldırısında her zamanki mekânını kaybetmişti. Kumarhanenin sahibi kendilerinden biri olduğu için geçici olarak buraya taşınmışlardı, Mircea'nın geniş bir portföy. Şimdiye kadar, bir grup kıdemli usta ve maiyetleri mekânı doldurduğu için beklediğimden daha iyi geçti. Ama bu kolayca değişebilirdi, örneğin bu gece.

"*Delirdin* mi sen?" Tısladım. "Üst katta ne olduğunu biliyorsun. Bunu iyi bir fikir gibi gösteren ne olabilir ki?"

"Ona bakıyorum."

"Ne?"

"Ah, ne çabuk unutuyorlar!" dedi alaycı bir sesle. "Yoksa bir ay kadar önce otelimi yerle bir ettiğinizi hayal meyal hatırlıyor musunuz?"

"Ne zaman?" Tedirginlikle sordum. Çünkü, tamam, birkaç olay olmuştu.

"Ama zombiler, Kurtadamlara kıyasla daha yeni sayılır," dedi spiker. "On dört bin yıl öncesine ait, insanları hayvan yüzlü ya da her türden canavara dönüşmüş olarak tasvir eden mağara çizimleri var. itibaren

Avrupa'da en ünlü Kurtadamların hikâyeleri anlatılır. Ama Orta Amerika'da jaguar hikayeleri olduğunu biliyor muydunuz? Orta Asya'da ise ayıların olduğunu?"

"Büyük savaş mı?" Casanova kızgınlıkla fısıldadı. "Hâlâ onarımını yaptığım savaş mı?"

"Oh." Şu. "Ne olmuş ona?"

"Haber yayıldı, değil mi? Lanet olası çatının üzerinde havada gerçekleşen devasa büyümlü savaşlar varken kontrol altına almak o kadar da kolay değil! Biz yaptık

Elimizden geleni yaptık ama o zamandan beri söylentiler var. Sonunda o kadar ısrarcı oldu ki, senato, senato üyelerini bir araya getirmenin daha kolay olacağına karar verdi.

Saçma sapan insanlar geliyor-"

"Hangi insanlar?"

"Onları görmüş olmalısın," dedi sabırsızlıkla. "Küçük boynuzları, ciyaklamaları ve-oh, boş ver! Mesele şu ki, onların işi şehir efsanelerini ve benzerlerini çürütmek. Eğer buraya gelirlerse ve herhangi bir şey-"

"Ya yaparlarsa?"

"Bir de herkesin favorisi olan vampirler var," dedi spiker. "Ne kadar eskiye dayanıyorlar? Şöyle söyleyelim: kan emen yaratıkların tasvir edildiği antik Pers çanak çömlek parçaları var.

Bu tüm yazılı kayıtlardan önceydi, millet."

"Sonra birkaç zihinsel ayarlama yaparız, bazı görüntüleri sileriz, ne gerekiyorsa yaparız!" dedi Casanova. "Ama sonunda, memnun bir şekilde ayrılacaklar ve daha da önemlisi, ben bir saat boyunca, prime-time'da bedava reklam yapmış olacağım ve sen bunu benim için mahvedemeyeceksin!"

"Ben bir şey yapmıyorum," dedim öfkeyle. "Senin derdin ne?" "Oh, lütfen! O sürtüklerin neden burada olduğunu bilmediğimi sanmayın!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap alamadım çünkü güvenlik üniforması giymiş bir adam koşarak geldi ve korkmuş görünüyordu. Kumarhanenin etrafındaki güvenlik görevlilerinin çoğu vampir ve bir şeyler görmüş vampirler olduğu için bu beni pek mutlu etmedi. Ve ilk kez, Casanova ve ben aynı dalga boyunda görünüyorduk.

"Ne?" diye sordu, muhafız daha durmadan. "Efendim, durum kötüye gidiyor. Kontrol altına alamıyoruz-"

"O zaman destek çağırın! *Çekim* yapıyorlar!"

"Efendim, destek çağırdık. Görevdeki tüm muhafızlarımız ya yerinde ya da yolda, ama biz değiliz, yani biz-"

"Bana bunu söyleme," diye hırladı Casanova. "Sadece üç tane var! Gerekirse üzerlerine otur!"

"Efendim, bence siz-"

Önünde pembe bir domuz olan siyah tişörtlü bir adam bize "Pekâlâ, biraz sakın olmanız gerekecek" dedi. "Sizi yarın sabah mikrofonlar."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Casanova nankörce ve beni duvara yasladı.

"İblislere gelince, onlardan neredeyse tüm kutsal kitaplarda bahsediliyor," dedi spiker. "Pek çok seküler metinle birlikte. Örneğin incubus'u ele alalım. İnsanları uykularında cinsel ilişki için ziyaret ettiği varsayılan bir ruh. Bu fikir yazılı tarihin başlangıcındaki Mezopotamya'ya kadar uzanıyor, en az kırk beş yüz yıl."

Casanova vampirini tekrar çalıştırdı. "Bir dakika içinde girişi bitirmiş olacaklar. Sadece bekle-" Yüzünün önünden bir tavuk geçti. "O da neydi?"

"Efendim, ben de size bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi vampir sert bir sesle. "Bir dakikamız bile yok."

"Ama şimdi tüm bu efsaneler, masallar, mitler ve -evet- canavarlar, eğlenmeniz için tek bir yerde bir araya getirildi," dedi spiker, bir kolunu uzatarak, "herkesin bahsettiği Vegas cazibe merkezinde! Dante's, söylentilere göre düzenli olarak açıklanamayan şeylerin yaşandığı yer-"

Bir tavuk daha uçtu, bu kez adamın yüzünün önünde. "Bu da ne? Neler oluyor?" diye sordu, karakterini bozarak.

"Sanırım bir tanesini kaçırdınız," diye bir kadın sesi duyuldu, sesi eğleniyor gibiydi.

"Ne?"

"Doğaüstü yaratıklar listenizde. En önemlisini unuttun."

"Kimi unuttun?" diye sordu adam, kafası karışmış görünüyordu.

Ama paniğe kapılmış bir kuş sürüsünün aniden kalabalığın üzerine inerek ciyaklaması, gıdaklaması ve insanların eğilip ciyaklamasına neden olması kadar değil. Ya da içlerinden biri uçuşun ortasında aniden çıplak bir vampire dönüştüğünde. Bir gümbürtü ve çığlıkla yere yığıldı: "Cadılar!"

Ayağa fırladı ve çıplak poposunu kameraya göstererek kaçtı ama kimsenin fark ettiğini sanmıyorum. Çünkü kıyamet kopmuştu. Tavuklar, koyunlar ve bir domuz sürüsü -evet- her yerde koşuyor, uçuyor, ciyaklıyor ve ciyaklıyordu, insanlar çılgık atıyor ve eğiliyordu ve bir şey ya da biri taco standına çarptı. Tako standı devrildi, mis gibi kokan etler, rendelenmiş peynirler ve akşam yemeği için son şansım etrafa saçıldı.

Ve sonunda eğime ulaştım.

"Dur! O!" Daha fazla dayanamayarak avazım çıktığı kadar bağırdım. Ve aynen öyle oldu.

Durdu.

Bir şey değil. Her şeyi. Sıçramanın ortasında yakalanan serseri bir marul da dahil.

Bir an için ona baktım. Sonra da birine birkaç büyük beyaz kâğıt torba uzatmak üzere olan taco'cuya. Dudaklarımı yaladım. Sonra yanına gittim ve donmuş parmaklarının arasından poşetleri çektim.

Daha sonra bunun için kendimi kötü hissederdim. Şu anda tek hissettiğim açlıktı. Kötü kazanılmış yemeğimi göğsüme bastırdım ve yağ nehrinin üzerinden geçtim. Ve düşmüş bir turistin. Ve havada uçan bir kuş. Ve sonra köşeyi döndüm-

İstemedен yarattığım zaman balonunun bu kadar uzağa uzanmadığını fark etmek. Saksıdaki bir eğretili otunun yaprakları klima havalandırmasından gelen esintiyle hafifçe hışırdadı. Bir güvenlik görevlisinin üniformasının içine sıkışmış bir tavuk, boyun deliğinden bana bakmak için çırpınmayı bıraktı. Asansörlerden birinin yanındaki üç kadın birbirlerine bakiştılar.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Ben de bindim. Kadınlardan biri bir şey söylemeye başladı ama ben elimi kaldırdım. Üzerinde taco sosu vardı. "Bir dahaki sefere," diye mırıldandım, "aramayı dene."

"Arıyor musun?"

"Ben kitaptayım," dedim ona vahşice.

Sonra kapılar kapandı ve ben gitmiştim.

On Üçüncü Bölüm

Çok iyi. Oh Tanrım, çok acayip-

Kapı çalındı. Yatak örtümün üzerine serdiğim ziyafet sofrasından başımı kaldırıp ona baktım. Ama anlaşılan ruh halim köpük çekirdeğe yansımamıştı, çünkü bir dakika sonra kapı açıldı.

Bir vampir içeri baktı.

Elimden geldiğince yemeğimi sakladım ve ona hırladım.

Hafifçe geri çekildi, ellerini kaldırdı. "Tanrım. Yani . . . Tanrım," dedi, gri gözleri kocaman açılmıştı.

"Git buradan," diye uyardım ve suratıma bir nacho daha attım.

"Evet, evet. Sadece Marco sana sormamı söyledi-" Bir şeye bakarak sözünü kesti. "Hey, şu köstebek-"

"Çık dışarı!" Ve aniden ortadan kayboldu.

Gitmedi, *kayboldu*.

Bir an panikledim ama sonra onu gördüm, daha önce birini değiştirdiğimde yaptığım gibi zihinsel olarak değil, panik içinde açık kapının önünden koşarak geçiyordu. Bir an için onu gerçekten değiştirip değiştirmediyimi merak ettim. Vampirler görünecek kadar hızlı hareket edebiliyordu-

Ama hayır. Güç boşalması bir saniye sonra vurdu ve bir inilti çıkarmaya zorladı. Kahretsin, kendimi bok gibi hissediyordum.

Büyük bir sürpriz değildi. Asıl şok ölmemiş olmamdı. Bir hafta boyunca neredeyse sürekli zaman değişimleri, tekrar dışarı çıkmadan önce yemek ve uyku için zar zor duraklamak, zamanı durdurmak -burada büyük bir güç kaybı- ve sonra birini değiştirmek ... birkaç adımdan fazla gitmemesine şaşmamalı. Bir yere gittiğine bile şaşmışım. Ve şimdi midemin bulandığını hissediyordum.

Şık bir köpük bardaktan margarita içtim ve mideme bununla başa çıkmasını söyledim. Bir dakika sonra, kapıda başka bir vampir belirdi.

Bu daha zekiydi. Bu içeri gelmedi. Bu sadece bana baktı, kollarını kavuşturmuş ve ağabeyce onaylamaz bir tavırla, ama görünüşümden mi, yatakta yemek yememden mi, yoksa zavallı Fred'i korkutmamdan mı, bilmiyordum.

"İçeri girmek güvenli mi?" diye sordu bir dakika sonra. "Yemeğimi yiyecek misin?"

Marco gür siyah bir kaşını kaldırdı. "Bu aşağıdaki mide ekşimesi kulübesinden mi?"

"Evet."

"O halde kutsaldır, sizi temin ederim."

"O zaman içeri gelebilirsin," dedim, sanki başka seçeneğim varmış gibi. Marco canı nereye isterse oraya giderdi.

Şu anda, küçük ve narin bir odayı işgal etmekten memnundu. Tasarımcının yatak odamı süslemesi için seçtiği prenses sandalyeler. Her zaman gerginlikten çatlayacakmış gibi görünüyordlardı ama bir şekilde hiç çatlamadılar.

"Uzun zamandır yoktun," dedi sonunda.

"Uyuyakalmışım."

"Bir çam korusunda mı?" Saçımdan bir şey kopardı.

Kahretsin, hepsini aldığımı sanmıştım.

"Bu ben uyandıktan sonraydı."

O bana baktı. Ben de ona baktım. Ve sonra bir nacho daha yedim. İç çekti. "Bütün hafta garip davrandın."

"Sana göre hep tuhaf davrandığımı sanıyordum."

"Daha garip o zaman." Çizilmiş, kirlenmiş ve habanero sıçramış benliğimi düşündü. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Ve aniden, vardı. Gerçekten, gerçekten vardı. Bilmiyordum. vampir gibi davranıp duygularımı manipüle ediyordu ama bundan şüpheliydim. Marco genellikle bu tür şeylere girmezdi. Bu yüzden ikimiz de burada mahsur kaldığımız haftalar boyunca bir tür bağ geliştirmiştik.

Marco'nun bebek bakıcılığını benim sevdiğimden daha fazla sevmediğini biliyordum. Ama onun işi beni korumak, benim işim de korunmaktı, en azından herkesin beni öldürmek istediği şu dönemde. Ve ikimiz de işimizi yaptık. Bu

Marco'nun hakkını yemeyelim, o da bunu biraz zarafetle yaptı ve burayı benim için vampirlerle dolu yaldızlı bir kafesin olabileceği kadar sıcak bir yer haline getirdi.

Belki de bu yüzden içimi dökmek için ani ve çılgınca bir istek duydum. Ona tam olarak ne yaptığımı söylemek istiyordum. Bütün hafta boyunca *birine* anlatmak istemiştim. Üzerimdeki baskı, korku, içimi kemiren, içimi çalkalayan endişe, çığlık atacakmışım gibi hissetmeye başlayana kadar artmıştı.

Ve bunun nasıl sonuçlandığına bak, diye düşündüm acımasızca. "Hayır," dedim ve çikolata kaplı tavuğu çiğnedim.

"Emin misin?" diye sordu ve dikkatle tişörtüme baktı.

Ve bok. Ormanın yarısını temizledikten sonra pis şeyin başka hangi tuhaf kokuları barındırdığını bilmiyordum ama önemi yoktu. Vampirler otçul değildir. Bitki türleri arasında ayırım yapmak için tasarlanmamışlardır, hatta kafayı yemiş, tanrı kaynaklı bitki türleri arasında bile. Av bulmak için tasarlanmışlardır. Az önce ormanda birlikte yuvarlandığım adam gibi.

Bir nacho doldurdum ve cevap vermedim.

Marco bana Pritkin'in nerede olduğunu hiç sormamıştı. Ama diğerlerinden bazıları Adamlar etrafta dolanıyorlardı ve ukalanın biri mutfak tezgahına daha skandal paçavralardan birinin kopyasını bırakmıştı. Pritkin'le patronun bahçesinde öpüşürken çekilmiş grenli bir resmimiz vardı.

Spartoi bana saldırdıktan sonra, taç giyme törenim olması gereken yerde çekilmişti. Savaşmıştık ve ben kazanmıştım, bu beni şaşırtmaya devam eden bir gerçektir. Ama kazanmak hayatta kalmayı garantilemezdi ve ben de neredeyse kalmıyordum. Spartoi'nin

Pritkin'in yaşamak için ihtiyacım olan enerjiyi bana bağışladığını, temelde bana ağızdan ağıza karabasan versiyonunu verdiğini hayal etmiştim. Ama öyle görünmüyordu.

O sırada çırılçıplak olmam da yardımcı olmamıştı.

Belki Marco da diğerleri gibi Pritkin'in Mircea'nın yoluna çıkmamak için gizlendiğini düşünüyordu. Bilmiyordum çünkü bu konuda hiç konuşmamıştık. Hiç konuşmamıştık çünkü o hiç sormamıştı.

Bu sefer de yapmadı.

Uzandı ve dalgınlıkla yaptığım devasa nacho'ya el koydu, guac, et, peynir, kızarmış fasulye, ekşi krema ve salsa yüklü yığını tek lokmada yuttu. Sonra da hafifçe, "Çünkü bir sonraki soruyu kimin soracağını biliyorsun." dedi.

"Senato mu?"

Marco bana tuhaf bir bakış attı. "Bir bakıma."

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

"Mircea'nın New York'ta olduğunu sanıyordum." Bugünlerde hep New York'taydı. Vegas'ta, Washington Eyaleti'ndeki sarayında ya da aradaki yarım düzine noktadan birinde olduğu zamanlar hariç. Savaş zamanında tüm yumurtaları tek bir sepete koymaktan kaçınmak gerektiğini anlıyordum, bu yüzden senatonun güç tabanını yayması mantıklıydı. Ama bu saçma olmaya başlamıştı. Felç geçirmediğine şaşırmışım.

"Burada olmak için burada olmasına gerek yok," dedi Marco. "Ne demek istediğimi anlıyorsan." "Evet." Usta bir vampir olmanın avantajlarından biri de buydu.

Aile gördü, Mircea gördü. Ama buradaki diğer herkesin aksine, zihnimle konuşma yeteneğim yoktu ve telefonumu elime almayı da düşünmüyordum. Aslında, onu duvardan çekip çıkarabilirdim.

Arkadaşım/sevgilim/koruyucum/ara sıra suç ortağım Mircea hoş karşılanabilirdi. Senatör Mircea o kadar da değil. En azından şu anki işimi bitirene kadar.

Cehennem temalı bir kumarhanesi olabilirdi ama gerçek bir kumarhaneyi ziyaret etmem konusundaki görüşünün ne olacağı konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Marco tekrar iç geçirdi ve yayıldığı yere baktı. "Köstebeği ne zaman aldılar?"

"Geçen hafta," dedim ve parayı uzattım. Çok param kalmıştı.

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yedik. Marco sürekli konuşma ihtiyacı hissetmeyen adamlardan biriydi. Bir keresinde ona bunu sormuştum ve yıllarını kafasının içinde diğer aile üyelerinin bitmek bilmeyen gevezeliklerini engellemeyi öğrenerek geçirdiğini söylemişti. Vampir zihinsel becerilerinin sadece önemli şeyler için kullanılacağını düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değil. Ona göre, her zaman dedikodu yapıyorlardı ve nasıl filtreleyeceğini öğrenmeden önce bu onu neredeyse delirtiyordu. Ve şimdi de sözlü türün yerini almasını takdir ediyorum.

Bu iyiydi. Sessizliği ben de severdim. Özellikle de cevaplayamadığım bir sürü soru varken.

Denemek istemediğimden değil. Marco'nun büyük omuzları vardı ve bunların bir kısmını onların üzerine yıkmak beni rahatlatırdı. Ama bu adil olmazdı ve zaten yapabileceği bir şey de yoktu. Mircea'ya neler olup bittiğini anlatmak dışında.

vampir hizmetkarlar yapardı. İyi bir adam olduğu için bana sadece bu gerçeği hatırlatmıştı. Ama ipucuna ihtiyacım yoktu.

Kimseye bir şey söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Bu işin en zor yanlarından biri de buydu. Ve birçok Pythia'nın neden biraz tuhaf olmakla ünlendiğinden şüpheleniyordum. Kimsenin bilmediği şeyleri bilirken, kimsenin bilmediği şeyleri ve ölü ebeveynleri ziyaret etmenin, zamanı durdurmanın ya da *cehenneme gitmenin* saçmalığı hakkında arada bir dertleşebileceğiniz kimse bile yokken. ?

Bu beni deli ediyordu ve işe başlayalı sadece birkaç ay olmuştu. Agnes bunu nasıl yapmıştı? Ve onlarca yıldır?

Elbette, o da normal bir çocuk sayılmazdı. Ve bu Jonas'ın ona yardım etmesine rağmen böyleydi. Ona her şeyi, hatta çoğu şeyi anlattığından şüpheliysem de, konuştuklarını biliyordum. Aksi takdirde beni eğitemezdi.

Ve aniden, aptalca, ölü bir kadın için keskin bir kıskançlık hissettim. Ve okaaaay. Bu bir gün için yeterliydi.

Küçük plastik kaptaki son guac'ı da kazıdım. "Sanırım yatacağım," dedim Marco'ya. "Bana sormak istediğin şey neydi?"

Koyu renk başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi.

"Fred bir şey olduğunu mu söyledi?" Ben sordum.

Sırıttı. "Ah, evet. O cadılara ne yaptığını bilmek istiyordum." "Neden?"

Temkinli bir şekilde sordum.

"Çünkü az önce arayıp yarın için randevu istediler." "Um."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Bir sorun mu var?"

"Ertesi gün yapsak daha iyi olur. Uyumayı planlıyorum."

Yine de sormadı. "Banyo yap," dedi burnunun kenarına vurarak. Sonra da kalan nacholarımı çalarak her şeyi mahvetti.

Piç kurusu.

Bir mesaj aldığımda lanet olası tişörtü yıkıyordum. Telefonumu komodinin kenarından titreşmeden önce aldım ve bana bakan büyük siyah bir soru işareti gördüm. Bir süre ona baktım ve sonra *2moro*'ya mesaj attım.

Geçtiğinden emin olmak için bekledim.

Kahretsin.

Evet. Geçti.

Tişörtü ıslanması için bıraktım ve yorgun kırım duşa soktum. Tony'nin sırtının kırkta birini giderde yıkadıktan sonra başımı

elimini boynuma doladım ve rahatlamaya çalıştım. İşe yaramadı. Yorgundum, gerçekten, kemiklerimi sızlatacak kadar yorgundum, öyle ki orada uyuyakalmadığıma şaşırdım.

Ama yeterince yorgun değildim.

Rahatlamak, unutmak, her şeyi bir süreliğine akışına bırakmak ve kafamdaki kasırgayı durdurmak için değil. Son zamanlarda kendimi, dönen büyük çarkı olan ve tellalların size paranızı ödeyip şansınızı denemenizi söylediği o karnaval oyunlarından biri gibi hissediyordum. Sadece benim çarkımda bunun bir anlamı yoktu. Çünkü her lanet bölüm başka bir sorun içeriyordu.

Ve küçük tıklayıcının bu kez üzerine geldiği alan Mircea olarak etiketlenmişti.

Tanrım, Mircea. Marco'nun bana iyi davranmasına şaşmamalı.

Muhtemelen zaten işin içinde olduğumu anlamıştır.

Ben de öyle düşünmüştüm. Vampirler pek çok konuda insanlardan farklı düşünürler ama kız arkadaşınızı bahçenizde başka bir erkekle öpüşürken görmenin bunlardan biri olduğunu sanmıyordum. Hele de benim büyük anımı kaydetmek için sahada bulunan bazı kameralara yakalanmışken, ki bu beklenenden farklı bir şekilde sonuçlanmıştı.

Gerçi bu onları tüm dünyaya yayın yapmaktan alıkoymamıştı.

Ben de bunu duymayı bekliyordum.

Geçen haftanın temposu beni rahatsız etmemişti. Başka bir yerde olmayı tercih ediyordum. Ama er ya da geç Mircea ve ben konuşmak zorunda kalacaktık ve bu eğlenceli olmayacak mıydı? Ona neler olup bittiğini bile anlatamazken,

Çünkü bu Pritkin'in yarı karabasan olduğunu mu gösterirdi? Ve o keskin zekânın ikiyle ikiyi bir araya getirmesi uzun sürmezdi, hele ki tarihte sadece bir tane karabasan-insan melezi varken.

Acaba Mircea'yı hangisi daha çok rahatsız ederdi, benim bir savaş büyücüsüyle mi yoksa dünyanın Merlin olarak hatırladığı adamla mı öpüşmem?

Elbette sırları olan tek kişi ben değildim. Pythia'larla ilgili yarı kulak misafiri olduğum şey gibi. Mircea'nın bir Pythia'dan bu kadar çok istediği neydi?

Senatonun ne istediğini biliyordum: Pythia'nın kendi köşelerinde olması onlara doğaüstü toplulukta büyücülere rakip olacak bir güç veriyordu ki bu daha önce hiç sahip olmadıkları bir şeydi. Ve savaşta çabalarına da zarar vermedi. Ama bu senatoyla ilgili değildi, değil mi? Bu kişisel olarak Mircea ile ilgiliydi.

Peki ne istemişti?

Belki de sadece zaten bildiğim bir şeydi - kardeşi Radu Engizisyon tarafından hapsedilmiş ve işkenceyle delirtilmişti. Geri dönersek Onu kurtarma zamanı Mircea'nın yetişkin olarak tekrar karşılaştığımızda benden istediği neredeyse ilk şeydi. Ve kardeşini sevdiği kesindi. Sürekli ondan bahsederdi. . . .

Ama bundan bahsetmedi. Onu kurtarmak için yürüttüğü yüzyıllar süren kampanyadan bahsetmedi. İsteddiği şeyi yapmadan önce bana söylememesini anlayabilirdim, zamanı değiştirmenin Pythias için genellikle büyük bir hayır-hayır olduğunu anlamam ihtimaline karşı. Ama sonrasında da hiçbir şey söylememişti. Radu'yu geri aldıktan sonra bana söylemesinin ne zararı olabilirdi ki?

Belki de hiç gündeme gelmemişti. Ama Mircea'nın sorunu da buydu; pek çok şey hiç gündeme gelmezdi. Ve ne zaman yüzeysel olanın ötesinde bir şey sormaya çalışsam, konuşma hızla sapıyordu. Hem de çok hızlı.

Peki neyi bilmemi istemedi?

Belki de önemli bir şey değildi, sadece uzun zaman önce bir şeyleri kendine saklamayı öğrenmiş birinin eski alışkanlığıydı. Ama ben rakip bir usta değildim. Ve biz çıkıyorduk. Bundan daha fazlasını konuşuyor olmalıydık, değil mi?

Bilmiyordum. Daha önce bir erkek arkadaşım olmamıştı. Tony'lerde büyüdüğüm için normal denebilecek bir ilişkim de olmamıştı. Ve Mircea asırlık vampirlerin etrafında daireler çizerek konuşabilirdi; muhtemelen beni karanlıkta tutmak için ter dökmesi bile gerekmezdi.

Ama öyle miydi?

Beynim bilmiyordu ama içgüdülerimin başka fikirleri vardı. Örneğin, Tony'nin eski saray ressamı ve çocukluk arkadaşım Rafe'e ailem hakkında soru sorma fikrini veto etmişti. Laura'nın peşine düşmekten daha kolay olurdu, hem de çok daha kolay. Ve Tony'nin eski sarayında tek başına olan Rafe bana yalan söylemezdi.

Ama o zaman da Mircea'ya neyin peşinde olduğum sorulduğunda yalan söyleyemezdi. Bu yüzden belki de mecbur olmasam bile Laura'yla birlikte gittim. Bu şüphelerin hepsi kafamın içinde olsa bile. Olsa bile . . .

Onuncu kez kendime bunu bırakmamı ve artık sakinleşmemi söyledim. Yarın tam bir günüm vardı. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Biraz uykuya ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan-

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Onu alamayacağımı da biliyordum.

Doğüstü duyulara sahip yaratıklarla yaşamının sorunlarından biriydi bu. *Her zaman* benimleydiler. Yanımda olmasalar bile, yanımda olabilirlerdi. Ve endişelenmem gereken sadece burunları değildi. Vampirlerin işitmesi her nefesin, her kelimenin, her iç çekişin not edilmesi demektir.

Parmaklarım ılık, ıslak fayansın üzerinde kıvrıldı ama işe yaramadı. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Biraz *boşluğa* ihtiyacım vardı. Son zamanlarda en fazla Pritkin'in odasında kısa bir süre tek başıma kalmıştım ve o zaman da çoğunlukla uyuyordum. Savaş bölgesi bazı şeyler için elverişli olmadığından bunun bir önemi yoktu, gerçi düşünseydim yeterince çaresiz olabilirdim.

Buğulanmış olan duş kapısına baktım. Bu ve ılık suyun yoğun düşüşü neredeyse başka bir yerdeymişim gibi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp bir şelale ya da bir yağmur ormanı hayal edebiliyordum. Etrafta vampirlerin olmadığı bir *duş*. Şu anda pek seçici değildim.

Bir an orada durdum ve bir insanın mastürbasyon yapıp yapmama konusunda içsel bir tartışma yaşamak zorunda kaldığı noktaya nasıl geldiğini merak ettim. Bunun saçmalığı karşısında dudaklarımdan yarı histerik bir kıkırdama yükseldiğini hissettim, tabii ki bunu da yutmak zorunda kaldım. Büyük Pythia, yarı tanrıça ve Artemis'in tahtının varisi . . .

Kendini bile çıkaramadı.

Sadece ben yapabilirdim. Kesinlikle yapabilirdim. Bunu o kadar çok istiyordum ki. o kadar çok şey yapmama gerek kalmayabilirdi. Elimin göğüslerimin üzerinde yumuşamasına, karnımın üzerinde kaymasına izin verebilirdim ve sonra sadece Su izlerini biraz takip edin. . . .

Ve vücudumdaki ellerin, çıplak omurgamda kayan bir dilin ani şokunu hissediyorum.

Atlamam gerekirdi; neredeyse atlıyordum. Ama o dili biliyordum. O elleri tanıyordum. Biliyordum. *Tanrım*.

Avuç içleri efsanenin aksine sıcaktı. Parmaklar yüzlerce yıl önce, çoğu insanın unuttuğu savaşlarda oluşan nasırlarla sertleşmişti. Ve dokunuş ... ustacaydı.

Beş yüz yıllık tecrübe insana bunu yaptırıyor, diye düşündüm çılgınca, sudan kayganlaşmış bir beden benimkine bastırırken.

Arkamı dönmedim. Hareket etmedim. Mircea'yı bu gece görmeyi beklemiyordum, bir *telefon görüşmesi* için bile kendimi zorluyordum ve şimdi

Konuşmak, ona üzgün olduğumu söylemek, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını anlatmak istedim. Ama boğazım tıkanmıştı ve ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Islak, çıplak ten neredeyse elektrikli bir titreşimle bana doğru kayarken bir inilti dışında.

Mircea da hiçbir şey söylemedi, kelimelerle değil. Ama ben o zayıf bedeninin gerginliğini ve esnemesini biliyordum ve bunun kelimelere ihtiyacı yoktu. Bir an önce nazik olan eller kalçalarımı kavradı, parmaklar çıplak etime saplandı. Ve beni kabaca ona doğru çekti, dudaklarımdan bir nefes daha aldırarak kadar ani bir şekilde.

Ya da belki de gözümün önünden geçen görüntü buydu; spreyin altında duran güçlü bir beden, bir kolunu duvara dayamış, sıkı çenesi suyla boncuk boncuk olmuş ve gözleri yarı kapalı bir şekilde ... zevk alıyordu. kendisi mi?

Yaslandığı fayansların benimkilerden farklı renkte olması kadar anlamsızdı. Ya da içinde durduğu duşun farklı bir yönde yapılandırılmış olması beynimi acıtiyordu. Ama bunu düşünecek zamanım yoktu, çünkü görseller biraz bunalıcıydı.

Omuzlarına dökülen ıslak siyah saçları, çok az kişinin görebileceği kadar özgürdü. Göğsünden damlalar akıyor, karnı ve kalçaları eforla geriliyor, pazıları sertleşiyor ve destek aldığı ve kendini tutmak için kullandığı kolunu büküyordu. Sadece tutmak doğru kelime değildi.

Avucunun kafesinden uzun, yavaş vuruşlarla çekip çıkarıyor ve sonra sertçe içeri girerek her itişin arkasındaki gücü hissetmeme izin veriyordu. Orada

Onun tercihi olduğunu sandığım, bana sık sık yaptığı kelebek dokunuşlarından hiçbiri yoktu. Ama şimdi bunun bir vampirin bir insanın kırılganlığını aşırı telafi etmesinin sonucu olduğunu fark ettim, onu incitebileceğinden o kadar korkuyordu ki aşırı nazik, aşırı ihtiyatlıydı.

Artık tedbirli davranmıyordu. Ve çok güzeldi, sıradan vahşiliğiyle çok güzeldi. Kendine zarar veremeyen ve veremeyeceğini bilen, sınırlarını zorlayan, doruğa ulaşmaya çalışan biri-

Birdenbire beni de mi dahil ettin?

O inanılmaz gözler kapandı, keskin dişleri alt dudağına gömüldü ve yüzüne yoğun bir konsantrasyonun çatık kaşları geldi. Bir el ıslak buklelerimi yana itti, dili boynumda bıraktığı girintileri buldu

Orada onun sahipliğinin bir işareti olarak. Ve elektrik şoku gibi bir şey

içimde yankılandı. Eller vücudumun üzerinde kayıyor, meme uçlarımı kıvırıyor, tenimi sıkıyor, hatta belirgin bir kalınlık bana doğru kaymadan önce bile.

Sert, sıcak ve inanılmaz derecede ağırdı. Mircea küçük değildi, hatta yumuşaktı ve bu haliyle hem göz kamaştırıcı hem de biraz korkutucuydu. En azından normalde. Ama şu anda bunların hiçbiri yoktu. Sadece bu, sadece soluk soluğa bir nefes, çiğ bir ihtiyaç ve nabız gibi atan, doyurulmamış bir acı vardı ve eğer o yapmazsa gerçekten patlayacak, dikiş yerlerinden ayrılacak, tamamen delirecektim.

-

"Aman Tanrım. *Evet.*" İstedğim, ihtiyaç duyduğum şey buydu, kendi dokunuşum değil, onun dokunuşu, bacaklarımı beline doladığımdaki hissi-

Ve neredeyse düşüyordum. Sırtım ıslak, kaygan fayansa, önüm sabunlu, kaygan vampire dayanmıştı ve her an onursuz bir yığın halinde yere düşebilirdim. Ve tecrübelerime göre, muhtemelen kığımın üzerinde. Ama sonra Mircea güçlü ellerini kalçalarımın altına kaydırды, beni yukarı kaldırdı, içime doğru iterken vücuduyla beni destekledi-

Dikkatle, birkaç dakika önce olmadığı gibi. Yavaşlıyor, temkinli davranıyor, geri çekiliyordu. Ve ben bunu istemedim.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, beni çok ama çok dikkatli bir şekilde tutarken bile.

Sanki porselenmişim gibi, kırılacakmışım gibi. Kırılmak istediğimde; *hissetmek* istedim. "Öyle değil. Önceki gibi."

"Sana zarar veririm."

"Vermeyeceksin."

Ama Mircea inatçı davranıyordu. "Benim fantezim, benim kurallarım," dedi bana, pozisyon değiştirerek, son yarım santimi ... tam oraya. . . .

"Bu hile yapmaktır," diye nefes nefese kaldım. "Ve bu benim fantezim."

Koyu renk bir kaş kıvrıldı ve yontulmuş bir yanaktan aşağı minyatür bir çağlayana neden oldu. "Bağışla beni, *dulceata*, ama sanırım bu *benim* fantezim, bu da neden zor davrandığını açıklıyor."

"Zor olmamdan hoşlanıyor musun?"

"Seni her şekilde seviyorum," diye mırıldandı kulağıma, hızlanırken koyu renkli ıslak saçları etrafıma dökülüyordu-

Ama yeterli değil.

Uzun, kalın vuruşlar tatmin edici olmaktan çok çıldırtıcıydı ve artık bıkmak üzereydim. "Lanet olsun!" Kulak memesini dilledim. "Sana ne diyorsam onu yap!"

Daha da yavaşladı, uzun, şehvetli bir süzülüş. "Yap beni."

O kışkırtıcı et parçasını ısırdım ve bana karşı titreştiğini hissettim. Bu hoşuna gitmişti, değil mi? "Daha sert," diye emrettim.

"*Bu hile yapmaktır,*" diye mırıldandı ama hızını belirgin bir şekilde artırdı.

Sonra boynunu ısırdım, tam sert omzunun güçlü gırtlakıyla buluştuğu noktadan ve bir kahkaha attı. "Şimdi rüya gördüğümü anlıyorum."

Biraz kanadı ama su onu temizledi. Bir dahaki sefere daha yukarıdan, boynumda iz bıraktığı noktaya daha yakın bir yerden ısırdım ve aniden bana karşı sertleştiğini hissettim. Ve sonra beni duvara itti ve beni nefessiz bırakan, ağrıyan ve nefes nefese bırakan pervasız bir terk edişle beni *aldı*.

-

"Cassie?"

Bu sefer zıpladım ve bir çığlık attım, neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Çünkü bu Mircea'nın sesi değildi. Sabunluğa tutunarak geçirdiğim kafa karıştırıcı bir saniyede a) bu seslerin Marco'nun derin sesleri olduğunu, b) duşun dışında olduklarını, c) burada benden başka kimsenin olmadığını ve d) muhtemelen deliriyor olabileceğimi anladım ama bu pek de yeni bir haber sayılmazdı.

"Sen iyi misin?" Marco sordu.

Cevap vermedim. Cevap verebileceğimden emin değildim. Bir yük treni gibi nefes nefese kalmıştım ve gerçekten uygunsuz bir orgazmı bastırmaya çalışırken gözlerim kayıyordu. Bu *da* neydi böyle?

"Cassie?"

Yutkundum, yatak odasından gelen ışığın Marco'nun Romalı profili tarafından büyük ölçüde engellendiği buğulu kapıya baktım. Vampir gözlerinin bile burada pek bir şey göremeyeceği gerçeğine rağmen duvara bakıyordu, çünkü nasıl biri olduğumu biliyordu. Bedensel alçakgönüllülük konusunda nasıl olduğumu hepsi biliyordu, ki çoğu zaman çıplak kaldığım düşünülürse bu aptalcaydı, ama işte.

Ama eğer bir cevap bulamazsam dışarıda fazla kalmayacaktı. Alçakgönüllülüğümden geriye kalanları korumak onun işi değildi; beni hayatta tutmaktı. Ve daha önce bir kez banyoda neredeyse ölüyordum, çünkü insanlar beni rahatsız etmek istememişti, gerçi duşta kendimi öldürmeyi nasıl başaracağım tartışılırdı. Ama kabul edelim, eğer biri yapabilseydi ...

"Cassie." Ve tamam, bu "seni kurtarmadan önce cevap vermek için tam olarak üç saniyen var, bu yüzden kurtarılmak istemiyorsan, konuşsan iyi edersin" tonuna sahipti. Ve ben hala

Duvara yaslanmış, vücudum gergin ve titrerken, bunun iyi bir plan olmayabileceğine karar verdim.

"Ben ... evet. Evet."

"Emin misin?" Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu ve onu suçlayamazdım. Sesim kırık bir vıraklamaya dönüşmüştü.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Evet, ben iyiyim." "Tamam. Sadece bir süredir oradasın."

Evet, öyle tahmin etmiştim. Parmak uçlarım budanmaya başlamıştı ve kendimi biraz su toplamış gibi hissediyordum. Ayrıca kafam çok ama çok karışık.

Yutkundum. "Ben de tam çıkmak üzereydim." "Pekâlâ."

"Marco. . sen . Mircea'dan bu gece haber almadın, değil mi?" "Hayır, giriş yapması için biraz erken. Saat farkı var. Burası ve New York arasında, biliyorsun."

"Evet. Biliyorum."

"Eğer ararsa ona iyi olduğunu söylerim. Biraz uyu Cassie."

"Öyle yapacağım," dedim boş duşuma bakarak.

Ne de olsa yarın cehennem olacaktı.

Bölüm On Dört

Cehennemin Vegas'a çok benzediği ortaya çıktı.

Neon, ışıltılı ve göz kırpan türden değil. Daha çok kurak, kumlarla kaplı, çaresiz insanların olduğu türden ama yine de. Belli belirsiz bir aşinalık vardı. Yeşil gözlü bir iblisin neden bundan hiç bahsetmediğini merak ettim.

Tabii ki fazla bir şey söylememişti, diye düşündüm öfkeyle, tam yanımdaki adam yere yığılırken.

Kendi tozlu Prada'ları dışında görebildiğim kadarıyla buna neden olacak hiçbir şey yoktu ama yine de sertçe vurdu. Aniden durdum ve çömeldim, duyularının kaçırdığı bir koğuşa ya da başka bir şeye takıldığımızdan korktum. Ama sanırım öyle olmadı. Çünkü bir saniye sonra ters döndü, zarif profilinin bir tarafına kum yapışmıştı ve benim gökyüzü olarak adlandırmaya karar verdiğim soluk mavi küreye baktı. Ve yaratıcı bir şekilde lanetledi.

Mataramdaki çok ılık sudan bir yudum aldım ve beklemeye başladım. "Deve şeyine binmek ister misin?" Tiradı nihayet dindiğinde sordum.

Tek cevap bir başka küfür patlamasıydı.

"Sanırım değil," dedim ve matarayı üçlümüzün üçüncü üyesine uzattım, o da bir dikişte bitirdi.

"Bütün suyu sen mi içtin?" Casanova doğrulmaya çalışarak sordu. Ancak canavarın köhne kuyruğu yüzüne çarptı.

Buna ukalaca bir cevap verirdim. Casanova'nın vampir olması ve suya ihtiyaç duymamasıyla ilgili bir şey. Ya da dökme ihtimalini düşündüm. Ya da sırf sarhoş bir erkek öğrenci gibi tozun içinde sendelemek yerine binebilsin diye bize develerden birini satacak birini bulmak için ne kadar zahmete girdiğimiz gerçeğini.

Ama Caleb ona kayıtsızca baktı. İri, siyah, kel ve korkutucu olmasının yanı sıra vurdumduymazlığı da iyi yapıyordu. Aslında, Casanova'nın histriyonik tavırlarına katlanmak dışında Caleb'in iyi yapmadığı bir şey görmemiştim. I

Sanırım savaş büyücüleri daha sert şeylerden yapılmış. En azından, bir dostunu kurtarmak için cehenneme gitmeye istekli savaş büyücüleri öyleydi. Ama Caleb'in bile sabrı tükenmeye başlamıştı.

Casanova'nın couture giysili poposuna vurulan tozlu bir çizmenin açıkça gösterdiği gibi. "Ayağa kalk."

Şu anda ne zengin, ne yumuşak, ne de baştan çıkarıcı olan kahverengi gözler, ipeksi siyah saçlarının altından ona bakıyordu. "Şu şeytani büyüü bıraksaydın, en başından beri yerde olmazdım!"

Caleb kollarını kavuşturarak, "Topallama büyüü yürümeni engellemez," dedi.

"Hayır, düzgün yürümemi engelliyor. Ya da koşmamı, ki bunu yapmam gerekebilir!"

"Gönüllü olsaydınız buna gerek kalmazdı."

"Oh, tabii ki!" Casanova, Armani'sini örtmek için bir gezginden satın aldığımız hacimli cüppelerle savaşıyorak söyledi. "Tabii ki bu benim hatam! Elbette öyle. Cehenneme yürümek için neden gönüllü olmayayım ki!"

Caleb ona bakmaya devam etti. Pritkin'in Kolordu'daki en eski arkadaşlarından biri ve Casanova dışında onun gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi olarak, kurtarma ekibine doğal bir katkı olmuştu. Casanova daha az öyleydi -çok daha az- ama ona ihtiyacımız vardı. Ya da daha doğrusu, vücudunun rehberimize sağladığı kamuflaja ihtiyacımız vardı.

Söz konusu rehber şu anda ona hafif bir sitemle bakıyordu. "Sana söyledim, tehlikede değilsin Carlos," dedi Rian, doğum adını kullanarak. Onun gösterişini biraz zorlayıcı bulduğu izlenimini edinmiştim. "Bir ev sahibi iblisin eylemlerinden sorumlu değildir. Eğer yakalanırsak, onlara seni zorladığımı söylerim-"

"Zorla getirildim," dedi acımasızca. "Aksi takdirde akli başında hiç kimse burada olmazdı!"

Rian yorum yapmadı. Bunu çok yapardı. Muhtemelen bu yüzden o ve Casanova ilişkilerini bu kadar uzun süre sürdürmeyi başarmıştı. Elbette, güzel, siyah saçlı, belli belirsiz bir kadın olarak ortaya çıkmayı seçmesi

Kocaman koyu renk gözleri, bal rengi teni ve yakut kırmızısı dudakları olan İranlı görünümlü kadın muhtemelen zarar vermemiştir.

Ve ev sahibinin aksine, Rian yardım etmeye gönüllü olmuştu. Pritkin'i babasının sarayında genç bir adam olarak geçirdiği günlerden beri tanıyordu ve onun durumuna her zaman sempati duymuştu. Bu da şanslıydı, çünkü söz konusu saraya girmek düşündüğünden daha karmaşık hale gelmişti.

Öte yandan Casanova, cehennemde debelenmektense birilerinin yatak odasında uzanmak için daha uygun olduğunu düşünüyordu. Gerçi pek de iyi koşmuyordu.

Ama sonunda iki metrelik öfkeli boyunu kumdan çıkardı. "Daha ne kadar var?" diye sordu.

Rian gökyüzüne baktı. "Merak etme, zamanlamayı mükemmel ayarladım. Akşam karanlığında şehre varmış olacağız. Bundan en az bir saat önce seninle birleşmem gerekecek, yoksa tespit edilme riskim var."

"Evet, biz de bunu istemezdik," diye mırıldandı Casanova.

"Hayır, yapmazsın," dedi ciddiyetle. "Tehlikede değilsin, Carlos. Ama eğer keşfedilirim, efendi yeryüzünde daha fazla zaman geçirme hakkımı iptal edebilir. Zaten haksız yere uzatıldığını düşünüyor."

"Nedenini anlamıyorum," dedim deve şeysinin dizginlerini tutarak. Casanova'yı seviyor gibiydi. Ya da en azından saçını. Sürekli onu yemeye çalışıyordu.

"Yeryüzünün aşırı kalabalıklaşmasını önlemek için iblis lordları bir anlaşma yaptı," diye hatırlattı bana. "Her ırkımızdan aynı anda yalnızca belirli sayıda kişinin yeryüzünde bulunmasına izin veriliyor. Sırayla gitmek zorundayız."

"Ama sen hâlâ kendininkini kullanıyorsun. Üç ev sahibine izin yok mu?"

"Evet." Az önce kendisine bahsedilen deve salyası gibi sakalına tipik bir tepki veren Casanova'ya yan gözle baktı. "Ama kimsenin benden son konukçum için bir ölümsüz bulmamı beklediğini sanmıyorum. Yüzyıllar önce geri dönmek zorunda kalmalıydım."

"Ama teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemiyorsun."

"Şimdi öyleyim," dedi sessizce, aynı yöne giden benzer grupların oluşturduğu düzensiz sraya geri döndüğümüzde.

Aslında onlar için minnettardım, çünkü "yol" görebildiğim kadarıyla görünmezdi, sadece kavurucu güneş tarafından dev çatlak plakalar halinde pişirilmiş sonsuz kilometrelerce kırmızımsı kil. Sadece ara sıra çatlaklardan birinden çıkan kurumuş bir ağaç dalı monotonluğu bozuyordu, bir de dağınık

Hepsi de aşığı yukarı aynı yöne giden yolculardı. Annem, inkübilerin ana avlusunun çok uzakta olduğunu söylemeyi ihmal etmişti.

Buraya gelmek için geçtiğimiz geçit.

Tabii ki, bu normalde bir sorun olmazdı. Rian benim insanlar arasında geçiş yapabildiğim gibi iblis dünyasına girip çıkabiliyordu. Ama iblis lordları birbirlerine karşı paranoyaktı ve ana saraylarını çok sıkı korurlardı ve Rosier kendi sarayının güvenliğini sıkıdan çılgınlığa yükseltmişti. Yani yer değiştirmek yok. Diğer iblisler gibi o da eve gidebilmek için TSA'nın karabasan versiyonundan geçmek zorundaydı.

Neyse ki grubumuzda başka iblisler yoktu. Ve kapıdaki muhafızların endişelendiğı kadarıyla, bu temelde uçak içi yemek olarak sayıldığımız anlamına geliyordu. Tabii ki bu, grubumuzda başka bir iblis ve "uçamaz" listesinin başında bir iblis varken tam olarak nasıl dışarı çıkacağımız sorusunu akla *getiriyordu*.

Kahretsin, umarım annem haklıydı.

"Bütün bu insanlar kim?" Caleb yoldan geçenleri izleyerek sordu.

Beklediğim kadar ilginç değillerdi, en azından görebildiğim kadarıyla. Birçoğı, tepedeki parıltıya ve ince kumu her tarafa savuran aralıklı rüzgârlara karşı bizim kadar boğıktu.

mevcut delik. Ama belli belirsiz insana benziyorlardı, en azından çoğı, tozlu paçavralar içindeki bir grup yırtık pırtık, aç görünümlü tip.

Daha doğrusu bizim gibi yaya olanlar öyleydi. Ama arada bir, toynak sesleri ve minyatür bir toz bulutu, daha müreffeh görünümlü, ince, bol cüppeler giymiş kişilerin geçişini haber veriyordu. güneşin altında. Hem erkekler hem de kadınlar, muhtemelen soludukları gül rengi toz miktarını azaltmaya çalışmak için türbanlardan veya diğer baş örtülerinden sarkan peçelere sahip olduklarından, onları da pek göremedim.

Ama orada

Dış giysilerinin altından parlak renkli ipekler görünüyordu ve rahat görünümlü arabalara biniyorlardı.

Rian ilgisizce etrafına bakındı. "Hizmetkârlar ya da öyle olmak isteyenler. Tüccarlar -güvenilebilir birkaç kişi. Başka yerlere yaptıkları yolculuklardan sonra evlerine dönen bu dünyanın insanları . . ."

"Bu dünyanın insanları mı?" Caleb şaşkın görünüyordu.

"Pek çok cehennem var," dedi ona. "Bu sadece bu boyuttaki dünyalar için kullanılan bir terim. Kazallu bunlardan biri; dünya ise bir diğeri."

"Saçmalık. Biz cehennemde yaşamıyoruz!"

"Kendi adına konuş," dedi Casanova, ayakkabısındaki taş yüzünden topallayarak.

"*Bir* cehennem," dedi Rian, rahatsız olmadan. "Bunu bulduğumuzda, çağlar önce, üzerindeki insanlar . . . ilkel, sayıları azdı, hastalıktan, kıtlıktan ve savaştan ölüyorlardı. Kontrolü ele aldık ve onlara yardım ettik."

Caleb araya girerek, "Onlardan beslenmek demek istiyorsun," dedi.

"Bir dereceye kadar. Ama pek besleyici değiller. Geçimimizi sağlıyorlar, başka bir şey değil. İşte bu yüzden yeryüzünde geçirdiğimiz zaman çok değerli. Orada birkaç yıl içinde, burada yüzyıllar sürecektir bir güç biriktiriyoruz."

Caleb, sanki uzun zamandır şüphelenilen bir şeyi doğrulamış gibi, "Demek senin için sığırız," dedi.

Rian ona çapkın bir bakış fırlattı. "Kesinlikle değerli bir sığır."

"Kes şunu," dedi Casanova sinirli bir şekilde. "Sadece seninle dalga geçiyor," diye ekledi Caleb'a. Gözlerini kırıştırmama neden oldu.

Rian'a baktım ama menekşe tozlu göz kapakları inmişti, uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerini gölgeliyordu. Sonra tekrar Casanova'ya. Sonra da bir yırtıcının daha büyük bir yırtıcıyla karşılaştığında bunu nasıl fark etmediğini merak ettim.

Ama ben bir şey söylemedim, o da söylemedi, yüzünün alt kısmına bir peçe çekmekle meşguldü ve başka bir araç bizimkine yaklaşırken hafifçe arkasını döndü.

Bu farklıydı, iki tekerlekli sportif bir araçtı, neredeyse bir savaş arabası gibiydi ve öyle de sürülüyordu. Kime ait olduğunu sormama gerek yoktu; Rian'ın tepkisi yeterliydi. Karabasan ruhlu sürücü herkes gibi dış pelerin giyme zahmetine katlanmamıştı. Bunun yerine altın işlemeli, ince, kırmızı ipek bir cüppe giymişti ve bizi ezip geçerken ışıpta parlıyor, gürleyerek geçerken biz küçük varlıkları iki yana dağıtıyordu.

"Orospu çocuğu, neden bunlardan bir tane alamadık?" Casanova talep etti. Rian, "Onlar Danimarkalıları, yani bir karabasan barındıranlara mahsus," dedi.

onu. "Çok fazla dikkat çeker." "Peki benim lanet olası ayaklarım çekmeyecek mi?"

"Eğer size bu kadar pahalıya mal olacaksa, neden bize yardım ediyorsunuz?" Caleb gözlerini kısarak ona sordu.

"Bunu buraya gelmeden önce sorman gerekmez miydi?" Casanova talep etti.

"Şimdi soruyorum."

"John ile babası arasındaki çekişme aileyi parçalıyor," dedi Rian ona. "Diğer şeylerin yanı sıra, bu durum ustanın zayıf görünmesine neden oluyor. Bazıları

Eğer kendi oğlunu kontrol edemiyorsa, belki de aileyi kontrol eden kişi o olmamalıdır ve bu tehlikelidir, demeye başladılar."

"Bunu başka kim yapabilir ki?"

"Her sarayda olduğu gibi bizimkinde de hizipler, kıdemli iblisler ve onların takipçileri vardır ve bunlar avantaj elde etmek için sürekli birbirleriyle yarışır. Rosier'in kendisi genellikle bu tür çekişmelerin üzerindedir, ancak John onun zayıf noktasıdır ve bunu herkes bilir.

Ve gücü elinde tutan herkes gibi onun da düşmanları var."

"Düşünebiliyor musunuz," dedi Casanova zehirli bir sesle. "Ve böylesine hoş bir yaratık."

Rian daha sert bir sesle, "O, yerine geçecek olanlardan daha iyi," dedi.

"Bunun aileyi parçaladığını söylediğinizde, bu bazılarının Pritkin'in tarafını tuttuğu anlamına mı geliyor?" Umutla sordum. Çünkü daha fazla arkadaşla ihtiyacımız vardı.

Ama tabii ki değil.

"Hayır. Kimse onun beslenmeye olan isteksizliğini anlamıyor. Bu onun insanlığının ve yabancılığının bir kanıtı olarak görülür. Hiçbir karabasan bu kadar uzun süre dayanamaz." O

ürperdi. "Bu bizim doğamıza, olduğumuz her şeye aykırı." "O zaman herkes Rosier ile aynı fikirde gibi görünüyor," dedim ekşiyerek.

Ama o başını salladı. "Neredeyse hiç kimse anlamıyor. Çok az kişi onun yarı insan bir çocuk edinme takıntısını anladı ve daha da azı neden o çocuğun istediği gibi yaşamasına izin vermeyi reddettiğini kavrayabildi. Evet, John güçlerini bizim adımıza kullanırsa aile için bir değer olabilir. Ama eğer kullanmazsa "

"Ah evet. Dehşet," dedi Casanova acı acı. "Babası onun lüks içinde yaşamak, güzel kadınlarla çevrili olmak ve bir prens gibi davranılmak. Karşılığında yapması gereken tek şey ise muhtemelen muhteşem birkaç iblisle seks yapmak. Ama bunun yerine neyi seçiyor?"

"Kendi hayatını yaşamak için," dedim. "Rosier'in hırsları uğruna güç kazanmak için babası tarafından fuhuşa zorlanmamak için. Üzerinde kontrol sahibi olmadığı ve herhangi bir lanet olası-"

"Oh, lütfen. Hoşumuza gitse de gitmese de hepimiz bir başkasının hırslarının dişlileriyiz. Hayat böyle. Eğer akıllıysanız, sisteme karşı gelmek yerine, ondan alabileceğinizi alırsınız."

"Evet, eğer bencil bir piç kurusuysan-"

"Bunu deneme bile, küçük kız," diye tersledi Casanova. "*Ben bencil miyim?* Senin değerli büyücün ne olacak? Fark etmediysen söyleyeyim, *savaştayız.*"

"Burada olmasının nedeni de bu," dedim sabırsızlıkla. "O beni kurtardı-" "Evet, bir kişi. Peki ya geri kalanımız?"

"Peki ya sen? Pritkin'in ne yapması gerekiyordu-"

"Kafasını kışından çıkarırsa, o inatçı boynunu babasının önünde eğerse ve kıbarca rica ederse, belki de bize kayda değer müttefikler kazandırabileceğini anlaması gerekiyordu!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İblis lordları," dedi Casanova sert bir şekilde. "İblis *konseyi*. Ne kadar güce sahip oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Carlos. . ." Rian sessizce söyledi.

"Birinin bu savaşı senin için kazanmasını ve bunu hızlıca yapmasını mı istiyorsun?" Casanova onu görmezden gelerek sordu. "Yardım için başvurmak istediğin yer orası. Ama bunun yerine, biz ne yapıyoruz?" Bir elini uzattı. "Onları kızdırmak için elimizden geleni yapıyoruz!"

"Carlos-" dedi Rian, biraz daha ısrarla.

Ama Casanova'nın keyfi yerindeydi. "Gerçeklere bakalım, olur mu? Lanet olası büyücü, iblis olmak istemediğine karar verdi. Böylece dünyaya geliyor ve böyle bir şeyi elinin tersiyle itemeyeceğini unutuyor. Neysen olsun. Bunu inkar etmek sadece kendinizle oynadığınız bir kafa oyunudur. Ama onun kafa oyunu bir kızın ölümüyle sonuçlandı-"

"Bu hiç adil değil!" Ona ters ters bakarak söyledim.

"Tabii ki adil. Onu öldürmeyi planlamamış olabilir ama onu kuruttu, değil mi? Evet, Rian bana söyledi," dedi benim öfkeli ifadem karşısında. "Eğer onu geri almak için kendimi riske atacaksam, bunu bilmeyi hak ettim."

"Evet, ama Carlos-" dedi.

"Henüz bitirmedim. Yani şimdi, hakkında hiçbir şey öğrenme zahmetine katlanmadığı yetenekleri sayesinde ölü bir karısı var. Peki ne yapacak? Belki de babasının haklı olduğuna mı karar verecek? Tabii ki hayır. Deliriyor ve *onu öldürmeye çalışıyor-*"

"Rosier ne yapmayı planladığını biliyordu," dedim öfkeyle.

Söz konusu kız Pritkin'in karısıydı ve kendisi de düşük seviyeli bir iblisti. Ama onun aksine, iblis dünyasından nefret etmemişti. Sevmişti,

ona imreniyor, onun bir parçası olmayı her şeyden çok istiyordu. Ancak neredeyse var olmayan gücü nedeniyle bundan men edilmişti.

O da bu gücü Pritkin'inkinin bir kısmıyla artırmaya karar vermişti. İlk etapta onunla bu yüzden mi birlikte olmuştu yoksa gerçek bir sevgi de var mıydı bilmiyorum. Ama eğer sevgi varsa, bu onu düğün gecelerinde kendi yeteneklerini ve dolayısıyla iblis dünyasındaki statüsünü artırmayı umarak bir güç değişimi başlatmaktan alıkoymaya yetmemiştir.

Ne yazık ki korkunç bir şekilde geri tepmiş ve Pritkin bunu durduramamıştı. Daha önce hiç başka bir iblisle seks yapmamıştı ve Rosier'in kullandığı ritüeli bilmiyordu. Ve Rosier niyetini önceden bilmesine rağmen onu uyarmamıştı.

Bunu belirttiğimde Casanova, "Rosier'in ne bildiğini ya da bilmediğini bilmiyoruz," diye karşı çıktı. "Düğünden önce onu ziyarete gitti; kim bilir neden? Belki de ikisini barıştırmaya çalışıyordu. Belki de sadece ünlü kayınpederiyle tanışmak istemiştir.

Belki de milyonlarca başka şey. Biz bilmiyoruz, o da bilmiyordu!"

"Bence Pritkin babasını sizden biraz daha iyi tanıyor!"

"Pekala, diyelim ki sana bunu verdim. Diyelim ki Rosier aptal kızın ne planladığını önceden biliyordu ya da tahmin ediyordu. Bu onu bir şekilde yabancılaştığı oğluna - onların dünyası hakkında hiçbir şey bilmek istemediğini söyleyen, bir insan olarak yaşamak istediğine yemin eden oğluna - söylemek zorunda bırakır mı? şey?"

"Evet! Eğer tam bir piç olmasaydı-"

Casanova bana deli olabilirmişim gibi baktı. "*İblis Lordu mu?*"

"Yine de yapılması gereken boktan bir şeydi."

"Ve onu öldürmek için cehenneme adım atmak değil miydi? Bunun nasıl iyi bitmesi gerekiyordu? Peki *bu* nasıl?"

"Çünkü bu Rosier'le ilgili değil," dedim ona sabırsızlıkla. "Bu iblis konseyiyle ilgili. Pritkin'i suikast girişiminden dolayı babası tarafından köleliğe mahkum edenler onlar. Onlar, Pritkin'i tersine çevir."

"Peki sana neden yardım etsinler?" Casanova iğrenç bir şekilde sordu.

Sinirlerime hakim olmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Çünkü o bir pislikti, ama haklı bir pislikti. Eğer geliyorsa, bilmeyi hak ediyordu. Ve çünkü ona ihtiyacımız vardı.

Rian olmadan, Rosier'in güçleri bizi bulmadan Pritkin'i asla bulamazdık ve Casanova olmadan, bize yardım edemeden fark edilir ve kimliği belirlenirdi. Dünyada olması gerekiyordu, burada değil. Ve onu tanıyan birinin neden birdenbire

Birkaç yüz yıl boyunca kaçındıktan sonra eve dönmeye karar verdi. "Bunu kendin söyledin," diye hatırlattım ona. "Savaşta'yız. Konsey Tanrıların geri dönmesini hepimizden daha fazla istemiyor."

"Peki size tek bir adam vermek bunu engelleyecek mi?"

"Şimdiye kadar oldukça iyi bir iş çıkardı!"

Casanova alay etti. "Tam olarak bir tanrıya karşı oldukça iyi bir iş çıkardı, o da annenin büyüsünden kurtulmak için yapmak zorunda kaldığı şey sayesinde buraya geldiğinde zaten ciddi şekilde zayıflamıştı. O da seni küçümsedi çünkü" -beni aşağı yukarı işaret etti ve yüzünü buruşturdu- "kendine fazla güveniyordu ve bu onu öldürdü. Ama bundan sonrakilerin öyle olacağını sanmıyorum!"

"Bana istediğimi vermeleri için bir neden daha," dedim, beni ele geçirmesine izin vermeyerek. "Bu yeterince küçük bir istek; onlara hiçbir maliyeti yok; hiçbir şeyi riske atmalarını istemiyor. Ama ödülü büyük olabilir."

"O zaman neden buraya gelmeden önce onlara sormadınız?" diye sordu.

"Çünkü başka bir iblisin diyarına giremezler! Konseyin hiçbirisi başka bir lordun egemenliğini ihlal etme hakkına sahip değildir. Ve hiçbirisi bunu denemeyecek ve bir gün kendilerine karşı kullanılabilecek bir emsal oluşturma riskini almayacak. Ama eğer onu dışarı çıkarabilirsek-"

"Eğer kelimesi önemli."

"-o zaman Rosier'e bunun kamu yararı için olduğunu söyleyebilirler." Ya da ona ne söylemek istiyorlarsa; umurumda değildi. Ama annem iblisleri benden daha iyi tanıyordu ve eğer onu dışarı çıkarabilirsek bunu yapacaklarını düşünüyordu.

Ve yapacaktık. Bir şekilde. Ama şehrin içine parıldayan Ufuktaki loş, uzak ve soluk mavi varlık, fazladan bir matara getirmiş olmayı dilememe neden oldu. Çünkü ağızım aniden kurumuştu.

"Kendi aramızda kavga etmemeliyiz," dedi Rian, her zamanki ses tonundan biraz daha sert bir şekilde. Belki o da şehre baktığı içindir. "Bu iş plana uygun giderse, yeterince basit bir prosedür olmalı."

"Ne zaman oldu ki?" Casanova homurdandı. Evet.

Ben de bundan korkuyordum.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Rian'ın tahmin ettiği gibi, şehre akşam karanlığında ulaştık. Ve bir kez daha hissettim, şimdiye kadar bildiğim her şey ile deneyimlediğim her şey arasındaki büyük kopukluğu. Bu son zamanlarda çok sık oluyordu, ilk kez yer değiştirdiğim, elektrik, cam gökdelenler ve hukukun üstünlüğüyle dolu bir dünyadan, meşale ışığı ve taşlarla dolu bir dünyaya geçtiğim zamandan beri. kaleler ve bir adamın kaprisinin yönetimi.

Bu bir şoktu.

Buna alışmak biraz zaman almıştı.

Bu daha kötüydü.

Çöl aniden, belki de birkaç bin fit gibi görünen, neredeyse dik bir düşüşle pürüzlü bir uçurumda sona erdi. Hoşuma gitmeyecek kadar dar bir taş köprü'nün girişinin etrafına dağılmış bir yığın araç vardı. Uçurumun üzerinde ince bir parmak gibi uzanıyordu, yaya trafiğinden başka bir şey için çok dardı. Diğer tarafta ise üçgen bir arazi parçası, insan metropollerini oyuncak gibi gösterecek kadar eski ve büyük bir şehri barındırıyordu.

Küçük hayvanları ve el arabaları da dahil olmak üzere diğer herkesle birlikte sıraya girdik ve kötü bir rüzgar aç eller gibi kıyafetlerimizi yolup kulaklarımızda bir uyarı ulurken karşıya geçtik. Lanet olası köprü'nün yanlarının açık olması da işe yaramadı, destansı bir serbest düşüşle aramızda sadece çürük bir korkuluk vardı. İleride biri şişman bir çiftlik kuşunu tutamadı ve rüzgârın etkisiyle elinden uçup gitti, bir taş gibi düşmeden önce bir saniyeliğine boşluğun üzerinde çırpındı.

Düşüşünü izlemedim.

"Bir sorun mu var?" Rian bana Casanova'nın sesiyle sordu. Birkaç mil ötede onunla birleşmişti, bu da iletişim kurmayı zorlaştırıyordu, çünkü aynı bedende birbirlerinin üzerinden konuşma eğilimindeydiler. Ama bu gerekliydi.

Bir bedenin içindeyken, kendi insanları bile onu tanımakta güçlük çekiyordu. Dikkat ederlerse ne olduğunu söyleyebiliyorlardı ama kim olduğunu değil.

En azından, yapamayacaklarını umuyorduk.

"Bu ... tam olarak beklediğim şey değil," diye itiraf ettim, bir nehrin güneşin son ışıklarıyla altın renginde parladığı ve yüz­süz kırmızı kum üzerinde canlı bir yara açtığı yere bakıyordum. Üzerinde bazı küçük siyah lekeler vardı.

Sarsıntıyla onların tekne olduğunu fark ettim.

"Ne bekliyordun ki?" Sesi meraklıydı.

"Daha çok Göl­ge­ler Diya­rı gibi bir şey," dedim, konseyin toplandığı ve Rosier'in oturumda olduğu zamanlar için küçük, ikincil bir mahkemeye sahip olduğu iblis dünyasından bahsederken. Dünya gibi değildi, ama en azından güzel ve kompakttı, her şeyin ve herkesin elinin altında olduğu, ılık bir dünyada küçük bir ticaret şehriydi.

Köprünün diğer tarafında rastladığımız plazaya da sığabilirdi.

Tepesinde yükselen kale gibi, donuk kırmızıydı ve günün son solgun ışığı altında parlıyordu. Ayrıca büyüklüğüne rağmen tıklım tıklımdı ve gürültülüydü; insanlar sohbet ediyor, hayvanlar böğürüyor, eteklerdeki ve dizginlerdeki çanlar şingirdiyor ve devemiz bir el arabası dolusu ince kırmızı tozu üzerimize silkeliyordu.

Çoğu insan devasa, çivili kapıdan geçebilmek için sıraya girmeye başladı. Belki on kat yüksekliğindeki kapı, ana duvarlardan geçen tek giriş gibi görünüyordu. Ama görünü­şe göre bir molaya ihtiyacı olan birkaç yüz kişiyle birlikte kenara çekildik. Saçlarımızdan ve giysilerimizden kumları silkeledik, Plazanın iki yanındaki sığ fiskiyelerden biri için kuyruğa girdik.

Develerin ve insanların çoğu devasa havzadan su içiyordu ama Rian vampir çevikliğini kullanarak daha yukarıdan, ilk su fışkırmasının pas rengi kayayı ikiye böldüğü yerden bize su doldururken bekledik.

Caleb kulağıma, "Bu hiç iyi değil," diye gürledi.

Yılın en az konuşan ödülü de, diye düşündüm, etrafıma boş boş bakarken. Ama daha çok yukarı, yukarı, yukarı, duvarlar içindeki dokuz duvara. üzerimizde yükselen devasa kaleyi oluştuyordu. O kadar büyüktü ki

Son ışık da uzun gölgeler bırakarak her şeyi lekeli bir aşı boyasıyla yıkıyordu.

"Gül kırmızısı şehir zamanın yarısı kadar eski," diye mırıldandı Caleb. "Ne?"

"Sadece bir zamanlar dünyadaki bir şehir hakkında bir alıntı."

"Dünyada hiç böyle bir şey görmedim."

"Ve yapmayacaksın." Nedense o benim kadar etkilenmiş görünmüyordu. "İnsan toplumu böyle bir şey inşa edemeyecek kadar akışkan. Böyle bir şey çok daha önceki bir aşamada bir fatih tarafından yerle bir edilmiş ya da yeni teknoloji tarafından kullanılmaz hale getirilmiş olmalıdır. Varoluşun bir evresinde sıkışıp kalmış ve ilerlemesine izin verilmemiş bir halk tarafından inşa edilmesi binlerce yıl sürmüş olmalı."

"Belki de hayatlarına devam etmek istemiyorlar."

Caleb bana bir bakış attı. "Ve belki de efendileri buna izin vermeyecektir, çünkü bu onları yönetmeyi zorlaştıracaktır. Kontrol etmeleri daha da zorlaşır." Dudağı kıvrıldı. "John'un buradan neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama Rian geri dönmüş, taşan mataraları tozlu ellerimize tutuşturuyordu. Biraz su içtim, ağzımda evirdim çevirdim ve tükürdüm, dişlerimin arasındaki kumun çatlamasını durdurmaya çalıştım. İşe yaramadı.

"Pekala, *şimdi* anladın mı?" Casanova tısladı. Ne zaman konuştuğunu anlamak her zaman kolaydı; Rian'ın dikkatli, ölçülü sesi ve zarif hareketleri yerini daha vahşi jestlere ve daha sert tonlara bırakmıştı.

En azından benimle konuşurken öyleydi.

Kalabalıktan uzaklaşıp uçurumun yakınındaki küçük, yığma bir taş kenarına yaklaşıp cevap vermedim. Sadece bel yüksekliğindeydi ve rüzgâr bambaşkaydı, bu yüzden deve şeyinin sağ tarafında durdum. Ama işe yaramadı; her an ikimiz de uçacakmışız gibi hissediyordum.

Çömeldim ve bu biraz daha iyiydi, çünkü artık düşüşü göremiyordum.

"Şimdi neyi anladım mı?" diye sordum.

"Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyor musun?" Casanova önümde çömelerek talepte bulundu. "Kimse bizi görmeden buradan gitmeliyiz. bizi tanır!"

"Tanıdı mı?" Elimle etrafı işaret ettim. "Sadece bu lanet platformda iki, üç bin kişi olmalı."

"Evet, şansımız yaver giderse bu bize yaklaşık beş dakika kazandırır!"

Caleb gözlerini kapıdan ayırmadan, "Sorun tanımak değil," dedi. "İçeri giren herkesi, hatta çoğu kişiyi kontrol etmiyorlar. Sorun dışarı çıkmak."

"Dışarı çıkamayacağız. Muhtemelen içeri bile giremeyeceğiz!" Casanova, Rian ağzını bir matarayla kapatmadan önce böyle dedi.

"Nasıl girdiysek öyle çıkacağız," dedim, onları olduğu kadar kendimi de rahatlatmaya çalışarak. "Annem, muhafızların onayı olsun ya da olmasın, dünyalar arasındaki kapıları açabilmem gerektiğini söyledi. Bu onun en büyük hediyesiydi."

"Öyle mi olmalı?" Casanova tıslayarak matarayı itti. "Sen yapmadın *test* edelim mi?"

"Bunu nasıl test edebilirim, Kazanova?" Ben de tıslayarak karşılık verdim. "İblisler avlularına zorla giren insanlara pek iyi gözle bakmazlar!"

"Rosier'in varisini çalmaya çalıştığımızda ve sonra da oradan çıkamadığımızda-"

Kantin geri döndü.

"Annem yapabileceğimi söyledi," diye tekrarladım, o kalın kafasını aşmayı umacak kadar yavaşça. "'Yapmalıydım' benim cümlemdi ve ...kötü seçilmişti. Özür dilerim."

Bir özrün onu sakinleştireceğini umdum ama tabii ki olmadı.

"Özür diliyorsan beni buradan çıkar!" diye bağırdı, matarayı itti ve üzerime su püskürttü.

"Onu burada bırakmayacağım!"

"O bir iblis lordu! Kendi başının çaresine bakabilir! Eğer çıkmak istiyorsa, bir yolunu bulacaktır-"

"Altı ay oldu Carlos," dedi Rian, cümlenin ortasında oktav ve yüz ifadesi değiştirmesine neden olarak. Bu ona garip geldi, şizofrenik tik, ama umurumda değildi. Söylediklerini özümsemeye çalışmakla meşguldüm.

"Altı ay mı?"

"Burada zaman farklı geçiyor," diye hatırlattı bana. "İşte bu yüzden gücün işe yaramıyor. Artık sizin zaman akışınızda değiliz."

"Ama *altı*-"

"Sizinle gelmeyi kabul etmemin bir nedeni de bu. Lord Rosier bunun için uzun zamandır bekliyordu. Elinden gelse oğlunu bir kez daha kaybetmek istemez."

"Bu yüzden mi bu kadar çok muhafız var?" Caleb talep etti.

"Hayır." Rian etrafına bakındı ve bir an için onun iri, badem biçimli gözlerinin Casanova'nın kilerin arkasına kaydığını gördüğümü sandım. "Hiç bu kadarını bir arada görmemiştim. Tek iyiye işaret bu."

"İyi mi?" Casanova kendi kendine sordu. "Bu nasıl-"

İndigo cüppeli birkaç muhafız yakındaki bir gruptan ayrılıp bize doğru geldiğinde aniden durdu. Turistlere nazaran daha siliktiler, sadece keskin kara gözleri ve kemerli kara kaşları sarıkları ve cübbelerinin boyunlarına sıkıştırdıkları peçeleri arasından görünüyordu. Bu da yanlarındaki sert ve kavisli kılıçları tamamen gizlemiyordu.

Onlar yaklaşırken ben de bir şey söylemedim. Ya da hareket etmedim. Hatta nefes bile almadım. Kendime doğal davranmam gerektiğini söylemeye çalıştım ama pek işe yaramıyordu. Ve sadece ben değildim. Birdenbire küçük grubumuzdaki tek hareket rüzgârın cübbelerimizi savurması ve Casanova'nın saçlarını çiğneyen deve şeysi oldu.

Ta ki muhafızlar geçene ve uçurumun kayalık kenarında oynayan birkaç çocuğu yakalayana kadar. Çılgın bir anne gelip onları aldı, daha adamlardan biri onu azarlamaya başlamadan önce bile hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Kum yuttum, başımı eğdim ve onlar tekrar gidene kadar sıcak boynuma biraz su döktüm.

Rian boğazını temizleyerek, "Bu iyi," dedi. "Çünkü bu efendinin endişelendiğini gösteriyor. Normal muhafız sayısının en az üç katı, belki de daha fazlası görev başında. Kendisinin savunmasız olduğunu düşünmeseydi böyle bir durum söz konusu olmazdı."

"Bunu yapabileceğimizi düşünüyor," dedim, bunu tercüme ederek.

"Bunu deneyecek kadar aptal olacağımızı düşünüyor," diye düzeltti Casanova. "Muhafızlar başarılı olamayacağımızdan emin olmak için var!"

Tepesinde kocaman, eski moda bir kapı olan kapıya baktım, sivri dişleri bir tür siyah metalden dökülmüştü. Uçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Işığın son ışınları sanki kana batırılmış gibiydi. Caleb'a baktım, o da onlara bakıyordu.

Casanova'nın aksine, onun ve benim bir çıkış yolumuz yoktu. Rosier, Pritkin'e bana bir daha suikast girişiminde bulunmayacağına dair söz vermişti. Ben saldıran taraf olduğumda bunun nasıl işlediğini bilmiyordum. Ama geçerli olsa bile, bu bir dizi seçeneği açıkta bırakıyordu - hiçbirini hoşuma gitmeyecekti. Caleb'a gelince. . .

"Eğer geri dönmek istersen, bunu anlayışla karşılarım," dedim ona sessizce.

Dudaklarını hafifçe büzdü ve bana bir bakış attı. Neredeyse sırtıtmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu ama Caleb sırtıtmazdı. Bu savaş büyüculüğü kurallarına aykırı gibi görünüyordu. Ve bu şartlar altında çılgınca olurdu.

"Geri mi dönüyorsun?"

"Hayır." Bu iş daha sonra kolaylaşacak gibi değildi.

Ayağa kalktı ve gerindi, cübbesinin ince kumaşının altında gergin kasları dalgalanıyordu. "Sanırım sen gittiğinde ben de gideceğim."

"Tanrı beni beyinsiz kahramanlıklardan korusun!" Casanova tersledi.

"Tanrı'ya inandığınızı sanmıyordum."

"Şeytan'a inanıyorum," dedi deve şeyini saçlarından uzaklaştırarak.

"İnanmalıyım. Onun lanet kapısının eşiğinde duruyorum!"

- - -

Şeytan'ın kapı eşiği etkileyiciyse, avlusu nefes kesiciydi.

Kapıdan geçip bir tünel uçurumuna girdik, arkamızdan gelen soluk ışık tavanda kırmızı bir su gibi akıyordu, yolumuzu gerçekten aydınlatmak için günün çok geç bir saatiydi ama tepemizde aralıklarla parıldayan fenerlerin yanması için çok erkendi. Parmak uçlarımı en yakın duvarın pürüzlü, kayalık yüzeyinde gezdirerek yönümü bulmaya çalıştım; bu yüzey hâlâ günün sıcaklığını koruyordu ve taşın kalınlığına bakılırsa muhtemelen saatlerce de koruyacaktı. Ve hissettim

İlk baştaki huşunun bir kısmı geri geldi.

Birbirine çok yakın duran çok sayıda beden yüzünden oldukça kötü olan havaya, sürekli itişip kakışan kalabalığa ve ciddi şekilde ağrıyan baldır kaslarıma rağmen yine de hissettim - yüzyılların ağırlığı fazladan bir atmosfer gibi üzerime çöküyordu.

Caleb haklıydı; burası eskiydi. Bizim piramitlerimizden daha eski, dünyadaki her şeyden daha eski. Belki de bu dünyanın kendisi kadar eskiydi, çünkü koyu kırmızı taşın üzerinde keski izleri vardı ama görebildiğim kadarıyla harç çizgileri yoktu. Sanki inşa edilmek yerine oyulmuş gibiydi. Sanki bir dev bir dağı tepeden tırnağa yontmuş, çılgın planına uyan parçaları bırakıp gerisini taşımış gibiydi.

Etkileyici olmalıydı ve belki de bir turist olsaydım öyle olurdu. Bu haliyle daha korkutucuydu. İçimdeki düğümü hissettim

Birkaç dakika sonra diğer tarafa tökezlemeden önce bile mide biraz daha sıkı çekildi.

Çarşıya çok benzeyen bir yere.

Dükkânlar bir tekerleğin parmaklıkları gibi her yöne giden sokakları kaplıyordu. Baharattan canlı hayvana, parlak metal eşyalardan tüllü giysilere, çömlekten sebzeye, balıktan deri ürünlere, yünden taze pişmiş ekmeğe kadar her şey satılıyordu. Tüccarlar, dükkânlarının üzerindeki tenteleri açmaya, sokaklara yıldız gibi dizilmiş fenerleri yakmaya ya da ızgaralara taze et koymaya çalışırken bile biz yeni gelenlere teklifler sunuyor, tozla kaplı damak tadımızı kışkırtmak için ağız sulandırıcı kokular yayıyorlardı. Gürültülü, gürültülü, kalabalık ve garip bir şekilde neşeliydi ama Caleb büyülenmiş gibi görünmüyordu.

"Kıçımın hizmetkârları," diye mırıldandı.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı, çünkü çoğu Kapının etrafında arkadaşlarının ve ailelerinin çıkmasını bekleyen insanlar, yoldakilerin bir karışımı gibiydi. Bir istisna dışında. İç karartıcı bir kısmının arkasında kölelere benzeyen insanlar vardı; zayıf erkekler ve kadınlar ve bazı durumlarda çocuklar, çıplak ayakları ve basit tunikleriyle Kollar paketlere, kutulara ya da hayvanların dizginlerine uzanıyor.

Kölelerin çoğu yerli gibi görünmüyordu. Bazıları insana bile benzemiyordu. Rian kolumu yakaladığında benekli mavi tenli ve fazladan birkaç kolu varmış gibi görünen birine muhtemelen kabaca bakıyordum.

Çünkü evet.

Muhafızlar burada da çok kalabalıktı.

Yiyecek tezgâhlarının yanında uzanarak ya da kapının yanındaki kalabalığın arasına serpiştirilmiş olarak biraz daha az belirgindiler. Ama onlardan çok vardı, etrafı tarıyorlardı.

Her yerde polislerin ve güvenlik güçlerinin gözetiminde yeni gelenler. Ve pek bir şey kaçırmış gibi görünmüyorlardı.

Ama Caleb sayesinde bizi özlediler.

Bir elini salladı ve biraz ilerimizdeki deve sırasının sonuncusunu sarsacak bir şey gönderdi. Ürkek bir meleme sesi çıkardı ve bir sonraki sıradakine çarptı ve ardından, az önce geçtikleri karanlık tünelden dolayı zaten gergin olan tüm grup böğürüyor, tepiniyor ve her yöne dağılıyordu. Çılgına dönen sürücü ve oğlu peşlerinden koşup bağırarak yardım istediler ve tüccarlardan bazılarından gönülsüzce yardım aldılar.

savunmasız meyve ve sebze yığınları.

Gardiyanlardan bir şey alamadılar.

Ama bir an için herkes kuyruk yerine gösteriyi izliyordu ve biz de geçip gittik.

"Bu taraftan, çabuk," dedi Rian, bizi kapının etrafındaki kalabalıktan çıkarıp daha anonim bir kalabalığın içine sokarak.

Ya da en azından öyle demiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey duyamıyordum. İnsanların konuşma sesleri, araba tekerleklerinin gıcırtısı ve Hayvanların melemeleri, tüccarların küfürleri ve her sokaktaki her meyhaneden yükselen müzik seslerine bir de yüksek duvarlardan yükselen ve gecenin gelişini müjdeleyen korna sesleri eklenmişti.

Onu kaybetmemek için Rian'ın kolunu tuttum ve incelikten vazgeçtim. Tüm bunlar olurken beni kimse duyamazdı zaten. "Onu nerede tutuyorlar?" diye bağırdım, ama o sadece önümüzde uzanan caddeye başını salladı. Ve ne dediğini anlayamadığım bir şey söyledi, çünkü vampir kulağım yok.

Ama belki de buna ihtiyacım yoktu.

Kokulu, gürültülü, hareketli sokakların çok yukarısında, balkon ve teraslardan ve birkaç zarif kuleden oluşan uzun, alçak, zarif bir bina vardı. Yeşillikler, bu manzarada neredeyse şok edici bir şekilde, orada burada taşların arasına serpiştirilmişti. Birkaç yerde fıskiye benzeyen şeyler son ışığı yakalıyordu. Burası da yerel taştan oyulmuş gibi görünse de, farklı bir tabakadan gelmiş olmalıydı. Çünkü etrafındaki koyu katmanlara karşı parıldayan soluk, bal rengi bir altındı, sanki altın tozuyla kaplanmış gibiydi.

Saray diye bağırان bir şey varsa, o da buydu.

Caleb kulağıma, "En yüksek duvarın arkasında değil," dedi. Sanki o da aynı sonuca varmış gibiydi.

"Yani en azından bu iyi bir şey."

"Duruma göre değişir."

Ona bakmak için döndüm. "Neyin üzerine?"

"Üstteki üç katta ne olduğuna dair."

Yerel güneş battığından beri karanlıktılar, taştan bir çıkıntının altındaki kayalıklara yerleşmişlerdi, sadece birkaç başıboş ışık orada burada uğursuzca parlıyordu. Işıltılı gözlerin üzerinde ağır bir kaş gibi. Kendimi hissetmeye başladım.

Nedenini bilmesem de yine gerildim.

Sonra Caleb beni arkamdan itince bir nedenim oldu.

Tökezledim ve yere düştüm, bileğimi burktum ve bu sırada ellerimin derisi yüzüldü. Ama aldırmadım. Çünkü bir an sonra, hızlı hareket eden bir savaş arabasının içindeki biri, az önce durduğum alan da dahil olmak üzere, yeryüzünü yırtıp geçti. Olduğum yerde kalsaydım, talihsiz bir göçmenin dünyevi eşyaları gibi tekerleklerinin altında ezilecektim.

Sürücü hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Kapının oluşturduğu göbekten dışarıya doğru yayılan eğri büğrü sokaklardan birine dönerken, arabasını mümkün olan en fazla hasarı vermeye niyetli görünen çılgın bir rotada ileri geri savururken parlak yeşil ipek cübbesinin çırpınısını yerden izledim. Ta ki bir dükkânın önüne çarpıp içeri girene kadar, deve yaratıkları şaha kalkarak ve şaha kalkarak kalabalığın gürültüsünü bile kesecek kadar gürültü çıkarıyordu.

Şoför gülererek atladı ve daracık kıyafetli bir kızla birlikte caddenin karşısındaki bir meyhaneye girerek gözden kayboldu.

Deve dolu dükkânı olan tüccarı işleri kendi başına halletmesi için bıraktı.

Ve ben de öfkeli bir savaş büyücüsü tarafından yerden kaldırıldım.

"Teşekkürler," dedim ona. "Görmedim-" Durdum, çünkü Caleb şu anda derisi yüzülmüş dizlerim için pek de endişeli görünmüyordu. Caleb, Pritkin'in ilk tanıştığımızda birkaç kez baktığı gibi bakıyordu.

Beni öldürmeye çalışmadan hemen önce.

"Ne?" dedim. Etrafta başka bir at arabası ararken "Ne?" dedim. Ama cadde temizdi - en azından manyak araçlardan arınmıştı. Göçmenin ailesi de dahil olmak üzere, eşyalarından geriye kalanları toplamak için koşuşturan insanlar şeride geri dönüyordu. Buralarda her şey normale dönmeye başlamıştı.

Ama Caleb öyle düşünmüş gibi görünmüyordu. "Bir şey fark ettin mi?" diye tısladı.

"Sen ne-" Durdum çünkü durmuştum. Bir şey fark ettim. Eklenen bir şey değil, eksik olan bir şey.

Ya da birini.

"Nerede," diye sordu Caleb sıkılmış dişlerinin arasından, "o lanet olası vampir?"

On Altıncı Bölüm

Kalabalığı taradım ama tozlu Obi-Wan cübbesi giymiş, neredeyse eziliyordum diye çılgık atan geveze bir vampirden eser yoktu. Ya da muhtemelen buralardaki çılgın sürücülere alışkın bir varlığın kontrolü altındaki sakin, dingin bir vampirden. Kapıdan geçen insan selinin azalması ve dükkanların etrafındaki hayatın normale dönmesi dışında kimse yoktu.

Anlamamıştım. Sadece bir saniyeliğine dikkatimiz dağılmıştı. Bu kadar hızlı nereye gitmiş olabilirdi? Ve neden bizi muhtemelen resimlerimizi dart tahtalarına bantlamış muhafızlarla dolu yabancı bir şehirde bırakıp gitmişti?

Ağzım kurudu, ben de yutkundum. "Ona Pritkin'in nerede tutulduğunu sordum. Belki de öğrenmek için gitmiştir."

Caleb bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Belki de bizi ispiyonlayarak efendisinin gözünde bonus puan kazanmak için gitmiştir!"

Başımı salladım. "Bu çok saçma. Pritkin'in peşinden gitmemi istemiyorsa tek yapması gereken Vegas'ta kalmaktı. Onsuz asla bu kadar ileri gidemezdim. Kapıyı açabilirdim ama muhafızları geçemezdim. Bunun için bir karabasana ihtiyacım vardı-"

"Ve senin de bir tane almanı sağladı!"

"Evet, madem bizi ele vermeyi planlıyordu, neden bize yardım etti?"

"Belki de inandırıcı bir tehdit olduğumuzu kanıtlarsak daha fazlasını elde edeceğini düşündü," dedi Caleb, öfkelenerek. "Hâlâ Vegas'tayken değerli efendisine ne planladığımızı söylemek ona bir ya da iki puan kazandırabilir. Ama bizi gerçekten onun şehrindeyken, hedefimizden bir milden daha az uzaktayken durdurursa, ondan çok daha cömert olmasını bekleyebilir!"

"Eğer içeri girmemize yardım ettiyse, hayır!"

"Kendisi gitmezse içeri girmenin başka bir yolunu bulacağımızdan ve ne olduğunu bilmediği için onu uyaramayacağından korktuğunu söyleyebilir."

Buna bir itiraz bulmaya çalıştım, çok uğraştım. Çünkü eğer Rian bizi ispiyonlamaya karar verdiyse, hapı yutmuştuk demektir. Ve bu özellikle bir an sonra, yuvarlanan, metalik bir ses takırdadığında doğrudu çarşının karşısında, kapı yönünden geliyor.

Bu taraftaki kapı hâlâ açıktı ve hâlâ öksürerek dışarı çıkıyordu. yeni gelenlerin partileri. Ama diğer tarafta durumun böyle olmayabileceğine dair içimde kötü bir his vardı. Gece için hoş geldin paspasını seriyorlarmış gibi görünüyordu - biz içerideyken.

"Zamanlamasını mükemmel yapmış, tamam mı?" diye hırladı Caleb, elimi tutup beni ara sokaklardan birine doğru sürükleyerek.

"Caleb, dinle," dedim arkasından koşarak. "Daha önce Pritkin'e birden fazla kez yardım etti. Ona yardım etmek için kendini tehlikeye bile attı. İnanmak için hiçbir neden yok-"

"Her türlü sebep var! Onu kendin de duydun. Dönmek için muhtemelen birkaç yüz yıl gecikti. Belki de Rosier onun küçük kaçamaklarından ve asi oğluna yardım etmesinden bıkmıştır ve ona yer açması gerektiğini söylemiştir. başka biri. Belki de bunun canı cehenneme, bizim de canımız cehenneme demiştir!"

Ve lanet olsun, bu kulağa korkunç derecede mantıklı geliyordu.

"O zaman Casanova neden onca zamanı bizimle tartışarak geçirdi?" diye sordum. "Bizi geri döndürmeye çalışıyordu!"

"Belki de bir şeyden şüphelenmediğimizden emin olmak için ona bu işi örtbas etmesini söylemiştir. Ya da belki gerçekten bilmiyordu. O bir vampir ve her zaman bir numarayı kollarlar. Mircea da onun efendisi. Mircea seni tehlikeye attığını öğrendiğinde nasıl bir tepki alacağını düşünüyorsun?" Birden bana döndü. "Onun bir şey söylemesini engelleyebilir mi? En azından onu yavaşlatabilir mi?"

"Eğer onun vücudunun içinde kalırsa, belki. Bilmiyorum. Ama kalmak zorunda değil. İsteddiği gibi gelip gidebilir ve onun bu konuda herhangi bir kontrolü olduğunu sanmıyorum." En azından benim gördüğüm kadarıyla.

Caleb, Pritkin'in en sevdiği küfürlerden birini kullandı. Ve sonra birkaç tane daha kullandı. "Lanet olası iblisler. Onlara güvenemezsin, hiçbirine. *Biliyordum.*

daha iyi-"

Bunun tam olarak PC olmadığını belirtme zahmetine girmedim, çünkü o anda buna katılıyor gibiydim. "Kahrolası iblisler" o günün deyimini gibi gelmişti.

Özellikle de onlardan birkaçını ezmek üzereyken.

"Nereye gidiyoruz?" Eğilip kaçarak ve birine çarpıp kafamızın üzerinde yanıp sönen bir okla karşılaşmaktan kaçınmaya çalışarak sordum.

"Uzakta. Kalabalığın içinde onu kaybettiğimizi düşünerek olduğumuz yerde kalmamızı bekleyecektir. Muhtemelen biz etrafta dolaşıp kebab falan yerken muhafızlara bizi nerede bulacaklarını söyleyebileceğini düşünmüştür."

"Peki, planımız ne?" "Saklanacak bir yer bulmak!"

"Saklanmak mı?" Kolundan tuttum ve onu balkonun gölgesine çektim. Birisi rulo yapmayı unutmuştu. Saklanmak için pek uygun bir yer değildi ama en azından sokaktan uzaktı. "Sabaha kadar onlardan kaçma ihtimalimiz nedir biliyor musun?" diye sordum. "Ya da kaçarsak geçide geri dönme ihtimalimiz?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu. "Çünkü ben iyiyim, gerçekten iyiyim ama buradan savaşıarak çıkamayız!"

"Tek başına değil. Ama burada burayı en az Rian kadar iyi bilen başka biri daha var."

Caleb öğrenmiş bir ses çıkardı. "Casanova onun yaratığı. Ayrıca o güzel yüzünü mahvetmekten de çok korkuyor. Hainlik etmese bile, bir şey yapacağına güvenemeyiz-"

"Casanova değil!" Dedim, çünkü bu düşünceye hemen hemen katılıyordum. "*Pritkin.*"

Caleb bana sonunda terazinin kefesini kaldırmışım gibi baktı, sanki zihninde eksantrik ile düpedüz deli arasında gidip geliyordum ve sonunda okun nereyi gösterdiğine karar vermişti. "Peki," dedi ağır ağır, "ona nasıl ulaşmamızı bekliyorsun? İhtimaller daha önce yeterince kötüydü; şimdi her an tüm şehir peşimizde olabilir!"

"Ama şehir, eğer anladıysak saklanmamızı ya da anlamadıysak çarşıda dolaşmamızı bekleyecektir. Peşlerinden gitmemizi beklemeyeceklerdir. Pritkin."

"Evet, evet, bu muhtemelen doğru. *Ve bunun bir nedeni var,*" diye tısladı Caleb. Ve sonra aniden bornozunun kapüşonunu yukarı çekti.

"Ne-"

"Arkanıza bakmayın ama az önce bir grup muhafız daha çarşıya girdi."

Rian'a olan inancım buraya kadarmış. Allah kahretsin! Eğer bir boynu olsaydı, onu sıkardım, diye düşündüm, kolunun altındaki boşluktan

peçeleri çekip çıkaran, cüppeleri parçalara ayıran ve genel olarak hiçbir insanın hiçbir hakkı yokmuş gibi davranan bir grup gardiyan...

Düşüncelerim tıpkı yakın zamanda başka bir şeyin yaptığı gibi durdu. Hâlâ yıkık bir dükkânın önünden dışarı fırlayan başka bir şey. Çünkü buralarda ya var ya da yoktunuz ve görünüşe göre var olanlar canları ne isterse onu yapabiliyorlardı.

Ve kimse bunu sorgulamadı.

"Hadi," dedim Caleb'a. "Bir fikrim var."

- - -

On dakika sonra Caleb'a, "Güzel bir deve için bundan daha fazlasını alabileceğimizi düşünürdün," diye homurdandım.

"XP-38 çıktığından beri pek rağbet görmüyorlar." "Ne?"

"Kültürel referansları anlamıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Onları anlıyorum. Sadece sende garip olanlar var." "O *Star Wars*'tandı. Garip değildi."

"*Star Wars*'u izledim ve içinde bu yoktu."

"İlk filmde, çölde oldukları zaman mı?" diye sordu. "Luke'un speeder'ını satmak zorunda kaldıkları zaman mı?"

"Oh. Eskileri kastediyorsun."

"Eskiler mi? *Eskiler* mi? Tek iyi olanı mı kastediyorsun-" Yüz ifademi gördü. "Boş ver. Neden daha fazla paraya ihtiyacımız var?"

"Böylece ben de seninki gibi bir kıyafet alabilirim," dedim, uzun, kaftan benzeri giysisinin zengin yeşil yünlü kumaşına imrenerek bakarak. Sıcak tutuyordu. Çekiciydi. Kıçını örtüyordu.

"Üzerindekinin nesi var?" "Fahişe gibi görüldüğüm gerçeği dışında mı?"

Giydiğim dar pembe külotun arkasını çekiştirdim ama işe yaramadı. Hâlâ en az iki beden küçüktü ve popomu yukarı kaldırıyordu. Ama seçtiğimiz tüccarda paramızın yetebileceği en yakın şey onlardı. Ve karşılaştırmalı alışveriş yapacak zamanımız olmamıştı.

Tabii ki, güzel, her yeri saran bir bornoz giymiş olmanızın bir önemi yoktu. Caleb'inki gibi. Seksi köle kız kıyafetleri söz konusu olduğunda biraz daha sorunluydu, özellikle de kışımı açıkta bırakan tek şey

külot, bir  ift Şeffaf, yırtmaçlı harem pantolonu ve s tyenim kadar örtmeyen bir  st t . Ama nedense beni asıl rahatsız eden pantolundu.

Caleb, "At kuyru ı olmadan *Jeannie'nin* Rüyası'na benziyorsun," diyerek hiç de yardımcı olmadı.

"Sanki ucuz bir *Aladdin*'den kopyalamışlar gibi görünüyor," diye tersledim. "Diğer her Şeyle birlikte."

Caleb, yanından geçmekte olduğumuz binalara biraz özlemle bakarak, "Kopya olsaydı, tam tersi olurdu," dedi. Buradaki insanların ah abı olmayabilirdi, ama ellerinde olanı sonuna kadar kullanmışlar, lentoları, sütunları, merdivenleri, hatta pencerelerinin üzerindeki özenli ızgaraları bile aynı kırmızı ta tan oymuşlardı.

Caleb biraz keşif yapmak istermiş gibi görünüyordu. Őekerci d kk nındaki meşhur çocuğa benziyordu ama parası yoktu. Birden onun için kötü hissettim.

Ama etrafta takılmanın çok sağlıklı olacağını d   nm yordum.

"Ne?" diye sordum. diye sordum.

" nk bi buradan dünyaya geldi, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Ve burası ilk gelen yer. Yani incubi'nin bu kültürün parçalarını dünyaya getirdiğini söyleyebilirim, tersi değil."

"Evet, ama neden *bu* parçalar?" Hâlâ k  ımdan bir tane çıkarmaya çalışarak sordum.

Caleb sadece bana baktı. "Gerçekten mi? Kuluçka neden böyle bir kıyafeti teşvik etsin ki?"

  imi çektim. "Sadece ... bir kez, anlıyor musun? Sadece bir kez, k  ım d  arıda kalmadan, vurulmadan ya da başka bir Şekilde sorun olmadan bir göreve çıkmak istiyorum."

"  yle bak," dedi, beni  almak üzere olduğumuz yarı harap arabanın arkasına götürürken. "Belki muhafızlar ona bakmakla meşgul olacakları için bize dikkat etmezler."

"Evet. Belki de." Ya da belki Rosier'in i ini gerçekten ama gerçekten kolaylaştırmak  zereydik. Ama en azından dükkân sahibi bizi durdurmaya  alışm yordu, Caleb'in kıyafeti çizgili ve diğer adamınki düz olsa da, teni farklı bir renk olsa da, ben sarı ın olsam ve Şoför esmer biriyle gitmiş olsa da.

Tabii ki, o bir karabasandı, bu yüzden sonuncusunun açıklanabileceğini düşündüm.

Ama kimse diğer şeyleri de sormuyordu. Kimse doğrudan bize bakmıyordu bile, sanki görkemli varlığımız onlara fazla geliyormuş gibi. Aslında Caleb, bunca zamandır dükkan sahibinin mallarını otlamaktan memnun olan ve gitmek için acele etmeyen develerle kavga ederken bir hamala biraz fazla yaklaştı. Ve adam Caleb'in cüppesinin eteğine sürtünmektense el arabasını devirerek paketleri etrafa saçtı.

Kahretsin, buraya geleli bir saat bile olmamıştı ama şimdiden buradan nefret etmeye başlamıştım. Umarım kalıcı bir sakın olmam.

Caleb dizginleri toplayarak, "Pekâlâ, o zaman," dedi. Sonra orada öylece durdu.

"Tamam o zaman," diye kabul ettim.

"Tamam. Doğru," dedi tekrar, dudaklarını büzerek, biz hiçbir yere gitmemeye devam ederken.

"Bir sorun mu var?" Birkaç saniye sonra sordum.

Bana bir bakış attı. "Bu şeylerden birini nasıl kullanacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Ona baktım. "Savaş arabası sürmeyi biliyor muyum Caleb? Bana bunu mu soruyorsun?"

İç çekti. "Evet. Ben de öyle."

Dizginlerle biraz daha oynadı, ta ki deve şeylerinden biri dönüp ona alaycı bir bakış atana kadar. Caleb ona ters ters baktı. "Biliyor musun, savaş büyücülüğü eğitiminde bunu anlatmıyorlar!"

"Sersemletme büyülerini kapsıyorlar mı?" "Evet, neden?"

"Çünkü sanırım sahibi arabasını geri istiyor."

Ve bunu Caleb'a vermek zorundaydım. Yakın zamanda Ben-Hur'a rakip olamayabilirdi ama reflekslerinde hiçbir sorun yoktu. Dönüp elini uzattı ve az önce bardan fırlayan öfkeli iblis uçtu gitti. Kelimenin tam anlamıyla - büyü adamın ayaklarını yerden kesti ve onu en az beş metre geriye savurdu, meyhanenin açık ön tarafına çarptı ve sandalyeleri, masaları ve müşterileri her yere saçtı.

Ve normalde, bu kadar olurdu. Normal bir yerde olmadığımız gerçeği dışında. Onun yerine ne oldu?

sinirlenmiş karabasan bilinçsiz ev sahibinin içinden çıktı ve bize doğru geldi, aynı anda dükkanları arayan bir düzine kadar muhafız büyük ikramiyeyi vurduklarını fark ettiler.

Bu kısım normal, diye düşündüm ve dizginleri tuttum. Ve Caleb daha küçük bir büyücüde panik gibi görünebilecek bir şekilde büyü üstüne büyü yapmaya başladı. Ama savaş büyücüleri panik yapmazdı. Ya da panikledilerse bile

Etraftaki herkes onlarla birlikteydi.

Ve daha önce uysal olan insanları öfkeli bir kalabalığa dönüştürmek için yakın bir ölüm tehdidi gibisi yoktur. Sokağın yarısını ateşe veren birkaç ateş büyü, tepedeki tüm fenerlerin renkli bir yağmurda patlamasına neden olan birkaç darbe türü, arabalara ve mal yığınlarına ve lokantaların dışındaki masalara birkaç çekiç benzeri perküsyon darbesi ve aniden muhafızların bizden daha fazla endişelenmesi gerekiyordu. Sokağın bizim tarafındaki herkes, birkaç yüz kişi birdenbire bizim tarafımızda olmak istediklerine karar verince ayaklar altında ezilmek gibi.

başka bir yerde.

Onun Assholeness'i hariç herkes, yani gelmeye devam eden kişi.

Ama sorun değildi, çünkü yangın sonunda bizim yapamadığımızı yapmış ve develerin hareket etmesini sağlamıştı. Sadece hareket etmiyorlardı, kör bir panik içinde ve sahiplerinin başkalarının şahsı veya malı için gösterdiğinden daha fazla endişe duymadan *hareket* ediyorlardı. En azından onları insanlardan uzaklaştırmaya çalıştım ama her yere koşuşturan o kadar çok kişi varken ve bir yandan da can havliyle tutunmaya çalışırken bu biraz zordu. Caleb ise cephaneliğinde bir karabasan üzerinde neyin işe yaradığını bulmaya çalışmakla meşgul olduğu için bana yardım edemedi.

Çok değil, öyle görünüyordu ve iblis hala geliyordu ve sokağın durumu onu rahatsız etmiyor gibiydi, çünkü şimdi peşimizden koştuktan çok uçuyordu ve onu yakaladığında olacıklardan hoşlanacağımızı sanmıyordum.

Bir kapıdan hızla geçerken Caleb'a "Çantam," diye seslendim, karabasan hemen peşimizdeydi ve kısa tünelin loş ışığında daha da parlıyordu.

"Ne çantası?"

"Şu!"

Kalçamla ona çarptım ve cübbemde kaybettiğim ceplerin yerine aldığım küçük püsküllü işe yaramaz parça sallandı. Cehennem kadar rüküştü ama bir şeyler almalıydım çünkü tamamen hazırlıksız gelecek kadar deli değildim.

Ve Pritkin'e küçük, gümüş iblis savaş silahını geri vermediğim için.

"Bu ne işe yarıyor?" Caleb onu çıkararak bağırdı.

"Ateş et ve öğren!"

Sanırım kabul etti, çünkü bir saniye sonra mükemmel bir atış yaptı. karabasan'ın ışıltılı bulut formasyonu. Ve bundan bir saniye sonra, bir an için havada asılı duran ve çok daha az ışıltılı görünen bir grup küçük buluta ayrıldı. Sonra tekrar bir araya geldi, hem daha sönük hem de daha küçüktüler ama yine de hızlı hareket ediyorlardı.

Diğer yönde.

"Kahretsin!" Caleb parlak gözlerle ona baktı. "Bunlardan bir tane de ben almalıyım!"

"Alıntı yapmayı bırak ve bana yardım et!" Ben de bağırdım, çünkü develer çıldırmıştı ve sokaklar düze yakın bile değildi ve inkübiler bizi bir dakika içinde öldürmek zorunda kalmayacaktı, çünkü başımızın üzerinde alabora olacaktık. "Dizginleri al!"

"Dizginleri istemiyorum!"

"Kahretsin, neden olmasın? Daha kötü olamazsın-" "İşte bu yüzden olmaz!"

Ne demek istediğini merak etmeme gerek kalmadı. Sözcükler ağzından çıktığı anda kırmızı ve cızırtılı bir şey yanımıza düştü ve develerin geri geri gitmesine ve sonra caddenin diğer tarafına geçmesine neden oldu. Tüm yol boyunca. Birdenbire, eğilmez taştan kıvılcımlar fırlatıyor, sepetlerden ve kıvrılmış tentelerden eğilmek zorunda kalıyor ve yarın kesinlikle çizik, göçük ve paramparça çöp kutusunda olacak bir tabak çanak yığınının arasından geçiyorduk.

Tabii ki biz de öyle olabiliriz.

Çünkü lanet olası yaratıkları caddenin ortası gibi bir yere çekmeye çalışırken, başlarının kesilmesini önlerken ve neyse ki korkunç derecede kötü araba kullanmaya alışkın görünen insanları kaçırmaya çalışırken, güvenlik güçlerinin her taraftan bize yaklaştığını gördüm.

Ama ilerideki kapının dışında değil, sanırım muhafızlar henüz notu almamıştı. Ya da belki de eski eğitim çok zor öldü. Lordlarının ve efendilerinin istedikleri her şeyi yapmalarına izin vermeye o kadar alışmışlardı ki

Peşimizde bir düzine bağırان muhafız olmasına rağmen, biz hızla geçip giderken yüzlerinde şaşkın bakışlarla öylece durdular.

"Bu kaç kapı?" Caleb, bizim tarafımızdaki kapı siperinin yanından geçerek geçmez yıkılmasına neden olan bir büyü fırlatarak sordu.

"İki!"

"Kahretsin. Dış duvar da üç eder ve o lanet sarayın üstünde de üç tane var."

"Geriye üç kişi kalıyor."

"Hayır, iki. Saray altıncı katta, onun ötesinde değil. Altıncı kapıdan geçmemize gerek yok."

Evet, ama dördüncü ve beşinciye ihtiyacımız vardı ve onları alabileceğimizi sanmıyordum. Çünkü çanlar aniden duvarların üstünden uyarı sesleri çıkarmaya başlamıştı, muhafızlar yaklaşıyordu ve sokaklardaki labirent, her iki tarafta da ara sokakların yanından geçip durduğumuz anlamına geliyordu ve bunların her geçen gün daha fazlasından kırmızı enerji şimşekleri çıkıyordu. Bu hızla gidersek, bir tane daha bulabileceğimizden şüpheliydim.

Tabii ki yanılıyor olabilirim.

Birkaç muhafız bir sonraki kapının önüne çıktı, kollarını uyarı için uzatmışlardı, ezilmekten endişe etmeyecek kadar uzaktaydılar. Ama tek bir büyüyle sokaktan uçurulamayacak kadar da uzakta değillerdi. İndirmeye zahmet etmedikleri kapıdan geçtik, çünkü kibarca istendiğinde elbette duracaktık.

Tabii ki öyleydik.

Görgü kurallarımız üzerinde çalışmamız gerek, diye düşündüm ve kıkırdadım. Ve deliriyor muyum diye merak ettim.

"Bir tane daha," dedi Caleb, bana tuhaf tuhaf bakarak.

"Evet, belki," diye nefes aldım, çünkü birdenbire artık sarayı bile göremiyordum.

Kıvrılmış sarı saçlarımın arasından etrafa bakıyor, tam olarak nerede yanlış bir dönüş yaptığımı anlamaya çalışıyordum, çünkü dönüş yaptığımı hiç hatırlamıyordum. Ama buradaki sokaklar çarşıdakinden bile daha kötüydü, bir haydutun rüyası gibi birbiriyle kesişen geçitlerden oluşan karmakarışık bir karmaşa ve düzlükten başka her şey vardı. Ve saray, onu gördüğümde, hiç de yaklaşıyor gibi görünmüyordu. Bir serap gibi, binaların arasından ya da ara sokakların sonunda parıldıyor, biz insanları dağıtıp şimşeklerden kaçarken ve her şeyi ezip geçerken alaycı bir şekilde parlıyordu-

Sonra da doğruca muhafızların arasına daldı.

Son kapının önünde küçük bir meydanda toplanmışlardı ve içlerinden ikisi bu kapıyı indirmeye çalışıyor gibiydi. Ancak bu iç kapılar uzun zamandır kapatılmamış ve iyi onarılmamış gibi görünüyordu, çünkü sorun yaşıyor gibiydiler. Ama belli ki daha fazla ilerlememizi istemiyorlardı. Kırmızı bir şimşek fırtınası havayı yırtarak üzerimize geldi ve Caleb kalkanını savururken develerimizin burnunun hemen ötesinde kör edici bir hale oluşturdu.

Bu bizi kızarmaktan korudu, ama onlardan çok fazla vardı ve bu kalkan bu tür bir darbe altında uzun süre dayanmazdı ve sonunda geçidi hareket ettirmiş gibi görünüyorlardı ve-

Ve siktir et.

"*Delirdin mi sen?*" Caleb, yarı deli develeri zapt etmeye çalışmayı bırakıp dizginlerle kışlarına küçük bir şaplak attığımda "*Delirdin mi?*" dedi.

Cevap vermedim, çünkü iyi bir cevabım yoktu ve çünkü az önce önümüze *atlamıştık*, caddedeki bir çukura çarptık ve yelken açtık, bu sırada birkaç muhafızı yere düşürdük ve muhtemelen bir üçüncüsünü ezdik.

Her iki tekerleğin de yerden ayrıldığından oldukça emin olduğum için nasıl olduğunu göremedim. Sonra tekrar yere çakıldık, son kapıdan geçerken yanağımı ısırma nereden olacak kadar sert bir şekilde ikiye bölündük.

Develerin burunları neredeyse vücutlarının önündeydi ve ben ve Caleb arabanın üstünden bizimkilerin zar zor görüldüğü yere kadar eğildik.

Ve hala dışarıdaki ana kapıdakilerin minyatür versiyonları olan o hınzır sivri uçların, biz geçerken buklelerimi fırçaladığını hissediyordum.

Umurumda değildi. Kan yuttum, kıcımın üstüne düşmemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şey umurumda değildi. Artık direksiyonu çevirmeye bile çalışmıyordum; zaten bu hızda neredeyse imkansızdı ve ayrıca develer nereye gittiklerini biliyor gibiydiler. Sadece tutundum, küçük bacak desteği

Arabanın yan tarafı kalçama batıyor, ellerim ön tarafta sıkıca kenetlenmiş, Caleb küfrediyor, develer çığlık atıyor ve çanlar şingirdiyor-

Ve saray aniden önümüzde, uzun bir tepenin üzerinde yeniden belirdi.

Önünde başka bir kapı daha vardı, her şeyden çok süs gibi görünen dayanıksız bir şey ve mavi cüppelilerden çok daha güzel görünen süslü altın kemerli beyaz cüppeli birkaç adam

arkamızdaki şeytanlar. Ama yüz ifadelerine bakılırsa, onlar da çoğunlukla bakmak için oradaydılar.

Sanırım çok fazla insan Rosier'in sarayına saldırmayı denemedi. Ya da denedilerse bile, onları durduracak adamlar bunlar değildi.

Muhafızlar arkamızda tek ve uzun bir sıra halinde birleşirken, bize, kontrolden çıkmış develere, kaçışan insanlara ve üzerimize yağın ateşli büyölere inanamayarak baktılar. Sonra biz kapıdan içeri dalarken iki yana sıçradılar, değerli ahşap parçaları uçtu ve birkaç Saksılar kırılıyor ve tepede sallanan bir fener paramparça oluyor.

Ve sonra içerideydik.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Durmadık. Geniş ön merdivenlerden aşağı inen daha güzel, daha güzel muhafızlar vardı ve Caleb'in kalkanı az önce hayaletten vazgeçmişti. Ve aldığı darbelere bakılırsa, yakın zamanda geri dönmeyecekti.

Biz de develer ve diğerleriyle birlikte onların ortasından geçerek merdivenlerden yukarı çıktık ve parlak renkler, karmaşık desenler ve muhteşem bir bulanıklığın içine daldık.

fayans işi. Beyaz ve altın rengi giysiler içindeki görevliler, uzun bir havuz ve fiskiyelerin bulunduğu bir avluyu çevrelemiş, bir grup güzel insana hizmet ediyorlardı. Yemek yemeyi bırakıp biz partiyi basanlara şaşkınlıkla bakıyorlardı, hatta bir kadın güzel ağzından kanape düşüyor.

Sonra Caleb beni elimden tuttu ve darmadağın olmuş aracımızın yanından geçip bir başka muhteşem merdivenden yukarı çıktık, çünkü biz Nereye gittiğimizi biliyorduk ama mavi cüppeli muhafızlar çok geride olamazdı.

"Ne taraftan?" Caleb bir sonraki kata fırladığımızda sordu ve az kalsın daracık kıyafetli ve süslü tepsili bir adam tarafından dövülüyorduk.

Bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum; alt kattaki hizmetçilere benziyordu, çürük büzgülü pantolon ve altın kuşakla. Caleb tepsiyi elinden aldığı anda, gözleri kocaman açılmış, titreyerek öylece durdu. Ta ki Caleb onu merdivenlere doğru itene ve koşmaya başlayıp bilmediğim bir dilde ama evrensel bir tonda "oh, Kahretsın!"

"Nerede?" Caleb tekrar söyledi, neredeyse pazularımı eziyordu. "Bilmiyorum!"

"Ne demek istiyorsun-" "Rian bunun içindi!" "Kahretsın!"

Ve evet. Ama sonra alt kattan gelen gürültü aniden yükseldi ve bunu tartışacak vaktimiz kalmamıştı. "Koş," diye önerdim.

Önerge onaylandı ve kabul edildi, böylece koridordan aşağıya ve yukarıya Biraz daha merdiven, bu sefer dar arka merdivenler. Görünüşe göre sadece hizmetliler tarafından kullanılıyorlardı, ki bu da gayet iyiydi - manevra yapacak yerimiz olmadan onlara yakalanmadığımız sürece. Ama yakalanmadık, çünkü peşimizdeki adamlar arkadan geliyordu ve yukarı çıkarken gördüğümüz birkaç kişi bizi engellemek için hiçbir çaba sarf etmedi.

Nereye gittiğimizi bilseydik bu harika olurdu. "Muhafızları arayın!" Caleb küçük bir sahanlığın önünden geçerken bana geniş bir koridor. "Kapısında biraz olacak!"

Ama ne o katta, ne bir sonrakinde, ne de ondan sonrakinde hiçbir kapıda nöbetçi yoktu. Paniğimi bastırmaya çalıştım ama işe yaramıyordu. Burası çarşıdan o kadar da büyük görünmüyordu ama yakından bakınca bambaşka bir hikâyeydi. Her yeri aramak saatler sürerdi, eğer Rian Pritkin'in burada olduğu konusunda doğruyu söylüyorsa bile, ki şu anda buna hiç ihtimal vermiyordum-

Koridorun sonundaki birine bakmak için bir ayağını bir sonraki kata atarak aniden durmuş olan Caleb'e çarptım. Adam mavi giysili olmasına rağmen bir gardiyan değildi. Bir hizmetçi de değildi, ama sanki biri akşam yemeğini beğenmemiş gibi bir odadan geri geri çıkmıştı.

Ya da yüzü, diye düşündüm, Casanova duvara çarpıp zıpladıktan sonra ayağa kalkarken çok tanıdık bir yumrukla karşılaştı.

"Pritkin!" Caleb ve ben birlikte bağırarak ve az önce Casanova'nın peşinden kapıdan çıkan öfkeli sarışın başını kaldırıp baktı, sonra da yumruğu hâlâ sıkılı bir şekilde iki kez baktı. Sonra diğer yumruğunu sıktı ve kaşlarını çatarak yüzüne yayıldı ve oraya yerleşti. Bana baktı ve *kızgın* görünüyordu.

Ama hayır, bu her şeyi kapsamıyordu.

O nemli, yanan yamaçta uyandığımda, uğruna çok çalıştığı, çok acı çektiği bağımsızlığından benim hayatım karşılığında vazgeçtiğini gördüğümde hissettiklerime benziyordu. Ondaki bunu istememiş olmama ve asla istemeyecek olmama rağmen benim geleceğimi kurtarmak için kendi geleceğini yok ettiğini fark ettiğimde. Aynı iktidarsız, her şeyi tüketen,

O gece benim yüzümde olan çaresiz öfke onun yüzünde de vardı ve ben bundan aniden, acımasızca memnun oldum.

Sonra Casanova'yı duvardan çekip içeri sürükledi ve biz de peşlerinden koşup kapıyı çarptık. Bu aptalcaydı, çünkü Sanki herkes nereye gittiğimizi bilmiyordu ve çürük bir tahta parçasının onları uzun süre oyalayacağını sanmıyordum. Ama kapıyı çarpmak iyi hissettirdi, o kadar iyi hissettirdi ki neredeyse kapıyı açıp tekrar yapacaktım.

Pritkin'e ters ters bakmakla yetindim, o da bana ters ters baktı ve bunu söylemesi için ona meydan okudum. Benim için yaptığı *şeyin aynısını* yaptığım için beni azarlamasına cesaret ettim. *Bir şey* söylemesi için cesaretlendirdim.

"Düğümümü kırdın!" Casanova çığlık attı.

"Onu buraya sen getirdin!" Pritkin gözleri yüzümden hiç ayrılmadan acımasızca konuştu.

"İsteyerek değil, seni çekilmez-"

"Rian nerede?" Sözünü kesip Pritkin'e bakarak talep ettim. Farklı görünüyordu. Saçları normal bir insanınki gibi şekillendirilebilecek kadar uzundu. Tıraşlıydı ve cildi yumuşak görünüyordu, alt kattaki insanlar gibi hafif bir parıltısı vardı. Omuzlarının genişliğini vurgulayan ve gözlerini ortaya çıkaran koyu yeşil, dökümlü, çöl şeyhi kaftanı gibi bir şey giymişti.

Berbat görünüyordu.

Pritkin'in güzellik rejiminden anladığı sabun ve deodoranttı; daha önce ondan kolonya kokusu bile almamıştım. Ama şimdi kokusunu alıyordum, vahşi, baştan çıkarıcı ve yanlıs bir şey. Pritkin *ter* gibi kokuyordu. Yanmış barut gibi kokuyordu. İğrenç iksir malzemeleri, çok sert kahve ve tatlı düşkünlüğüme kötü örnek olmak istemediği için gizlice yediği o küçük meyan kökü şekerleri gibi kokuyordu.

Ama şimdi değil.

Şimdi burası gibi kokuyordu.

Şimdi *hiçbir şey* gibi kokmuyordu.

"Sence nerede?" Casanova acı acı konuştu. "Bana buraya John'u aramaya geldiğimizi söyledi ama gelir gelmez Rosier'i sormaya başladı. Nedenini öğrenmek istediğimde beni bıraktı ve kendi başına onu aramaya gitti. Ve aptalca, onu uyarmaya çalıştım-"

"Sen olduğunu biliyordum," dedi Pritkin bana, sessizce öfkelenerek. "O tek kelime etmeden önce. Çanları duyar duymaz *anladım*-"

Ona tokat attım. Sertçe. Birdenbire ortaya çıktı, öyle ki kafasını geriye atıp sol yanağındaki avuç izimin üzerinden bana bakana kadar bunu yapacağımı fark etmemiştim bile.

"Sonra konuşuruz," dedi Casanova ve bir yerlere sıvıştı. "Nasıl hissediyorsun?" Sordum, sesim kısık ve titriyordu. Ve konuşmuyordum. tokat hakkında.

"Sen-" Pritkin sözünü kesti ve sanki başlarsa nerede duracağını bilemeyeceğinden korkuyormuş gibi dudaklarını sıktı. Benim için sorun değildi. Benim adrenalin pompalanıyordu, nabzım çarpıyordu ve fırlatabileceği her şey - *herhangi bir lanet şey-*

Bunun dışında, diye düşündüm, sert bir göğse doğru sürüklenirken.

"Seni *orospu çocuğu-*" diye başladım ama sesim boğazıma takılan bir şey yüzünden kesildi. Duygu değildi. Bunun için fazla karanlıktı. Nefret olabileceğini düşündüm.

Evet, işte buydu. Ondan *nefret* ediyordum.

"Beni duydu mu?" Caleb odanın öbür ucundan havladı.

"Ne?" Tersledim. Ve sonunda kafamı kaldırdım. Ve göz kırptım. Çünkü burası bir hapisane hücresi değildi.

Vegas'taki sıkışık, iksir dolu, dağınık, iyi bir günde bile hiperaktif bir çocukla Rambo'nun karışımı gibi görünen odanın yerine burası ... güzeldi. Zarifti. Mükemmeldi.

Etrafa dağılmış kanepeler, yastıklar ve kilimler ve yedi ya da sekiz kişi için yeterince büyük bir yatak ile çok büyüktü. Ve belki de bulunduğumuz yer göz önüne alındığında bunun için tasarlanmıştı. Her iki uçta daha da fazla alana açılan kemerli kapılar vardı, ama asıl önemli olan, oda kadar geniş olan ve tüm uzunluğu boyunca uzanan balkondur.

Delinmiş bronz fenerler, geometrik halelerle çevrili ipek zincirler üzerinde usulca sallanıyordu. Bir esinti, uzun beyaz perdeleri odanın içine doğru baygın baygın dalgalandırdı, öyle ki perdelerin arasından yıldızlar görülebiliyordu. Onların

Kenarları yerdeki, baldan en soluk altına kadar mümkün olan her tonda elmas şeklindeki taşları okşuyordu. Onlara baktım, Pritkin'in Dante'nin pejmürde dağınıklığı yerine bir sarayda yaşadığı, eski, çizik deri yerine ince, işlemeli kıyafetler giydiği, yabancı olduğu kadar güzel bir mekânda yaşadığı, ona kaybettiği dünyayı hatırlatacak hiçbir şey, ne bir kitap, ne bir şişe, ne bir resim, *hiçbir şey* olmadığı fikrini kafamda oturtmaya çalıştım.

Sanki hiç önemi yokmuş gibi. Sanki özlememiş gibi-

"Cassie!" Caleb bu kez daha ısrarla söyledi. "Şuna bir bak."

Uçurumun kenarı boyunca ve genişleyen şehrin üzerinde oldukça iyi bir manzara sunan balkona koştum. Ama parıldayan ışıklar dikkatimi yukarıdan gelenler kadar çekmedi. Demek yukarıda olan buydu, diye düşündüm, bir grup karanlık figürün sarayın üzerindeki binalardan ve kaya parçalarından aşağı doğru koşuşunu izlerken. Sokakları kullanmıyorlardı; sanki kendi otoyollarını yapıyorlarmış gibi bir çatıdan diğerine atlıyorlardı.

Ve her biri doğrudan bize doğru geliyordu.

"Görünüşe göre birileri seçkin birlikleri çağırmış," dedi Caleb acımasızca. "Ne yapacaksak şimdi yapacağız."

"Onu çalışma odasına götürün," dedi Pritkin, arkamızdan gelerek. "İçeride barikat kurun. Muhafızları çağırمام ama babamı çağırabilirim."

"Saklanmıyoruz; gidiyoruz," dedim açıkça. "Ben güvenli geçiş için pazarlık yapana kadar olmaz-"

"Baban senin için güvenli geçiş izni vermeyecek!"

"Bunun konuyla ilgisi yok-"

"Saçmalık."

"-bu çılgınlığa başlamadan önce gayet iyi bildiğin gibi! Kahretsin, Cassie! Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum-"

"Onunla tanıştın mı?" Casanova kanlı burnunu balkona dayayarak sordu.

Ve kendimi kaybettim. Pritkin'in altın işlemeli kaftanının önünü tuttum - ne zamandan beri *kaftan* giyiyordu ki? - ve onu kendime doğru çektim. "Bunu bir kez söyleyeceğim. Sen benim hizmetkârımsın. Ölene kadar bana hizmet edeceğine yemin ettin. Seni bu yükümlülükten asla azat etmedim. Ve eğer peşinden gelmek istersem, lanet olasıca peşinden gelirim!"

Gözlerinin ardında bir şey değişti, tehlikeli bir şey. "Ve ben de çenemi kapatıp bundan hoşlanacağım."

"Şu anda hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil. Ama sensiz gitmeyeceğim, o yüzden sen de gidebilirsin."

Kapı patlayarak açıldı ve Caleb ile Pritkin ellerini uzattı. Ve her kimse tekrar dışarı çıktı. Kapı usulca kapandı.

Pritkin bana bir saniye daha ters ters baktıktan sonra bakışlarını Caleb'a çevirdi. "Halılar," diye hırladı ve bir an için Caleb'ın kafası karışmış gibi göründü

benim olduğum gibi. Ve

sonra- "Ah, *lanet*
olsun!"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Pritkin tersledi ve yatak odasının hemen içinde hoş bir sohbet alanını demirleyen büyük bir altın tabloyu kaptı.

Caleb göğsüne doğru baktı, ama sonra nerede olduğunu hatırladı. ve pes etti. Ve balkonun zemininden kırmızı bir tane kaptı. Ve bu sırada, az önce üst kattan aşağıya atlamış olan muhafızlardan birini korkuluklardan aşağıya ve gecenin içine yuvarladı.

Caleb, arkadaşı iblisin ardından pahalı bir halıya benzeyen şeyi fırlatırken Pritkin'in kolunu tuttu. "Burada büyüm zayıf," diye uyardı.

"Çarşıdaki o şey zayıf mıydı?" İnanamayarak sordum.

Caleb bana baktı. "Serbest bıraktığım güç miktarıyla, tüm lanet pazarın alevler içinde kalması gerekirdi. Zaten buraya zar zor gelebildik. Ve bilmiyorum-"

"Bu kadarı yeterli olmalı," dedi Pritkin acımasızca.

"Elbette. Bunu yarı iblis söylüyor."

"Bunu yaşamama asla izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Bundan sonra mı?" Caleb gözlerini devirdi. Ve sonra Casanova'yı yakaladı. "Bunu alıyor muyuz?"

"Evet!" Casanova hararetle söyledi. "Rosier ne yaptığınızı öğrendiğinde burada olmak istemiyorum!"

"Ne yapıyoruz?"

"Bunların hiçbiri benim suçum değil!"

"Oh, burada olacaksın," dedi Pritkin acımasızca. Ama sonra onu da balkondan aşağı attı.

Çıldırarak üzereydim, çünkü bu bir vampir için bile çok uzun bir yoldu. Ama buna fırsatım olmadı. Çünkü sırada ben vardım.

Kıçım balkonun iki metre kadar altında, sert ama yumuşak bir şeyin üzerinde zıplamaya başlamadan önce çılgınlık atacak zamanım bile olmadı. Pritkin yanıma inmeden önce ne olduğunu görecektim zamanım olmadı. Gözlerimi yaşartan bir rüzgârla havalanmadan önce de.

Ya da belki de yüzümün hemen önünde havada parlayan ve bir şeyi ateşe veren büyü buydu.

Arkamı döndüm, çünkü bu yukarıdan gelmişti. Ve Pritkin'in üst katındaki korkuluklardan sarkan bir grup muhafızın ateş ettiğini gördüm.

Bize saf yıldırım topları gibi görünüyordu. Onlar da öyle yanıyordu, diye düşündüm, yanmış yün kokusu geliyordu.

Ve yanan şeyin, üzerinde oturduğumuz şey olduğunu fark ettik.

Büyük ve altın bir şey ve-

Ve Pritkin bir bıçak çekip güzel bir halının yanan parçasını kestiğinde bir köşeyi kaçırdım. Hayır, halı değil, diye düşündüm boş boş, birdenbire çok dayanıksız hissettiren kenarları kavrayarak. Şimdi bu bir uçan-

Hedef, bizi her an kızartabilecek hafif bir hareketle şehrin üzerinde süzülüyordu. Gözlerimi boşluğa dikip Casanova'ya baktım; o da iki eliyle halının kenarına tutunmuş, kıcını havaya kaldırmış bir şekilde yan tarafa bakıyordu. Ve yüzünde öyle bir ifade vardı ki bir şekilde kızgınlık ve dehşeti birleştirmeyi başardı.

Casanova ile aynı fikirde olmaya başladığınızda işlerin kötü gittiğini anlarsınız. "Hâlâ bize ateş ediyorlar!" Etrafta sürünen Pritkin'e söyledim, Halıya bir şeyler mırıldanıyordu.

"Ve bu seni şaşırttı mı?"

"Evet! Burada olduğunu bilmek zorundalar!"

"Belli ki."

"Ama seni öldürebilirler!"

"Amaç da bu zaten."

"Burada senin ölmeni isteyen insanlar olduğunu mu söylüyorsun?" Başını salladı ama bilgi vermedi. Tabii ki yok. "Kahretsin, Pritkin! Anlamıyorum-"

"Hayır, bilmiyorsun!" dedi bana vahşice dönerek. "İşte bu yüzden gelmemeliydin!"

"İşte bu yüzden gitmemeliydin!" "Başka seçeneğim yoktu!"

"Ben de öyle!"

"Bir oda bulun!" Aramızdaki boşlukta başka bir büyü parlarken Casanova çılgılık attı. "Ve şu lanet şeyleri yüksek vitesle takın yoksa hepimiz *öleceğiz*!"

Pritkin ona, "Büyüleri katmanlara ayırmak en iyi koşullarda bile kolay değildir," dedi. "Ki bunlar öyle değil!"

"Ne katmanı? Sadece şu şeyi hareket ettir!"

"Levitasyon büyü-sü-bir," dedi Caleb, parmağını yüzünün önünde tutarak. "Lanet halıyı sert ve düz tutmak-iki." Başka bir parmak. "Ve

Şimdi de bir itme büyüğü istiyorsunuz, ki bu da üçtür ve olmayacak."

Casanova ondan Pritkin'e ve tekrar ona baktı. "Yani *bizi* balkondan attınız ve *aşağı indirmek için bir planınız yok* muydu?"

"Birisi bir keresinde şöyle demişti: Eğer yanan bir binadaysanız, pencereden atlarsınız. Diğer her şeyi yere inerken anlarsın."

"Beni endişelendiren yer!"

Ve onu suçlamadım. Böyle bir düşüş usta bir vampiri öldürebilecek birkaç şeyden biriydi. Ama daha aşağıya inemezdik. Kırmızı şimşek toplarının bir menzili varmış gibi görünüyordu ve biz onların ulaşamayacağı kadar yükseğe sürüklenmiştik.

Ayrıca biraz ilerlemeye başlamıştık, ancak saçlarımı karıştıracak kadar hızlıydı, gerçi bu bir gelişme olabilirdi - eğer muhafızlar başka büyülere geçmemiş olsalardı. Bunlar farklı görünüyordu, uzun kuyrukları ve daha geniş bir dağılımları vardı; sanırım bu mesafeden nişan almak daha zor olduğu için. Ancak sonuç, havai fişeklere benzeyen kırmızı, pembe, sarı ve turuncu renklerle dolu bir gökyüzü oldu ve bu gerçekten çok güzel olurdu.

Eğer onların ortasında uçuyor olmasaydık.

Caleb'in mırıldandığı bir şey onları söndürmeden önce cüppesinde küçük delikler açan sarı kıvılcımlar saçarak başka bir büyüğü yakıp geçerken Casanova çılgılık attı. Ben daha çok patlamalardan kaynaklanan şok dalgaları için endişeleniyordum, bu dalgalar bizi açık denizdeki bir tekne gibi her yöne sallıyordu.

Tam bu düşünceyi aklımdan geçirmiştik ki, diğerlerinden daha ağır bir dalga bize çarptı ve iki elim ve bir ayağımla tutduğum halıyı en az yüzde otuz oranında devirdi. Kenara doğru kaydım ve bir an için koyu mavi gölgeler, turuncu fener ışıkları, patlayan büyüler ve bize bakan insanlarla dolu sokaklarla dolu bir şehre baktım. Ama çılgılık atmadım.

Çünkü en azından benim göremediğim bir şey vardı.

"Neden incubi peşimizden gelmiyor?" Pritkin beni yakaladığında ve halı tekrar yerine oturduğunda nefes nefese kaldım. "Ne kadar yüksekte olursak olalım bize ulaşabilirler!"

"Evet, birkaç dakika önce bir tane vurmamız dışında," diye hatırlattı Caleb, geçen bir şimşegin ışığı yüzünü altın rengine boyarken.

"Neyle?" Pritkin talep etti.

Caleb ona verdiğim küçük gümüş silahı havaya kaldırdı. İşte o zaman Pritkin küfretmeye başladı.

"Biz kimseyi öldürmedik," dedim. "Bu onların bize yapmaya çalıştığından daha fazla!"

"Lordlar arasında beni ölü görmekten memnun olacak pek çok kişi var," dedi Pritkin ve uzanıp silahını geri aldı. "Ama bana -ya da korumam altındakilere- tam da babamın önünde saldırmayacaklar. Tabii siz ikiniz onlara ateş ederek mükemmel bir sebep vermezseniz!"

Caleb çekingen bir tavırla, "Sadece bir taneydi," dedi. "Sen de en az onun kadar kötüsün!"

"Neden ölmeni istiyorlar?" diye sordum. "Sen Rosier'nin varisisin-" "Ve bu nedenle onlarla iktidar arasında duruyorsun. Herkesi bir adım öteye ittim.

döndüğüm gün tahttan daha da uzaklaştım."

"Ama seni babanın önünde öldüremezlerse-"

"Yapamazlar. En azından açıkça değil, gerçi buradaki muhafızların yarısı şu ya da bu fraksiyonun maaşlı elemanı. Ama asıl grup onlar değil-"

"Augghhh!" Bu Casanova'ydı, kan lekeli yüzü kırmızı bir büyüyle aydınlanmış ve ona gerçekten cehennem gibi bir görünüm vermişti. Şu anda yardıma ihtiyacı olduğundan değil. "Burada akli başında olan tek kişi ben miyim? *Bunun bir savaş olmadığını* anlayan tek kişi ben miyim? *sohbet için zamanın var mı?* Ne yaptığınız ya da nasıl yaptığınız umurumda değil ama uçan halıların *uçması* gerekir!"

"Filmlerde belki," dedi Caleb. "Ama fark etmediysen söyleyeyim, *bu* bir film değil. *Bu*" -şimdi çok altımızda kalan ışıltılı şehri işaret etti- "CGI değil ve eğer çeneni kapatıp düşünmemize izin vermezsen bu halıdan itilip kakılacaksın!"

Ama bu pek iyi gitmiyor gibi görünüyordu.

Ve bu, bir şey etrafımızdaki havayı gök gürültüsü gibi gümbürdetmeden önceydi. Ama burası çok fazla gök gürültüsü olan bir yer gibi görünmüyordu. Ve gök gürültüsünün Pritkin'in yüzünde böyle bir ifade yaratacağını düşünmemiştim.

"O da ne?" Casanova sesi gergin bir şekilde sordu. Sanki şu anda daha fazla kötü habere tahammülü yokmuş gibiydi. Ki bu çok kötüydü, çünkü alabileceğimiz tek haber buydu.

"Gücünün zirvesinde bir iblis prensi," dedi Pritkin sıkıca, uçurumların üzerinden büyük bir kum fırtınası koparken.

On Sekizinci Bölüm

Şehri cüceleştiriyor, hatırı sayılır yayılmayı kıyaslandığında bir çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu. Ufuk boyunca, her iki yönde de görebildiğim kadarıyla, düzinelerce kat yüksekliğinde kaynayan bir kir, toz ve öfkeli bir öfke kütlesi geliyordu. Casanova bir an için ona baktı, vahşi gözlerle ve inanamayarak, yüzyıllardır ölümden başarıyla kaçmış bir adamın ölümün üzerine doğru geldiğini görmesi gibi.

Ve sonra soyunmaya başladı.

Bütün gün giydiğı tozlu cübbesini ilk rüzgârlar bizi vurup etrafına savururken bile çıkardı. Çırpınıyor, küfrediyor ve deli bir adam gibi davranıyordu. Ama bir kez olsun öyle olduğunu düşünmedim.

Bir kez olsun iyi bir fikri olduğunu düşünmüştüm. Pritkin'in güzel yeşil kaftanını aldım.

"Çıkar şunu!" Neredeyse üzerimize gelen rüzgârın uğultusu arasında bağırdım ve bir mucize eseri itiraz etmedi.

Belki o da anlamıştı, belki de gürültüden konuşmak imkânsızdı. Tek bildiğim, derisi yüzülmüştü ve neyse ki iyi, ağır yündü, rahattı ama soğuk çöl geceleri için sıcaktı. Ve sağlamdı.

-Umuyordum.

Bir ucunu halının bir köşesine doladım ve diğerine uzandım - ve onu yakıp yok eden büyü sayesinde elimizde olmadığını fark ettim. Bunun üzerine cübbeyi çözmek ve Pritkin'in yardımıyla halının diğer ucuna sürünerek onu yerine yerleştirmek için çılgınca bir mücadele başladı.

Bir şeyler söyledi ama rüzgâr kulaklarımda uğuldarken ve ilk toz taneleri yüzümü tırmalarken onu duyamadım ve panikle ellerim artık göremediğim

Casanova'nınki kadar kötü bir şekilde karıştı.

Ama onu bağladık ve derme çatma tekne fırtına vurmadan hemen önce döndü. Şiddetli bir rüzgar ve kum fırtınası bize çarptı.

bizi aya fırlatabilirdi. Ya da bir silahtan çıkan mermi gibi çılgın hızlarda bir şehir boyunca.

Gerçekten çok dengesiz bir silahtı. Önümüze doğru eğilen jüri yapımı "yelken" sadece alttan bağlıydı, yani Pritkin ve ben direğimiz olmadığı için üst uçlardan tutunmak zorundaydık. Ayrıca halının uzak tarafına tutunmak zorundaydık, böylece tepeden fırlatılmadık ve bu şekilde son bulmadık. her şeyi çok hızlı bir şekilde. Ama çılgınca bir şekilde işe yaradı, belki de halının seviyesini koruyan büyü aynı zamanda onu stabilize ettiği için, geriye sadece küçük bir sorun kaldı.

İnsan vücudu yelkenli donanımı olarak tasarlanmamıştır.

Gerçekten, gerçekten değildi, diye düşündüm, umutsuzca Pritkin'e bakarak. Halının ucunu dişlerinin arasında tutuyor ve bir koluna doladığı bir şeyle uğraşıyordu. Ama ne olduğunu ya da ne yaptığını sandığını anlayamadım, çünkü tendonların gerildiğini hissetmekle meşguldüm. bağlar çekilir ve kaslar bunun iyi olmadığını, *iyi olmadığını*, *iyi olmadığını* haykırır-

Sonra halının ortasında zıplamaya başladım.

Bir an için paniğe kapıldım, her şeyi berbat ettiğimi düşündüm ama hâlâ fırtınanın önünde ilerliyorduk ve hurdalardan yapılmış bir geminin olabileceği kadar düz durumdaydık. Pritkin elimde tuttuğum parçayı kapmış olmalıydı ve bir şekilde ikisini birden kontrol etmeyi başarıyordu, Çünkü yelken her zamanki gibi doluydu. Ama ne olduğunu anlamak için arkamı dönemedim.

Nasıl, çünkü kumdan yarı kördüm ve efsanelerdeki kadar eğlenceli olmayan bir sihirli halıya umutsuzca tutunmaya çalışıyordum.

inanmanı-

Birdenbire eşitlenene kadar.

Umutsuzca Rosier'in tekrar düşünmesini umarak arkamı döndüm, bunun ihtimalini bilsem bile. Ama omzumun üzerinde aynı kaynayan öfke kütlesi vardı, az önce geride bıraktığımız şehrin ışıklarını yuttuğu için şimdi daha karanlıktı. Ama fark etmedim bile, çünkü Pritkin ...

"Hayır," dedim, gözlerimin bana söylediği şeyi hemen reddederek.

Gözlerimi kırpıttım, sonra uçuşan atkımı yüzümden uzaklaştırdım ve tekrar göz kırpıttım. Ama sahne değişmedi. Pritkin hâlâ arabanın arkasına yaslanmıştı.

Halının kenarında, ayakları hâlâ kumaştaki sert bir kırıışıklığın arkasına sabitlenmişti ve neredeyse dümdüz yattığı noktaya kadar hâlâ geriye doğru eğiliyordu. Ama şimdi ön kolları uzun kumaşın uçlarına dolanmıştı.

Taktığı kuşak, yelkenimizin üst iki köşesine sıkıca bağlanmıştı.

Rüzgarla dolu yelkenimiz. Derme çatma halatın bir tarafını ya da diğer tarafını çekerek ya da vücudunu bir o yana bir bu yana çevirerek yönlendiriyordu. Yani, temel olarak, o-

"Hayır!" Tekrar söyledim, çünkü o kesinlikle ama kesinlikle cehennemde rüzgar sörfü yapmıyordu. Bu kelimeleri düşünmek bile beynimi, nispeten akli başında olan -Casanova ne derse desin- beynimi acıttı, çünkü böyle şeyler olmazdı.

Tabii gerçekten delirmediysem. Bir saniye sonra Pritkin aniden *sırıtarak* bana baktı ve rüzgârın uçurduğu bir şey söyledi. "Ne?"

"Neden senin bu planların hep benim soyunmamı içeriyor?" diye bağırdı ve tekrar göz kırpmamı sağladı. Sonra da kaşlarımı çattım, çünkü kahretsin, beynimi kaybetmenin zamanı değildi.

"Çıplak değilsin!" Ben de bağırdım, çünkü çok olmasa da bu doğrudu. Üzerinde hâlâ rüzgârda dalgalanan ve vücudunun sert hatlarının yanında gülünç görünen ipekli altın rengi bir pantolon vardı.

Ve çünkü sırtan, rüzgar sörfü yapan bir şeytana başka ne söyleyebilirsiniz ki?

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" gibi bir şey söyledi ama hayal kırıklığına uğramamıştı çünkü bu çok saçma olurdu.

Sonra Caleb ve Casanova, Pritkin'in modifikasyonunu çözememiş gibi göründükleri için çılgın mekanizmamızın önünü ıskalayarak yanımızdan geçtiler. Ancak vampir gücü ve Caleb'in kas gücüyle, yelkenin uçlarını tutarak idare ediyor gibi görünüyorlardı, ancak bu onlara bizim sahip olduğumuzdan çok daha az kontrol sağlıyordu. Ama savrulma, sallanma, çılgın seyir onları rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

En azından Caleb'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Sonunda onu gülerken ve kıkırdarken gördüm ve savaş büyücülerinin neden geri kalanımız tarafından birazcık sapkın olarak görüldüğünü iyi bir şekilde temsil ediyordu. Tıpkı akıl sağlığının bayrağını dehşete düşmüş bir çılgın atarak taşıyan Casanova gibi.

Pritkin'e dönüp, normal bir insanın cehennem semalarında dev bir iblis lordu fırtınası tarafından kovalanırken böyle tepki verdiğini belirtmek istedim. Ama yapmadım, çünkü bir şey bağırdı. "Kapı" gibi bir şey.

Ve oh, kahretsin.

Geriye döndüm, düzleştirdim ve yelkenimizin sert kenarının altına baktım. Ve dehşetle gördüm ki, birkaç dakika içinde neredeyse yürümemizin saatler sürdüğü kadar yol kat etmiştik. Bu da bu dünyaya açılan kapının yaklaştığı ve hızla yaklaştığı anlamına geliyordu.

Rosier'in sarayına açılan kapının bulunduğu kanyonun ikiz tepeleri, şehirden oldukça uzakta, zaten görülebiliyordu. Bu yüzden, saldırıya uğrarsa bir uyarısı olacağını varsaydım. Ama bunu yapmamıştım ve bunu yapabileceğimden emin değildim ve Casanova'nın öfkeli yüzü neden Annemin teorisini test etmemiş olması, kulağa daha çok mantığın sesi gibi gelmeye başlamıştı ve-

"Kahretsin!" Rüzgâr uğuldayıp tozlar savrulurken ve geçidin etrafındaki muhafızlar bizi görüp yere düşerken bağırdım. Ve Casanova ve

Caleb yine çığlık atarak yanımızdan geçti ve bir şekilde halımızın kenarına tutunarak bizi büyük bir kavis çizdirdi. Çünkü kimse kapının benimle olmayan biri için açık kalıp kalmayacağını bilmiyordu.

Tabii açılacağını varsayarsak.

Bir şey yapıp yapmadığımı anlayamıyordum, çünkü kendi etrafımızda dönüyorduk, sonra tekrar dönüyorduk, hala olası bir unutuluşa doğru gidiyorduk, ama konsantrasyonu neredeyse imkansız hale getiren vahşi, çırpınan yaylar halinde. Ya da görmeyi. Ya da çılgın tekmemize yapışıp çığlık atmayan herhangi bir şey.

Ama belli belirsiz, altın kırmızısı kum şeritlerinin arasından başka bir renk girdabı gördüm, içeriden parlayan parlak masmavi bir kıvrım. Ve bu iyiydi, ama kalkanın portalı kapatıp kapatmadığını anlayamıyordum çünkü iyi koşullarda bile çoğunlukla şeffaftı ve bunlar iyi *koşullar* değildi. Ama Pritkin, lanet olsun ona, benim gibi nişan almak için elinden geleni yapıyordu. ne yaptığımı biliyordum, çünkü bunun hiçbir zaman böyle olmadığını kesin olarak kanıtlamıştık ve birden Casanova ve ben hep birlikte çığlık atmaya başladık ama umurumda değildi çünkü *Tanrım-*

Ve sonra, genellikle başımı döndüren ama -çok geç- çılgın bir renk girdabının içinden geçip karanlığa çıktık.

Ama Rosier'in ikinci sarayındaki öyle değildi. O karanlık kumtaşı, sessiz hizmetkârlar ve görkemli yabancı zarafetiyle doluydu. Bu ise Yanıp sönen ışıklar, daha çok para harca müziği ve çığlık atan slot makineleri ile neon çizgiliydi. Bir de çığlık atan bir adam vardı, Pritkin bizi yoldan çıkarmamak için rotamızı düzeltmeye çalıştığında onu yerden kaldırmıştık.

ve bunun yerine bizi doğruca sarkıtlarla dolu bir tavana gönderdi.

Buna yolumuza hançer gibi çıkan devasa bir tanesi de dahildi.

"Augggghhhh!" dedi pembe domuz tişörtlü adam.

"Augggghhhh!" dedi Casanova, tam kulağımın dibinde, çünkü bir şekilde halımızın üzerine düşmüştü.

Augggghhh, diyemedim, çünkü beni boynumdan yakalamıştı, tutunmaya çalışıyordu ve bu süreçte beni boğuyordu.

Bu sağlıklı değildi ama üçümüzü de şişlemek üzere olan devasa sahte kaya kütlesine çarpmaktan daha kötü de değildi-

Ta ki Caleb son saniyede bir büyü gönderip o şeyi bir sıva tozu bulutuna ve uçuşan milyonlarca parçaya dönüştürene kadar.

Sonra öksürmeye, hıçkırmaya ve tutunmaya çalışıyordum. Aynı anda hem Casanova'nın ölümcül pençesinden kurtulmaya çalışıyor hem de domuz adamın önümdeki halıdan kaymasını engellemeye çalışıyordum. Çünkü en az yarım düzine kat yukarıdaydık. uzay gibi . . .

Aslında, çıldırmış yolcularla dolu, hızla giden, kum dolu bir uçan halı gibisi yoktur.

Ve sonra Pritkin sonunda onu durdurmayı başardı, sertçe yukarı çekti ve bizi ona geri düşürdü. Ve sonra düzleşirken halının ortasına geri yayıldık, cehennemde çok dayanıksız hissettiren büyü şimdi geri döndüğümüz için canlandı. Dünyada mı?

Anlamıyordum ama halı saçaklarının arasından görünen manzara Dante'nin ana caddesiydi, temanın Alaaddin değil hayalet kasaba olması gerekiyordu ama kimsenin umurunda değil gibiydi. Bir kalabalık toplanıyor ve sanki sokaktaki daha iyi bir varyasyonmuşuz gibi beklentiyle bize bakıyordu Genellikle insanları korkutmak için etrafta sinsice dolaşan sanatçılar. Ancak bu sefer tam tersi olmuştu, Casanova'nın hâlâ çığlık atıyor olmasına bakılırsa.

Bağırıyordum, aynı sebepten dolayı bağırıyordum.

"Yardım edin," diye boğuldum, sırtımda yatan yüz yetmiş kiloluk vampirden hava alamıyordum. Ve sonuç olarak, belli bir domuz tişörtü ve onu giyen paniklemiş adam yavaşça ellerimden kayıyordu

-

Pritkin uzanıp adamı yakaladı ve kalabalığa umdukları gösteriyi sunmadan hemen önce onu halının üzerine geri çekti. Bir grup Dante'nin güvenliği altımıza koştı, bir an için çok geçti ve sonra orada öylece durup herkes gibi yukarıya baktılar. Çünkü eğitimleri kısa sürdü.

Ta ki patron kirli ve çıplak bir şekilde üzerime sürünene ve artık mükemmel olmayan kafasını kenardan sarkıtana kadar. Ve tekrar bağırdı. Ama bu sefer gerçek kelimelerle.

"İndirin beni, sizi ahmaklar! İndirin beni, indirin beni, indirin beni!"

Muhafızlar birbirlerine bakmaya başladı ve sonra bir grup el ele tutuşup tekrar ona baktı. Umarım. Patronlarının kim olduğu düşünüldüğünde buna hayranlık duymak gerekirdi.

Bunu yıllar önce onlardan öğrendiğini sanıyordum.

Sanırım Casanova da anladı çünkü biraz daha bağırmaya başladı ama ben duyamadım. Rüzgâr belirgin bir şekilde hızlanmış ve kelimeleri uçurmuştu, sanki terli saçlarımı aniden yüzüme doğru savuruyordu. Ve İçeride olduğumuza göre, bu muhtemelen pek de iyi

bir şey değildi- "John!" Caleb ısrarla söyledi.

"Biliyorum."

"Bizi aşağı

indirin!" "Vakit

yok."

Ama yoktu. Bir saniye sonra, bir fırtına oteli kırdaki bir kasırga gibi kasıp kavurdu. Kalabalık çığlık atıp kaçışmaya başladı.

Takla atan otlar yanıımızdan geçip gitti ve biz tekrar etrafta süzölmeye başladık, derme çatma yelkenimiz Caleb onu koparamadan kısmen yeniden şişti.

Hafifçe dönen halıya tutundum ama beni endişelendiren düşme korkusu değildi. Korktuğum şey fırtına bile değildi, zaten fırtınanın tam ortasında gibiydik. Hayır, korkum fırtına dönüp dururken halının üzerinde beliren bir çift zarif botla meşguldü.

çok kızgın bir iblis lordu şeklinde bir araya geldi.

Daha toparlanmasını tamamlamadan beni yakalamaya çalıştı ama ben yana yuvarlandım ve onun yerine domuz adamı yakaladı.

Hemen yan tarafa bıraktı.

"Aman Tanrım!" Halının kenarına doğru hamle yaptım ve bir anlık bir bakışla, bir demet çarpı işaretinin üzerinde oturan şaşkın görünümlü bir TV muhabirini gördüm.

Vampir kolları, onu kabaca yere atana kadar. Ve sonra bir çift öfkeli yeşil gözle karşılaşmak için sarsıldım.

"Tekrar deneyin," diye nefes aldı Rosier.

"Bırak onu!" Pritkin hırlayarak bıçağını çekti ve Rosier'in gözlerinin kısa süreliğine ona kaymasına neden oldu.

"İyi plan," dedi ve beni uçurumun kenarından sarkıttı. "Bu bir kadın!" diye bağırdı, görünüşe göre fırtınaya. "Onu kandırdı! Onu alın ve istediğinizi yapın!"

Ama fırtına etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine, daha da gürültülü ve vahşi bir hal aldı ve savrulan kumlardan yeni şekiller oluşmaya başladı. Bir tanesi halımızın üzerine düştü, her şeyin sıçramasına ve beni Rosier'e fırlatmasına neden oldu.

Beni hemen atlattı, ama bu iyi bir şey oldu.

Geriye düştüğümde bir ışık retinalarımı yaktı ve vücudumun hemen yanındaki halı parçası kendi yörüngesinde dönmeye başladı, Casanova ise kazazede bir denizcinin su üstünde kalan son fıçıya tutunması gibi ona tutundu.

Bir an için ne olduğunu anlamadım, ta ki Pritkin beni arkasına itene kadar. Ve bıçağını savurarak bir eli ve tuttuğu kavisli kılıcı boşluğun üzerinde savurdu, neon Sahte vitrinlerden birine çarpana kadar kan gibi bıçak. Ve orada titreyerek kaldı.

Ama siyah cüppeli, tek elli bir iblis bana doğru hamle yaptığında olduğum kadar değil. Pritkin tarafından acımasızca Caleb'in halısına geri tekmelendi, iki arkadaşı da kendilerini bize fırlatmak üzereydi. Ama onun ek ağırlığı onları hazır olmadan önce uçurdu, biri yakındaki bir çatıya, diğeri de doğrudan bize doğru-

. . . tarafından tutulan bir kılıcın üzerine düştüğü yer. Rosier?

Rosier'in yüzündeki haince memnuniyete bakılırsa, bunun bir hata olduğunu düşünmüyordum.

"Onları geri çağırın!" Pritkin bağırdı.

"Yapamam!" Rosier bıçağı çekip çıkardı ve cesedi boşluğa doğru tekmeledi. "Bana cevap vermiyorlar!"

"O zaman onları neden getirdin?" Ben talep ettim.

"Onları ben getirmedim! Sen onu öldürtmeden önce oğlumu onlardan uzaklaştırmaya çalışıyordum!" Pritkin'e ters ters baktı. "Ne oldu da cehennem-"

"Cassie bensiz gitmez! Ona güvenli bir yere kadar eşlik ediyordum!"

"Peki bu sizin için nasıl çalışıyor?" Rosier iki kişi daha
Muhafızlar bir anda ortaya çıktılar ve aynı hızla yok edildiler.

Pritkin bana bakarak, "Gölgeler Diyarı'na gideceğimizi sanıyordum," dedi.

"Öyleydik," dedim ona. "Düşündüm ki Bizi değiştirmiş
olmalıyım-" "Babamın krallığından değiştiremezsin!"

"Yapmadı," diye hırladı Rosier. "Benim ve dünyanın kapılarını birbirine
bağladı ve seni doğrudan olmasını istediği yere geri getirdi!"

"Açamazdım," dedim hararetle. "Nasıl açılacağını bildiğimden bile emin
değildim-"

"Seni uyandırmaya geldik!" Oh. "O
zaman bir hataydı-"

"Bir hata!" Rosier tısladı. "Az önce oğlumu tutuklattın!" "Konseyin
emriyle Rosier'in bölgesine girmem yasaklandı," dedi Pritkin.
açıkladı. "Gölgeler Diyarı tarafsız bir yer; orada size eşlik edebilirdim. Ama
burada-"

"İşte görüldüğü yerde öldürülmesi gereken bir kanun kaçağı!" Rosier nefes
nefese kalmıştı, az önce başka bir muhafızı daha kenara fırlatmıştı.

"Konseyin emri mi?" Birden içimde kötü bir his belirerek tekrarladım.
"Ama neden istesinler ki-"

Rosier yüzüme tükürerek, "*Senin* yüzünden," dedi. "Onlarla kendi
geçmiş var. Onu hiç sevmediler ama seninle ittifak kurana kadar ondan
korkmaya başladılar! Konseyden nefret eden bir iblis ve zamanda yolculuk
yapan, sınırı geçen bir tehdit mi? Tarihte geriye gidip hepimizi yok
edebilirsin!

Gerçi bunu zaten yeterince iyi yapıyor görünüyorsunuz!"

"Size daha önce de söyledim, ben konsey için bir tehdit
değilim-"

"Evet ve bu konuda sizin sözünüze güvenmek çok rahatlatıcı. Ne yazık ki,
oğlumun kafası gibi biraz daha kesin bir şeyi tercih ediyorlar!"

"Neden benimki değil?"

Rosier acı bir sesle, "Savaş çabaları için sana ihtiyaç var," dedi. "O
harcanabilir-"

"O öyle bir şey değil!"

"Bunu onlara söyle."

"Çağır onları ve ben de çağırayım!"

Rosier'nin gözleri neon renginde parladı ve eğer bakışlar öldürebilseydi ... onu biraz beladan kurtarmış olurlardı. "Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye hırladı.

Pritkin küfretti. "Yap şunu! Başka seçenek yok!"

"Bunu sen planladın," diye tısladı Rosier. "Bunu başından beri sen planladın. Bunu kendi başına bulmadığını çok iyi biliyorum-"

Pritkin yine küfretti ama muhafızların aklının başına geldiği zamanki kadar değil ve dördü birlikte bize saldırmaya karar verdi. Dördü aynı anda halımıza çarparak benim ve iki iblis lordunun arasına indi ve toplam ağırlıkları beni uçurdu. Kollarım çırpınıyor ve bedenim umutsuzca yer değiştirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Ve düşmeye başladığımda Pritkin'in paniklemiş yüzüne bakıyordum, çünkü aşağıya doğru uzun, çok uzun bir yol vardı.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Ya da doğrudan Casanova'ya düşmeseydim öyle olacaktı.

Ve bu harika olurdu - eğer benim ağırlığım onun halısının bir kat aşağı inmesine neden olmasaydı. Ve sonra tekrar yukarı uçmak. Ve sonra bu iki uç nokta arasında gidip gelerek bizi
İki halıda da savaş devam ediyordu.

"Ooooh," dedi kalabalık, akrobasi hareketlerimizden etkilenmiş bir şekilde.

"Aaaaaah!" Casanova'yı boynundan yakalayarak, çünkü ben Cirque du Soleil'in bir üyesi değilim, dedim.

"Çekil!" diye hırladı, çünkü kahramanlık yapmayı planladığını sanmıyorum. Elleri ve dizleri üzerindeydi, adamlarını yeniden bir güvenlik ağı oluşturmaya çalışırken dengesiz tüneğinin kenarından bakıyordu. Ama onlar etrafta koşuşturmakla meşguldü, kalabalığı en azından bir oyun olmadığını fark ettikleri şeyden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Bu nedenle ikimizi de yakalayacak kimse yoktu.

Aşağı inmekle pek de ilgilenmiyordum. Fırtına, çevredeki çatılara birkaç düzine daha siyah giyimli figür bırakmıştı, ana savaşa ulaşmak için çok uzaktaydılar ama zeminden sadece birkaç kat uzaktaydılar. Pritkin ve Caleb'in halıları bu yüzden yerde tuttuklarını sanıyordum.

Havada. Küçük, dengesiz bir platformda savaşmak eğlenceli değil.

Ama aynı anda iki düzine uhrevi askerin saldırısına uğramaktan iyidir.

Özellikle de bu askerler.

Rosier'nin sarayındaki loş ışık ve kaçışımızın etrafındaki hareketlilik arasında, seçkin, siyah giysili birliklere daha önce iyi bakamamıştım. Şimdi görüyordum. Yaratıklardan birinin kukuletası bana yüzünü gösterecek kadar geriye kaydı -eğer bir yüzü olsaydı. Bunun yerine, boş bronz bir yüz plakası ışıkların altında parıldadı ve midem aniden ayak parmaklarımı sıkıştırmaya başladı.

"Siktir," dedim, hissederek.

"Ne?" Casanova'nın başı döndü. "Şimdi ne var?" "Şu an," dedim, işaret ederek.

"Ne?"

"Allû."

"Allû?" Bir saniye boyunca boş gözlerle en yakındaki halıya baktı ve sonra yüzü değişti. "Siktir!"

Ve evet, bu onları özetliyordu. Allû'lar konseyin kişisel muhafızlarıydı ve genellikle Gölgeler Diyarı'nda kamp kurarak cehennemdeki yaşamı karşılarına çıkmaya cüret eden herkes için biraz daha cehenneme çevirirlerdi. şeytani efendiler. Ancak ara sıra, konsey gerçekten birinin ölmesini istediğinde olduğu gibi, ayak işlerine gönderiliyorlardı.

Ve genellikle istediklerini alırlardı, çünkü ucube orduları gerçekten ölemezdi. Biliyordum çünkü onlarla daha önce savaşmıştım. O yüzden değil. Çoğunlukla tekrar tekrar öldürüldüğüm için deneyim şu anda çok yardımcı olabilirdi. Bir zaman döngüsüne yakalanmıştım ve sonunda onları yenmenin bir yolunu bulana kadar zaman kendini her sıfırladığında "dirilmeye" devam ettim.

Ne yazık ki bu sefer doğru yapmak için yüz şansım yoktu. "Bizi daha yakına götür!" Casanova'ya Pritkin'in halısının kenarından tutmaya çalışmasını söyledim.

tekrar yukarı çıkarken. Ama yarım düzine insan ve yaratık tepesinde savaşırken o da hareket ediyordu ve saçak parmaklarıma zar zor değiyordu.

Bu da iyi oldu, çünkü bir Allû bir saniye sonra halıdan düştü, bir ateş büyüyle yandı ve çok aşağıdaki zemine çarpmak için bizi zar zor ıskaladı. Sonra ayağa kalktı, hâlâ yanıyordu. Ve savaşa yeniden katılmak için en yakın binaya koşmak.

Bir saniye sonra tekrar çatıya fırladı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki oksijen alevlerin daha da hızlı yükselmesini sağladı. Dış cübbesinin büyük bir kısmı çoktan yok olmuştu, sadece birkaç alevli paçavra hâlâ alttaki metale tutunuyordu ve metal artık kıpkırmızı parlıyordu. Allû fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ama Casanova yaptı, bana bakarken yanan iblisin alevleri dehşete düşmüş gözlerine yansıyor. "Delirdin mi sen? Bizi buradan çıkar!"

"Şanslıysam sadece bir vardiya için gücüm var," dedim ona. Bu da konsantre olabileceğimi varsayarak. Ama Pritkin'in tek şansı buydu.

İyi haber, Allû büyü kullanmıyordu. Kötü haber, onlara ihtiyaçları yoktu. Korkunç derecede güçlü, inanılmaz derecede hızlı ve Acıdan etkilenmiyorlardı çünkü orada vücutları yokmuş gibi görünüyordu. Şimdiye kadar söyleyebildiğim kadarıyla, canlandırılmış zırh giysilerinden başka bir şey değillerdi.

Bu da bir tür sınırlı saldırı stratejisi. Onlardan kurtulmanın tek yolu zırhı tamamen yok etmektir. Hafif makineli tüfekle paramparça etmek ya da havaya uçurmak gibi, yoksa geri gelmeye devam ediyorlardı.

Ya da canı sıkıldı ve o kötü bıçakları etrafa savurmaya karar verdi. Birden hava parlak ölümlerle doldu, Casanova bunlardan birini üstümüzden geçerken yakaladı. Ve onu, çılgın rotamız ya da kötü şansımız yüzünden önümüze yuvarlanan birkaç tanesini savuşturmak için kullandı.

Ama bizi hedef aldıkları için değil. Pritkin'i hedef alıyorlardı.

"Beni oraya çıkar!" Panik içinde ona söyledim. Küçük gemimiz hâlâ zıplıyordu ama artık Pritkin'inkinin seviyesinin çok altındaydı. O ve Rosier az önce bir grup saldırganı uçurmuşlardı ve ani ağırlık eksikliği onların yukarı doğru fırlamasına neden olmuştu.

"Ben büyücü değilim!" Casanova öfkeyle söyledi. "Bu şeyi nasıl kullanacağımı bilmiyorum!"

"O zaman bir şeyler düşün!"

"Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Atlamak mı? Orada sadece -" Yüz ifademi fark etti. "*Hayır.*"

"Sen bir vampirsin.

Yaşayacaksın." "Beş kat aşağıda!"

"Şimdi dörde yaklaştı-" "Bu dört fazla!"

"-ve aşağıda saman dolu bir araba var-" "Bu sahte!

Bütün bu yer sahte!"

"Bana borçlusun!" Kolunu tutarak söyledim. "Beni bir tuzağa sürükledin!"

"Ben yönettim ..." Mümkünse, her zamankinden daha da öfkeli görünüyordu. "Sen beni kaçırdı-"

"Neredeyse ölmeme neden olacak bir tuzak!"

"Rian'ın ne yapacağını bilmiyordum!"

"Öyle diyorsun. Ama bunun için senin sözünden başka bir şey yok, değil mi? Şimdi bana yardım et, ben de Mircea'nın yanında sana kefil olayım."

"You-Dios!" diye tükürdü. Ardından İspanyolca bir sürü şey söyledi, muhtemelen iltifat değildi, çünkü yere olabildiğince yaklaşmıştı.

Ve sonra atladı. Ama nasıl ve nereye indiğini görme şansım olmadı. Çünkü onun ekstra ağırlığı olmadan, yo-yo etkisi daha çok bir sapan gibi oldu.

Yukarı çıkmak korkunç bir bulanıklıktı, tünediğim yerden Pritkin'in halısına atlamak daha da kötüydü ve sonra ben çılgık atıyordum ve Pritkin küfrediyordu ve Rosier bıçaklıyordu - şaşılacak şey, ben değil gardiyan - ve ben yer değiştiriyordum

-

Ve hiçbir yere gitmiyor.

"Çıkarın onu buradan!" Rosier kolumu tutarak homurdandı. "Şimdi yap!"

Ona baktım, umutsuzca tekrar tekrar bunu yapmaya çalıştım. Ama tek hissettiğim, dişlilerin gıcırdamasının metafiziksel eşdeğeri idi. Dört kişiyi üç dünya boyunca taşımak beni, etrafımızdaki sahte hayalet kasabanın çatılarına birkaç düzine daha muhafız bıraktıktan sonra nihayet azalan kum kadar kuru bırakmıştı. Rosier geçerken her birini yamaçtan toplamayı başarmış olmalıydı ve hepsiyle savaşamazdık.

O da bu görüşü paylaşıyor gibiydi. "Eğer bana oğluma mal olduysan, kızım-" "Boynu bükük gurur bunu yıllar önce yaptı," dedi Pritkin.

babasının elini çekti. "Senin ve benim. Bu onun savaşı değil!"

"Kendi malı yaptı! Kendisinin yapmakta ısrar ediyor!" Rosier hırladı ve eli geri geldi, bu kez boğazıma sarılmıştı. Oğlununkine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı olan bir çift yeşil göz benimkileri yaktı. "Onu hemen değiştir!"

Ama onu değiştiremiyordum, gücüme hiç erişemiyordum ve iyileşmek için zaman yoktu. Çünkü Allû yaptıkları bıçak fırlatma hareketinin işe yaramadığına karar vermiş ve bunun yerine kendilerini fırlatmaya başlamışlardı. Bir tanesi çatıdan sağa doğru takla attı, Caleb'in halısından sekti ve sonra momentumunu kullanarak havaya doğru ilerlemeye devam etti ve doğruca diğer taraftaki bir binaya doğru sürüklendi.

Ve arkasından Pritkin'in karnında kanlı bir çizgi bıraktı; savaş büyücüsü refleksleri biraz daha az keskin olsaydı kılıcı onun bağırsaklarını deşebilirdi.

Ama bu uzun süre işe yaramayacaktı. Bir düzineden fazla muhafız çatı hattı boyunca yığılmış, bizi sayıca ezmek üzereydi. Ve onlar atlarken çılgık atmaktan başka bir şey için çok geçti-

Ve sanki önlerinde bir bomba patlamış gibi geriye doğru uçtular.

Pritkin ve Rosier'in sesleri birlikte yükselmiş ve sadece bizi kurtarmakla kalmayıp diğer halıyı da temizlemişti. Caleb son saniyede halıya çarpmıştı ve şimdi hem şaşkın hem de büyük ölçüde rahatlamış bir şekilde yukarı bakıyordu. Yaratıklardan ikisiyle tek başına mücadele ediyordu ve işler pek de iyi gitmiyordu.

Ama bu da değildi. Çünkü geri döneceklerdi. Ve bir grup ölümsüz savaşçı tarafından doğrudan hedeflerine kamikaze edilmiş ölümcül kılıçlarla dolu havada uzun süre dayanabileceğimizi sanmıyordum.

Rosier'ın da bilmediğini tahmin ediyorum.

Ensemdeki tüyleri diken diken edecek kadar güçlü, alçak, sert ve acımasız bir şeyler mırıldandığında Allû'nun bir kısmı hâlâ düşüyordu.

Ama bu iyi olurdu; bu harika olurdu. Eğer gerçekten bir işe yarasaydı.

"Bunun *yardımcı olması* mı gerekiyordu?" Rosier ve Pritkin birbirlerine boş boş bakarken sordum.

Sonra Rosier tekrar denedi ve bu sefer sözlerinin gücü neredeyse acı verecek şekilde tenime battı. Pritkin bir elini uzatıp babasının kolunu tutana kadar da karıncalanmaya devam etti. "Gelmiyorlar!"

Rosier neredeyse komik bir şekilde kızgın görünerek, "Yapmak zorundalar," dedi. "Ben konseyin bir üyesiyim!"

"Mahkemeye geri dönmenizi engelleyenle aynı mı?" Pritkin sert bir şekilde sordu.

Rosier beni işaret ederek, "Onlar değil; o," dedi. "Elimi zorlamak istiyor-"

"Delirdin mi sen? Onun böyle bir gücü yok!"

"Annesinin kim olduğunu biliyorsun! Onun neler yapabileceğini -"

"Gerçeklerle yüzleşin! Konsey seni ölü görmektense değerli boyunlar! Beni ve benimle birlikte olan herkesi öldürene kadar muhafızlarını geri çekmeyecekler."

Pritkin'in gözleri bu son cümleyle birlikte bana odaklandı ve başımı salladım. Çünkü onu tanıyordum. "Hayır. Hayır! Gitmiyorum-"

Beni yakalayıp halıdan aşağı atmadan önce bu kadar ileri gidebilmişim. -Ve Caleb'in kollarına.

"Pritkin! Kahretsin!"

"Beni dinle! Casanova'yı bulmanı istiyorum. Ona adamlarını göndermesini söyle-" Ama Casanova'dan ne yapmasını istediğini duymadım. Çünkü aynı anda çok korkutucu iki şey oldu. Aşağıdaki kalabalık büyük bir kükreme çıkardı.

Favori takım henüz bir gol atmıştı ki, sokağın diğer tarafından havayı yaran neredeyse katı bir palalar tabakası geldi.

Caleb'in eli boynumda beni tutarken halıyı yemeden önce çığlık atacak zamanım bile olmadı. Rosier'in yanından kırmızı kılıflı bir bıçak çıkardığını gördüm, altımdaki halının sertçe büküldüğünü hissettim, Pritkin'in bizi sıçrama tahtası olarak kullanan iki muhafız tarafından zıplatılırken küfrettiğini duydum. Ve sonra hareket ettik.

Ama çok hızlı değil. Büyünün sorunları varmış gibi görünüyordu, belki de Çünkü Allû, kullanmaya çalıştığı platformu neredeyse paramparça etmişti. Ancak kötü muameleye rağmen, bir yere gitmesini istiyor gibi görünmüyorlardı.

Öte yandan, biz başka bir meseleydik.

Bir şey yan tarafıma çarptı ve otuz saniyeden kısa bir süre içinde ikinci kez uçtuğumu hissettim.

Ve Caleb bu sefer beni yakalayamadı. Çünkü o da yanımdaydı.

Ama bir saniye sonra bir şey bizi yakaladı, küçük bir bulaşık havlusu büyüklüğünde olduğu için hemen düştüğüm bir şey.

Hayır, bulaşık havlusu değil, diye düşündüm Caleb peşimden yuvarlanarak gelirken. Bir çığlık attım ve tek bir merdiven büyüklüğündeki halı parçasında ona yer açmaya çalıştım, ancak tekrar düştüm - başka bir tanesinin üzerine. Başımı kaldırıp baktığımda Pritkin'in halının kenarından sarktığını, Rosier ve Allû'nun etrafında savaştığını, elini uzatmış ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olduğunu gördüm

-

Yün parçalarından bir merdiven oluştururken, bazı durumlarda bir ayak genişliğindeydi.

Sonra Caleb tekrar bana düştü ve yuvarlanıp zıplayarak dört "kattan" aşağı düştük, halı parçaları her seferinde bizi yakalamayı başardı. tükenmek üzere olduğumuza ikna olmuşum.

Sonra yüzümle yünden çok daha sert bir şeye vurdum. Kafamı kaldırdığımda Casanova'nın bana baktığını gördüm. Sonra beni tutup kenara fırlattı.

Yattığım yere bir Allû çarpmadan hemen önce.

"Parçalara ayırın!" Casanova neredeyse histerik bir şekilde bağırdı. Adamları da hiç vakit kaybetmedi. Ama onlar otel güvenliğıydi, asker değil. El bombaları ya da ses bombaları taşımıyorlardı ve birileri tabancalarını çıkarmayı düşünmüş olsa da, iç organları olmayan bir şeye karşı çok kullanışlı değillerdi.

Ayağa fırladım ve Casanova'nın kolunu tuttum. "Pritkin sana bir şey söylememi istedi-"

Casanova yemin etti. "*Ona* bir şey söylemek istiyorum-"

"Hayır, dinle. Bence bu şeylerle nasıl savaşılacağıyla ilgiliydi! O da biliyor olmalı. Bir zamanlar bir golemi vardı, hatırladın mı? Ve o kadar da farklı değiller!"

"Peki, ne oldu?"

"İşte bu; bilmiyorum! Birini oraya geri götürmeliyiz-"

Casanova oldukça küfürlü görünen bir şey söyledi ama ben duyamadım. Çünkü kalabalık artık gerçekten işin içine girmeye başlamıştı. Kurşunlar düşen savaşçıyı delik deşik ederken sahte bir dehşet içinde çılgılık attılar, sonra ayağa kalktığında onay çılgınlıkları attılar, yakındaki bir vitrinin neon ışıltısı Vücudundaki yüz kadar deliğı.

Onlar da Casanova'nın dizdiğı vampir hattını zorluyorlardı. Caddenin karşısında, ki bu sorun olmazdı. Çünkü oradan geçmelerine imkân yoktu. Ama sonra savaşçı, ona saldırmaya çalışan bir grup güvenliğı arkadaşlarına çarparak geri gönderdi ve kalabalığın içinden geçmeye başladığı boşluklar açtı.

"Geri itin onları, geri itin onları, itin onları ba-" diye bağıırıyordu Casanova, o da elinin tersiyle itilmeden önce.

Adamlarının ona korkuyla baktığını, aynı anda hem yardım edemediklerini hem de kalabalığı kontrol edemediklerini gördüm. Havada süzıldüğünü ve bir duvara çarptığını gördüm. Yakındaki bir vampirden bir silah kaptım ve peşinden koştum, çünkü Allû-

Ta ki aniden tekrar sırtüstü yatana ve boş bronz bir yüz benimkine bakana kadar.

Ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyordu, mermilerin gövdesinde açtığı sivri kenarlar minik bıçaklar gibi saplanıyordu ve zırhının kararmış birkaç yerinden gelen ısı beni yakmaya çalışıyordu. Ama zar zor fark ettim.

Çünkü o boş bronz ön panel burnumdan belki iki santim ötedeydi ve kendi sersemlemiş yüz hatlarımı bana geri yansıtıyordu.

Ve delice, o anda düşünebildiğim tek şey Daisy'ydi, kovanının yanından bana bakıyordu, kirpiği parlak bir yanağından sarkıyordu.

Ve gerçek şu ki, bu son düşünce çok tuhaftı.

Ama sonra Caleb yanıldığımı kanıtladı ve kurşunlarla dolu bedeni üzerimden çekerek yere düşürdü. Yaratık ayağa kalkmadan üzerine bir kalkan örtmesi dışında bunun pek bir faydası olmayacaktı. Yarım yamalak bir düşünce beynimi zorlayarak peşinden koştum ve yarattığı kehribara yakalanmış bir böcek gibi sırtüstü yatarken buldum.

Ama uzun sürmez.

Savaş büyücüleri serttir ve eğer Pritkin'in beni tabi tuttuğu eğitim bir şey ifade ediyorsa, dayanıklılığı her şeyin üstünde tutarlar. Çünkü yorgunluktan bayılırsanız büyü yapamazsınız. Ama Caleb bütün gün savaşmıştı ve bu sürenin bir kısmı daha fazla çaba gerektiren bir yerde geçmişti. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu ve bunu fark eden tek kişinin ben olduğumu sanmıyordum.

O parlatılmış metal parçasında ne göz, ne ağız, ne de herhangi bir ifade vardı. Kalkana karşı amansızca itilirken sadece boş bir kararlılık. Öyleyse neden bende kesin bir kötü niyet bize mi bakıyor?

Bu şeyler acı hissetmiyor olabilir ama bir şeyler hissettikleri açık.

Birkaç hafta önce onlardan bir demetini havaya uçuran kadın için olduğu gibi.

Şu anda o silahlardan hiçbirine sahip olmamam çok kötü. Ve elimde olanın da önemli olacak kadar zarar verme ihtimali yoktu. *Hiçbir şeyim yoktu-*

Düşüncelerim, bronz denizinin ortasında parıldayan küçük, elmas şeklindeki bir mücevheri görünce çılgık atarak durdu - eğer bir mücevheri olsaydı, bu yarattığın alnı olurdu. Daha önce fark etmemiştim çünkü çok küçüktü, belki tırnağımın yarısı kadardı ve kırmızımsı altın rengindeydi, etrafını saran metalle neredeyse aynı tonda. Herhangi bir mesafeden neredeyse görünmezdi. . . .

Ama uzakta değildim ve açıkça görebiliyordum.

Sanki babamın sesini duydum, "Alnında bir kontrol mücevheri görüyor musun?" diyordu.

Evet, sersem sersem düşündüm, öyle sandım.

Ayrıca Pritkin'in bana ne anlatmaya çalıştığını bildiğimi sanıyordum. Casanova koşarak geldi ve onu yakaladım. "Silahın var mı?" "Evet," dedi alaycı bir şekilde. "Tabii ki var. İç çamaşımda saklıyorum!" "O zaman bir tane al!"

Vampirlerinden biri ona bir Beretta fırlattı ve bana ters ters bakarken bile onu havadan kaptı. Vampir hisleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. En azından, bunun beni ilk kez hayal kırıklığına uğrattıkları an olmamasını umuyordum.

"Bunun ne işe yarayacağını sanıyorsun bilmiyorum," diye geveledi. "O lanet şey için yüzlerce mermi harcadık zaten-"

Caleb bir kükremeye onun sözünü kesti. "Casanova! Çıkarın onu buradan!" Ama artık çok geçti.

Kalkan patladı ve hepimiz uçtuk, sonra da Casanova ve benim durumumda, beş metre uzağa ve kığımızın üstüne düştük. Canımız yanmıştı ama birazdan yanacağı kadar değil. Sadece Caleb neredeyse yaratık kadar hızlı toparlandı ve bana doğru gelirken onu dizlerinden yakaladı.

"Mücevheri vur!" Casanova'yı yakalayarak bağırdım. "Ne mücevheri? Sen ne-"

"Gözlerinin arasında! Onun arasındaki-"

Yaratık Caleb'i vampirlerin arasına fırlatıp kendini bize doğru fırlatırken "Gözleri yok!" diye çığlık attı.

Ve Casanova yüzyılın atışını yaptığında bronz renkli bir çöp yığınınna dönüştü.

Benden daha da şaşkın görünüyordu ve elleri titremeye başladı. Ama onu yakalayıp "Mücevherleri vurun, adamlarınıza söyleyin vursunlar..." diye bağırdığımda

O yaptı.

En azından ben öyle sandım; vampir iletişimini duymuyorum. Ama etrafta durup kalabalığı kontrol etmekten endişe eden vampirler aniden dönüp gördükleri her Allû'ya ateş etmeye başladığında bunu gördüm. Ve insanlar yarım futbol sahası ötedeki M&M'lerden daha küçük hızlı hareket eden hedeflerle sorun yaşayabilirken ...

Bunlar insan değildi.

Bir saniyeliğine, morarmış kığımın üzerinde öylece yayıldım. Ve binalardan atlarken, çatılarda dururken ya da bir zamanlar güzel olan iki halının kalıntılarından birkaç kişi tarafından fırlatılırken zırh takımlarının patlamasını izledim.

öfkeli iblisler. Her yerimin ağrısına, migrenimin şakaklarıma vurmasına ve muhtemelen kusacakmışım gibi hissetmeme rağmen yüzüme hafif manik bir sırıtma yayıldı.

Ve sonra ışıklar söndü.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Karşımızdaki bar tabelasında dans eden neon kaktüsler aniden karardı. İnsanların gösteriyi kaydetmek için tuttukları birkaç düzine cep telefonu ekranı kapandı. Sahte eşeği saran Noel ışıkları göz kırparak söndü. Ve sonra tüm bunların yerini zihnimi parçalayan kocaman mavi-siyah bir hiçlik aldı.

Ve yaşlılığı haykıran bir varlık. Yaşlıydı, yaşlıydı, çok yaşlıydı; genellikle vampirlerin yaşlarını tahmin edebilirdim ama bu ... Bunun için kelimelerim yoktu. Ya da gücü bana çarptığında havayı.

Sadece nefes alabilmek için mücadele ettim ve ne olduğunu sormama gerek kalmadı.

Eğer bu iblis konseyi değilse, öyle olmalı.

Her dili konuşan ve hiçbir dili konuşmayan bir ses aynı anda her yönden geldi. "Bizi sen mi çağırdın?"

"Sonunda fark etmen ne büyük incelik!" Ben ayağa kalkarken Rosier hırladı.

Ve sonra görünmez bir yumruk boğazımı sıkmış gibi hissettirdiğinde tekrar aшаğı indi.

Rosier bir şeyler söylüyordu, kulak kanallarıma çarpan uçsuz bucaksız okyanustan duyamadığım bir şeyler.

İntikam almaya gelen bedensiz bir Allû tarafından boğulduğumu düşünebilirdim, ama bedenleri olmadan bunu yapamazlardı. Ve her neyse, ben o eli biliyordum. Sadece burada ne aradığını bilmiyordum çünkü bağlı olduğu iblis lordu piçi beş kat yukarıda bir halının üzerindeydi.

Pritkin bir şeyler bağıırıyordu ama bana mı, cinayete meyilli babasına mı, yoksa her kim konuşuyorsa ona mı bağırdığını anlayamıyordum. Tek duyabildiğim dalgaların şırıltısı ve kalbimin çarpıntısıydı, bayılmak üzereymişim gibi yavaş, halsiz bir atış. Ama eğer yapsaydım, bunların hepsi boşa giderdi. Eğer ben

Bunu yaparsam Pritkin hapishanesine geri dönecek, hatta oradan ayrılmaya cesaret ettiği için daha kötü bir kaderle yüzleşecekti. Eğer bunu yaparsam, lanet olası muhafızlarını onun peşinden gönderen yaratıklar işi bitirmek için başka bir şey bulabilir ve bir sorunu kalıcı olarak ortadan kaldırılabirlerdi.

Ben de yapmadım.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadım, çünkü bu şu anda uçmak kadar olası bir şeydi. Söylenenleri takip etmeye bile çalışmadım, çünkü bunun da olmayacağı açıktı. Tüm konsantrasyonumu lanet dilimin ağzımın içinde sallanmayı bırakıp salya akıtmaktan başka bir şey yapmasını sağlamaya verdim. Pritkin'i üç dünya ötesine sürükleyerek söylediğim kelimeleri bir şekilde oluşturmaya.

Ve sanırım kendi sesimi duyamasam da başardım.

Çünkü aniden karanlık, uzakta parlayan tek bir yıldız gibi bir ışıkla gölgelendi. Ve sonra tam yüzümün önünde, kör edici derecede parlak ve bu kadar yakından esrarengiz derecede güzel, beni değişen renklerden oluşan bir prizma ile yıkadı.

Yarı büyülenmiş bir halde ona baktım ve eğer hareket edebilseydim, uzanıp ona dokunma dürtümle savaşmak zorunda kalacaktım. Yutkundum ve tekrar denedim, yüksek sesle mi yoksa sadece kafamın içinde mi konuştuğumdan emin değildim.

"Artemis . . . konseye hitap edecekti."

Işık bana "Artemis dediğin artık yok," diye haber verdi. "Ölüler yaşayanlarla nasıl konuşur?"

Cevap vermeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey öğürürcesine bir hırıltı oldu. Sanki göğsümün üzerinde oturan ata bir fil katılmış gibi hissediyordum. Rosier *gerçekten* konuşmamı istemiyordu, bu da beni daha da kararlı hale getirdi.

"Bana bir mesaj verdi," diye nefes nefese kaldım. "Dedi ki ... bazı şeyler var ... alttan almanız gerekiyor." Küçük konuşmam aniden

fil birkaç arkadaşıyla birlikte katıldığında sonlandırıldı.

Ve tamam, hepsi bu kadardı. Artık konuşamıyordum, nefes bile alamıyordum. Göğsüm çökmüş gibi hissediyordum.

Ta ki ışık ilerleyip beni içine alana, parlayan ışınları odanın geri kalanını ve onunla birlikte gelen gücü engelleyene kadar.

"Siz . Konsey siz misiniz?" Üzerimdeki baskı aniden hafifleyince nefes nefese kaldım. "Ben Kapı Bekçisiyim, çocuğum. Eğer ihtiyaç olursa konseyi çağırırım.

Yeterli. Söyleyin bana, neden onları sizin için çağırayım?"

"Annemin mesajını duymak için."

Ciğerlerimi yeniden şişirmeye çabalarken ılık bir anlığına bunun üzerine yansıdı. "Bana ver, ben de onlara iletirim."

Belki de sorun bendeydi, ama sesin olmayışı gerçekten hoşlanmadığım sinsi bir notaya bürünmüştü.

"Dedi ki " Dudaklarımı yaladım ve kelimeleri zorlayarak söyledim. "Sadece konseyin önünde oynarsam işe yarayacağını söyledi."

"Çal." Işık dalgalandı. "Bu bir kayıt mı?"

"Evet. Sayılır." O kısmı tam olarak anlayamamıştım ama şimdi bunu dile getirmenin sırası değildi.

"Artemis dediğiniz kadından . . bize mi?"

"Evet. Ve bu Pritkin'den daha fazlası hakkında. John . . . Emrys," diye soluklandım, oksijensiz kalan beynim sonunda Rosier'nin oğlu için kullandığı ismi bulmuştu. "Bilmen gereken başka şeyler de var."

Işık uzun bir an için tekrar titredi, ya da belki de o bendim. I artık görmekte de zorlanmaya başlamıştım. Son güç rezervlerime ulaştım ama hiç olmadığını fark ettim. Bunun bitmesi gerekiyordu. . . .

Ve sonra oldu.

Işık bana, "Dişi Avcı'nın bize ne söyleyeceğini duyacağız," dedi. "Çağrılacaksın."

Sonra eski moda elektrik geri geldi ve üzerimde öfkeli bir alkış ve ılık dalgası koptu ve birkaç boş Halılar gökyüzünden spiral çizerek kayboldu, ben hiçliğe düşerken içindekiler de yıldız gibi, Allû gibi, tüm oda gibi yok oldu.

- - -

Nefes nefese uyandım, elim boğazımdaydı, boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Ve bir hiçliğin içinde sıkışıp kalmış, çok önemli, her şey demek olan ama kontrol edemediğim bir kararı bekliyordum. Hatta tahmin bile edemiyordum.

Ama loş ışıktaydım; ışıksızdım. Ve eğer burada benimle birlikte biri varsa, bu konuda lanet olası bir sessizlik içindeydi. Nefes nefese etrafa bakındım ama görebildiğim kadarıyla hiçbir şey bana bakmıyordu. Sadece kadifemsi bir karanlık, klimanın yumuşak sesi ve otelin çarşaflarımda kullandığı yumuşatıcının tanıdık kokusu vardı.

Başımı döndürecek kadar derin bir rahatlamayla yatağa yaslandım.
Ya da belki başka bir şeydi. Yatak altımda yavaşça dönüyormuş gibi hissediyordum, hafif, sürüklenen bir his, Rosier gelmeden önce halının
.....tembelce yuvarlanması gibi. Rosier.

Ve aniden her şey geri geldi.

Pritkin, nefes aldım ve kalktım-

İşte o zaman bu tembel sürüklenme, beni tamamen başka bir kıyı şeridine sürüklemekle tehdit eden bir gelgit dalgasına dönüştü.

Yavaşça, dikkatlice arkama yaslandım. Çarpan dalgalar yavaş yavaş azaldı ve mide bulandırıcı dalgalanmalara dönüştü. Bu büyük bir gelişme değildi ama en azından bilincim yerindeydi. Ama orada yatarken, bedenim tarafından kapana kısılmışken, soracak binlerce sorum varken neredeyse çaresizdim-

Neredeyse baygın olmayı dileyecektim.

Çünkü bu bir işkenceydi.

Ama yavaş yavaş gözlerim alıştı. Kapının altından içeri sızan bir ışık şeridini görecektim kadar.

Pencerelerin üzerindeki karartma perdelerindeki minicik boşluk ve okunamayacak kadar loş olan çalar saatimin yumuşak parıltısı. Ve komodinin üzerinde, hemen altında parıldayan küçük bir dikdörtgen ...

Ve her şeye rağmen hareket edebildiğimi fark ettim, çünkü o benim telefonumdu.

Ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse düşürüyordum ve ekrandan gelen ışık yakından kör ediyordu. Ama parmaklarım bir şekilde doğru tuşları buldu.

U K?

Gönder tuşuna bastım. Sonra başım dönmüş, terlemiş, umutlu ve hasta hissederek bekledim. Gözümü kapıdan ayırmıyordum çünkü vampirler genellikle ne zaman uyandığını bilirlerdi. Kalp atışlarımdaki ve nefes alış verişimdeki değişiklikler, hiperventilasyon geçirmek üzere olmasam bile onlara haber verirdi.

Uzun bir süre yanıt gelmedi. Nefesim kesilmeye başladı ki bu aptalcaydı, çünkü bunun bir faydası olmayacaktı. Kendime sakin olmamı, sıkıntı belirtilerinin sadece daha hızlı fark edilmemi sağlayacağını, ihtiyacım olan son şeyin cevaplayamadığım bir sürü soru olduğunu söyledim. . . .

Ama işe yaramıyordu.

Ve sonra bir mesaj aldım ve omurgamın hafifçe çözöldüğünü hissettim. Ta ki okuyana kadar.

Evet, şimdi bırak da uyuyayım.

Elbette, Caleb, diye düşündüm hırçınca, bir yanıt vermek için dürttüm.
S P K? Bana ne olduğunu söyle!

Uzun bir süre yanıt gelmedi. Elim büküldü ve telefonu duvara fırlatmamak için kendimi neredeyse fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldım. Ve sonra-

Bu bok için çok yaşıyım.

Küçük ekrana baktım: *w@?!*

Şunu yapmayı kes.

Derin bir nefes aldım. Caleb nadiren metin konuşması kullanırdı ve benim kullanmamdan nefret ederdi. Ayrıca bir dilbilgisi Nazi'siydi, bu yüzden çeviri yaparken dikkatli olmaya çalıştım.

P. iyi mi? Ne oldu?

H & r dis. tt C. P tutuldu. U toplamı.

Uzun bir süre bu saçmalığa bakakaldım ve acaba ya da Caleb'in delirip delirmediğini merak ediyordu. Metin konuşmasından nefret etmesine şaşmamalı. Berbattı.

İngilizce mi?

Caleb yazarken ben bekledim. Ve yazarken. Ve yazarken. Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyordu?

O ve Rosier ortadan kayboldu. Casanova ile konuştum. P.'nin duruşmaya kadar tutulduğunu söyledi. Çağrılacaksın.

Buna baktım ama yine de pek bir anlam ifade etmedi.

Nerede tutuldu?

Sence nerede?

Kahretsin, Caleb!

Ne bekliyordun ki? Onu burada öylece bırakacaklarını mı? EVET! Bütün bunları yaşadık ve R'nin onu almasına izin mi verdiler?

Daha bitmek bilmeyen yazışmalar. Caleb'in sadece bir parmağını kullandığını düşünmeye başlamıştım. *Koparacağım bir parmak.*

Oyanında değil. Konseyde. Ve sen çıldırmadan önce, Casanova kurallar olduğunu söyledi.

Kurallar mı? Bunlar iblis!

Ve onların yönetici sınıfının bir parçası. Ve onların ayrıcalıkları var, eğer fark etmediyseniz.

Gözümün önüne çarşıdaki çılgın at arabası sürücüsü ve o onları ezip geçerken herkesin neredeyse el pençe divan durması geldi. Evet, fark etmiştim. Ama Pritkin yarı insandı, diğer yarısı da karabasan.

çok saygı görüyor gibi görünüyor. Konsey Rosier'i kaybetme fikrine pek sıcak bakmıyor gibi görünüyordu.

Tabii ki, bu sadece iyi bir zevk olabilir.

Ne ayrıcalığı? Ben yazdım.

Sanki onu yargılamadan öldüremezlermiş gibi.

Harika. Bu midemi çok daha iyi hissettirdi. *Wens it? Ne oldu?*

NE ZAMAN?

Bana bağırma. Ben de bilmiyorum. Casanova saatler ya da günler sürebileceğini söyledi.

Ne zaman olduğunu nereden bileyim? Hell Gazette'e abone olmadım.

C. bileceğini söyledi. Şimdi biraz uyu. Ya da en azından bana izin ver!

Evet, doğru, diye düşündüm ve başka bir mesaj yazmaya başladım. Ama Caleb'in her zamanki savaş büyücüsü inadı vardı, ya da telefonunu kapatmıştı. Çünkü hiçbir geri dönüş almadım.

Bir süre orada yattım, tekrar denedim. Ve tekrar, ve tekrar, çünkü ben de inatçı olabiliyorum. Ama sonunda nefes nefese pes ettim, çünkü *mesajlaşmak* bile beni yoruyordu. Bu yüzden orada öylece uzanıp tavana baktım.

Hiçbir şey anlamamıştım. Pritkin'e ulaşmak için bildiğim her şeyi umutsuzca deneyerek bir hafta geçirmiştım. Ve sonunda ulaştığımda, ne oldu? Başladığı yere geri döndü, sadece muhtemelen daha da kötü oldu. Çünkü en azından babası onu öldürmek istemiyordu!

Konsey de bunu yapmamalıydı. Rosier'le uğraşmak zorunda kalacağımı tahmin etmişim; onun sarayıyla sorunlar yaşayacağımı tahmin etmişim. Ama iblis konseyi hakkında, bir tür bitiş çizgisi olması dışında pek bir şey düşünmemişim. Çünkü bunların hiçbirisi onların umurunda olmamalıydı!

Ama aşağıda bunun aksini gösteren pek çok kanıt vardı. Ve bu bana çılgınca geldi. Konsey neden kendi muhafızlarının büyük bir kısmını küçük bir yarı iblise göz kulak olmaları için göndersin ki? Hem de bir karabasan? Davranışlarına bakılırsa Pritkin'in Godzilla falan olduğunu düşünebilirdiniz.

Ve tamam, bir keresinde onlardan birini öldürmeye çalışmıştı. Ama söz konusu kişi Rosier olduğu için, ki zaten ondan pek hoşlanmıyor gibi görünüyorlardı, bunu aşmak için bir asır yeterli olur diye düşünmüştüm. Belli ki babası atlatmış.

Benimle olan bağlantısına gelince, bu daha da WTF'ydi. Konseye ne zaman bir şey yapmıştım ki? Hatta bir keresinde onlara yardım etmiştim, Pritkin'e donuna kadar pisliğe batmış eski bir iblisi alt etmesi için yardım etmiştim. Kuşkusuz, bunun nedeni çoğunlukla söz konusu iblis tarafından öldürölmek istemememdi, ama yine de. Onlar da iyi idare etmişlerdi.

Peki anlaşma neydi?

Rosier'in söylediklerine bakılırsa, Pritkin ve benim zamanda geriye gidip onları yok etmek için ayrıntılı bir plan yaptığımızı bir şekilde kafalarına sokmuşlar gibiydi. Bu da en büyük WTF'ydi, Çünkü ne zamandan beri zamanı değiştiriyorum? Oldukça şiddetli bir ayartmaya rağmen bundan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

Ve eğer intikam için zamanda yolculuk yapacak olsaydım, Zaten tanrıları hedef alıyor olurdum. Tanımadığım bir grup iblisi değil. Gücüm olduğunu varsayarsak, ki yoktu, ki bu daha da çılgınca. . .

Başım şimdi daha sert dönüyordu ama neyi suçlayacağımdan emin değildim. Yorgunluk olabilir. Kahvaltıdan beri yemek yemediğim için olabilir, çünkü Rosier'in İntikamı'nı göze almış olsam bile çarşıdaki mis gibi kokan sosislerden yemeye vaktim olmamıştı. Konseyde bir grup paranoyak deli çalışıyor olabilir.

Ama paramı hangisine yatıracağımı biliyordum.

Dalgalar sonunda hafif bir alıştırma hareketine dönüştü ve ben de tavana bakmaktan yorulmuştum. Dikkatlice ayağa kalktım ve sendeleyerek şifonyerin yanına gittim. Tanrım, her yerim acıyordu. Aspirin bulana kadar etrafı karıştırdım, sonra su almak için banyoya gittim çünkü mutfağa kadar koşturacak halim yoktu. Marco son zamanlarda hiçbir şey görmüyorum çizgisini izliyordu, bu gerçekten güzeldi. Ama onun bile sokağın ortasında gerçekleşen destansı bir savaşı biraz merak edebileceğini düşündüm.

Tanrım, neden burada olmak zorundaydı? Neden her zaman-

Durdum, göz kırptım. Ve tamam, belki de banyo kötü bir fikirdi. Çünkü bu, aynaya bir anlığına bakabileceğim anlamına geliyordu.

Ve bir tanesi yeterliydi. Başka tarafa baktım. Ve kendimi birinin karnıma yapıştırdığı kocaman bandaja bakarken buldum.

Midemin mummyalanmayı neden hak ettiğini hatırlamaya çalışarak bir dakika orada durdum.

Ve sonra aklıma geldi: Allû, olmayan yüzü bana bakıyordu
Vücudundaki sivri yaralar benimkilerle eşleşen delikler açıyordu.
Birden lavaboya yaslanmak zorunda kaldım ama hatırladığım korkudan değil.
Daha çok tam bir ayrışma hissinden. Böyle şeyler normal insanların
başına gelmezdi. Ya da benim gibi normal-eğer-bir-iki-şeyi görmezden-
gelen-insanların bile başına gelmezdi.

Ya da benim olduğum gibi.

Yapmamaya karar vermiş olmama rağmen aynada kendime tekrar baktım
ve bunun bir faydası olmadı.

Çünkü kendim gibi görünmüyordum.

Elbette bunun bir nedeni de yüzümü sıkıştıran ve cildimi tebeşir rengine
dönüştüren yukarıda bahsettiğim yorgunluktu. Bir de kir vardı ki,
uyandığımda bir bebek gibi yıkandığımı fark ettiğimde kimse bu cehennemi
istememişti. Aynı sebepten dolayı soyunup kısa pijamalarımından birini
giymemiştim. *Bu* da beni *I Dream of Jeannie*'nin kötü bir ortamda iki günlük
bir alem yapmış hali gibi bırakmıştı.

Her şeye rağmen hafifçe gülümsedim ve Caleb'in onu bu şekilde
tanımladığımı duysa ne diyeceğini merak ettim. Cehennem semalarında bir
deli gibi kahkahalar atıp kükreyerek ilerleyen Bay Çok Düzgün Savaş
Büyücüsü. Pritkin ona "*Sen de en az onun kadar delisin,*" demişti.

Belki de öyleydi. Belki de öyleydim. Çünkü aynadaki gözler bu gece
farklı görünüyordu. Ne renk, ne şekil, ne de parmak basabileceğim herhangi
bir şey. Sadece farklıydı. Belki de arkalarındaki zihni biraz değiştiren şeyler
görmüşlerdi.

Pantolonun kumaşını, ne kadar varsa, parmakladım ve ipek olmadığını
fark ettim. Daha önce gördüğüm bir böceğe ya da hayvana ait değildi. Bu
gezegen değildi. Şakağıma yapışan kir gibi.

Fırçaladım ve parmak uçlarımın altında farklı bir his bırakmadı. Ama
öyleydi.

Üç ay. Agnes bilgisayarına o uyarıyı bırakıp tüm bunları başlattığından
beri bu kadar zaman geçmişti. Bugün gördüklerimi ona anlatırsam Cassie'nin
ne düşüneceğini, ne diyeceğini merak ediyordum. Bir savaş arabasını içinden
geçirmeyi tarif etseydim - Caleb ne demişti? Gül kırmızısı bir şehir, yarısı
kadar eski

zaman? Ya da büyüler patlarken yabancı bir dünyanın üzerinde bir halıya binmek

havai fişekler gibi etrafımda. Ya da adını koyamadığım bir yıldız gölgesinin altında, masmavi bir alacakaranlıkta üç ayın doğuşunu izlemek...

Ya da bir iblis lordu tarafından kovalanmak, ya da bir grup kötü huylu muhafız tarafından hedef alınmak, ya da bir yığın intikamcı golem tarafından neredeyse iç organları çıkarılmak.

Tahmin etmeme gerek yoktu; eski Cassie'nin bana ne söyleyeceğini biliyordum. Tek kelimeyle: *kaç*. Dışarı çık, kaybol, başka bir yere git, güvenli bir yere git. Ama asıl numara buydu, değil mi? Artık güvenli bir yer yoktu. Ve bir zamanlar, oldukça yakın bir zamanda, bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Yine de oldu. Tabii ki vardı. Kovalanmak, dövülmek ya da neredeyse öldürülmek *hoşuma* gitmiyordu. . . .

Ama bu yeni hayatla ilgili hoşuma giden şeyler de vardı. Ya da hayranlık duyduğum. Ya da Caleb gibi, keşfetmek için daha uzun zamanım olmasını dilediğim şeyler.

Ya da öyle bir şey. Yansıma kaşlarımı çatarak baktım ve haplarımı yuttum. Kendimi anlamıyordum ve daireler çizerek düşünmeye başlamıştım. Yatağa geri döndüm.

Yumuşaktı ve oda altımda hafifçe dönmeye devam etti, öyle ki durması için gözlerimi kapattım. Bir dakika içinde kalkardım. Casanova'dan daha fazla cevap almaya çalışacaktım.

iblis yüksek konseyinin nasıl görünmesi gerektiğini. Banyo yapardım, çünkü kesinlikle bir banyoya ihtiyacım vardı. Ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırdım.

herkes hakkında konuşmak istiyorum. Ben . . . Ben . . .

Yirmi Birinci Bölüm

İkinci kez uyandığımda burnumun dibinde o güne kadar duyduğum en güzel koku dolaşıyordu.

İçgüdüsel olarak onu takip ettiğimde biri "İşte bu," dedi. "Sadece birkaç ... daha ... orada!"

Ne olduğunu anlayamadan, piçin biri arkama bir yastık koymuş ve yumuşak yatağıma yeniden bağlanmamı engellemişti. Fakat Her kimse, bir tepsi dolusu pastırma, krep, akçaağaç şurubu, portakal suyu, kahve, taze meyve ve kızarmış ekmeği de burnumun dibine bıraktığı için çok fazla şikâyet etmedim. Cevap da vermedim, çünkü zaten karnımı doyuruyordum.

Tanrım, bu günde tek öğün olayı artık bitmeliydi. Ama harika bir yemektir. Başımı kaldırıp Fred'in tabağına kıskançlıkla baktığını gördüğümde yemeğin yarısını bitirmiştım.

"Biliyor musun, krep ve kızarmış ekmeğin nedenini hiç anlamadım," diye yorumladı, ikincisinin yanına sokularak. "En azından aynı yemekte değil. Yani, ikisi de temelde ekmek-"

"Benim ekmeğim," dedim bir lokmanın etrafında. Ve bana verilen cılız iki parçanın üzerine hızla tereyağı ve çilek reçeli sürdüm, çünkü onları yalamak muhtemelen kabalık olurdu.

"Aşağıda daha fazlası var," diye işaret etti Marco, sırtarak. Arkamı kolladı.

"Evet, ama onlara burada ihtiyacım var. Kahvaltı sipariş edeceğinizi söyleyebilirdiniz," diye işaret etti Fred.

"Fısıldamadım."

"Ama balkondaydım, bir telefon görüşmesi yapıyordum. Duymadım-" "Benim sorunum değil."

"-ve kim akşam yedide kahvaltı sipariş eder ki?"

"Akşam yedi mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Çünkü bundan daha uzun süre uyumuşum gibi geliyordu.

Marco bana "Neredeyse saatin etrafında uyudun," dedi.

Bir an ona baktım. Ve sonra-

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi bana, bu da pek etkilemedi.

Ne yazık ki, yataktan kaldırmaya çalıştığım omzuma da bir eli vardı ve sanırım bu da işe yaradı. Çünkü hiç ilerleme kaydedemiyordum.

"Caleb'le, Casanova'yla konuşmalıyım-" dedim, mücadele ederek. Çünkü uykuya rağmen yer değiştirebilecekmişim gibi hissetmiyordum.

"Şu savaş büyücüsü bir süre önce aradı-" "Ne dedi?"

"-ve Casanova'nın seninle konuşmak istediğini sanmıyorum."

"Marco." Omzunu bir insan için acı verici olabilecek bir şekilde kavradım. Marco irkilmedi bile. "Ne. Ne yaptı? O. Dedi?"

"Endişelenmemen gerektiğini, çünkü hiçbir şey olmadığını." Marco bana bir bakış attı. "Ne olması gerektiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Hayır. Ve yemeğimi çalmayı kes." Bu sonuncusu, bir kamyoncuyu gururlandıracak kadar iştahlı görünen Fred'e yönelikti.

"Bu yemek değil; kahve," dedi bana bir bakış atarak. "Ve sende koca bir demlik var."

"Şimdi değil," diye işaret ettim, çalınan tencereyi ondan daha uzağa götürerek. Gözlerini devirdi. Sonra da kremamdan biraz çaldı. "Neden buradasın?" diye sordum.

"Ben burada yaşıyorum."

"Yatak odamda olmaz!"

"Evet, ama tek alternatifin içinde cadılar var."

Yemeyi bıraktım. "Ne?"

"Bir saat önce geldiler-" Marco başladı. "Peki, gönder onları!"

Sadece bana baktı. "Randevuları var. Hatırladın mı?"

Ve hatırladım. Birden, kesinlikle onlardan birine randevu almasını söylediğimi hatırladım. Ve *lanet olsun*.

"Ne istiyorlar?"

"Söylemediler."

"Sormadın mı?"

Kaşlarını çattı. "Ben senin sekreterin değilim. Ve onlar da gelecek değiller."

"Marco!"

Fred, ağzı bir şeyle doluyken, "Ben sordum," dedi. "Ve?"

Yutkundu. "Ve bana işime bakmamı söylediler. Ama o kadar da kibar değillerdi. Sanırım beklemek zorunda kaldıkları için kızgınlar."

Tekrar yatağa uzandım. Neredeyse bir gün uyumuş biri için kendimi dinlenmiş hissetmiyordum. Kendimi ağrılı, kaskatı ve az önce tükettiğim beş kiloluk kahvaltı yüzünden halsiz hissediyordum. Kendimi hiç de bu işlerle uğraşacak gibi hissetmiyordum.

üç öfkeli cadı.

"Karar senin," dedi Marco ve sesi ciddiye. Sanki yapamayacağımı söylersem, oraya yürüyüp onlara kaybolmalarını söyleyecekti. Başka biri olsaydı blöf yaptığını düşünürdüm ama Marco üç öfkeli sihir işçisinden daha korkunç şeyler görmüştü. Bunu gerçekten yapacağından korkuyordum.

Ve tavuğun ters yazılışını bilmiyordum. "Sorun değil," dedim ona.

"Emin misin?"

"Evet. Bana sadece birkaç dakika ver."

Başını salladı ve yemeğimi bitirmem için beni bıraktılar, ben de öyle yaptım çünkü enerjiye ihtiyacım vardı ama iştahımı kaybetmiştim. Yemeğimi bitirdiğimde kendimi biraz daha iyi hissettim. Hâlâ yorgun ve çok ağrılıydım ama iyi bir rüzgâr beni uçuracakmış gibi hissetmiyordum. Yüzümü ona döndüm, tepsiyi yatağın üzerine koydum ve bacaklarımı yana salladım.

Ve saçmalık.

"Neyin var?"

Kafamı kaldırdığımda Fred'in dönmüş olduğunu gördüm, belki de yatak odamda hiç cadı olmadığı içindir. Benden başka ve ben sayılmazdım.

"Marco'nun kodeini nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyorum," dedim ona dürüstçe.

"O şeyi alamazsın. Pythia gücünü mahveder. Hatırladın mı?" "Zaten şu anda gemide böyle bir şey varmış gibi gelmiyor. Ve ben de ölüm."

"Hayır, acımıyor. Ölüm acıtmaz," dedi ve küçük bir tepside bir şey sundu. "Şey, bilirsin işte. İlk parçadan sonra değil."

"O da ne?"

"Neye benziyor?"

"Bir İrlanda kahvesi," dedim, canlanarak. Ve lanet olsun. Sanki aklımı okumuş gibiydi.

"Daha iyi misin?" diye sordu yatağıma uzanırken.

Burnumdaki krem şantiyi yaladım. "Oraya varıyorum."

Ve ben, ağrılarımı dindirmekten çok onları artık umursamama neden olan sıcak bir ürperti içindeydim. Ta ki dolabıma bakana kadar.

Ve bu durumda, asırlık ağıtın tamamen doğru olduğunu fark etti. "Şimdi ne olacak?" Ben orada öylece durup içerken ve kaşlarımı çatarken Fred sordu. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Bir dolap dolusu eşyanız var." "Evet. Ama *doğru* şeyler değil."

"Ne giydiğiniz ne fark eder ki?" diye sordu. "Gecenin bir yarısı davetsiz bir şekilde ortaya çıkan insanlardan bahsediyoruz.

herkesi terörize ediyor. Neden onlar için giyiniyorsun?"

"Bu gece davetsiz değiller," diye belirttim. "Ve bu onlar için değil." "Kim o zaman?"

"Ben," dedim asık suratla, askıları karıştırırken. Sanki mükemmel kıyafet sihirli bir şekilde ortaya çıkacaktı.

Ama hayır. Büyü başımı belaya sokar, nadiren de çıkarır. Ve belli ki bu o zamanlardan biri değildi.

"Anlamı?"

"Yani yorgunum, stresliyim ve gücüm azalıyor-" "Ama öyle görünmeyi göze alamazsın."

Döndüm, şaşırmamam gerektiği halde şaşırmıştım. Fred aptal değildi. O sadece ... Fred'di.

Elimdeki bir şeye bakıyor ve kaşlarını çatıyordu. Elimdeki askıyı göstererek "Bu ne?" diye sordu.

"Etek," dedim savunmacı bir tavırla. Bir sokak satıcısından aldığım, ne zaman giysem ayak bileklerimin etrafında dönen, çok renkli, batık bir şeydi. Ve vampirlerin acı dolu suratlar yapmasına neden oluyordu.

Fred hayal kırıklığına uğratmadı. "Onu yerine koy."

"Çok fazla seçeneğim yok!" Aslında dolabım şu anda ciddi bir kimlik krizi yaşıyordu.

Bir tarafta eski kıyafetlerim vardı - çoğunlukla tişörtler ve kot pantolonlar, çeşitlilik için birkaç çift şort ve eşofman da atılmıştı. Bunlar yıllardır giydiğim türden şeylerdi ve işimin iyi olduğu zamanlarda işe yaramışlardı.

Bir gece kulübünde tarot kartları okuyordum ya da bir seyahat acentesinde sekreterlik yapıyordum. Onlar rahat ve tanıdıktı ve sadece onları görmek beni daha iyi hissettirdi.

Ne yazık ki ben bile Dünya'nın Baş Kâhini'nden çok Alışveriş Merkezinde Dondurmanızı Bandıran Kız dediklerini fark ettim.

Tabii ki diğer taraf da daha iyi değildi. Çıplak olduğundan değil; tam tersine. Her şeyi sığdırmak için neredeyse yeterli yer yoktu, bu da abartılı balo elbiselerinin gökkuşağı dökülmesinin neden 2'ye 10 dolarlık tişörtlerle birlikte batmaya başladığını açıklıyordu.

Hiçbirini giymediğim için bu durum iki kat can sıkıcıydı. Çünkü kimin yirmi balo elbisesine ihtiyacı var ki? Hiç kimsenin. En azından benim, çünkü o tür partilere zaten davet edilmiyordum.

Genelde değil.

Ve bunu yaptığımda, biri beni öldürmeye çalıştı. Eteği geri koydum ve aramaya devam ettim.

"Güçlü bir takım elbise giy. Çoğunlukla güç kıyafetleri giyiyorlar," diye tavsiye etti Fred.

"Hiç güç kıyafetim yok." "Neden yok?"

"Çünkü gardırobum havaya uçup duruyor!"

"O zaman Pythia benzeri bir şey giy. Resmi ziyaretler için ne giyiyorlar?"

"Biliyorsam ne olayım." Agnes'i küçük kız beyazı, ellili yıllardan kalma bir kokteyl elbisesi ve seksenli yılların standart gece elbisesi içinde görmüştüm. Ama eğer resmi bir Pythia kostümü varsa, onu kaçırmış olmalıyım.

"Eminim Grek tarzı bir şeydir," dedi Fred. "Bilirsin, şu eski heykellerde gördüğün gibi dökümlü şeyler ve sandaletler. Kıyafet giydikleri zaman yani."

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum. Delphi uzun zaman önceydi. Muhtemelen modernleşmişlerdir." Kahretsin, rahibeler bile artık ortaçağ kıyafetleri giymiyordu.

"Evet, ama ortalama bir cadı bunu biliyor mu?" diye sordu kurnazca. "Ayrıca, muhtemelen tüm bu tanrıça şeyini oynamalısın. Göz korkutma faktörü için."

"Ben bir tanrıça değilim."

"Ama biriyle akrabasın."

Kıyafetleri karıştırmayı bıraktım ama arkamı dönmedim. Bu konuyu ilk kez biri açıyordu, en azından benim duyduğum kadarıyla, hepimiz

bir hafta önce öğrendim. Bu konuda gerçekten endişelenemeyecek kadar meşguldüm ama şimdi merak ettim. "Bu bir sorun mu?"

"Şimdiye kadar pek etkilenmiş gibi görünmeseler de bunun bir avantaj olacağını düşünebilirsiniz. Yani, kim bir tanrıçanın çatı katına zorla girer ki?"

Sonunda arkamı döndüm ve her zamanki gibi belirsiz bakan gri gözlerle karşılaştım. Ve yaklaşık olarak sol kulağıma bakıyorlardı. Fred'in değişimden önce çok kötü bir görüşü vardı, bu da genellikle böyle şeyleri düzeltirdi. Ama gözleri gerçekten kötü olmalıydı, çünkü hala oldukça miyoptu. Gözlük takan tanıdığım tek vampirdi, her ne kadar bunu gizlice yapsa da.

"Takabilirsin, biliyorsun," dedim ona. "Burada başka kimse yok."

"Evet, ama içeri girebilirler. Ayrıca, görebiliyorum. Özellikle de bu batık gibi şeylerle ortaya çıkmaya devam edersen. Yani, eğer *bana* cafcıflı *görünüyorsa*-"

"Peki. Sadece teklif edeyim dedim." Bir dakika orada durdum. "Ee, çocuklar nasıl karşıladı?"

"Bilmiyorlar. En azından ben sanmıyorum. Evdekiler bahsetmiş olabilir ama çoğunlukla efendi hakkında dedikodu yapıyorlar. Ve buraya geldiğimden beri kimsenin beni gözlükle gördüğünü sanmıyorum."

"Hayır, demek istediğim, benim soyum hakkında. Herkes bunu nasıl karşılıyor?" "Ah, şu." Omuz silkti. "Bir çiftin bunun mantıklı olduğunu söylediğini duydum. "Birkaçının mantıklı olduğunu söylediğini duydum."

... yani, bu konuda çok da rahatsız olmuş görünmüyorlardı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Birdenbire, yüzlerce yıllık yaratıklarla birlikte yaşadığım ve her şeyi olağan karşıladığım için derin bir minnettarlık duydum.

Vampirleri etkilemek zordu, ama aynı zamanda onları sarsmak da zordu. En azından bir korku buharlaşırken omurgamın biraz gevşediğini hissettim.

"Elbette, bunun sizi daha yüksek profilli yapacağından ve insanların sizi daha fazla öldürmeye çalışacağından biraz endişeliler. Ama onlara dedim ki, hey, geçen seferi hatırlıyor musun? Yani, eğer bir grup diğer yarı tanrı seni çıkarırlarsa kimi gönderecekler? Gerçekten tuhaf, gerçekten olağandışı, gerçekten tehlikeli bir şey olmalı-"

"Üç cadı meclisi gibi mi?"

Fred gözlerini kırptırdı. "Hayır," dedi sonunda. "Sadece üç kişiler. Eğer seni öldürecek olsalardı, muhtemelen bundan daha fazlasını gönderirlerdi."

"Teşekkürler," dedim ekşiyerek. "Bu beni çok daha iyi hissettirdi." "Yardım etmek için buradayım. Şimdi, ne giyeceksin?"

"Bilmiyorum." Elbiselere tekrar bakmaya başladım ama umutsuzlardı, tanrıçadan çok balo elbisesi gibiydiler. Etkilemek için giyinmek istesem de, Beyaz Atlı Prens'i bekliyormuş gibi görünmenin doğru yol olduğunu düşünmüyordum.

Fred kahvesini h  p  rdeterek, "Bunlar i  e yaramaz," diye onayladı. "Ama eminim Augustine'de bir   eyler vardır."

"Bunları Augustine g  nderdi," diye belirttim, etraftaki en iyi -en azından ona g  re- b  y  l   tasarımcıdan bahsederken. Buti  i, alt kattaki pahalı d  kk  nların en b  y    nde yer alıyordu.

"  ey, evet. Ama o sadece normal parti malzemeleri g  nderiyordu. Eminim i  e yarayacak bir   eyi vardır."

Augustine saat 6'da kapanıyordu. B  y  k adamı gitmeden   nce yakalamak i  in birkaç saat geri d  nmem m  mk  n de  ildi.

"Sorun de  il," dedi Fred, aniden bir i   adamı edasıyla. "Ka   beden giyiyorsun?"

"Kıyafetine ba  lı olarak ikiden altıya kadar herhangi bir yer. Ama bunun bir   nemi yok. Augustine kapanıyor-"

"Evet, biliyorum. Ne renk istiyorsun?"

"Beyaz. Ama i  eri giremezsin ve o da buralarda ya  amıyor. Ve geri d  n  p kapıyı a  ana kadar, bunu benim i  in yapaca  ını varsayarsak-"

Fred alaycı bir tavırla, "Yapar," dedi. "Ho  una gitmeyebilir ama yapar. Son zamanlarda tabelasını g  rd  n m  ?"

"Ne i  areti?"

"D  kk  nının dı  ındaki.   zerinde 'Couturier'den Pythia'ya' yazıyor. Resmi kısmını atlamı   ama ima ediyor."

Bu bana gelen elbiseleri a  ıklıyor. Bilmeliydim ki Augustine c  mert davranmıyordu. Yumu  ak duygularıyla tanınmazdı.

Ya da, bilirsin, herhangi biri.

Fred, "Senin gibi giyinmek isteyen t  m zengin kadınlardan para kazanıyor," diye ekledi.

Ona g  z kırptım. "Beni g  rd  ler mi?"

G  ld  . "Mesele   u ki,   ikayet edecek durumda de  il. Sadece ihtiyacımız olanı alaca  ız ve yarın ona haber verece  iz. E  er yaygara koparırsa, ona lanet tabelasını indirmesini s  yleyebilirsiniz."

"Evet, ama beni dinlemiyorsun. I  eri giremeyiz." "Bahse var mısın?"

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Hayır," dedim sertçe. "Yapamayız."

"Elli dolar mı? Yoksa işi ilginçleştirmek mi istiyorsun?"

"Yeterince ilginç. Geçen haftaki adamları duymadın mı?" "Hangi adamlar?"

"Yapışkan parmaklı iki genç tişört falan yırtmaya çalışmış. Augustine de onlara sıkışmalarını söyledi."

Fred'in alnı kırıştı. "Neye?"

"Her şeye. Onları insan cırt cırtları gibi yapan bir büyü yaptı. Sadece bir kez bir şey sıkıştığında çıkmadı. Günün sonunda adamlardan biri hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve çıldırmış bir halde, büyük bir sokak çöpü trenini, bir katlanır sandalyeyi, bir çocuğun bebek arabasını ... ve bir evsiz birinin market arabası dolusu eşyası."

"Kulağa pek öyle gelmiyor-"

"Bir de evsiz bir adam vardı, onun kafasına rulo yapılmış bir gazeteyle vuruyordu." Adam çocuğun kolunu tutup para üstü için yalvardığından beri bütün gün birlikte sıkışıp kalmışlardı.

"Oh. Şey, evet, bu biraz-"

"Ve o şanslı olandı. On blok gittikten sonra başka bir adamı taksiden indirmek zorunda kaldılar!"

Fred'in dudakları büzüldü. "Eğer sadece bagajda ya da başka bir yerde geziniyorsanız, Ten o kadar da kötü değil."

"Arkadan koşuyordu! Trafiğin kötü olduğu bir gün olduğu ve çok hızlı gitmedikleri için şanslıydı."

Sözümü yarıda kestim, çünkü Fred artık beni dinlemiyordu. Onun yerine odaklanmamış gözlerle duvara bakıyordu. "Ayakkabı numaran kaç?" diye sordu birden.

"Sekiz. Neden?"

"Nedeni yok."

Gözlerimi ona diktim. "Bana şu anda içeri girmediğini söyle." "Ben mi? Ben sadece burada oturuyorum."

"Peki ya diğerleri?" Fred, Mircea'nın bir hafta kadar önce bana hediye ettiği uğursuz üçlünün bir parçasıydı. İlk başta, son zamanlarda yaşanan birkaç olaydan sonra güvenliği artırdığını düşünmüştüm. Ama son zamanlarda başka nedenleri olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Bencilce, bencilce nedenler.

"Diğerleri ne?" Fred masum görünmeye çalışarak sordu, tam o sırada kapım açıldı.

"Diğerleri!" Kapı aralığında beliren iki adamı işaret ederek söyledim. Şey, bir adam, çünkü diğerini kıyafet dağının altında göremiyordum, ancak orada olacağını biliyordum. "Kahretsin, Fred!"

Ama Fred beni dinlemiyordu. "Eee?" diye sordu arkasını dönerek.

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı dağ.

Sonra da herkes "Hayır!" diye bağırmadan önce, yiyeceklerle dolu yatağıma doğru sendelemeye başladı.

Dağ lanet okudu ve arkasından gelen yakışıklı esmer vampir sırtıttı, zeytin yüzünde hızlı bir diş parlaması oldu. "Temiz çıktık," dedi bana. "Aşağı yukarı."

"Ne kadar az?"

"Küçük bir koğuşa rastladık. Ya da birimiz öyle yaptı."

"İşte. Her şeyi sandalyenin üzerine koy," dedi Fred, pencereden bir koltuk getirerek.

"Onu yere bırak!" diye tersledi dağ. "Sorun nedir?"

Bırak gitsin."

"Onları öylece bırakamam!"

"Neden?"

"Onlara yapışmadın, değil mi?" Endişeyle sordum.

Mavi bir göz, şifon tabakasındaki bir boşluktan bana bakmayı başardı.

"Hayır! Kendime yapıştım!" dedi. Sonra iki kolunu da kaldırarak halımın üzerine korkunç pahalı bir toprak kaymasına neden oldu.

Ağzım açık kaldı ama Augustine'in eserine yapılan hakareten dolayı değil.

"Ooooooh," dedi Fred, etkilenmiş görünüyordu.

"Bir şeyler yapın!" Dağ, ellerini uzatan Jules adında stresli görünümlü bir sarışına dönüşmüştü. Ya da elini demeliydim, çünkü artık ikisi arasında hiçbir ayrım yoktu. Birinin parmakları, pürüzsüz, soluk teninde hiçbir kırılma olmaksızın diğerininkilerle doğrudan birleşiyordu.

Hırsızı kelepçeli bırakarak.

Kendi elleriyle yaptı.

Bölüm Yirmi İki

"Tırnakların nereye gitti?" Fred bakmak için eğilirken kelini göstererek sordu. İğrenmekten çok merak ediyor gibiydi.

"Ben nereden bileyim?" Jules çığlık attı. "Sadece tamir et!" Ve ürkütücü görünümlü parmak kafeslerini tekrar bana doğru itti.

Geri çekilmemeyi başardım ama kıl payı kurtuldum. Çünkü Fred haklıydı; görünürde parlatılmış küçük ovaler yoktu. Sadece füzyonun gerçekleştiği yerde fazladan bir eklem gibi görünen bir şey vardı. Jules'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da bunu en az benim kadar rahatsız edici bulmuştu.

Ama aynı anda üç çift gözün birden üzerimde olması kadar rahatsız edici değildi. Hepsi de beklenti içindeydi çünkü çocuklar yeniydi ve henüz bazı şeyleri anlamamışlardı. Mesela durugörü yeteneğim olabilirdi ama cadı değildim.

Peki, tamam, evet. Teknik olarak ben de bu kategoriye giriyordum ama sadece her kadın büyü kullanıcısı girdiği için. "Büyücü" erkekler için olduğu gibi her şeyi kapsayan bir terimdi ve bir kişinin yetenek, eğitim veya uzmanlık düzeyi hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Ya da benim durumumda, basit bir büyüyle bile yapıp yapamayacağımı.

Elbette Pythian eşyalarım vardı ama o sadece kendi özel çılgınlık markası için kullanışlıydı. Beni zamanın ötesine fırlatabilirdi ama basit bir koğuş ya da çillerimi kapatacak ya da kartlarda hile yapmama yardımcı olacak bir glamourie yapamazdı. Bu yüzden Billy hep kazanırdı.

Pritkin'e göre normal türde iyi miktarda sihrim vardı ama nasıl kullanılacağını hiç öğrenmediğim için hepsi potansiyeldi. Bu, öğrendiğim herhangi bir şeyi bir gün ona karşı kullanabileceğimden korkan piç Tony'ye bağlıydı. Ve her zamanki şansıma.

Tony'den kaçtıktan sonra boş bir cadı ile yaşamaya başladım; bu cadı, etrafında yapılan tüm büyüleri iptal edebilecek nadir bir yeteneğe sahipti. Bu, kötü adamlardan saklanmak için harikaydı.

Tammy'nin evinin üzerinden camın üzerinden su gibi kayıyordu. Ama bu aynı zamanda kendisinin büyü yapamayacağı ya da bana öğretemeyeceği anlamına geliyordu.

Sonra üç yıllığına Tony'ye geri döndüm, aileme yaptıklarından dolayı ona tuzak kurmaya çalıştım, yani bu bir yıkımdı. Ve ikinci kez kaçtığımda, intikam girişimim fevkalade yanlış gittikten sonra, zamanımın çoğunu insan dünyasında geçirdim. Çünkü Sup topluluğundan çok daha büyüktü ve bana saklanabileceğim daha büyük bir kalabalık sağlıyordu.

İşe yaramıştı - *gerçekten* motive olmasına rağmen beni bulması üç yılını daha almıştı. Ve bu arada, bahse girerim çocukları Genç, eğitimsiz bir cadının bu küçük sorunu düzeltmek için gidebileceği tüm yerleri yüzlerce saat kontrol ettim ve hiçbir şey bulamadım. Çünkü hiçbirine gitmemiştim.

Bu kısmen paranoya, kısmen de eski ekşi üzüm şeyiydi. Zaten sahip olamayacağım dünyanın hiçbir parçasını istemediğime kendimi ikna etmek için iyi bir iş çıkarmıştım. Ama şimdi bu durum beni bir sorunla baş başa bırakmıştı ve Pythian meselesi kucağıma bırakıldığından beri bu sorunu çözmeye fırsatım olmamıştı.

Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu belli olan Jules için bunların hiçbir önemi yoktu.

Tavır şok edici değildi. Augustine'in küçük şakası herkesi korkuturdu ama Jules'un durumunda özellikle acımasızdı. Elleri, Marco'nun puroları, Fred'in iri gri gözleri ya da Rico'nun tekerlemeleri kadar adamın simgesiydi. Birkaç kez yarı İtalyan olup olmadığını merak etmiştim. Konuşurken el kol hareketleri yapma eğilimindeydi. Ya da diğer vampirlerle tartışırken. Ya da müzik dinlerken, notaları takip ederken O etkileyici parmaklardan flüt gibi triller.

Parmaklar ilk kez tamamen sert ve hareketsizdi.

Ve birden, kendini beğenmiş dükkân sahibine karşı gerçek bir öfke hissettim. Diğer şeyler biraz komikti; bu ise düpedüz zalimceydi. Ve o zarif kıcını yataktan kaldırıp gelip bunu düzeltebilirdi.

"Augustine'i ara," dedim Fred'e. "Söyle ona-" "Hayır!" Jules paniklemiş görünüyordu. "Hayır, *yapamazsın*-"

Aniden kesildi. Ve başını çılgınca ileri geri salladı.

Sonra banyoya koştuk ve birbirimize bakarken onun çıkardığı sesleri duyduk. Ve sonunda bakmaya gittik.

Onu duşta bulduk.

Onu açmaya çalışıyor gibiydi, ama bu sadece dirseklerle pek işe yaramadı. *Yardım* et, diye bağırdı Rico'ya. Rico içini çekti ama mecburen gidip düğmeyi çevirdi. Duvardan su fişkirirken aynı anda başka bir ses daha duyunca sıçradım. Fred radyonun düğmesine basmış, Beyoncé'nin son şarkısını, fayanslı duvarlarda yankılanıncaya ve havlu askısını sallayıncaya kadar her hoparlörden bangır bangır çalışıyordu.

Sonra Jules kollarını başımın üzerine koydu ve beni kabine sürükledi.

Ne yaptığını bildiğim için bu o kadar da kötü olmazdı. Bunu birkaç kez ben de yapmıştım, ortamdaki arka plan gürültüsüne katkıda bulunmaya çalışıyordum.

yüksek sesli bir kumarhanenin ve daha yüksek sesli bir Strip'in vampir işitme duyusunu karıştırmak için. Ama sonra diğer ikisi arkamıza doluştu.

Ve büyük bir duş olmasına rağmen, *o kadar* da büyük değildi.

Ama Jules benim ne düşündüğümü umursamadı. Jules'un tek derdi derdini anlatmaktı. "Augustine'i aramayacağına dair bana söz veremezsin!" diye fısıldadı.

"Neden olmasın?" Beni her zamanki gibi bırakamayacağı için kollarının altına girmeye çalışarak talep ettim. Ama bu hiçbir işe yaramadı, Rico tam kıçımın üstündeydi. Jules'u duş kollarından birine geri itmemele sonuçlandı ve hangisine olduğunu sormama gerek kalmadı.

Ilık akarsu aniden yaklaşık lav sıcaklığına yükseldi.

Bir el ağzımı kapatmadan önce tek çıkarabildiğim acı dolu bir nefes oldu. Zarif bileğindeki güzel altın bilezikten Rico'nun olduğunu anladım. Eğer yapmazsa ona bir tane yedirecektim-

Etrafta biraz hışırtı vardı. Sonra sıcaklık aniden katlanılabilir seviyeye düştü ve beni sadece yarı haşlanmış halde bıraktı. Ama daha az öfkeli değil. Ve daha az sessiz de kalmadım, çünkü elimi ağzıma götürme olayı değişmedi.

Etrafta çırpınmaya başladığımda biri "Bırak onu," dedi.

Sesi tanımam bir saniye sürdü, çünkü şaşırtıcı bir komut notası içeriyordu. Ve ses, tuvalet rafının altına çömelmiş küçük adamdan geliyordu, çünkü ayağa kalkarsa kafasını çarpacaktı. Fred kaşlarını çatarak Rico'ya baktı ve Rico beni daha da şaşırtarak gitmeme izin verdi ve bir adım uzaklaşarak bana arkamı dönüp ona bakmam için yer açtı.

Yine de çok pişman görünmüyordu, belki de bu ifadeyi tam olarak kullanmadığı içindir. Kara bukleleri, inatçı çenesi ve hızla nemlenen gömleğinin altından görünen karın kaslarıyla pek çok kadının ona uzun süre kızgın kalacağından şüpheliydim. Ama bu ona benim yanımda yardımcı olmazdı.

-Üç ay boyunca Mircea ile uğraştıktan sonra, beynimi sislendirmek için birkaç kastan daha fazlası gerekti.

"Ve Augustine'i aramıyoruz çünkü ?" Tekrar talep ettim.

"Yapamayız," dedi Jules, panik moduna geri dönerek. "Eğer yaparsak efendimiz kesinlikle öğrenir!"

"Yani? Augustine'e saldıracak değil ya-" "Augustine kimin umurunda? Ben kendim için endişeleniyorum!"

O mavi gözlerde gerçek bir paniğe benzeyen şeyi görmek için geri dönmeye çalıştım. "Mircea da etrafta dolaşıp vampirlerine saldırmıyor," diye belirttim. Buna gerek yoktu. Çoğu zaten onun ikinci gelişi gibi davranıyordu.

"Sorun o kadar da saldırı değil," dedi Fred, görünüşe göre Zen modundaydı, raftan bir şelale tarafından sular altında bırakılmasına rağmen.

"Ne o zaman?"

Üçü karşılıklı bakıştılar. En azından ben öyle olduğunu tahmin ediyordum. Rico'yu artık göremiyordum ama Fred önce arkama, sonra da Jules'a baktı.

"Ona söyleyeceğim," diye uyardı.

Kimse bir şey söylemedi.

"Bana ne söyleyeceksin?" Ben talep ettim.

"Sanki ..." Fred bir dakika düşündü. "İngilizlerin Avustralya'ya mahkûmları nasıl gönderdiklerini biliyor musun?" dedi sonunda.

Kirli perçemlerimden akan çamurlu suların arasından ona baktım. "Ne?"

"Bilirsin, eski kötü günlerde. Bazılarını atmaları gerektiğinde Asılacak kadar suç işlememiş ama etrafta tutulacak kadar da iyi olmayan baş belaları mı? Onları nasıl gemilere doldurup Oz'a gönderdiklerini?"

"Hayır!"

Rico, "Avustralya kötü bir örnek," diye itiraz etti. "Orada insanlar öldü. Ondan önce de zorluklar, acılar ve ıstıraplar vardı-"

Fred bir kaşını kaldırdı. "Ve?"

Rico bir an için düşündü. "İyi bir noktaya değindin."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Sonra Fred'e ters ters bakmak için gözlerimi açtım. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gri gözleri benimkilerle bir parça şefkatle buluştu. "Avustralyalı olduğun için mi?"

Kafamı fayanslara vurmak istedim ama onlara ulaşamadım. Bu yüzden bir dakika öylece durdum ve üç adamını öldürürsem Mircea'yla başımın ne kadar belaya gireceğini merak ettim. Söylediklerini anladıysam, o kadar da değil.

Rico bir kahkaha attı. "Keşke yüzünü görebilseydim."

"Hayır," dedi Fred ona. "Hayır. Ama diplomasi için zamanımız yok."

Rico bir şekilde sigarasını yakmayı başarak, "İyi ki de öyle," dedi. "Hepimiz bu işte berbatız."

"Yani her şeyi berbat ettiğini ve Mircea'nın seni bana göndererek cezalandırdığını mı söylüyorsun?" Özetledim.

"Gördün mü?" Rico dedi ki. "Herkes onun aslında aptal bir sarışın olmadığını söyleyip duruyorum."

Arkamı döndüm, bu sırada Jules'un karnına dirsek attım ve Rico'nun ağzındaki sigarayı aldım. Ve ıslak fayansların üzerine bıraktım, orada küçük bir tıslamayla söndü. "Bu bir iltifattı," diye itiraz etti.

"Önemli olan şu ki, bir daha çuvallamamalıyız," dedi Fred çabucak. "Yoksa ... şey, ne olabileceğini bilmiyorum. Ama sanırım hiçbirimizin bunu öğrenmek istemediğini söylemek yanlış olmaz. Ama Augustine'in nasıl olduğunu bilirsin. Adam iyi gününde bile alıngan-"

"Buna sanatsal mizaç diyorlar," dedi Rico, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Ben buna hıyarlık diyorum," dedi Fred suratını ekşiterek. "Ama yataktan kalkıp buraya kadar gelmek zorunda kalırsa, büyüsünü ya da her neyse onu tersine çevirirse ve sonra da çalışma odasında bıraktığınız pisliği görürse-"

"Dağınıklık mı bıraktın?" Rico'ya, yüzünü ona dönmek için kıvrınarak sordum. "Acelen vardı."

"Ben senden lanet olası bir şey yapmanı istemedim!"

"Bize hep proaktif olmamızı söylüyorlar," dedi Jules, sesi sinirli geliyordu. "Eve döndüğünde, yani. İyi bir hizmetkâr efendisinin ne istediğini efendisinden önce bilir-"

"Ben senin efendin değilim!" Sonunda beni saran kolların altından sıyrılmayı başarak ona söyledim.

"Şu anda sahip olduğum en yakın şey sensin!" Jules bileklerini kullanarak ıslak sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Ve ben oraya seninle ilgilenmek için gittim. Şimdi sen de benimle ilgilen!"

Ona baktım, kızgın, su dolu ve sinirli hissediyordum. Ama aynı zamanda garip bir şekilde anlayışlıydım. Çünkü iki cümleyle vampir kurallarını mükemmel bir şekilde ifade etmişti.

Gerçek vampirler filmlerdeki gibi yalnız kurtlar değildi, bir şatoda yalnız ama seksi bir yaşam sürüp iyi bir kadının aşkı için yanıp tutuşmazlardı. Aslında tam tersi doğrudu. Olsa olsa bana karıncaları hatırlatırlardı, yayılmış, sosyal aileler halinde yaşarlardı, bazen Yüzlerce, hatta binlerce üyenin yer aldığı karmaşık bir hiyerarşiyi kavramaya çalışmak çoğu insanın kafasını patlatabilirdi.

Ve bu üyelerin hepsi -biri hariç- farklı rütbelerde hizmetkârlardı. Çoğu insanı dehşete düşürecek şekilde, merdivenin daha üstündeki kişiler tarafından emredilen, kontrol edilen ve dikte edilenler. Ama bununla birlikte kısıtlamalar, aynı insanların çoğunun asla bilemeyeceği garip bir tür özgürlük getirdi.

Kuralları siz koymuyor olabilirsiniz ama sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmazınız. Güce sahip olmayabilirdiniz ama sorumluluğunuz da yoktu. Kendi evinizin reisi olmadığınız sürece, yarattığınız karmaşayla bir ilgisi olsun ya da olmasın, her şey her zaman bir başkasının sorunu, bir başkasının yüküydü. Yeterince çuvallarsanız disipline verilebilirdiniz, ama asla her şeyle tek başınıza uğraşmak zorunda kalmanın stresini bilirsiniz.

Çünkü sen asla tek başına *olmazdın*. Ve çünkü sorumluluk asla seninle bitmezdi.

Ve şu anda bu kulağa gerçekten çekici geliyordu.

Fred bir dakika sonra, "Sorun değil," dedi. "Bekleyebilir."

Jules ona inanamayarak baktı. Sonra da bana. Bekleyebilecek birine benzemiyordu.

"Hayır!" dedi, sesi telaşla yükseliyordu. "Düzelt şunu! *Hemen* tamir et!"

Ve evet. Muhtemelen ben de onun yerinde olsam böyle hissederdim. Ellerimi koparmak ya da uzaylı bir şey gibi vücudumdan ayırmak isterdim. Tek fark Jules'un vampir gücüne sahip olmasıydı. Bunu yapabilirdi. Ve elbette, sonunda tekrar büyüyeceklerdi, ama her yara iyileşmez. Mesela kendi etini pençelemenin hatırası gibi.

"Tamam," dedim ona, ellerini ellerimin arasına alarak. "Tamam. Bana bir saniye ver."

Gözlerimi tekrar kapattım, düşünmek için değil, çünkü düşünecek bir şey yoktu. Ama onunla tanışmak zorunda kalmamak için. Ama bunun pek faydası olmadı.

Çünkü o kadar dikkatle baktığım ellerin artçı izlerini hâlâ görebiliyordum.

Görüntüde normal, hatta yakışıklı, ince kemikli ve zarif hatlara sahip görünüyorlardı. Bir sanatçının, bir aktörün elleriydi. Şaşırtıcı değil, sanırım, çünkü Jules bir zamanlar öyleydi.

Mircea onunla tanıştığında ve ona farklı bir anlaşma teklif ettiğinde, sinemanın ilk günlerinde Hollywood'un gelecek vaat eden isimlerinden biriydi. Ama işler Jules'un umduğu kadar iyi gitmemişti. Belki de yetenekli, zeki ve azimli olmasına rağmen aynı zamanda asabi, patavatsız ve bakmadan atlamaya meyilli biri olduğu içindi.

Rico'nun dediği gibi, berbat bir diplomattı.

Bu o kadar da kötü olmazdı ama Mircea'nın ailesi tamamen diplomasiyle ilgiliydi. Yani evet, görünüşünden başka pek bir şeyi kalmamış bir adam için böyle bir şey canını yakabilirdi. Bu da muhtemelen ellerinin neden aniden titrediğini açıklıyordu.

Lanet olsun! Pritkin bunu bir çırpıda, muhtemelen ter bile dökmeden halledebilirdi. Ama Rosier sağ olsun, burada değildi. Jonas'ı da arayamazdım, o da bir grup cadı meclisini oturma odamda bulur ve muhtemelen çılgına dönerdi. Bu da muhtemelen bir misillemeye yol açacaktı, çünkü meclisin liderliği şu ana kadar beni itidalleriyle pek etkilememişti. Ve sonra her iki taraf da yardım isteyecek ve sonra-

Ve sonra hepimiz geceyi gıdaklayarak bitirirdik.

"Cassie?" Jules'un sesi tekrar geldi, bu sefer daha çekingendi. Belki de muayenemin bu kadar uzun sürmesi onu endişelendirmeye başlamıştı.

Bu beni de endişelendirmeye başlamıştı çünkü aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Roger'ın eski mantrası "başarana kadar numara yap" dışında. Bu da işe yaramayabilirdi ama ben işe yarayacak bir şey bulana kadar Jules'un çıldırmasını önleyebilirdi.

"Evet," dedim düşünceli bir şekilde, ellerinin arkasını okşayarak ve şimdiye kadar duyduğum tüm doktorları yönlendirmeye çalışarak. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşündün?"

"Endişelenmene gerek yok," dedim ona, gözlerimi açıp başımı onunkilere dikerek. "Bu önemli bir şey değil."

"Büyütülecek bir şey değil mi?" Jules'un sesi kuşkulu geliyordu.

"Elbette, muhtemelen size öyle gelmiyordur. Ama bu kolay bir büyü. Her şeyden çok bir eşek şakası. Büyücülerin çocukları bazen eğlenmek için bunu birbirleri üzerinde kullanırlar."

"Çünkü-" Boğuk bir sesle sözünü kesti. "Büyücüler delidir."

"Bir de bana sor. Bak, sadece biraz dinlen ve gözlerden uzak dur. Elimden geldiğince çabuk misafirlerimizden kurtulacağım ve seni iyileştireceğiz. Tamam mı?"

Su damlacıklı kirpiklerinin arasından bana göz kırptı, sanki bir ölüm cezasına hazırlanmış gibi sersemlemişti. Ama sonra başını salladı, biraz daha sakın görünüyordu. Ve Rico'nun sıırsıklam halini duştan çıkarmasına izin verdi.

Fred takip etmedi. "Kimi aramamı istiyorsun?"

Ona kaşlarını çatıttı. "Birini aramanı istediğimi nereden biliyorsun?"

Sadece bana baktı.

İçimi çekti. "Merkez, Kolordu'nun karargâhı. Caleb Carter'ı sor." "Kimi?"

"Pritkin'in arkadaşlarından biri. Onunla o gece pizzacıda tanışmıştın. Ona olanları anlat ve buraya gelmesini söyle."

Fred bana bir bakış gönderdi. "Sanırım bu kötü, ha?"

"Bilmiyorum. Ama Caleb bilecek. Ve çenesini nasıl kapalı tutacağını biliyor."

"Pritkin de öyle," diye belirtti Fred. "Neden sadece onu aramıyorsun?" "O ... meşgul."

"Nerede meşgul? Onu bütün hafta görmedik. Bazı çocuklar merak ediyor-"

"Bir savaş büyücüsünü özleyeceklerini düşünmemiştim."

"Bayan biraz fazla olabilir," diye itiraf etti. "Ama çoğundan daha az baş belasıdır ve bira getirir. Peki yine nereye gitti?"

"Onu bir iş için gönderdim."

"Oh, Tanrım. Faerie'ye geri dönmedi mi? Geçen sefer neredeyse öldürülmüyor muydu?" "O değil-" Kendimi durdurdum. Buna kapılmıyordum. "O

Ne kadar az yalan söylersem o kadar iyi.

Roger'ın aksine, onlarla aram pek iyi değildi.

"Bak, sadece Caleb'i getir, tamam mı? Jules sinir krizi geçirmeden önce." Ya da ben yaptım.

"Çok geç. O Jules. Bu şekilde doğmuş." "Fred!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Rahatla. Bir banyo yap." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve sonra hafifçe gülümsedi. "Ya da, bilirsin. Bir tane daha."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Banyo yaptım. Ve saçımı kuruladım. Ve bir tişört ve kot pantolon giydim, Çünkü yorgundum, bıkmıştım ve bir gece için yapabileceğim tüm rolleri yapmıştım. Sonra cadı avına çıktım.

Ve onları salonda bilardo oynarken buldum.

Yani, iki tanesi. Üçüncüsü yine açık olan oturma odasının sürgülü kapılarından görülebiliyordu. Belki de Marco cazibesini konuşturmaya karar verdiği içindi. Ya da kendisine bir randevu ayarlamak için; jüri hâlâ kararını vermemişti.

Ama yine de cadılardan biriyle konuşuyordu, ona hemen Yasemin adını verdim çünkü Disney karakterine benziyordu. Sen Jasmine Armani giyseydi ve saçlarını güzel yüzünü çerçeveleyecek şekilde kısa, dalgalı kestirseydi. Bir vampir kadar güzeldi, bu da Marco'nun neden barın yanında onunla sohbet ettiğini açıklayabilirdi. Marco'nun bir yere varıp varamadığını anlayamıyordum, çünkü kızın şehvetli gözleri yarı kapalıydı ve koyu kırmızı dudaklarındaki hafif gülümseme eğlence ya da küçümseme olabilirdi.

Ama diğer iki cadı kesinlikle eğlenceye yönelmişti.

Biri bilardo masasının yanındaki taburede ayakta duruyordu, ıstakası ağırlaşmış ellerindeydi ve atış için sıraya girmişti. Tabureye ihtiyacı vardı çünkü

Belki de 1.80 ya da 1.90'dı, eğer fazladan 5 santim daha ekleyen muhteşem Afro'sunu saymazsanız. Yeşil ipek bir muumu giymişti, uzun tırnakları ışıltılı bir altın rengine boyanmıştı ve atış yaparken birbiriyle uyumlu altın zincirler takmıştı. Ve battı

Sekiz topu, arkadaşının kötü bir söz söylemesine neden oldu.

Küçük cadı kıkırdadı ve taburesinden kalkarak yan masaya bıraktığı birasını geri aldı. Rakibi bir oyun daha kazanmıştı, çünkü o daha yeni kaybetmişti. Bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu. Ben de pek bir şey olmadığı izlenimine kapılmıştım.

Lobide benimle konuşmaya çalışan oydu. Şimdi onu ektiğime şaşırmıştım, çünkü hortumunun içinde belki 1.80 boyundaydı ve giydiği kısa topuklu siyah ayakkabıların içinde rahatlıkla 1.80 boyundaydı. Ayakkabılar görünümün geri kalanını tamamlıyordu: saçlar kısa ve gri, gözler delici ve çelik rengi, takım elbise ince çizgili ve şık olmaktan çok kullanışlı. Bir cadı gibi görünmüyordu. Yaşlanmış bir Valkyrie'ye benziyordu. Ve biraz da eski mürebbiyem Eugenie'ye benziyordu, bu da muhtemelen karnımın neden ağrımaya başladığını açıklıyordu.

Zaten bana hiç ilgi göstermedikleri için, sakinleştirecek bir şeyler bulmak üzere mutfağa gittim. Ve onun yerine başka bir cadı buldum. En azından ben öyle tahmin ediyordum, gerçi bu durum uçlünün Macbeth olayını biraz bozmuştu. Ama sanırım her zaman bu tür şeylere bağlı kalamazdınız, özellikle de desteğe ihtiyacınız olabileceğini düşünüyorsanız.

Pek bir şey sağlayacak gibi görünmüyordu.

Bir kere gençti, belki benden beş altı yaş küçüktü. Hatta belki de bu iyimserlikti, çünkü vücudu bir yetişkine ait olsa da, Eugenie'nin "kibar" diyeceği, benimse on dokuzuncu yüzyıl geceliği olarak adlandırdığım uzun beyaz, yüksek boyunlu bir elbise giyiyordu. Bu Tony's'den ayrılıp maaş çekimi alır almaz mini etek ve çizme giymeye başlamamın nedenlerinden biri de buydu: Gençliğimi Wendy Darling gibi giyinerek geçirmiştım.

Eugenie kızın saç modelini de beğenirdi, uzun ve açık kahverengiydi ve garip bir şekilde tanıdık bir şekilde sırtından aşağı dalgalanıyordu. Bunu görebiliyordum çünkü kısmen sırtı bana dönüktü ve tezgâhın üzerinde bir şeyle uğraşıyordu. Onu tanıdığım ya da daha doğrusu bana kimi hatırlattığını fark ettiğim anda bunu da fark ettim.

"Agnes?"

Kahverengi başını çevirdi ama tabii ki o değildi. Gerçekten öyle düşünmemiştim, çünkü bu piliç benden bir iki santim daha uzundu ve Agnes küçücük bir şeydi. Ama genel görünüşü benzerdi ve yüzü tanıdıktı, yine de çıkaramıyordum. Ayrıca biraz stresli görünüyordu, ki bu Agnes'in varsayılan haliydi, ancak yüzünde bu ifadeyi oluşturmak için genellikle yaramazlık yapan bir kahve fincanından daha fazlası gerekirdi.

"Şu kapsül şeylerinden biri," dedim kıza yardımsever bir şekilde. Hiçbir şey söylemedi.

"Hani şu küçük fincanlar var ya?"

Belli ki bilmiyordu. Ya da belki de umursamıyordu. Arkasını dönmüş, lavaboya yapışmış, solgun yüzü ve kocaman kahverengi gözleriyle bana boş boş bakıyordu. İngilizce bilmeme ihtimali olduğuna karar verdim.

"Bir kapsüle ihtiyacın var," diye tekrarladım, daha yavaşça ve parmaklarımla bir kapsül şekli çizdim.

Hiçbir şey.

"İşte," dedim, dolaptan bir kutu kahve kapsülü çıkarıp ona uzattım. Ya da vermeye çalıştım. Ama o olduğu yerde kaldı, lavaboya yaslandı, elleri tezgahı kavradı ve gözleri iri ve korkmuştu.

Ama hayır, fark ettim ki, korkmuş görünmüyordu.

Dehşete düşmüş gibiydi.

Etrafımda döndüm, elimde bir kutu kapsül vardı, çünkü buralarda asla bilemezsiniz. Ama orada kimse yoktu. Hassas fikirli misafirleri etkileme eğiliminde olan vampirlerden biri bile yoktu. Ama belli ki başka yerlerde insanları travmatize ediyorlardı, çünkü kapı boştu.

Arkamı döndüm ama korku filmi kurbanı pozu değişmemişti ve bu *beni* korkutmaya başlamıştı. Kapsülleri tezgahın üzerine koydum. Buzdolabından bir bira aldım. Yavaşça kapıdan çıktım.

Ve içeri girmekte olan Marco'ya rastladım. "Hadi yapalım şunu," dedi bana sessizce. "Esprilerim tükeniyor."

"Onları her zaman besleyebilirsin."

Bir dudak kıvrıldı. "Onları beslersek daha uzun süre kalırlar."

Valkyrie odanın diğer ucundan, "Yemeklerin kalitesi geçen seferki gibiyse hayır," dedi. "Yoksa bu kasıtlı mıydı?"

Bir top batırdı.

Marco bana baktı.

Gelişmiş işitme, diye mırıldandım.

Gardiyanların böyle şeyleri durdurması gerekir, diye mırıldandı. "Ve senin koğuşların boktan," diye ekledi cadı, Marco'nun mırıldanmasına neden olarak

bir şey. "Bunu duydum."

İçimi çektim ve oraya doğru yürüdüm.

"En azından çoğu öyle," diye düzeltti sopasına yaslanıp beni izlerken.

"Bize biraz sorun çıkaran, özellikle de beklemediğimiz bir fey büyüğü vardı."

"Çepeçevre çobanpüskülü ile örölmüş," diye ekledi küçük cadı şarkı söyler gibi. "Güneş ışığıyla vurulmuş ve havayla aydınlatılmış, suyu çağır, ateşi çağır, rüzgârı çağır-koru, koru, koru." Birasından bir yudum aldı. "Üç element tam bir sürtük."

"Ama bunu atlattık," diye ekledi arkadaşı. "Esas olarak sizin grubunuz bunu sürdürmediği için."

"Genelde bunu yapan adam şehir dışında," dedim eşit bir şekilde. "O zaman onu geri getirmelisin."

"Üzerinde çalışıyorum." Gerçi çekip giderlerse bunu yapmak daha kolay olurdu, böylece Casanova'nın izini sürebilir ve konsey hakkında ne bildiğini öğrenebilirdim. Ama bu olacak gibi görünmüyordu. Ve cadıları zaten kızdırabildiğim kadar kızdırdığım için, bir süre diplomasi pratiği yapmam gerekecek gibi görünüyordu.

"Oynuyor musun?" diye sordu Valkyrie, son oyuna daha yeni başlamış olmalarına rağmen bir oyun daha oynayarak.

Bana dişlerini göstererek sırttan küçük cadıya baktım. "Ben bir tane oturacağım," diye teklif etti.

Omuz silktim. "Tamam."

Marco şaşırmış görünüyordu, muhtemelen beni oynarken hiç görmediği için. Her hafta neredeyse ölmekle ilgili bir şey işin eğlencesini kaçıırıyordu. "Eskiden bir barda çalışırdım," diye hatırlattım ona.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Valkyrie.

"Bar destekçiliği. Bazen barmenlik, biri aradığında. Çoğunlukla tarot okuyorum."

Cadı sanki ona yalan söylediğimi düşünmüş gibi, "Pythia bir barda tarot okudu," dedi.

"O zamanlar Pythia değildim. Ve yemek yemeyi severim."

"Oldukça çekici olmalısın," dedi kuru bir sesle.

"Pek sayılmaz." Beni ters çevirme zahmetine katlanmadan aldığı molayı sıraya dizerken durakladım. "Çoğu insan onlara söylemek zorunda olduğum şeyden hoşlanmadı."

"Peki neydi o?"

"Gerçek."

Istakası kadife üzerinde kekeledi ve ara vermeyi beceremedi. Sanki bunu kasten yapmışım gibi bana kaşlarını çattı. Istaka topunu köşedeki cepten çıkardım ve ona fırlattım. "Tekrar yap."

Avantajımı ele vermeme şaşırmış görünüyordu. Ama şu anda kendimi pek rekabetçi hissetmiyordum. Ve evime girdiklerinden şüpheliydim. ve bilardo oynamak için lobiye dağıttı.

Cadı onları sıraya dizdi ve tekrar kırdı, kendisine başlamak için birkaç kolay atış bıraktı. Gri perçemlerinin arasından bana bakmadan önce onlardan birini aldı. "Seni bu kadar kibar bulmayı beklemiyordum."

"Neden? Buraya girdikten sonra seninle konuşmadığım için mi?"

"Hayır. Ama bir sürü başka nedenimiz var. Duymak ister misiniz?"

Sesinin tonuna bakılırsa, zaten öyle olacakmış gibi bir his vardı içimde. "Elbette." Duvara doğru yürüdüm ve bir ıstaka çubuğu seçtim.

"Lanet olası Çember orada olmasına rağmen bizi taç giyme törenine davet etmediniz." İlk atışını vahşi bir hareketle yaptı. "Bunu yapmak için fazlasıyla zamanınız olmasına rağmen bize olağan selamlarınızı göndermediniz ya da varlığımızı kabul etmediniz." İkinci atışında iki topu birden batırdı, tak-tak. "Ve sen bir avuç lanet olası vampirle yaşıyorsun!" Sert bir bank atışı denedi ve kıl payı kaçırdı.

Küfredip çekildi ve ben de onun yerini aldım. Çünkü bundan sonra ona ikinci bir avantaj sağlamamın imkânı yoktu. Masayı ölçmek için bir an durdum.

"Kiminle yaşadığım beni ilgilendirir," dedim tebeşirle. "Ve sana selam göndermedim çünkü göndermem gerektiğini bilmiyordum." Ya da senin var olduğunu, diye eklemedim, çünkü koca bir cadılar meclisinin başındaki kişinin bir egosu olmasının pek mümkün olmadığına karar verdim. "Diğerine gelince, eğer yardımı olacaksa, ben de davet edilmedim."

"Neye davet edilmedin?" diye sordu ben masanın üzerine eğilirken.

"Taç giyme törenime." Atışı ben yaptım. Yandan kolay bir iki toptu. Cepte. Sadece içeri girdi. Paslanmışım.

"Ne demek davet edilmedim?" diye tekrarladı cadı, sanki mantıklı konuşmuyormuşum gibi. Ki, tamam. O zamanlar bana da pek mantıklı gelmemişti.

"Daire ve senato bir araya geldi ve aldığım tüm ölüm tehditleri nedeniyle orada bulunmamın çok tehlikeli olduğuna karar verdi," diye açıkladım. "Bu yüzden bana haber vermeden tarihi öne aldılar. Yetişmek için zar zor zamanında öğrendim."

"Tarihi mi değiştirdiler?" Hâlâ kafası karışmış görünüyordu.

"Ve ortaya çıktığımda, beni dışarı attılar."

"Neyden?"

Bir sonraki atışımı yapmak için kafamı kaldırdığımda onu kaşlarını çatarken buldum. "Bina. Marlowe -bu Kit Marlowe-"

"Onun kim olduğunu biliyorum!"

"O zaman oldukça ikna edici olabileceğini biliyorsun. O gece zahmet etmedi. Beni arka merdivenlere itti ve kapıyı çarptı. Benmişim gibi davranan bir hatunları vardı ve ikimizin etrafta koşuşturması garip olurdu."

Valkyrie bir şey söylemedi ama dudakları hissedilir şekilde gerildi. "O zaman neden geri dönmüyorsun?" Afro sordu, kara gözleri dans ediyordu. Sanki o

ciddi bir şeyler duymayı bekliyordu. Ne yazık ki onu hayal kırıklığına uğratmak üzereydim.

"Çünkü o lanet şeyi korumaya almışlardı. Evi bir ley hattının ortasına park eden, temelde onu bu dünyanın dışına çıkaran garip bir büyü. Oradaymış gibi görünüyordu ama benim gücüm söz konusu olduğunda öyle değildi. Ve ben hiçbir şeye dönüşmem."

Yüzü düşerken üç topu kolayca batırdım.

"Onlara bunu ödetmenin bir yolunu bulurdum!" dedi, daha önce fark etmediğim ama ihtiyacı varmış gibi görünmeyen bir bastonla yere vurarak. Siyah, eski ve huysuzdu ama çok parlaktı. Tıpkı benimkilerle meydan okurcasına buluşan gözleri gibi.

"Orada olmaman çok kötü o zaman," dedim hafifçe. Ve Jasmine elinde bir viski, Fred de arkasından içeri süzülürken altılıyı batırdım.

Bana garip suratlar ve hareketler yapıyordu, ta ki aniden donup kalana kadar, bir eli ve bir dizi yukarıda, ayak parmakları güvercin gibi ve dili sarkık. Aptalca Yürüyüşler Bakanlığı'na katılmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Açıkçası delirmiş gibiydi. Misafirlerimizle dalga geçiyormuş gibi görünüyordu ki bu pek hoş karşılanacak bir şey değildi.

Ve sonra aniden döndü ve garip bir yürüyüşle ve sırtında ona yardım eden kocaman bir el olan bir adamın şaşkın bakışıyla odadan çıktı. Marco'nun yüzüne bir kez baktığımda, bunun muhtemelen gerçekten uzak olmadığına karar verdim. İçimi çektim.

Fred'in sorununun ne olduğunu bilmiyordum ama takip etmeye de çalışmadım. Çünkü benim de kendime göre bir sürü sorunum vardı. Üç cadının da şu anda bana yargılayıcı bir şekilde bakıyor olması gibi, özellikle de Valkyrie'nin.

"Kanlı Çember'in ve bir grup vampirin seni böyle itip kakmasına izin mi verdin?" diye sordu.

Ve tamam, yeterince içmiştim. Birkaç göze çarpan gerçeği belirtmek için ağzımı açtım ama fırsatım olmadı. Çünkü biri benden önce davrandı.

"Bir Spartoi öldürdü!"

Ses arkamdan gelmişti, ben de arkamı döndüm. Mutfaktan gelen kızın tezgâh yerine kapı aralığında sallanmaya karar verdiğini gördüm. Yüzü hâlâ beyazdı ama yanaklarında iki küçük renk lekesi vardı. Ya öfkeliydi ya da bayılmak üzereydi ve şu ana kadarki davranışlarını göz önünde bulundurduğumda, hangi yönde bahis oynadığımı biliyordum.

"Çekil," dedim Marco'ya usulca.

Viski ekşisinden bir yudum alırken bana baktı. "Ne dedin?" "Oturma odasına falan git."

"Neden?"

"Çünkü bence onu korkutuyorsun."

Önce kıza sonra da bana baktı. "Ben sadece burada duruyorum."

Evet, sorun da buydu. Bazı vampirler, eğer gözlerini kısarsan, glamourie olmadan bile insan gibi görünmeyi başarıyordu. Ama Marco onlardan biri değildi. Sorun görünüşü değildi, her ne kadar iki yüz elli kiloluk yırtıcı bir hayvan pembe bir golf tişörtüyle kolayca gizlenemese de, ya da ayakta dururken insanların üzerine çıkmamak için takındığı rahat kambur da değildi. Ama esas olarak

Terbiyesizlik. Adam gülümsüyor olabilirdi ama yine de bir saniyeden kısa sürede boğazınızı parçalayabilecekmiş gibi görünüyordu.

Bunun doğru olması da yardımcı olmadı.

Beni hiç endişelendirmemişti, muhtemelen Marco'nun yakışıklı olmasa da bir klonu olan Alphonse ile büyüdüğüm için. Ama bunu erkenden öğrenmiştim,

Kurguya rağmen, vampirler akılsız yırtıcılar değildi ve sebepsiz yere öldürmezlerdi. Her neyse, akla gelebilecek en küçük, en etkisiz olanı - örneğin Fred - bir insana Marco kadar zarar verebilirdi, öyleyse görünüş ne fark ederdi? Ama çoğu insan bunu böyle görmüyordu ve özellikle Marco'nun durumunda, yetişkin adamların

O yanlarından geçerken kendilerini bir duvara yasladılar, içgüdüsel olarak av moduna geçtiler ve fark edilmemeyi umdular.

Görünüşe göre *beni* korkutucu bulan bir kız üzerinde nasıl bir etki bıraktığını bir tek Tanrı biliyordu.

"Devam et." Onu ittim, tabii ki işe yaramadı. "Bana bir içki getir."

"Bir içkiniz var."

"Ve şimdi bir tane daha istiyorum."

"Başka bir taneye ihtiyacın yok. Daha önce bir İrlanda kahvesi içmiştin-"

Gözlerimi devirdim. "Evet, sanki Fred mantarın üzerinde sallamaktan daha fazlasını yaptı."

"-ve şimdi bir biran var. Yine her yerde çene çalmanı istemiyorum."

"Ben hiç ö-" Gür bir kaş kuzeye doğru gitti. "Tamam, bir kere. Ama o da akşamdan kalma olduğum için değildi."

"Ve bu da öyle olmayacak." Ve biramı aldı. "Hey!"

"Kokladığım kahve mi?" diye sordu kıza, çalımına ve sırtarak yanına gitti, çünkü aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen Marco kendisinin çekici olduğuna inanıyordu. Ve tamam, bazen öyleydi, kendi iri, kıllı, esmer, kaslı tarzıyla. Ama etkileneceğini sanmıyordum.

Değildi, ama korktuğum gibi değildi.

Uzattığı elini itti ve sanki onu görmemiş gibi yanından geçip gitti. Belki de görmemiştir. Çünkü gözleri cadıların üzerindeydi ve daha önce yanılmış olabileceğime karar verdim. Korkmuyorlardı.

Çok kızmışlardı.

"Sen buna cüret ediyorsun ..." diye nefes nefese kaldı.

"Sorun değil, Rhea," dedi Valkyrie, rahatsız görünüyordu.

"Her şey yolunda değil! Orada değildiniz, görmediniz! O bizi kurtardı, *hepimizi* kurtardı, hem de hiçbir şey yapmadan ve sen buna nasıl *cüret* edersin?"

Neler olduğunu bilmiyordum ama cadılar kaşlarını çatıyordu, hava geriliyordu ve işler zaten yeterince kötüydü.

Marco da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü kızın omzuna sevecen bir el koydu. "Hey, neden biz-"

"Bırak beni, vampir," diye hırladı, adamın gözlerini kırpmasına neden olacak kadar sertti.

Ve elini geri çek. Ve bana bak. "Cassie-"

"Biliyor musun, her şeye rağmen o kahveden biraz istiyorum," dedim parlak bir şekilde, gerçekten işe yaramasını beklemiyordum.

Ama oldu.

Kız reverans yaptı -evet, ben de öyle dedim- derin, zarif ve mükemmel. Eugenie'nin bana her zaman öğretmeye çalıştığı ama benim asla tam olarak ustalaşamadığım türden. Sonra geri çekildi, ben daha gözümü kırpamadan sallanan kapılardan geçip gitti.

Tamam. Şaşırtıcı derecede iyi gitmişti.

Sonra arkamı döndüğümde üç cadının hâlâ bana baktığını gördüm. Ve hala mutsuzlardı. Aslında, biri şimdi aktif olarak bakıyordu.

Hangisi olduğunu
tahmin edin.

İçimi çektim.

"Bakın, yardımı olacaksa özür dilerim, tamam mı?" Onlara söyledim. "Bir parti *olacağını* bilseydim sizi partiye davet ederdim ve var olduğunuzu bilseydim sizi selamlardım-"

Valkyrie "*Var olduğumuzu biliyordum-*" diye mırıldandı. Hay aksi.

"Ve ben de, senin bir daha gözden kaçan bir şey yapmayacağından emin olacağım. Endişeliyim," diye ekledim çabucak. "Şu anda bildiğim kadarıyla planlanmış bir şey yok ama eğer öğrenirsem ve öğrendiğimde-"

"Eğer?" Valkyrie arkadaşlarına bakmak için döndü ve ellerini açtı.
"Eğer?"

"Davetiye aldığınızdan emin olacağım. Tamam mıyız?"

"Hayır!" dedi sertçe. "Bu konuda hiçbir şey yolunda değil!"

Tekrar iç çektim ve ıstakama yaslandım, bunun ne olduğunu merak ediyordum. İstedikleri şeydi. Ve onları uzaklaştırmak için ne gerektiğini. Ve birama uzanan elimin neden boş döndüğünü.

Lanet Marco.

"Kazanmana izin versem yardımı olur mu?" Suratımı ekşiterek sordum. Çünkü bu diploması meselesinde sorun yaşayan tek kişi Jules değildi.

Valkyrie kabardı ama Jasmine araya girdi, sesi sıcak odada serin bir nehir gibi akıyordu. "Mahkemenizin ne yaptığını bize anlatırsanız," dedi bana nazikçe, "yardımcı olur."

Üçünün arasında bir ileri bir geri baktım, artık kafam iyice karışmıştı. Sanki bütün gece başka bir şeymişim gibi. Ve sonra pişman olacağımı *bildiğim* o sözleri söyledim.

"Ne mahkemesi?"

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bu düşündüğüm kadar iyi gitti. Valkyrie patladı, diğerleri onu sakinleştirmeye çalıştı ve sonra partilerinin dördüncü üyesi tekrar sahneye çıktı ve işler gerçekten kızıştı. Yorgundum ve biramı istiyordum, bu yüzden mutfağa doğru yola çıktım, ancak oturma odasından çıkan Marco tarafından durduruldum.

Gittiğini duymamıştım ama bu alışılmadık bir şey değildi. Vampirler küçük kedi ayaklarının sesini yüksek çıkarır. "Hey, benimkini nereye koydun-" diye başladım ama yüzündeki ifadeyle durdum.

Yeterliydi, ama eğer herhangi bir şüphem varsa, Caleb hemen arkasıdaydı. "Bunu görmen gerek," dedi bana acımasızca.

O daha tüm kelimeleri söyleyemeden ben hareket ediyordum.

Jules artık yatak odasında değildi. Oturma odasındaki kanepe duvara yaslanmış, balkon kapısının önünde geniş bir boşluk bırakılmıştı. İçinde, onu buraya taşımak için kullanılmış olması gereken bir çarşafın üzerinde yatıyordu.

Çarşafı neden istediklerini sormama gerek kalmadı.

"Onun nesi var?" Caleb'ın arkamdan geldiğini hissederek fısıldadım.

"Bilmiyorum."

Döndüm. "Bilmiyorum da ne demek? Baksana şuna!" Jules'u işaret ettim, tanınmaz haldeydi. Güzel sarı saçları aynıydı, sadece duştan gelen nemin etkisiyle biraz kıvrılmıştı. Ama geri kalanına gelince...

"Sanırım hasta olacağım," dedi vampirlerden biri ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade vardı.

"Daha önce de yaralar görmüştün," diye tersledi Marco.

"Bu bir yara değil. Bu yaranın tam tersi."

Ve yanılmamıştı. Jules'un vücudunda bir bıçak ya da kurşunun neden olabileceği gibi çatlaklar açılmak yerine, o ... kapanıyordu. İçinde neler olup bittiğini bilmiyordum ama yüzü daha önce bir maske gibi görünüyordu. kimse delik açmamıştı. Kulakları neredeyse yok olmuş, kafasının içinde erimişti. Burnu ve ağzı, gözeneklerini kaybetmiş gibi görünen derisinin solgunluğunda sadece girintilerdi, o kadar olağanüstü pürüzsüzdü ki. Ve gözleri ...

Ürperdim ve Marco'nun kolunu tuttum.

Jules insan olsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu, en azından oksijensiz kalırdı, çünkü artık nefes alabileceği açıklıklar yoktu. Ve bu, içinde daha kötü değişiklikler olmadığını varsayıyordu. Ama o insan değildi. Muhtemelen bu yüzden o görmeyen yüz aniden hareket etti. Ve yavaşça, çok yavaşça döndü.

Bana bakmak için.

Bir adım geri çekildim, gözlerin olması gereken yerdeki üzüm şeklindeki et yığınlarına baktım ve kendime sakın olmamı söyledim. Bana bakmıyordu. Burada olduğumu bilemezdi. Bu rastlantısaldı-

"Karşılaştıkları bir hırsızlık büyüü değildi," dedi Caleb kabaca. "Augustine'in Kolordu için yaptığı özel siparişlerden biriydi."

"Özel emirler mi?"

"Silahlar, aslında."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Augustine *elbise* tasarlıyor."

"Ve elbiselerinize yaptığı bazı modifikasyonları gördünüz. Sence bu standart mı?"

Bir an için bunu sindirmeye çalıştım; sonra da elimle ittim. Şu anda açıklamalar umurumda değildi. "Ara onu!"

"Çoktan söyledim. Ama bize yardım edemez. Büyü henüz tamamlanmadı ve onun da henüz bir karşılığı yok."

"Onda yok-" Ona dik dik baktım. "O zaman neden ortalıkta bıraktı?"

"O yapmadı. Kilitli ve kimsenin girmesine izin verilmeyen özel çalışma odasıydı. Ve yarın ilk dönen kişi olması gerekiyordu-"

Başımı şiddetle salladım. Umurumda değildi. "Caleb! Sadece tersine çevir!" "Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum; yapamam."

"Sen-o zaman ne olacak?" Jules'u işaret ederek talep ettim.

Caleb'ın devasa kolları kavuşturuldu. "Bir büyücü deneyebilirsin, ama Bir savaş büyüsünün tüm amacı zayıflatıcı olmasıdır. Eğer geri alınması kolay olsaydı, bize yardımcı olmazdı."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Sadece Jules'a baktım ve sanki midemin alt kısmı yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Ona iyi olacağını söylemiştim. Ona önemli bir şey olmadığını söylemiştim. Ona-

Arkamda bir kargaşa oldu ve Valkyrie'nin vampir çemberinin içinden kendine yol açtığını görmek için döndüm. Jules'a doğru yürüdü ve daha iyi görebilmek için eğildi. İfadesiz kaldı ama dudakları neredeyse kaybolmuştu.

"Kötü bir iş," dedi diğer tarafında diz çökmüş olan Jasmine'e bakarak.

Jasmine sanki ona dokunmayı planlıyormuş gibi elini uzatmıştı ama eli kısa kalmıştı. "Bunun için tek kelime bu," dedi usulca.

"Kırabilir misin?" Homurdandım.

Önce birbirlerine, sonra da arkamdaki bir şeye baktılar. Döndüğümde salonun yanındaki vampir halkasında bir hışırtı gördüm ve sonra birkaç aniden kenara sıçradı, muhtemelen üçüncü küçük cadının kendine yol açmak için kullandığı sopanın darbelerinden kaçınmak için.

"Neden hepiniz bu kadar büyüksünüz?" diye homurdandı. "Siz vampirsiniz. Büyüklük önemli değil. Neden hiç normal boyuttaki erkeklere dönüşmüyorlar?"

Karşımda duran Fred bir şeyler söylemeye başladı ama sonra sustu. Belki de sonunda tasarımcı kıyafetli bacaklardan oluşan ormanın içinden geçip Jules'un yanında durduğu içindir. Sopasıyla dürtmeye devam etti.

"Sen ne-"

"Sus," dedi ve elime vurdu.

Dürtme yeniden başladı. Sonra başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Zeki çocuk. Bir brownie büyüsünü saptırmış, yardım etmek yerine zarar vermek için tersine çevirmiş."

"Fey büyüsü," diye açıkladı Valkyrie yüzümdeki ifadeyi görünce. "Bu yüzden Çember Augustine'e onlara yardım etmesi için para ödüyor. O yarı fey."

"Fey?"

Bir kaşını kaldırdı. "Anlayamadın mı?"

Tanıdığım ruhani yarattığı düşündüm, uzun boylu, sarışın ve evet, elf. Birisi işaret ettiğine göre bu çok açıktı.

"Elbiselerini gördünüz," diye ekledi Jasmine. "Onları hiçbir Arcane büyüü yapmadı."

"Daha iyi kullanım alanları var," diye mırıldandı Caleb.

Valkyrie içini çekti. "Evet, bize büyüünüzün ne kadar üstün olduğunu tekrar anlatın. Ama sorunu çözeceğinizi sanmıyorum."

"Senin de bunu yaptığını düşünmüyorum." "En azından tanımlayabiliriz." "Tanımlamak tersine çevirmek değildir."

"Henüz işimiz bitmedi."

"Kovanlar yıllardır bitmiş durumda," diye tersledi. Ve bu yüzden kaval kemiğine bir şaplak yedi.

"Kaydım," dedi küçük cadı, pişmanlık duymadan.

Caleb küfretti. "Eğer onu hayatta tutmak istiyorsan -ya da bu şeylerin olabileceği kadar- onu onlardan uzak tut!" dedi bana.

Evet. Haklıydı. Sadece o haklıydı; onlar neyle karşı karşıya olduklarını hemen anlamışlardı. O bilmiyordu.

"Çıkarabilir misiniz?" Cadılara tekrar sordum.

Bu da bir tur daha göz temasına yol açtı ama kimse bir şey söylemedi. Ta ki küçük olan tekrar konuşana kadar. "Ben de denemek istiyorum," dedi neşeyle.

Diğer ikisi daha az hevesli görünüyordu. Ama sonunda başlarını salladılar. "*Bu* bir şehirde olmak," diye iç geçirdi Jasmine.

"Bunun ne önemi var ki?" Aptalca sordum. Çünkü cevabı anlayacak gibi değildim.

"Öyle değil," dedi Caleb, sesi iğrenmiş gibi çıkıyordu. "Sihir sihirdir."

"Kendi gücümüzü artırmak için yedek güç kullanırsınız," dedi Jasmine onu görmezden gelerek. "Tıpkı sizin Pythian gücüyle yaptığınız gibi. Ama bizimki yeryüzünün kendisi tarafından üretiliyor, gökyüzünün, karanın, denizlerin şarkısı-"

"Saçmalık!" Caleb dedi ki. "Vahşi büyüyle uğraşıyorsun ve bu seni öldürtecek!"

Jasmine gözlerini devirdi. "Tılsım kullanıyorsun, değil mi? Onlar da toprağın yaydığı büyüü toplar."

"Yavaşça, dikkatlice, güvenli bir şekilde. Yaptığımız şey elektrik kullanmak gibi. Yıldırımla oynuyorsunuz!"

"Bu biraz abartılı oldu, siz de-"

"İnsanlarınızdan kaç ı vahşı büyüü yönlendirmeye çalışırken kızartıldı?" Caleb talep etti.

"Peki sizinkilerden kaç ı simyayla uğraşırken kendini zehirledi?" diye araya girdi Valkyrie. "Büyü doğası gereği tehlikelidir."

"Eğer ne yaptığını biliyorsan, hayır!"

"Ah, işte sorun da burada, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla. "Sırf sen yapamıyorsun diye-"

"Yapamam-" Caleb'ın yüzü kızardı. "Tehlikeli derecede dengesiz ve doğuştan güvenilmez bir şeyi kullanmamayı seçiyoruz-"

"O kadar güvenilmezsin ki seni durdurmak için savaştık-" "O kadar güvenilmezsiniz ki yok edilmek üzereydiniz!"

"Bize ihanet ettikten sonra! Verdiğin sözleri tutmadıktan ve onuruna sırtını döndükten sonra-"

"Sanki bir cadı meclisi onur hakkında bir şey bilebilirmiş gibi!" Caleb tükürdü. Ve küçük cadının sopasından bir darbe daha yedi.

Bir an için herkes birbirine ters ters baktı.

"Ne yapmayı planladığınızı anladığımdan emin değilim," dedim soğukkanlılığını diğerlerinden daha iyi koruyor gibi görünen Jasmine'e.

"Druid, insan büyüünün -Çember öncesi- ve fey büyüünün bir birleşimidir," diye açıkladı. "Bu kombinasyon, yavaş yavaş toplamak için tılsımlar kullanmak yerine, kendi gücümüzü artırmak için doğrudan dünyanın doğal güç kuyusundan ödünç almamızı sağlıyor. Yeryüzünde olmak büyüleri biraz değiştirmeyi gerektiriyor, bu yüzden feylerinkinden farklı bir sistem olarak kabul ediliyor. Ama oldukça iyi çalışıyor, sizi temin ederim."

"Peki bu Çember'in yaptığından farklı mı?" Üç cadı tekrar baktı.

"Onlarıki kadim simyaya dayanıyor," dedi Jasmine yavaşça. "Bizim sert büyü dediğimiz şey, bir test tüpüne konulup üzerinde deney yapılabilecek bir şey. Çember her zaman görebildikleri, tadabildikleri ve dokunabildikleri, kontrol edebildikleri bir şey ister. Doğanın daha vahşı, daha esnek, daha sezgisel büyüü onlardan kaçır ve kafalarını karıştırır. Ona hakim olamazlar çünkü onu hissetmezler."

"Gördün mü?" Caleb bana sordu. "Bu tam da coven'lardan bekleyebileceğin türden bir saçmalık. Size formüller verebilirim, bir iksirin ya da büyüünün tam olarak nasıl çalıştığını ve nasıl tersine çevrileceğini gösterebilirim. Ve

Augustine de Arcane kullanıyor olsaydı, o da kullanabilirdi ve biz de bu karmaşanın içinde olmazdık!"

"Arcane Çember büyü mü?" Açıklığa kavuşturmak için sordum. Bu terimi daha önce duymuştum ama ne demek istediklerini anladığımdan emin olmak istedim. Emin olmak Jules'a karşı benim sorumluluğumdu.

Cadılar birbirlerine bir kez daha baktılar. Caleb bile biraz şaşırmış görünüyordu. Ve sonra tekrar vuruldu.

"Cadı!" diye hırladı. "Eğer o şeyle bana bir kez daha vurursan-"

"Benimle bu tonda konuşma," dedi ona. "Ve sen de hak ediyorsun iyi bir kırbaçlama. Pythia neden böyle bir soru soruyor?" "Ne gibi?" Ben sordum.

"Gördün mü? Görmüyor bile-" Küçük cadı bir yumruk daha attı ama Caleb dans ederek yoldan çekildi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona ters ters bakmıyordu. Aksine, biraz utanmış görünüyordu. "Bu benim kararım değildi."

"O zaman kimin çağrısıydı?"

"Vampirler tarafından yetiştirildi. Ve birlikte yaşadığı kişi onun eğitilmesini istemedi."

"Hiç mi?" diye sordu Valkyrie, kuşkuyla bakarak.

Caleb bir şey söylemedi. Ama gerçek çok açıktı.

Jasmine orada öylece oturmuş, dehşete düşmüş görünüyordu. Ama Valkyrie bu kavramı tam olarak kavrayamamış gibiydi. "Hiçbir şey almadınız mı?" diye sordu.

"Abartıyor," dedi küçük cadı ona. "Öyle olmak zorunda." Ve sonra biri beni çimdikledi.

Zıpladım ve etrafımda döndüm ama kimse yeterince yakın değildi. Rüzgâr gibi hareket edebilen vampirler için bu bir şey ifade etmiyordu. Ama kapıdakilerin bana şaka yapmakla pek ilgilendiklerini sanmıyordum. Dehşete düşmüş gözlerini Jules'tan ayırmıyorlardı.

Sonra biri tekrar yaptı ve bu sefer hareket etmediklerini çok iyi biliyordum. Her neyse, arkamdan gelmişti. Ve sonra soldan ve sağdan ve-

"Ow!" Başımı ileri geri sallayarak söyledim. "Bu da ne-"

"Kes şunu," diye homurdandı Caleb, ama bana değil. Küçük cadıya bakıyordu ve önceki tehdidinden farklı olarak sesi kısılmış, gözleri soğuk ve boş bakıyordu. Bu bakışı Pritkin'in yüzünde bir iki kez görmüştüm ve beni birkaç çimdikten çok daha fazla korkutmuştu.

"Caleb-" dedim, elimi uzattım.

"Onun kalkanları yok!" Küçük cadı kendinden geçmişti.

"Bilmiyorsun, değil mi?" Jasmine merakla sordu. "Bir Spartoi ile savaştın . . korumasız mı?"

Cevap vermedim, çünkü Caleb beni endişelendirmeye başlamıştı. Çimdikleme durduğunda ona "Sakin ol," dedim.

"Bir savaş büyücüsünün ilk görevi Pythia'yı korumaktır," dedi yumuşak bir sesle, eli belindeki iksir kemerinin üzerindeydi. Genç büyücülerin çoğu kemer kullanmaz, daha uzağa gidebilen ve daha isabetli vuruşlar yapabilen büyülü mermileri tercih ederdi. Ancak Pritkin gibi Caleb de silahlarını iki katına çıkarmayı tercih ediyor ve her ikisini de kullanıyordu.

Ve şu anda parmakladığı şişenin ne işe yaradığını öğrenmek istemiyordum.

"Sorun yok. Acımadı," diye yalan söyledim. Çünkü yarın benek benek olacaktım.

"Saldırı saldırıdır-"

"Oh, lütfen!" dedi Valkyrie. Bana baktı. "Özür dileriz. Ama bizi suçlayamazsınız. Hepimizin hayatının bağlı olabileceği Pythia'nın basit bir koruma büyüsü bile yapamaması gerçeği..." O ellerini havaya kaldırdı. "Bu herkesi şok etmeye yeter!"

"Ben olsam şok kelimesini kullanmazdım," diye mırıldandı minik cadı, koluma bakmak için eğilerek. Sonra bir el salladı ve bir şeyler mırıldandı-

Sözlerini bitirmeye fırsat bulamadı çünkü aniden odanın öbür ucunda duvara yapışmıştı. Jasmine de aynı şekilde yere düşmüş ve göğsündeki devasa çizme tarafından sıkıştırılmıştı. Valkyrie ve Caleb karşı karşıyaydı; Valkyrie şişeyi uzatmadığı eliyle arkadaşını zapt ediyordu, Caleb ise endişe verici bir şekilde boğazının derisini delen bir asaya benzeyen bir şeyle.

"Koruma büyülerini üzerinde çalışması gereken tek kişi o değil," diye tısladı.

"Devam et," dedi ona sıkıca. "Ve kimin korunmaya ihtiyacı olduğunu göreceğiz." "Beni kışkırtma, büyücü! Çember'in bu konuda çıkardığı karmaşadan sonra

hepimize bir iyilik yapıyor olabilir!"

"Bir iç savaş yeniden başlatarak mı?" diye sordu biri kapının yanından.

Başımı kaldırdığımda Jonas'ın orada durduğunu gördüm, muhteşem yelesi başının etrafında elektrikli bir hale oluşturmuş, sanki bir fırtına esiyormuş gibi çatırdıyordu. Ama

Sesi yumuşaktı ve küçük cadının duvardan inmesine yardım ederken dokunuşu nazikti. Ya da yardım etmeye çalışmıştı.

"İdare edebilirim," diye homurdandı, benim yaşımdaki biri kadar çevik bir şekilde zıplayarak aşağı indi. Gerçi bu şartlar altında onun kadar sakın olabileceğimi sanmıyordum. Kıpırdamamıştım ve hâlâ sakın değildim.

"Onu sen mi aradın?" Caleb'a bakarak talep ettim. O da terlemeye başlamıştı. Ama patronu bir yanından çıkageldiğinde bile pozunu bozmadı. Ve astının botunu Jasmine'in üzerinden nazikçe itti.

Bir vampire yakışan sıvı bir hareketle ayağa kalktı, güzel yüzü çarpıldı. Ama hiçbir şey yapmadı. Geri çekildi ve hâlâ Caleb'ı tehdit etmekte olan Valkyrie'ye baktı.

Bir an için kimse kımıldamadı.

Jonas boğazını temizledi. "Hayır," dedi. "O yapmadı."

Hafifti ama Caleb yutkundu.

"Seni görmeye geldim. Zaten öyle planlamıştım, ama sonra otel müdürü Central'ı aradı ve güvenlik güçlerinden birinin gelmesini istedi."

Valkyrie'nin dudakları kıpırdadı.

Gözlerimi kırıştırdım, çünkü rıhtımdaki savaşla ilgili bir vaaz duymayı bekliyordum. Aslında kalktığımdan beri bunu bekliyordum ama kimse bundan bahsetmemişti. Bu da biraz garipti, düşününce.

Ama bu konuyu açan ilk kişi olmayacağımdan emindim. Onun yerine, "Bunun geçeceğini düşünmüştüm," dedim.

"Evet, biz de ona öyle söyledik. Ama insanlar üzerinde daha uzun sürüyor, biliyorsunuz ve o ısrarcıydı. Ve burayı aradıktan sonra . . ." Bir kaşını kaldırdı, gözleri grubun etrafında dolaştı.

"Caleb benim isteğim üzerine geldi," dedim ona, "bir büyüü tersine çevirmek için. Ve meclis liderleri de Ona yardım ediyorlar."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Valkyrie asa şeyini indirmesine rağmen onu satın almış gibi görünmüyordu. Yine de iyi bakamadım; kayboldu.

Bir gencin elindeki cep telefonundan daha hızlı bir şekilde ceketinin içine girdi. Bu beni daha iyi hissettirmede, çünkü belli ki aynı hızla tekrar çıkarabilirdi.

Caleb ise gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu.

En azından küçük cadı kavgaya etmek için can atıyormuş gibi görünerek geri gelene kadar. Ama duvar olayına rağmen hedef o değildi.

"Jonas Marsden! Tam aradığım adam." "Beatrice," dedi adam iç geçirerek.

"Bu kızın eğitimsiz kalmasına izin vererek ne yaptığınızı sandığınızı bilmek istiyorum!"

Jonas sabırla, "Onu eğitiyoruz," dedi. "Ama öncelikler var-" "Öncelikler mi? Tamamen savunmasız bir şekilde dolaşmasına izin vermek gibi mi?"

"O pek öyle biri değil. Gördüğünüz gibi muhafızları var. Ve koğuşlar. Ve normalde kuvvetlerimin güvenilir bir üyesi de ona atanır-"

"Bunların hiçbirisi bizi buraya girmekten alıkoymadı-"

"Evet, yetenekleriniz normalden biraz daha fazla-" "-ya da lobiye parçalara ayırmak! Kızın oyalandığı yerde, tamamen yalnız ve tamamen savunmasız-"

"Sizin de keşfettiğinize inandığım gibi, görüldüğü kadar savunmasız değil. Ve her halükarda, ne yapmamı istiyorsun? Onu hapse mi atayım?"

"Biraz mantıklı olmanızı isterdim! Bizi bundan çok önce çağırmalıydın. Eski rekabetler iyidir hoştur ama hayatlar söz konusu olduğunda -"

"Kasten tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsunuz-" "Bence tehlikeye *attınız*-"

Dinlemeyi bıraktım. Bir grup insanı dinlemekle ilgilenmiyordum. Eğitimimi ya da eksikliğimi tartışmak. Tekrar söylüyorum. Onların konuşmalarını dinlemekle hiç ilgilenmedim.

Jules'la ilgileniyordum.

"Büyüyü kaldırabilir misin, kaldıramaz mısın?" Ben talep ettim.

Küçük cadı Jonas'a ters ters bakıyordu. Şimdi bakışlarını bana çevirdi. Bir an için gözleri yumuşadı. "Evet, evet. Şey, muhtemelen," diye çekingen bir tavır takındı. "Ama bu çabaya değmez-"

"Çabalamaya değmez mi?" Gözlerimi ona diktim. Oda aniden sessizleşti.

"Öyle demek istemedi," dedi Jasmine, güzel gözlerinde merhametle bana bakarak.

"O zaman tam olarak ne demek istedi?"

"Anlamalısınız, büyü zaten yapmak için tasarlandığı hasarın çoğunu yaptı. Şimdi onu kaldırmak daha fazlasını önleyecektir, evet, ama ..."

"Ama *ne*?"

"Ama zaten yapılmış olan bir şeyi tersine çeviremez," dedi bana usulca.
"Üzgünüm hanımefendi. Bunu yapabilecek bir şey bilmiyorum."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Sonra ne oldu bilmiyorum. Artık onları duymuyordum. Jules'u duyuyordum. *Seninle ilgilendim. Sen de benimle ilgilen.*

Yanında yere diz çöktüm.

Yüzü kötüydü ama vücudu da daha iyi değildi. Adamın kendisi gibi kolalı ve tiki, mavi, pamuklu, güzel bir gömlek giymişti.

Şimdi neredeyse onu giyiyor gibiydi, kumaş göğsünün fazla pürüzsüz tenine dolanmıştı. Sanki vücudu mikserdeki hamur gibi kendi üzerine katlanmış ve pamuk parçalarını da beraberinde götürmüştü. Omuzlarındaki bölge hala çoğunlukla sağlamdı, çoğunlukla normaldi. Ama eller ...

Güzel elleri neredeyse yok olmuştu, sadece karnından çıkan iki yumru ve bir zamanlar parmak eklemlerinin olduğu yerde birkaç çıkıntı vardı. Yine de onları kendi ellerimle kapattım. Her nasılsa artık umursamıyordum, onları yabancı, korkunç ya da iğrenç bulmuyordum. Onlar sadece onun bir parçasıydı, Jules'un bir parçası. Bu kadarı yeterliydi.

Gözlerimi kapattım, özellikle de bakan yüzlerin çemberini kapatmak için. Ve bunu yaptığım anda, bu bağlantı hissi güçlendi. Belki de sadece hayal gücüm fazla mesai yapıyordu ama hissettiğime yemin edebilirdim: öfkesini, şaşkınlığını, hareket etmek için neredeyse çaresizce duyduğu arzuyu, ihtiyacı olmayan havayı solumayı, gör-

Ama en çok korkusunu hissettim.

Neredeyse vücuduna olanlar kadar soğuk, bunaltıcı ve güçten düşürücüydü. Büyü acımasızdı; zihni tuzağa düşürmeye zahmet etmemişti. Belki de Augustine bunun gerekli olduğunu düşünmemişti. Ne de olsa bir insan ya da fey şimdiye kadar ölmüş olurdu.

Ama Jules bunların hiçbiri değildi.

Ve böylece sonsuz bir spekülasyon döngüsünde kendini delirtmek zorunda kaldı: Ya bunu tersine çevirmenin bir yolu yoksa? Ya o

Sonsuza dek böyle kapana kısılmış? Umut gitmiş, bakışlar gitmiş, sadece bu acınası ve zavallı şey, hareket edemiyor, konuşamıyor, asla bitmeyecek ve asla cevap vermeyecek bir karanlığa çılgılık atmaktan başka bir şey yapamıyor-

Ellerim onunkilerin üzerinde sıkılaştı ve sel aniden durdu. Ve sonra yüz kat artarak, gevezelik eden, yarı deli bir dehşet duvarı bir anda beni vurdu. Nefesim kesildi ve gözlerimi açtığımda kendimi onun üzerine eğilmiş, hasta, sersemlemiş ve sessizce hıçkırırken buldum, gözyaşlarım yıkık göğsüne sığıyordu.

Ve değişiyor.

Göle düşen bir yağmur damlası gibi, girdaplar dışarı doğru dalgalandı, cildin kusursuz akışını bozdu, geçtikleri anda küçük lekeleri ortaya çıkardı: bir saç teli, bir çil, bir yara izi. Şaşkınlıkla ellerini bıraktım ve ten bir saniyeliğine ellerimin izini korudu. Ve o da farklı görünüyordu; parmak eklemleri, o ürkütücü etsizliğin üzerlerinden tekrar geçip onları bir anda silmesinden önceki anda açıkça görülebiliyordu. Gelgitteki ayak izleri.

O kadar hızlıydı ki acaba hayal mi ettim diye düşündüm. Ama hayır. Fazla mükemmel ete kaşlarımı çattım, çünkü onu bir anlığına da olsa görmüştüm. Jules'u görmüştüm, bedeninin onun için hazırlamakla meşgul olduğu ceset torbasının içinde.

Ve bir şekilde onu *dışarı çıkarmanın* bir yolunu bulmalıydım.

Marco'nun herkesi salona geri çektiğini hayal meyal hatırlıyordum - cadılar, Çember, vampirler hariç herkes. Eğer yardım edemeyeceklerse, bu yabancılar için değildi. Bu aileyle ilgiliydi.

Birisi ışıkları karartmış; nedenini bilmiyorum. Belki de Aval aval bakanlara daha az bakıyordu; belki de yapılması gereken doğru şey buydu. Ve vampir gözlerinin ışığa ihtiyacı yoktu. Benimkinin de yoktu, salondan sızan dağınık bir ışın Jules'u bir spot ışığı gibi aydınlatıyordu.

Yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi. Ellerimi ona doğru bastırdım, her ikisini de, avuç içleri düz ve parmaklar açık, derisinde çentikler açacak kadar sert kavradım.

Sonra aşağı doğru kaydırdım, pembe meme uçları, sert karın kasları, içbükey bir karın ve kısa bir deniz girintisi ortaya çıktı. Sanki bir sıvacı malayla duvarı kazımış ve altındakini ortaya çıkarmak için yüzeyi kazımış gibiydi. Ve altında yatan şey Jules'tu.

Hâlâ orada bir yerdeydi.

Ama bir saniye sonra, sağlıklı cilt yıkanıp gitmiş, yerini çoktan nefret etmeye başladığım solgun, gözeneksiz mükemmellik almıştı.

Biri elini omzuma koydu ama ben omuz silktim. Tekrar denedim ama yine aynıydı. Ellerim nerede durursa dursun ve etrafındaki küçük bir alanda, deri normal görünüyordu ve vücut bütün, düz, mükemmeldi. Ama onları çeker çekmez ya da başka bir noktaya geçmeye çalışır çalışmaz, sanki orada ne sihir varsa yok oluyordu.

Ve nasıl kalacağını bilmiyordum.

"Hayır," dedim çaresizce. "Hayır!"

"Cassie. Gel buraya."

Marco'nun bana baktığını görmek için başımı kaldırdım, kara gözleri sıkıntılıydı. "Uzaklaşmak mı? Ona yardım etmeye çalışıyorum!"

"Biliyorum. Ama yapabileceğin bir şey yok. Biz ... biz birini ararız-"

"Kim?" Ben talep ettim. "Augustine'i zaten denedik ve eğer yapımcı ve Kıdemli bir savaş büyücüsü bunu kaldıramaz, sizce gerçekten-"

"Bence kendinizi boş yere yoruyorsunuz. İhtiyacın olan
-"

"Hiçbir şey mi?" Gözlerimi ona diktim.

"*Görmüyor* musun?" "Neyi görmüyor muyum?"

Tekrar aşağıya, yumruklarımın Jules'un karnının pembe ve mükemmel derisi üzerinde durduğu yere baktım. Bir tür modern sanat enstalasyonuna benziyordu, beyaz boyalı bir mankene yumruk atıldığında altından canlı bir insan parçası çıkıyordu. Sadece Marco o kişiyi görmüyordu. Marco, boş bir şekilde fark ettim ki, hiçbir şey görmüyordu.

Kafam karışmış bir halde ona göz kırptım. Roger'ın yeteneklerinin bir kısmını miras almış olabileceğimi düşünmüştüm, belki de bu yüzden ... ama hayal mi görüyordum? Bu büyücülük müydü yoksa sadece hüsnükuruntu mu? Ya da tamamen başka bir şey mi?

"Hadi kızım," dedi bana nazıkçe. "Rakun gözlerin var. Dinlenmeye ihtiyacın var-"

Hayır! Hayır! Bırak denesin!

Tanrım, Marco haklı olmalı; yorgun olmalıyım, diye düşündüm gözlerimi ovuşturarak. Çünkü bu Jules'un sesine benziyordu. Çok benziyordu, ses tekrar geldiğinde fark ettim.

Lütfen Cassie, lütfen! Tanrım, beni bu şekilde bırakamazsın! Buna dayanamam. Dayanamıyorum! Yapamam! I-

Halüsinasyon görüyordum; öyle olmalıydım.

*Beni duyabiliyor musun? Sesi neredeyse benim kadar şok olmuş gibiydi.
Sen de duydun mu?*

"Ben-hayır. Hayır."

"Yalan söyleme!" Ve aniden, zihnimin arkasında hayal ediyor olabileceğim küçük ses, tam gelişmiş bir sesti ve bu sefer soru yoktu. Bu Jules'du. Dakikada bir mil hızla konuşuyordu. "Kimse beni duyamaz! Burada kapana kısıldım, çığlık çığlığa bağırdım, ama sadece sessizlik vardı ve-Tanrım. Oh, Cassie, oh Tanrım!"

"Bu mümkün değil," dedim ona uyuşukça. Ben bir vampir değildim; zihnimle konuşamazdım. Billy Joe'dan başka kimseyle ve onun bile bedenimde olması gerekiyordu. Bedenimin dışındayken onunla herkes gibi konuşmak zorundaydım.

"Yapıyorsun işte!" Jules çılgınca konuştu. "Ve ben kimseyle konuşamıyorum. Arayıp durdum ama kimse cevap vermedi. Seni denemedim bile; neden bilmiyorum. Sanırım senin yapabileceğini düşünmedim-"

"Bunu yapamam."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Neler oluyor?" Marco talep etti. "Kiminle konuşuyorsun?"

Gözlerimi tekrar kapattığımı fark etmemiştim ama açtığımda yanımda çömelmiş kaşlarını çatmış, cüssesiyle odanın yarısını kapatmış olduğunu gördüm.

"Jules. Onu duymuyor musun?"

"Hayır." Marco bu konuda mutlu görünmüyordu, ben de öyle, çünkü büyüde anlamadığım herhangi bir şeyin beni ısırmak için geri dönebileceğini ve muhtemelen döneceğini zor yoldan öğrenmiştim. Ama daha önemli şeyler vardı.

Şu anki şeyler. Sadece hala ne yapabileceğimi bilmiyordum-

Ve birden, her şey orada, önümde seriliydi. Loş oturma odası ve parlayan vampir gözleri yerine, eski bir kitap gibi bir şey gördüm. Eski bir grimoire değil, ama otuzlu yıllardan kalma, gösterişli kapaklı ve kalın harflerle yazılmış bir kitap. Okumaya fırsatım olmadı.

çünkü bir rüzgar çıktı ve sayfalar karışmaya başladı. Kitap açıldı.

Jules'la ilgiliydi.

Cümleler gibi günler, paragraflar gibi aylar, rüzgarda savrulan sayfalar gibi yıllar, Jules'un tüm hayatı boyunca geriye, geriye, geriye gidiyor. Etten kemikten yazılmış bir otobiyografi gibi.

"Ne-nasılsın-" Jules boğuldu.

"Emin değilim." Ama elimi uzatıp bir sayfayı durdurduğumda, birdenbire artık kitabı görmüyordum. Onu görüyordum.

Yağmurun yağmadığı, ancak kum tabakalarının araziye süpürdüğü ve çiftlik evini pencerelere kadar gömdüğü bir çiftlikte bir çocuk gördüm. Onu, anne ve babası tarafından, yarım düzine kardeşiyle birlikte, küçük merdiven basamakları gibi eski bir külüstüre bindirilirken gördüm. Vaat edilmiş topraklarda daha parlak bir gelecek için yıkık evlerinden kaçtıklarını gördüm. Bu da sadece bulabildiklerinde yıpratıcı bir iş, açlık, aşağılanma ve sürekli hareketle geçen bir hayata yol açtı.

"Ama benim bir yeteneğim vardı," dedi

Jules usulca. "Yüzün."

Büyüdükçe değiştiğini gördüm, genetiğin rastgele bir sıralaması annesinin ince yüz hatlarını ve babasının çiçekli yüz hatlarını alıp zarif bir mükemmellik yarattı. İnsanların durup melek yüz hatlarına sahip bu küçük çocuğa bakmasına yetecek kadar. Ve birden hepsi yardım etmek istedi.

Para, geceyi geçirecek bir yer, baba için iş, yeni kıyafetler ... Aile, hayırsever olduklarını düşünen ama aslında sadece en büyük yeteneğini kullanmayı öğrenen bir çocuktan etkilenen insanlardan tekrar tekrar yardım aldı. Bu onu çok uzaklara götürdü-

"Biraz fazla uzak," dedi Jules sessizce.

Abartmıyordu. Hollywood, partiler, içki alemleri, sayfalar çevrildi ve Jules değişti. Babasının parlaklığı, büyük roller, etli olanlar, onu daha iyi yapacak olanlar olarak kenarlarda ortaya çıkmaya başladı.

isim ve servet, başka bir yere gitti. Ta ki kendini bir çıkıntıda aşağı bakarken bulduğu güne kadar. Ve mükemmel yüzünün atlayıştan sağ çıkmasını sağlamak için nasıl düşeceğini merak ediyordu.

"Mircea seninle konuştu," dedim, Mircea'yı çıkıntı boyunca yürürken gördüm, yakaları çok kısa yirmili yıllardan kalma bir takım elbise dışında tamamen aynı görünüyordu. Sanki bir caddede yürüyormuş gibi kendinden emindi.

On iki kat yukarıda oldukları gerçeği.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Jules. "Ben mantıklı düşünemeyecek kadar sarhoştum, o da beni yok etmeye kararlı görünen potansiyel bir varlıkla konuşmaktan yorulmuştu.

kendisi."

"O ne yaptı?"

Jules güldü, bu koşullar altında tuhaftan da öte parlak bir sestti. "Beni fırlattı."

Ve yapmıştı da. Bir sonraki an, Jules'u gömleğinin önünden tuttuğunu ve yüzünde belli belirsiz bir sırıtışla rahatça kenara bıraktığını gördüm. Sonra da vampir hızını kullanarak onu yere düşmeden yakaladı.

Sadece.

"İntihar eden insanların çoğunun yarı yolda pişman olduğunu duymuş," dedi Jules, sesi titreyerek. "Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istedi."

"Öyle miydi?"

Jules kahkahalara boğuldu. "Altımı ıslattım. Sonra ayıldım ve ona bunu nasıl yaptığını sordum. O da bana yeni bir tür sözleşme önerdi. Ölümsüz bir sözleşme."

"Ama sesin mutlu gelmiyor." Ve öyle de değildi. Acı, bir parça dünya yorgunluğu ve belki de iyi bir önlem için oraya atılmış bir histeri kenarı ile. Ama kesinlikle mutlu değildi.

"Bazı günler-" Sesi kesildi ve daha güçlü bir şekilde devam etmeden önce durakladı. "Bazı günler, keşke Mircea kaçırmış olsaydı diyorum."

"Ne? Neden?"

"Bunu bir düşün Cassie!" dedi sertçe. "Berbat biriysen sonsuzluk çok uzun bir zamandır! Sonunda bu işte iyi olacağımı, kibar, kendine güvenen bir vampir olmayı öğreneceğimi, rahat hissetmeye başlayacağımı sanıyordum ama hiç olmadı. Başarısız olmanın yeni yollarını öğrendim. Mircea'nın Vampirler ya diplomattır ya da asker, ben ikisi de değilim."

Başka işler de olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Jules Çamaşır yıkamaktan mutlu olacak bir tip. Prestijli pozisyonlardan bahsediyordu ve evet, bu her şeyi özetliyordu.

"Her zaman tayin isteyebilirsin," dedim onun yerine. "Başka bir eve git-"

"Ve ne yapacaksın? İyi görünmek mi?" Jules yine güldü ve bu kez gülüşü mizahsızdı. "Benimki gibi bir yüz insan dünyasında sana bir servet kazandırabilir, eğer doğru yaparsan. Ama vampir dünyasında bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Herhangi bir üçüncü sınıf glamourie sana aynı sonucu verebiliyorsa?"

"Sen görünüşünden daha fazlasısın, Jules."

"Öyle miyim? Kaç tane tiyatrocü vampir tanıyorsun? Ya da herhangi bir türden oyuncu?"

"Vampirlerin hobileri vardır," diye önerdim, biraz acemice, ama doğrudu. Boş zamanlarında çeşitli şeyler yaparlardı. Resim, heykel, şarkı ... Ben eskiden

İnsanların en kötü özelliklerinin tuhaf fotoğraflarını çeken birini tanıyorum, bir tür tersinden güzellik yarışması.

"Ama bir meslek olarak değil," diye ısrar etti Jules. "İz bırakmanın, *saygınlık* kazanmanın bir yolu olarak değil. Bu hayatta iyi olan insanlar var, bunu doğal olarak benimseyenler, bir de geri kalanımız var. Ama girmeden önce hangisi olacağınızı bilmenin bir yolu yok ve girdikten sonra da tek bir çıkış yolu var."

Ve evet. Vampirlere teklif edilen türden bir sözleşmenin son kullanma tarihi yoktu. Tüm o hevesli adayların sık sık unuttuğu bir şeydi bu.

"Özür dilerim," dedim ona ve bunda ciddiye dim.

"Olma. Sadece söz ver - eğer bu işe yaramazsa - bana buna bir son vereceğine söz ver."

"Jules-"

"Ya da Marco yapsın. Umurumda değil, sadece bu şekilde yaşayamam. Anlıyor musun? *Yapamam*-"

"Jules!" Sertçe söyledim, çünkü histerim geri gelmeye başlamıştı.

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi, sesi biraz daha sakın çıkmıştı. "Ama söz vermeni istiyorum."

"Beni dinle," dedim sakın olmaya çalışarak, çünkü ben de pek iyi değildim. "Sana söz vermeyeceğim-"

"Cassie-"

"Hayır, dinle!" Sesim hafifçe titreyerek söyledim. "Sana karşı dürüst olacağım, tamam mı? Saçmalık yok." Bu sefer değil; bir daha asla. Değer verdiğim insanlarla değil.

Ders almak için ne güzel bir yol.

"Tamam."

"Ve size bunun işe yarayacağını söylemeyeceğim. Ben bir cadı değilim; onların yöntemiyle bir büyüyü bozamam-"

"Ve yapabilseniz bile bunun bir faydası olmaz."

Görünüşe göre, o kayıp kulaklar hala gayet iyi çalışıyormuş. Ve evet. Çaresiz yatmak ve herkesin onun ölüm çanını çalmasını dinlemek eğlenceli olmalı.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama seni o lanet şeyin ilk atıldığı zamana geri götürmeye çalışabilirim. Temel olarak, seni bir zaman dilimine sokacağım. balon-"

Jules boğulur gibi bir ses çıkardı. "Detayları anlatma."

Evet. Muhtemelen ben de onun yerinde olsam onları istemezdim. Bu gece zaten yeterince şey yaşadı ama yeterince iyi olmadığı için onu yalnız bırakamazdım. Ve eğer bunu başaramazsam iyi olmayacaktı.

Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım ve konsantre olmaya çalıştım.

Jules'un ayrıntıları istememesi iyi olmuştu, çünkü zaten onlardan hoşlanmayacaktı. Sadece daha önce tam olarak böyle bir şey yapmadığım için değil, aynı zamanda hassas zamanlama konusunda en iyisi olmadığım için. Bu yüzden yer değiştirdiğimde neredeyse hiçbir şeyden paçayı kurtaramıyordum. Agnes neredeyse ayrıldığı anda bedenine geri dönebiliyordu, bu yüzden o söylemeyi seçmediği sürece kimse gittiğini bile bilmiyordu. Ama ya bir yeteneği vardı ya da çok daha fazla pratik yapmıştı, çünkü ben genellikle bir mil farkla. Neyse ki, hissettiklerime bakılırsa böyle bir şansım yoktu. Yorgun uyanmıştım ve hızla bitkinliğe yaklaşıyordum ve henüz hiçbir şey yapmamıştım bile-

Jules'un etrafında küçük ama mükemmel biçimde şekillenmiş bir baloncuk oluştu.

Gözlerimi kırptırdım, şaşırmıştım, çünkü yarı yarıya başarısız olmayı bekliyordum.

Ama gerçekte.

Salondan gelen ışık, üzerinde yanardöner renklerin girdabında parlıyordu. Sabun köpüğüne benziyordu ve bir o kadar da sağlamdı. Acele etmem gerekiyordu.

Jules'un bana gösterdiği zihinsel biyografiye odaklandım.

Kalındı. Jules'un sadece uzun bir hayatı değil, yoğun bir hayatı da olmuştu. Neyse ki burada çok fazla zaman geçirmiyorduk ve sayfalar dolusu yazı için endişelenmeme gerek yoktu. Sadece birkaç kelime geri, hatta belki bir birkaç mektup olmalı-

Daha önce hissettiğim rüzgâr tekrar hızlandı, sayfaları dalgalandırdı ve bu sefer çok daha güçlüydü. Onları zihinsel olarak kavramaya çalıştım ama sanki yağlanmışlar gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiler. Bir, iki, üç sayfa geri gitti ve sonunda birini yakalamayı başardım, onu ve balonu tamamen öldürmeden fırtınayı durduracak kadar gücümü azaltmaya çalıştım.

Ve işe yaramış olmalı, çünkü toplu bir nefes sesi duydum. Ve Jules'a baktım. Ve çift çekim yaptım.

Yüzü sanki soluk bir boya fiçisine batırılmış ve şimdi tekrar çıkarılıyormuş gibi görünüyordu. Gözler, burun, ağız görünür hale geliyor, kaygan, fazla kusursuz yüzey her taraftan sıyrılıyordu. Gözenekler yeniden ortaya çıktı ve kaşlar, kirpikler ve-

Ve zar zor nefes alabiliyordum.

Çünkü işe yarıyordu.

Göğsüne bakmak daha zordu, etin asla tasarlanmadığı bir şekilde kıvranıp çalkalanırken beynime garip şeyler yapıyordu. Ama aynı Orada bir süreç yaşanıyor, rastgele malzeme parçaları bir araya gelerek yeniden bir gömlek oluşturuyordu. Tıpkı yeniden bir insan gibi görünmeye başlayan altındaki beden ve eller gibi...

Jules'un güzel, zarif elleri karnından iki kuş gibi havalandığında daha yeni düşünmüştüm, hâlâ baloncukla kaplıydı ama artık hapsolmemişti.

Kitabın sayfaları gibi, fark ettim. Sanki kendi akılları varmış gibi aniden elimden uçup gittiler. O garip rüzgâr onları yakaladı ve onlarca yıl saniyeler gibi geçerek tek bir dalgalı çağlayan halinde düştüler.

Kahretsin! Elime aldım ama neredeyse sürtünmesiz bir yüzeyi vardı, tutmak imkânsızdı. Sonunda çaresizlik içinde kendimi yere bıraktım ve hala hareket eden kitabı zihinsel bedenimin tüm ağırlığı altında hapsedtim.

Ve sonunda, bu kadarı yeterliydi.

"Cassie-" dedi biri ve ben Jules'a baktım. Sonra bir zamanlar solgun olan yanaklarıma renk gelirken, sarı saçlarımin rengi açılırken, sakallarımin filizlenirken, sonra geri çekilirken ve sonra tekrar filizlenirken-

"Cassie!"

Elimi baloncuğun içinden geçirirken Marco'nun sesi kulağımda yüksek sesle ve panikle yükseldi. Gözlerimi kapatmama neden olacak kadar parlak bir ışıkla buharlaştı. Gözlerimi açtığımda Jules'u gördüm, hâlâ halının üzerine yayılmıştı ama yüzünde şaşkın bir ifadeyle iki mükemmel elini oynatıyordu.

Ve Marco, solgun ve gergin dudaklıydı. Ve bayılacakmış gibi görünen Fred. Ve Rico, üçlünün esmer üyesi, hiçbir şeyden korkmamasıyla ünlü, gözüpek bir tip.

Ben hariç, diye düşündüm, hızla uzaklaşmadan önce o kusursuz duyguyu barındıran gözlerle karşılaştım.

"Ne oldu?" Onlardan Jules'a bakarak sordum. Jules hâlâ ellerini esnetiyordu; pembe, sağlıklı ve gayet iyi olduğu belli olan ellerini.

"Tanrım," diye fısıldadı Fred.

"Ne?" Endişelenmeye başlayarak tekrar sordum. "İşe yaradı. Normale döndü-"

"Normal mi?" Marco şiddetle sordu. "Sen buna *normal* mi diyorsun?"

Sonunda başını kaldıran Jules'a baktım. Gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz farklıydı, belki daha maviydi. Ve teni de farklı görünüyordu,

neredeyse . . . güneş öpücüğü. Aksine, eskisinden daha iyi görünüyordu.

"Evet?" dedim. Dedim, her saniye kafam daha da karışıyordu. "Buna ne diyorsunuz?"

Jules elimi tekrar kavradı ve bu sefer onunki daha farklı, daha zayıf, daha sıcaktı. Ve benimkine yasladığı bileğinde bir nabız hissettiğime yemin edebilirdim. Ve bir dakika önce göz kamaştıran ince çiller vardı. Ve-

Hayır, hayır, olamaz, diye düşündüm, ona inanamayarak bakarken. "İnsan," dedi Jules kısık sesle.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yatağa geri döndüm.

İstediğim için değil. Ama kalkmaya çalıştığımda oda etrafımda dönmeye başlamıştı ve Marco ayağını yere vurmuştu. Sonra da tek başıma gitmezsem beni sürüklemekle tehdit etti.

Bir patates çuvalı gibi götürülmekten kurtulmayı başarmıştım ama sadece birazcık. Ve şimdi yatak odamın tavanı, ben sırtüstü yatarken bile titreşip duruyor gibiydi. Biraz tuhaftı ama aynı zamanda rahatsız ediciydi.

Ama Jules'un başına gelenler kadar değil. Tanrım, ben ne yapmıştım?

Aptalca bir soruydu. Ne yaptığımı biliyordum. Jules'un efendi statüsünü elinden almış, bir vampir için neredeyse her şey demek olan aile içindeki konumunu yok etmiş ve onu en iyi ihtimalle bir hizmetkâra, en kötü ihtimalle de bir ava indirgemiştim.

Sadece hayatını mahvetmemiştim; ölümünü de mahvetmiştim.

Ve tamam. Yeniden başlamayı ne kadar çok istediğini söyleyip duruyordu ama *Jules* böyleydi işte. Bir aktör olmalıydı, çünkü o bir drama kraliçesiydi ve bunu herkes biliyordu. Ve normal bir insan hayatının bile muhtemelen kıyaslandığında oldukça iyi görüldüğü bir durumla karşı karşıyaydı. Ama yarın? Ertesi gün? Aynada güzel, değişmeyen yüzüne baktığı ve ilk kırıksıklığı gördüğü gün?

Kendime her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştım. Tavan sallanmayı bıraktığında her şeyi çözecektim. Oturup ellerini ellerime alacak ve az önce yaptığının tam tersini yapacaktım.

Ama az önce ne yaptığımı bilmiyordum.

Bir vampirin sadece biraz daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Ama ben biraz zaman kazanmaya çalışmıyordum; bir laneti kaldırmaya çalışıyordum. Ve bazı insanlar vampirliğin bu kategoriye girdiğini düşünüyordu.

Belki de sık sık kendi aklına sahip olan gücüm yanlış anlamıştı.

Ve *tüm* lanetleri kaldırmaya karar verdi.

Bu, kitabın imgelerini açıklıyordu; bu imgeler, zaman değiştirdiğimde beynimin bana genellikle gösterdiği pek de yaratıcı olmayan takvim çevirmelerinden çok farklıydı. Ama eğer geriye gidiyorsam bir takvim uygun olmazdı.

Jules'u sadece zaman içinde değil, hayatı boyunca. Bu yüzden zekice davrandı ve bunun yerine bir biyografi ortaya çıkardı.

Tamam, bunu kabul edebilirim.

Ama bu hala nasıl yaptığımı açıklamıyordu.

Ya da nasıl düzelteceğimi.

Bir kolumu yüzüme kapatıp odayı ve her şeyi engellemeye çalıştım. Ama işe yaramadı. Hâlâ Jules'un paniklemiş yüzünü, *insan* yüzünü görüyordum. Çünkü nedeni ne olursa olsun, vampirliğe neden olan hastalıktan kurtulmuştu.

Yani onu yaşlandırırsam, bir insan gibi yaşlanmaz mı? Ya onu seksen yaş gerileten o çılgın güç dalgalanmalarından birini daha yaşarsam? birkaç saniye içinde? Artık ölümsüzlük onun yanında değildi. Sonunda yaşlı bir adam olabilirdi.

Sonunda *ölebilir*.

Benim gibi, Mircea öğrendiğinde.

Çünkü Mircea beni *öldürecekti*.

Sebebi yokmuş gibi de değildi. Elbette, Jules'u tekrar vampir yapabilirdi, ama yeni doğmuş bir bebek olarak başlardı, değil mi? Tıpkı diğer herkes. Ve usta bir vampiri yaratan hassas kokteylin onun için ikinci kez bir araya gelip gelmeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu. Denklemin bir parçası da arzuydu ve ilk seferinde Jules'un içinde maça. Ama şimdi? Sadece bir yere kadar gidebileceğini ve daha ileri gidemeyeceğini bildiği zaman mı? Hayal kırıklığına uğramak için zamanı varken?

Benim sayemde aileden sonsuza dek kopabilirdi. Ve bu çok kötü bir şeydi.

Jules sadece bir vampir değildi; bir ustaydı. Ve usta vampirlerin sayısı hiç de az değildi. Her kıdemli efendinin mülkünün değerli bir parçasıydılar, paradan, topraktan ya da neredeyse her şeyden daha değerliydi.

güç dışında, çünkü neredeyse başka her şeyi elde etmek daha kolaydı. Herhangi bir

Usta bir vampir yaratabilirdi, ama başka bir usta yaratmak ... Bu biraz zordu.

Bazı vampirlerin usta seviyesine geçmesine neden olan süreçte çok sayıda şey vardı, ancak onları dönüştüren kişinin gücü denklemin büyük bir parçasıydı. Bu da Fred, Rico ya da Jules'un kendisi gibi düşük rütbeli ustaların bir usta yaratma şansının çok az olduğu anlamına geliyordu. Öyle ki, düşük rütbeli ustaların çoğu kendi başlarına yola çıkmak ve koruyamayacakları başka bir aile kurmak yerine aileleriyle kalmayı tercih ediyordu.

Ancak Mircea'nınki gibi durumlarda bile efendiler hâlâ nadirdi. Vampirlerin çoğu vampir olarak kalır, sonsuza dek hizmetkâr, ayak işlerine bakan, uşak ve kâğıt toplayıcısı olarak kalırlardı. Birinin efendi statüsüne geçmesi, yaratıcısı için bir kutlama nedeni ve kişisel bir gurur kaynağıydı ve muhtemelen bir statü artışı da sağlar.

Vampir dünyasında zenginlikten bahsederken, kaç efendiyi kontrol ettiğinizden bahsederlerdi.

Mircea'nın da benim sayemde artık bir eksiği vardı.

Başucumda uğursuzca parıldayan telefona baktım ve ne kadar zamanım olduğunu merak ettim. Öğleden sonraydı, yani normalde Mircea henüz kalkmamış olurdu. Elbette bu günlerde her zamanki programına güvenmek mümkün değildi.

Senato savaşta pek çok üyesini kaybetmişti, bu da kalan her senatörün iki senatörün işini yapmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca Mircea diğer senatolarla bir antlaşma müzakere ediyordu ve tam olarak anlayamadığım ama yükü taşımaya yardımcı olacak yeni senatörler bulmakla ilgili başka şeyler de yapıyordu. Bunun yakında, belki de hafta sonuna kadar biteceğini söylemişti. Ama şu anda gerçekten meşguldü ve onun zamanına ihtiyacı olan pek çok insan vardı ve-

Ben de kadın olup onu araması gereken bir korkaktım.

Elim telefonu almak için uzandı, çünkü sırtüstü yatarken yapabileceğim tek faydalı şey buydu. Ama sonra düştü.

Çünkü nereden *başlamıştım*?

Peki bu nereye varacak?

Bütün hafta aynı sorunu yaşadım. Mircea'yı *seviyordum* ama Ondan bir şeyler saklamak. Ama ona her şeyi anlatmak, temelde aynı şeydi.

Senato'ya söylemek gibi, Jonas'a söylemek de Çember'e söylemek gibi bir şey olurdu.

Sadece Jonas'la çıkmıyordum.

Bu da bazen işleri kolaylaştırıyordu. Jonas'ın meraklanmasına fırsat vermeden Marco'nun Jules'u apar topar boş yatak odalarından birine soktuğu için kendimi suçlu hissetmiyordum. Bu bir aile meselesiydi; onunla hiçbir ilgisi yoktu. Ve Mircea'nın, Çember'in şimdi ustaları geri alabileceğini öğrenmesinden hoşlanacağını sanmıyordum.

Ancak, teknik olarak, aynı argüman Mircea ile hiçbir ilgisi olmayan Pritkin olayı için de yapılabilir.

Yine de ona söylemediğim için kendimi suçlu hissettim.

Ve bu tam bir saçmalıktı! Mircea paylaşma konusunda benden daha iyi değildi; hatta muhtemelen ağzı sıkı olma ödülünü o almıştı. Vampirin bakış açısına göre, adamla *evliydim* ama en sevdiği rengin ne olduğunu bilmiyordum. Ya da en sevdiği içkiyi. Ya da burada olmadığı zamanlarda ne yaptığını, ki bu son zamanlarda çoğu zaman böyleydi.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum ve bu çıldırtıcıydı. Ama daha da kötüsü, şikayet bile edemiyordum. Çünkü o zaman bilgi alışverişinde bulunmayı teklif *edebilirdi* ve ona söyleyemeyeceğim o kadar çok şey vardı *ki*. . .

Telefona baktım. O da bana baktı.

Bir süre yanağımı çiğnedim ve sonra kendimden tiksindim. Saatlerce bu şekilde bekleyecek değildim. O zamana kadar beni bu kadar bitkin düşüren her neyse, midem ülserle dolacaktı. Ben yapacaktım. Onu arayacaktım. Günler önce yapmam gerekeni yapıp telefonu açacaktım ve-

Biri kapıyı çaldı.

Başımı kaldırdım, kalbim boğazımda, elinde telefon olanın Marco olduğundan emindim.

Sonra Fred kapıyı ayağıyla iterek açtı, çünkü elleri birayla doluydu ve bir tanesi kağıt havluya sarılıydı, çünkü biz böyle klas insanlarız.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedim bana uzatırken.

Karşılamaşının harareti karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. "Bir şeyler içmek istersin diye düşündüm," dedi ve oturabilmesi için telefonumu bir sandalyeye fırlattı

Yatağa uzan.

Şişenin yarısını tek seferde boşalttım ve sonra tekrar sırtüstü uzandım. Ve bira içtiğim için biraz daha dostane görünen tavana biraz daha baktım. Ama daha fazla yardımcı olmadı.

"Jules iyi mi?" Bir dakika sonra sordum.

"O bir insan," dedi Fred, sesinde garip bir tını vardı. Sanki buna hâlâ tam olarak inanamıyormuş gibiydi. "Biraz histerik tabii, ama onun dışında iyi. Yani, belki böyle kalırsa değil, ama şimdilik... Bu yüzden kendini yıpratmana gerek yok, tamam mı?"

Evet. Tabii bunu nasıl tersine çevireceğimi bulamazsam.

"Herkes evine gitti mi?" Umutla sordum.

"Oh, hayır."

Tabii ki hayır.

"Jonas ve cadılar kavga ediyor. Eskiden bunun sadece eski bir peri masalı olduğunu düşünürdüm ama cadılar parti kaçırmayı *gerçekten* sevmiyorlar, değil mi?"

Elimde değildi. Güldüm. "Sanırım değil."

"Sizin için kulak misafiri olmaya çalıştım ama mutfakta sessizlik büyüü altındalar. Ve panjurları kapattılar." Mağdur görünüyordu. "Tek öğrendiğim, onun seni tekeline aldığını düşündükleri ve el kol salladıkları oldu."

Umarım bu kol sallama büyü türünden değildir. "Marco onlarla mı?"

"Hayır, o kızın aklını başına getirmeye çalışıyor." "Hangi kız?"

"Rhea bilmem ne; soyadını alamadım. Bilirsin, onu cadılar getirdi."

"O başka bir cadı değil mi?"

"Evet ama meclis lideri değil. Anladığım kadarıyla sizin sarayınızdan biri."

"Benim-" Bir saniye sürdü. "Pythian Sarayı'nı mı kastediyorsun?" "İki tane mi var?"

"Bir tane olduğundan emin değildim. Gelip bir merhaba deme zahmetinde bulunmadılar."

"Artık varlar."

Evet, sanırım kıyafet bana ipucu vermeliydi. "Ne istiyor?"

Fred iç çekti. "Bilmiyorum. Ama bütün bunların onun hatası olduğuna dair bir şeyler geveleyip duruyor-"

"Neymiş o?"

"Jules. Oh, lanetlenme olayı değil; hepsi onun suçu. Ama diğeri. Etrafınızda cadılar meclisinizden birinin olması gücünüzü artırıyor gibi görünüyor-"

"Bekle." Bu iş çok hızlı ilerliyordu. "Ne meclisi?" "Senin meclisin."

"Fred," dedim sabırsızlıkla. "Bunu konuşmuştuk. Ben cadı değilim. Ben-"

"Ona göre öyle. Pythian Mahkemesi budur. Pythia'nın meclisi. Ve meclis üyeleri liderlerine güç desteği verir. Bir nevi var olma sebepleri bu," diye ekledi ben sadece ona bakınca. "Bir grup sihir işçisinin güçlerini birleştirmesi için. Anlıyor musun?"

Evet, sadece benim için geçerli olduğunu bilmiyordum. Ama bu birkaç yüz kez işime yarayabilecek türden bir bilgiydi. Kaşlarımı çattım.

"Kendimi bir destek almış gibi hissetmiyorum."

"Belki şimdi değil. Ama sanırım o burada olmasaydı Jules'la aranızdaki ilişkinin bu kadar ileri gitmeyeceğini söylüyor. Ve sana beklemediğin bir destek verdi."

Bunu anlamak için bir saniye düşündüm. "Ve bundan daha önce bahsetmeye zahmet etmedi mi?"

"Senin bildiğini düşündüğünü söyledi. Ve sanırım seninle konuşmadan önce cadıların gitmesini bekliyordu. Pek iyi anlaşılmadıkları izlenimine kapıldım."

"O zaman neden onlarla birlikteydi?" Fred hiçbir şey söylemedi.

"Fred?"

"Belki beklemek ve ona sormak istersin-"

"Sana sordum."

Tekrar iç çekti. "Korunmak için coven'lere kaçtığını söyledi. Görünüşe göre sarayınızda bir tür sorun var. Ne olduğunu söylemedi, senden başka kimseyle konuşmadı ama öğrendi ve cadılara gitti."

"Ve onu kapımın önüne bırakmaya karar verdiler."

"Oldukça. Onun bir kaçık olduğunu düşündüklerini anladım, ama yine de sana bakmak istediler ve o da iyi bir bahaneydi. Ve o ... şey, belki onunla daha şanslı olursun."

Harika. Hayatımdaki "şans" artık uğraşmak zorunda kalacağım yeni bir sorunu öğrenmek anlamına geliyordu. Zaten başımda bir sürü sorun varmış gibi hissederken, teşekkürler. Ama Mircea'yla yaşadığım olayların bana öğrettiği bir şey vardı: Bir şeyleri ertelemek nadiren işleri kolaylaştırıyordu.

"Hadi," dedim, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayarak, çünkü en azından oda nihayet sakinleşmişti. "Gidip öğrenelim-"

Biri çığlık atmaya başladı.

Gözlerimi kapattım.

Tabii ki.

Meğer Jules balkonun önünde durmuş, elinde bir duble viski, yeni insan ses tellerini çalıştırıyormuş. Ama suçlunun dönüşüm olduğunu düşünmüyordum. En azından tamamen değil.

"Biz bunu halledene kadar yatak odana geri dön!" Ben koridordan çıkar çıkmaz Marco emretti.

Cevap vermedim, uzak duvarda açılan kocaman deliğe bakmakla meşguldüm. Ateş kırmızısı kenarları, rahatsız edici sesleri, girdap gibi dönen siyah kalbi ve saçlarımı dalgalandıracak kadar güçlü rüzgârı olan deliğe. Görünüşe göre Casanova haklıymış, diye düşündüm boş boş.

Gördüğünüzde anladınız.

"Cassie!" Marco tersledi. "Defol git buradan!"

"Çıkamam."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü . . . Sanırım bu benim için."

Bana inanamayarak baktı. "Ne dedin?"

"Bir tür randevum var."

"Kiminle? Lucifer'le mi?"

"Umarım değildir," diye mırıldandım ve ileriye doğru tek bir adım attım.

Ve durdum. Çünkü ilk defa Marco'nun akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığını gördüm. Ve son derece yasadışı ve gülünç derecede pahalı Cohiba purolarından birini çöpe attı.

"Geri çekil. Yatak odasına. Hemen."

Bir an orada durup düşündüm. Ama gözüm korktuğu için değil. Marco'nun yapacağı en kötü şey beni iri yarı omzunun üzerinden atıp

beni uzaklaştırdı. Bugünlerde itibarımın ne durumda olduğunu düşününce, başka bir darbenin önemli olacağını sanmıyordum.

"Buralar hep böyle midir?" Valkyrie salondan çıkmıştı ve elleri kalçalarında, sürgülü kapıların önünde duruyordu. Ve cehennem ağızına inançsızlıkla bakıyordu.

Vampirlerden biri tembelce, "Hemen hemen," dedi. "Lanet olsun, Cassie!" Marco kızgın görünüyordu.

"Bunu konuşmuştuk," diye hatırlattım ona. "Sen benim gardiyanım değilsin." "Biri olmalı o zaman!" diye karşılık verdi, siyah saçları rüzgarda savruluyor. "Yaratılışın her yerinde koşturup iblislerle savaşıyorum, *Jules'a yaptıkların* ve şimdi *de bu-*"

"İblislerle savaşmak mı?" Gözlerimi kııptım, çünkü onun bunu bildiğini düşünmemiştim.

Saçma görünüyordu, tabii ki öyle yapacaktı. Ama bundan bahsetmemişti ve Marco bile bu kadar ağız sıkı değildi. Ve burası Dante'nin yeri, her gün gürültülü, doğaüstü temalı gösterilerin yapıldığı yer. Ve bu gösteri ne kadar sürmüştü? Beş ya da altı dakika mı?

Emin değildim ama bundan daha uzun olabileceğini düşünmüyordum. Ve evet, bir sürü tanık vardı, ama bunlar ya cahildi

Casanova'nın kontrolü altındaki turistler ya da muhafızlar. Güvenlik kameraları gibi. . . "Bundan haberin yoktu," dedim onu izlerken.

"Saçmalık. Herkes biliyordu-"

"*Yapmadın*. Yarım saat önce değil."

Marco bir şey söylemedi ama yüzü yeterliydi. Çünkü o da Jules kadar diplomat değildi. Mircea bana diplomat göndermezdi; nasıl olsa boşa giderlerdi.

Tankları gönderdi.

"Nasıl öğrendin?" Ben talep ettim.

Marco kocaman kollarını kavuşturdu ve bana dik dik bakmaya çalıştı. "Sana söylemiştim.

Mircea burada neler döndüğünü biliyor-" "Mircea mı? Seni o mu aradı?"

"Bu değil-" "Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce, ve biz-"

"Mircea seni aradı . . . beni değil mi?" Emin olmak için sordum. "Belki de benimle daha ileri gidebileceğini düşündü!"

Evet, belki de benden kaçıyordu.

Ve aniden, bir ton tuğla gibi çarptı bana. Mircea benden kaçıyordu. Ben de ona aynı şeyi yapmakla o kadar meşguldüm ki fark etmemiştim. Ama tabii ki fark etmişti.

Meşguldü ama aynı zamanda birinci seviye bir ustaydı. Gerekirse günlerce uykusuz kalabilirdi. Gücün bir bedeli vardı elbette, ama bunu yakmak için gücü vardı. Eğer benimle konuşmak isteseydi, konuşurdu. İsteddiği kadar ve istediği konuda konuşurdu ve kaçma girişimlerimin bir saniye bile işe yarayacağından şüpheliydim.

Ama vardı.

"Benden kaçıyor, değil mi?" İnanamayarak Marco'ya sordum.

"Durdurun şunu! Hemen durdurun!" diye bağırdı Valkyrie. Ona baktık. Geçidi işaret etti. *"Bu da ne böyle?"*

Jonas arkasından yaklaşarak, "Evet," dedi. Ve gözlüklerinin üzerinden cehennem ağzına baktı.

Marco'ya dönüp baktım. "Bana doğruyu söyle. Neler oluyor? Neden beni görmek istemiyor?"

Marco etrafına bakındı, sanki birinin bir öneri sunmasını bekliyordu. Ama vampirlerin hepsi açıkça telkine kapılmıştı. İçlerinden birkaçı Jules'u koridora geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu ama histeri histeriyi besliyordu ve pek şansları varmış gibi görünmüyordu. Bir sürü

Daha fazlası barın yanındaydı, açıkça bu gecenin yukarıda ve ötesinde kategorisine girdiğini ve yeterince yaşadıklarını hissediyorlardı. Ve geri kalanlar -Jonas, the

Cadılar ve kız, sehpanın üzerindeki bir derginin sayfalarını çevirecek kadar hızlı dönmeye başlayan cehennem ağzına bakıyorlardı.

Marco yardım bulamadı. "Marco-
"

"Bilmiyorum, tamam mı?" dedi bana bıkkınlıkla. "Öyle olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Benimle konuşmak istedi
mi?" "Hayır. Ben-"

"Ona baygın olduğumu falan mı söyledin?" "Hayır, o-"

"Duşta olduğumu mu?"

"Hayır! Kahretsin, yapmadı-" Marco aniden durdu. "Ne yapmadı? *Sormadı* mı?"

Marco sadece bana baktı.

Ben de ona baktım. "Seni aradı, benim orada iblislerle savaşıırken görüldüğümü söyledi, onu mahrum bıraktığım usta vampiri sordu *ve sonra da telefonu mu kapattı?*"

"Bunu ona sorman gerekiyor," diye belirtti.

"Benimle konuşmazken nasıl sorabilirim?"

Marco cevap vermeye başladı ama Jules özellikle tiz bir çığlık attı. Belki de portal warp hızına yaklaşan bir hızla dönmeye başladığı içindir. Ve yanılmıyorsam, aynı zamanda küçülüyordu.

"Biri şunu susturabilir mi?" Marco hırladı.

Ama Jules bu fikirden hoşlanmamış gibiydi. Jules bizden ve fikirlerimizden bıkmış gibi görünüyordu. Bir çığlık daha attı ve arkadaşlarının ortasına düştü, diğerlerine çarptı, kale çizgisine doğru giden bir futbolcu gibi onların elinden kurtuldu ve sonra kapıya doğru koşmaya başladı.

Marco onun peşinden gitti ama yarı yolda rotasını değiştirdi ve onun yerine bana saldırdı. Çünkü muhtemelen tek şansım olan şeyi kullanmış ve hızla kapanan geçide doğru atılmışım. Ama sonra ikinci bir imkânsız şey oldu; devasa ama zarif Marco aniden ayağı takıldı ve halının üzerine yayılarak camları kıracak ve bardaki tüm bardakları sallayacak kadar sert bir şekilde yere düştü.

Birkaç düzine kelime konuştuğum inisiyenin bacağının dışarıda olduğunu görmek için bir saniyem vardı. Açısına bakılırsa bu bir kaza değildi. Ben ona baktım, o da bana baktı, iri gözlü ve hafifçe dehşete düşmüştü. Sonra alevlerin arasından geçip gittim.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Annenin kim *olduğunu* biliyor musun?" Pritkin kaşlarını çatarak sordu. Ben de kaşlarımı çattım ama tavrından dolayı değil. Bunu bekliyordum.

Aslında bu bir yalandı. Daha kötüsünü bekliyordum.

Babasının sarayında şaşırp ateş altında kaldığında ya da konseyin muhafızlarına karşı canını kurtarmak için savaştığında yeterince kötüydü. Ama şimdi bunu *düşünecek* zamanı vardı. Ve görünüşe göre, büyük bir tavır takınmak için.

Hayatımdaki erkekler üzerinde böyle bir etkim var gibi görünüyor, diye düşündüm karanlık bir şekilde ve korkunç bir şeyden bir yudum daha aldım.

Gölgeler Diyarı olarak bilinen cehennemde bir bardaydık, çünkü iblis konseyinin normal bir hapisane gibi bir şeyi yoktu. "Kadim Korkular" dedikleri şeyleri hapsettikleri uzak dünyaları vardı. hakkında daha fazla bilgi edinmek istemediğim yaratıklar, teşekkür ederim. Spektrumun diğer ucunda ise hiçbir şey yoktu.

Sanırım konseyi kızdıran çoğu insan bir hücreye ihtiyaç duyacak kadar uzun yaşamadı.

Ama bu, Pritkin'i karanlık ve nemli bir hücrede ziyaret etmek yerine, karanlık ve nemli bir barda ziyaret edeceğim anlamına geliyordu. Genel olarak, hücreyi tercih ederdim. Sandalyemde bağdaş kurmuş oturuyordum, bir yıl önce çirkinliği geçen ve korkunç olmaya çalışan zeminden kaçınmak için.

Yine de ayak parmaklarımın arasında bir şey ezildi, masaya giderken basmayı başardığım bir şey.

Tam olarak ne olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Çok uğraşıyordum.

"Barmen!" Casanova kısık sesle seslendi ve parmaklarını şıklatmaya çalıştı. Ama ıskaladı ve sonra ıskalamaya devam etti, uzun, genellikle zarif olan parmaklarına neyin yanlış olduğunu anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

Ne yazık ki, celpier konseyin iyi niyetine izinsiz giren herkesi içeriyordu, yani eski uyelerinden bir kısmını serbest bırakmıştı. köleler eter içine. Buna ben ve Caleb'in yanı sıra Pritkin de dahildi. Masanın altına kaymak üzere olan kumarhane müdürü için çok zgn bir bahane ile birlikte.

"Sence de yeterince imedin mi?" Barmen kılıklı hantal adam yapışkan masanın üzerine bir şişe daha koyarken bile sordum.

Casanova bana, hayır, böyle hissetmediğini belirten yardımcı bir jest gönderdi.

Geri vermedim, çünkü barmenden kaçtığını belli etmemeye çalışmakla meşguldüm. nlğnde şüpheli lekeler vardı ve mezbaha gibi kokuyordu. Ayrıca ne zaman gelse Casanova'nın omzunu sıkıp duruyordu, sanki pahalı malzemenin altında ne kadar et olduğunu ölçmeye çalışıyordu. Normalde bu beni rktrd ama bugünden sonra rkntm tamamen bitmişti. Ve Casanova bunu fark edemeyecek kadar sarhoştu.

"Beni duydun mu?" Pritkin talep etti.

Bardağımlı sıkıca kavradım ve ona fırlatmak için duydugm güçlü dürtüye direndim. "Annemin kim olduğunu biliyor muyum? Evet, evet, biliyorum Pritkin, teşekkürler."

"Bundan şüpheliyim." Kollarını kavuşturdu ve koltuğnda geriye yaslandı. "Ve sanırım sen de biliyorsun?"

"Son zamanlarda epey boş vaktim oldu," dedi suratsızca. "Biraz araştırma yapmak için kullandım. Ve diyelim ki, o cehennemlerde pek hatırlanmıyor aynı dünyadaki gibi."

"Bunun konuyla bir ilgisi var mı?" Caleb gürledi. "Daha büyük sorunlarımız var John."

Barın kirli pencerelerinin ardındaki Rubik küpü şehre bakmadı. Ben de bakmadım, çünkü yüzüm doğrudan ona dönüktü, ama odanın içindeki fil gibiydi. Varlığını hissettiriyordu.

Arkamda binalar binaların üzerine katlanıyor, sokaklar caddelere dönüşüyor, patikalara dönüşüyor, ıkmar sokaklara dönüşüyor, arabalar bir görünüp bir kayboluyor, ağlar, saksılar ve posta kutuları sahnede kısa bir an için kasıla kasıla yürüyor ve sonra puf diye yerini bir otoparka bırakıyordu. Ve lambalar, sokak lambaları ve yanan reklam panoları göz kırparken ışık sürekli değışti.

Sahnenin her bir taklası, taklası, taklası, buradaki gölgelerin, kötü bir DJ'i olan bir kulüp gibi hareket etmesine ve kaymasına neden oluyor.

Migrenime migren katıyordu, bu da ironikti.

Çünkü tam da bunu yapmamak üzere tasarlanmıştı.

Gerçek şehir neye benziyorsa onu maskeleyen büyüünün rahat, hatta ev gibi olması amaçlanmıştı. Burayı memleketiniz ya da en azından aşına olduğunuz bir bölge gibi göstermesi gerekiyordu ki cehennemler için dev bir kavşak görevi gören bir yer için bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. "Herkes" tamamen farklı duyulara sahip binlerce farklı türken, tek bir görünüm herkes için işe yaramayacaktı. Bu yüzden Gölgeler Diyarı'nın sahipleri siktir et demiş ve herkese istediğini vermişti.

Ya da denediler. Planlandığı gibi gitmedi, çünkü çoğu Vegas Strip'te bile iki kez bakacak olan insanları kapsamıyordu. Ancak normalde muhtemelen deli bir sanatçının origami eseri gibi de görünmüyordu.

Ama genelde kızgın bir iblis lordu da onunla uğraşmazdı.

En azından bu yüzden, belediye binasına çıkması gereken caddenin birdenbire ciddi bir

DEHB vakası. Rosier açıkça davamı savunmama izin verilmemesini istiyordu. Ve şu ana kadar çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Gölgeler Diyarı'nda gücüm sınırlı ölçüde işe yarıyordu, en azından yorgun olmadığım zamanlarda. Ama nereye gittiğimi bilmediğimde yer değiştiremiyordum. Ve yol ben ona bakarken bile değişiyordu. Ve görünüşe göre gitmek istemeyen bir adamı sürüklerken.

"Evet, konuyla alakalı!" dedi Pritkin. "Cassie'nin neden bu işi bırakıp eve gitmesi gerektiğini anlamasını sağlamaya çalışıyorum!"

"Memnuniyetle," dedim ona eşit bir şekilde. "Konsey'i gördükten sonra-

" "Konsey'e ihtiyacımız yok-"

"Onlar olmadan dünyaya geri dönemeyeceğin zaman yaparız!" "Dünyaya geri dönmeyeceğim." Son söz gibiydi.

Cehennem gibi sondu.

"Bunca yolu gelmedim, bunca şeyi yaşamadım" -bir kolumu çılgınca salladım, çünkü son bir haftadır söyleyecek sözüm yoktu- "sadece eve Sen!"

"Bu fikre alışsan iyi olur," dedi Pritkin sertçe ve bardağına biraz daha cehennem suyu doldurdu.

"Bu şey de ne?" Caleb içkisine şüpheyle bakarak sordu. Henüz ona dokunmamıştı.

"Yerel spesiyalite. Tepelerde yetişen meyvelerden mayalıyorlar," dedi Pritkin sert bir ifadeyle ve elindekilerin çoğunu geri devirdi.

"Güçlü mü?"

Pritkin omuz

silkti.

"Eğer bir vampiri sarhoş ederse, güçlüdür," diye uyardım.

Caleb bir kaşını kaldırdı ve Casanova'ya baktı. Ama vampirin gerçekten sarhoş mu, yoksa aşırı mı sarhoş olduğunu söylemek zordu. Buraya geldiğimizden beri biraya bile yakın olmayan birasına ağlıyordu.

Sanırım Caleb her zamanki aşırı dramatik kişiliğine büründüğüne karar vermiş ve sağlıklı bir yudum almış olmalı. Ve nasıl olduysa içmeye devam etti. Ama tüm o pisliğin altında, bir siyahın olabileceği kadar beyazlaştı.

Caleb'a "Pritkin bir keresinde bana alkolün onu pek etkilemediğini söylemişti - yetiştirilme tarzıyla ilgili bir şey," dedim.

Caleb arkadaşına ters ters baktı. "Ne sikimle yetiştirildin sen?" Pritkin bardağını kaldırdı. "Bu."

Caleb hırıltılı bir sesle, "Anlaşıldı," dedi ve barmene su sipariş etmesini işaret etti.

Pritkin'e ters ters bakmaya devam ettim.

Hemen tanımlayamadığım bir şekilde belli belirsiz tatmin ediciydi. Belki de şu anda hayatımdaki tek normal şey bu olduğu içindir. Pritkin'e sürekli ters ters bakıyordum. Yaptığım şey buydu. Bunu doğru yapmaya ve arkasına biraz güç koymaya karar verdim.

"Bana istediğin kadar öyle bakabilirsin. Bu gerçekleri değiştirmez," diye tersledi.

"Peki bunlar hangi gerçekler?"

"Konseye gitmenin, bunu başarabileceğimizi varsaysak bile, bir faydası olmayacak. Benden nefret ediyorlar-"

"Bahse girerim tanrılardan daha çok nefret ediyorlardır!"

"Amaç da bu zaten," dedi hışımla ve tiner gibi bir şey yuttu.

"Tamam," dedim eğilerek. "Tamam. Kötü bir hafta geçirdim ve şu anda pek ipucu verecek durumda değilim. O yüzden neden sadede gelip bana sorununun ne olduğunu söylemiyorsun? Rosier'e geri dönmek ister misin? Oturup bir suikastçının şansının yaver gitmesini mi beklemek istiyorsun? Ya da babanın seni en yüksek teklifi verene satması mı? Bu gerçekten çok daha fazla mı

Benimle birlikte dünyaya dönüp, ne bileyim, lanet olası bir hayat yaşamaktan daha mı çekici? *Öyle* mi?"

Ayak parmaklarımın arasında yine bir şey gıcırdadı ve geç fark ettim ki ayaktaydım ve masanın yarısını geçmiştim ve yaptığım şeye artık bakışma denemezdi. Eğer üzerinde bir tişört olsaydı, yumruklarım tişörtün içinde olurdu. Şu anki haliyle masanın üzerindeydiler ve burnuna yaklaşık bir santim mesafedeydim ve eğer bakışlar öldürebilseydi, ikimiz de ölmüş olurduk.

"Elbette," diye geveledi Casanova. "Her şey böyle başlar. Ama sonra onlara hayatınızın en güzel yüzyıllarını veriyorsunuz ve ne oluyor? Sana yalan söylüyorlar ve seni sırtından bıçaklıyorlar ve ... ve ..." Düşünce silsilesini kaybetmiş gibiydi, tabii başlangıçta bir düşünce silsilesi olduğunu varsayarsak. Sustu.

Ve Pritkin masaya, tüm bardakları zıplatacak kadar sert bir tokat attı. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil," dedi bana şiddetle. "Bu hiçbir zaman Bu!"

"Ne o zaman? Çünkü mantıklı konuşmuyorsun!" Bunu umuyordum, Buraya kadar geldikten sonra bir müttefikim olacaktı. Onun yerine, hem onunla hem de babasıyla savaşmak zorunda kaldım. Ve bu berbattı!

Görünüşüne bakılırsa Caleb da anlamamıştı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle," dedi ona. "O zaman seni buradan nasıl çıkaracağımızı bulmamız gerek."

"Ben çıkmıyorum. Sen çıkıyorsun," dedi Pritkin ve yüzünde bir not vardı. Bu kez ses, şiddetli bir kıskançlık ve umutsuz bir özlemin notasıydı. Ve lanet olsun! Ne derse desin, oraya geri dönmek istemiyordu.

"Neden?" Ben talep ettim.

Pritkin bardağına biraz daha rotgut-ve-her-şey- koydu ve arkasına yaslandı. "Annenin dünyadaki lakabını hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Soruya cevap ver!"

"Dişi Avcı," diye gürledi Caleb.

Pritkin ona baktı. "Evet. Ne avladığını tahmin etmek ister misin?" Tekrar oturdum.

"Bilindiği gibi 'tanrıların' dünyayı sevmelerinin bir nedeni var," dedi bana. "Orada beslenemeseler bile."

Ben bir şey söylemedim. İblis konseyi ile yüzleşmek üzereydik, onu bulabileceğimizi varsayarsak, muhtemelen müşterilerimizden biri tarafından sırtımızdan bıçaklanmak üzereydik ve neredeyse kesinlikle lanetliler tarafından zehirlenmek üzereydik

Barmen. Ama Pritkin ders verme moduna geçmişti ve bunu sebepsiz yere yapmazdı.

"Ne gibi?" Kollarımı kavuşturup yapışkan koltuğa sırtımı yaslayarak sordum.

"İşkandinav efsanelerinde Dünya Midgard ya da Eski İngilizce'de Mittlegard olarak bilinirdi," dedi bana. "Tolkien'in 'Orta Dünya' fikrini aldığı yer burası; neredeyse tam bir eviri. Vikingler buraya bu ismi, kozmos haritalarının ortasında, cennetle cehennemin ortasında yer aldığı için vermişler."

"Evet, yani?"

"Destanları okudun mu?" diye sordu.

"Onlar da listemde." Binlerce başka şeyle birlikte.

"Eğer bilseydiniz, gökler olarak bilinen boyutta bir yerde ortaya çıkan varlıkların, 'tanrıların' hikayesini anlattıklarını bilirdiniz. Ancak Vikingler gibi onlar da huzursuz olmuş ve keşfe çıkmışlar. Diğer dünyaların yanı sıra, İşkandinavlar tarafından Alfheim ya da 'elflerin ülkesi' olarak bilinen Faerie'yi keşfettiler. Bir şey dışında oldukça sıradan bir yerdi: boyutlar arasındaki ayrıma, karşılaştıkları diğer tüm dünyalardan daha yakındı. Ve bu nedenle, diğerlerinin sahip olmadığı bağlantılara sahipti- sözde tanrıların hakkında hiçbir şey bilmediği tamamen yeni bir evrene bağlantılar."

"Peri dünyaya bağlanır," dedim, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ederek.

"Evet. Dünya, Faerie'nin boyutsal yarığın bu tarafındaki karşılığıdır. Ve tıpkı Faerie'nin diğer cennetlerle bağlantıları olduğu gibi-"

"Dünya'nın diğer cehennemlerle bağlantıları var," diye mırıldandı Caleb, sanki bir şeyler yerine oturmuş gibi görünüyordu.

Bizden biri oldu.

Pritkin, "Dünya teknik olarak cehennem boyutunda," diye kabul etti. "Ancak yarığın bizim tarafımıza en yakın dünyası olarak, tıpkı göksel taraftaki Faerie gibi her iki boyutun da özelliklerini paylaşıyor. Birlikte bir köprü oluşturuyorlar.

İki evren arasında bilinen ve muhtemelen var olan tek evren."

Caleb yumuşak bir sesle, "Bifrost köprüsü," dedi.

Pritkin başını salladı. "Eski efsaneler -Yunan ve İşkandinav efsaneleri- tanrıların yeryüzünden gökyüzüne gidip gelmelerini sağlayan bir gökkuşağı köprüsünden bahseder.

kendi dünyaları. Muhtemelen, buradan Faerie'ye uzanan ley hatlarından ve bu hatların içinden geçen portallardan bahsediyorlardı."

Caleb orada öylece oturmuş, sersemlemiş görünüyordu. Bu da beni her zamankinden daha da aptal hissettiriyordu, çünkü bunların ne fark yarattığını anlamamıştım. "Yani? Başka bir yerden geldiklerini biliyorduk," diye belirttim. "Tüm efsaneler onların düzenli olarak evlerine, Asgard'a, Olimpos'a ya da her nereye gidiyorlarsa oraya döndüklerinden bahsediyor. Bu yeni bir şey değil."

"O zaman belki de budur," dedi Pritkin öne doğru eğilerek. "Tanrılar orada beslenemedikleri halde yeryüzünde kaldılar. Neden? Neden onlar için bu kadar önemliydi? Annen onları sürgün etmenin bir yolunu bulduğunda neden bu kadar öfkelenildiler? Neden geri dönmek için binlerce yıldır bu kadar çok çalışıyorlar?"

Ona kaşlarımı çattım. Şimdi böyle söyleyince pek de mantıklı gelmedi. "Bilemiyorum. Belki de tapınılmaktan hoşlanıyorlardı?"

"Yaptıklarını gördüğümüz her şey için yeterli mi? Egolarını tatmin etmekten başka bir şey için ölmeyi göze alacak kadar mı, hem de hayvandan farksız gördükleri bir halktan?" Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Tamam o zaman, teorin nedir?"

"Bu bir teori değil. Bunun için aylarımı harcadım ve hiç kolay olmadı. İstedğim bilgiye sahip olan tek varlıklar bu konuyu tartışmaya istekli değillerdi. Ama burada bir ipucu, orada bir onay ve sonra başka bir parça almayı başardım-"

"Pritkin! Söyle bana."

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Tanrılar dünyayla kendi iyiliği için ilgilenmiyorlardı. Onu gerçek avları için bir ... bir su kaynağı ... isterseniz, rolü için istediler."

"Ne avı?" Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his oluşmaya başlamıştı.

"Tanrılar insan enerjisiyle beslenemezler, bunu işleyemedikleri için değil, enerji çok zayıf olduğu için onlara neredeyse hiçbir faydası olmaz. Annen bir şehri kurutabilirdi ve bunun için çok az daha iyi olabilirdi. Ama orada bölünmenin bu tarafında çok daha uzun yaşayan, enerjiyi çok daha iyi kazanan ve çok daha verimli bir şekilde depolayan yaratıklar vardı-"

"İnekler!" dedi Casanova, bardağını sallayarak. "Herkes sadece birinin ineği."

Ona kaşlarımı çattım, çünkü az önce koluma cehennem suyu sıçratmıştı. Ama Pritkin başını salladı. "Kötü bir benzetme değil."

"İnek olduğumuzu mu?" Etrafta boş yere paspaslayacak bir şey ararken sordum.

Ama buradaki her şey zaten benden daha kirliydi.

"Hayır, biz otuz," dedi Pritkin. "İblisler inekler." Yüz ifademi gördü.

"Şöyle düşün Cassie. İnsanlar ot yiyebilir, değil mi?"

"Evet, sanırım. Teknik olarak."

"Ama kimse bilmiyor. Neden peki?"

"Bilmiyorum... çünkü bu *çimen*."

"Besin, kalori ve yaşam için ihtiyaç duyduğumuz her şeyden yoksun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bir insan otla beslenirse açlıktan ölür. Ama bir inek ... bir inek bununla oldukça iyi beslenir. Hatta şişmanlar. Ve sonra, eğer bir insan ineği yerse-"

"Tamam, bekle," dedim, başım dönüyordu. "Bana tanrıların dünyaya geldiğini, bir grup şişman iblisin tüm insan otlarını çiğnediğini ve barbekü yapmaya karar verdiklerini mi söylüyorsun?"

Başını salladı. "Onun gibi bir şey. Unutmayın, iblisler insanlardan çok daha uzun yaşarlar ve çok daha fazla enerji depolama kapasitesine sahiptirler. Bazı durumlarda, yüzlerce yıl boyunca binlerce beslenmeden. Ve sadece dünyadan değil. Ama kendi gezegenlerinden de."

Rian'ın söylediği bir şeyi anımsayarak, "Ama kendi dünyaları o kadar da verimli değil," dedim.

"Hayır. İşte bu yüzden babamın halkı ve diğerleri, tanrılardan çok önce onu bulduklarında dünya çok değerliydi. Ve sonra onları tespit edemeyen ve onlara karşı neredeyse hiçbir savunması olmayan insanlardan beslenmek için sürüler halinde gelmeye başladılar."

"Ama besin zincirinde her zaman daha yukarıda birileri vardır," dedi Caleb, belli bir acımasız memnuniyetle.

Pritkin başını salladı. "Ve tanrılar iblisleri keşfettiklerinde, iblislerin insan nüfusuna karşı hissettiklerini onlara karşı hissettiler.

Burada, onlara karşı neredeyse hiçbir savunması olmayan, koparılmaya hazır devasa bir enerji kaynağı vardı. Evet, biraz tepinebilir ve tekme atabilirlerdi ama bu bir aslanın bir ceylanı alt etmesini engeller mi? Ve sadece en büyükleri bile bu kadar tepki verebilirdi."

"O zaman iblisler neden gelmeyi bırakmadı?" Talep ettim. "Tanrıların burada olduğunu öğrendiklerinde-"

"Ceylanlar su kaynağına gelmeyi bırakır mı?" diye karşılık verdi.
"Aslanların da oraya geldiğini bildikleri halde mi?"

"Evet, ama bu su. Bu bir ihtiyaç."

"Gücün hüküm sürdüğü bir dünyada enerji de öyledir. Sence Rian neden Casanova'ya ihanet etti? Onu yüzyıllardır tanıyor. Aralarında bir bağ var-"

Casanova acı bir kahkaha attı.

"Bu doğru," diye ısrar etti Pritkin. "Ona büyük bir hediye verdin. Bir iblise verebileceğinin en büyüğünü. Ona güç verdin, bulabileceği diğer tüm konukçulardan daha fazla. Ve güç ona ... başka her şeyi verebilir."

"Yani beni güç için sattı," dedi Casanova acı acı. "Sanırım bir vampirin bunu anlayacağını düşündü."

Pritkin sert bir sesle, "Seni ömür boyu sattı," dedi. "Belki de aksi takdirde mahkemede salgın olan güç mücadelelerinden birini kaybetmiş olurlar. -Her mahkemede. Rian dünyaya geldiğinde genç ve zayıftı. Şimdi, yüzyıllar boyunca emebildiği kadar enerjiyle tıka basa doyduktan sonra evine dönüyor, kullanılacak ve muhtemelen bir başkasının hırsına kurban edilecek bir piyon olarak değil, kendi başına bir güç simsarı olarak."

Casanova ona göz kırptı, içinde o kadar cehennem suyu olan bir adamın bakabileceği kadar düşünceli görünüyordu. Ama ben sadece titreyen ışığın yapışkan parçalarda biriken tozu topografik bir haritaya dönüştürdüğü masaya baktım. Birdenbire hayal ettiğimden çok daha büyük olan bir evrenin haritasına.

Pritkin, "Ve tartıştığımız dönemde güç şimdikinden çok daha önemliydi," diye ekledi. "Kadim savaşlar devam ediyordu ve Dünya keşfedilmeden önce tesadüfen karşılaşan birkaç iblis ırkı fena halde kaybediyordu. Bundan elde ettikleri güç kaynaklarını yenilemelerine yardımcı oldu, insanların hayal bile edemeyeceği ölçekteki savaşlarda, yüzlerce yıl süren ve sayısız dünyaya yayılan savaşlarda, kaybedilseydi tüm türlerinin yok olmasıyla sonuçlanabilecek savaşlarda onlara savaşma şansı verdi. Yani evet, risk ne olursa olsun geldiler. Ve tanrılar onların geleceğini biliyordu."

Herkes bunu anlamaya çalışırken masada bir an sessizlik oldu. Diğerlerinin nasıl hissettiğini bilmiyordum ama benim durumum pek iyi değildi. Pritkin haklıydı; o ölçekte bir savaş hayal bile edemezdim. Hayal edemezdim.

Başka bir şey de hayal et.

Bir süre sonra, "Bunun annemle ya da seninle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum," dedim.

"Dişi Artemis," diye mırıldandı Caleb, gözleri aniden büyüdü. Sanki o yapmış gibi.

"Evet," diye onayladı Pritkin. "İblisler tarafından tanrılar arasında en çok korkulan oydu. En çok saygı duyulan ve en çok nefret edilen."

"Neden? Tüm tanrıların iblis avladığını söylemiştin!" Öfkeyle söyledim.

Pritkin sessizce, "Evet, ama o sadece su başında onların kendisine gelmesini beklemiyordu," dedi. "Dünyalar arasındaki kapıları açabiliyordu, bu yeteneği sayesinde türünün geri kalanından çok daha kolay bir şekilde saldırıya geçebiliyordu."

Caleb buna pek inanmamış gibi, "Onları burada avladı," dedi. "Onları kendi dünyalarında avladı."

"Hayır," dedim ama Pritkin başını sallıyordu.

"Bulabildiğim her kaynak aynı şeyi söylüyor. Yüzlerce dünyayı kana buladı. Cassie-" Ben tekrar itiraz etmeye başlayınca elini kaldırdı. "Üzgünüm ama bu doğru. Zarr Alim'deki çarşığı görmüş olmalısın?"

"Zarr Alim?"

"Babamın başkenti."

Kafam karışmış ve kızgın bir şekilde başımı salladım.

"Etrafa bakacak vaktiniz olsaydı, pazar yerinde yaşlı kadınlar tarafından satılan küçük muskalara rastlayabilirdiniz, üzerinde tanıdık bir yüz olan muskalar. Bunlar hala kötü şansa karşı koruyucu olarak kullanılıyor. Artık kimse nedenini hatırlamıyor olsa da, yerel halk bu paraları kullanıyor. Sadece bir zamanlar, uzun zaman önce, ataları bu paraların üzerindeki yüzden korunmak istemişler."

"Ve ne kadar da güzel bir yüzdü," dedi biri, bir el aniden saçımı sıkmadan önce saçımın kenarını okşarken.

Çok tanıdık bir el.

Ve lanet olsun.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Bırakın onu!" Caleb ayağa fırladı ve bir el ve bir büyü fırlattı. Yanımdaki iblis lordundan sekip tavanda patlayan büyü, kir ve duman lekeleri arasında büyük siyah bir iz bıraktı. Barın müdavimlerinden hiçbiri irkilmedi, barmen hariç, o da bir selam ve başka bir bardakla aceleyle yanıma geldi.

Pritkin bir içki daha doldurmak dışında tepki vermedi, ben de vermedim. İkimiz de Rosier'in bana zarar veremeyeceğini biliyorduk. Benim canımı almayacağına dair, bozarsa kendisini öldüreceği belli olan bir yemin etmişti.

Ne yazık ki, varlığıma musallat olmamakla ilgili bir şey söylememişti.

"Otur, otur," dedi Rosier nazıkçe Caleb'e. Caleb şaşkınlık içinde Pritkin babasına, belki de sonunda saldırganımla arkadaşının ikiz olabileceğini fark ettiği için.

Sanırım daha önce çok meşguldü.

İkizlerden birinin cehennemden çıktıktan sonra temizlenmeye fırsat bulamamış olması dışında. Sonuç olarak, Pritkin'in çıplak göğsü kir içindeydi, saçları çok hızlı hareket ettiğinde küçük toz kabarcıkları döküyordu ve

Ayakkabılar sadece başlangıçta hiç giymediği içindi. Saçma sapan ipekli pantolonunun yerine bir yerlerde kot pantolon bulmuştu ama o kadar. tek gelişme.

Rosier ise sade, koyu gri bir takım elbise giyiyordu ama kesimi Armani'yi kıskançlıktan ağlatabilirdi. Ayakkabıları son derece parlaktı. Günlük ipek gömleği oğlunun en sevdiği renk olan orman yeşiliydi.

Ya da belki de aynı sebepten olmasa da onunkiydi.

Tahminen Pritkin'in hoşuna gitmişti çünkü çölün ortasında mahsur kaldığında ona evini hatırlatmıştı. Rosier muhtemelen gözlerinin canlı rengini ortaya çıkarmak için bunu kasten seçmişti. Oğlununkilere çok benzeyen gözlerini. Otururken bana gülümseyen gözleri.

Ellerimin üzerine oturmak zorunda kaldım, böylece onları pençelemek gibi eğlenceli bir şey denemeyecektim.

Rosier, Pritkin'e bakarak, "Orada durma," dedi. "Ona gerisini de anlat."

Pritkin onu görmezden geldi. Caleb ayakta durmaya devam etti, vücudu gergin ve hazırды. Hareket eden tek kişi Casanova'ydı ve yavaşça masanın altına kaydı.

"Pekâlâ. O halde, evet?" Rosier beyaz dişlerini göstererek bize baktı. "Bir bakalım. Sanırım Emrys şu kısmı halletti-"

"Onun adı Pritkin," dedim sertçe, piçin sözünü keserek.

"Bu korkunç 'John'dan bile daha kötü," diye sitem etti Rosier. "Her halükarda, Emrys bir insan ismi."

"Ama bundan *hoşlanmıyor*."

Daha büyük beyaz dişler. "Hayatta, canım, sevmediğimiz ama kabul etmek zorunda olduğumuz çok şey var. Bu büyümenin bir parçasıdır. *Emrys*'in öğrenmek için çok geç kaldığı bir şey."

Ona ters ters baktım. O da bana sırtıttı. Pritkin'in cehennemde rüzgâr sörfü yaptığını görmeden önce yapamayacağını düşündüğüm türden umursamaz, küstah bir sırtıtmaydı bu. "Anneni gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" Rosier yüzüme bakarak sordu. "Yazık." Arkasına yaslandı ve elinde yanan bir sigara belirdi. "İşte güzel bir kadındı."

"Sizi sığır olarak görmesi çok kötü," diye tersledim.

Rosier tedirgin görünmüyordu. "Evet, hiç şüphesiz. Bu da sizin sorununuzun bir parçası, değil mi?"

Cevap vermemeyi düşündüm ama ne demek istediğini bilmem gerekiyordu. Pritkin'in neden bağırıp çağırmak ya da bu karmaşadan kurtulmak için *bir şeyler* yapmak yerine orada öylece oturup içtiğini bilmem gerekiyordu. Neden çoktan başarısız olmuşuz gibi görüldüğünü bilmem gerekiyordu.

"Neymiş o?" Sonunda sordum.

"Henüz bir araya getirmedi mi?" Rosier biraz duman çekti. "Ama sen her zaman biraz yavaşsın, değil mi?"

"O zaman basitleştir," diye homurdandım, keşke bu orospu çocuğu üzerinde işe yarayacak bir şeyim, herhangi bir şeyim olsaydı. Ama varoluşu bin yıllarla ölçülen birini yaşlandırmak biraz zor.

"Pekâlâ," dedi, birden canlanarak. "Sözde tanrılar bizden beslenmiş olabilirler ama görünüşe göre insan yemlerine karşı pek de nazik değillermiş. Annen hariç, o da aptalca bağlanmasına izin verdiği yaratıkları yok ettiklerine karar verdi. Ya da o öyle söyledi."

İçini çekti ve dumanların arasından bana baktı. "Duygusallıktan kesinlikle uzak biri için bu bahaneyi her zaman oldukça ... önemsiz bulmuştumdur."

Ona ters ters baktım. "Ee? Bunların ne alakası var-" "Bir düşün kızım, kapasiten olduğunu varsayarsak! O istiyor Sevgili insanlarını korumak için, tanrı dostlarının gitmesi gerektiğine karar verir ve hediyesi -bu arada, sizin küçük versiyonunuzdan oldukça güçlüydü -Onları sürgün etmesine ve kapıları arkalarından kapatmasına izin verecekti. Elbette işin püf noktası, geri dönmemelerini sağlamaktı."

"Bir büyü kullandı," dedim midemin neden düştüğünü merak ederek.

"Evet, bir büyü. Kendisi yapmak zorunda kaldı ve sonra da küçük Gümüş Grup ya da her neyse, bunu kendi başlarına yapabilecek kadar güçlenebilirlerdi. Muhalefet olacağı kesindi, karşı tarafa saldıran bir güç yığını olacağı kesindi. Tanrı dostlarının dünyayı özgürce yönetmesine izin vermeyerek,

Ayrıca cehenneme giden tek yolu da onlara kapatıyordu. Artık şişman ... inek yok, değil mi? Artık bedava yemek yok. Yeryüzü olmadan, göklerle

.....sınırlı kaldılar ve bu da yetmezmiş gibi, onları Faerie'den de kopardı! Sanırım buna mecburdu; köprünün yarısını kapatmaktansa tamamını kapatmak daha iyiydi ve feyler arasında çok sayıda sadık tapanı vardı....."

Rosier durakladı ama bu sefer bir şey söylemedim. Çünkü haklıydı. -Bazen bazı şeyleri Pritkin ya da Caleb kadar hızlı kavrayamadım. Bazen bir şekilde içine düştüğüm bu çılgın yeni dünyayı anlamaya çalışmak başımı ağrıtıyordu. Bazen keşke bir talimat kitabım olsaydı, her şeyi ortaya koyacak, basitleştirecek bir şey olsaydı diye yakınırdım.

Şu anda bunu yapmadığıma seviniyordum.

Çünkü şu anda beynim hoşuma gitmeyen cevaplar üretiyordu. "Mantıklı gelmeye başladı mı?" Rosier kötü niyetle sordu. "Büyük bir büyü, bir tanrı-

büyüyü reddetmek, ve sadece bir dünyayı değil, iki dünyayı çevrelemek. Ve sonra tüm gelenlere karşı onu tutmak için? Gerektiğinde güçlendirmek için, zayıf olana kadar,

Zavallı insanlar yönetimi ele geçirebilir mi? Böyle bir gücü nereden bulmuştu? Güçlüydü, evet, ama o kadar değil! Yakın bir şey değil. *Peki sence nereden geldi?"*

Pritkin'e baktım ama gözleri babasındaydı. Hiçbir şey söylememişti ama bir eli hafifçe esniyordu. Bu hoşuma gitmemişti. Pritkin'in bağırıp çağırmasını, yani normal halini seviyordum. Sessizleşmesi hoşuma gitmiyordu.

Genelde başka kimse de yapmazdı.

"Nereye?" Rosier sordu ve eli beni irkiltecek kadar sert bir şekilde masaya çarptı. "Bu kadar aptal olamazsın!"

"Bunun için iblisleri avladı," dedim, çünkü haklıydı; bu çok açıktı. "Evet" bir tıslama olarak çıktı. "Ama sadece herhangi bir iblis değil. O her zaman Her halükarda büyük avların peşinde, meydan okumayı tercih ediyorlar. Bu neden farklı olsun ki? Ve gerçekten de küçük yavruların ona bir faydası olmazdı. O kadar çok güce ihtiyacı vardı ki, sadece en büyük, en sulu av iş görürdü. Avlandı, oh evet-

Avcı Artemis, ateşli av köpekleriyle Hel, yayıyla Diana! Ona ne ad verirlerse versinler, hangi karışık, işkence görmüş, bulanık hafızaya sahip olurlarsa olsunlar, benim dünyamdaki, sizin dünyanızdaki insanlar

Yüzlercesi daha, çok şeyi unutmuş olabilirler ama evet, onun *avlandığını* hatırlıyorlar."

Artık hiçbir sevecenlik numarası, hiçbir sakın tavrı, hiçbir maske yoktu. Rosier ayağa kalkmış, beni duvara doğru itiyordu; genellikle oğlununkine benzeyen yüzü acı ve öfkeyle buruşurken birden yabancılaştı.

"Binlerce yıl boyunca, yüzlerce nesil boyunca, halkınız bile en büyük avın belirsiz ama ısrarlı hatırasını unutamadı! Heykellerinizde, vazolarınızda, şimdiye kadar yapılmış neredeyse tüm tasvirlerinde. Metodik, taktiksel, acımasız katliamın anısı-"

"Hayır!"

"Evet! Aramızdaki en büyüklerin *katledilmesi*. İblis lordlarının Büyük Hasadı." Sırtım duvara çarptı ama o gelmeyi bırakmadı. "Babamın nereye gittiğini sanıyorsun canım? Neden o değil de ben Incubi Lorduyum? Ona ne olduğunu hiç merak etmedin mi? Hiç aklından geçmedi mi? Hayır mı?"

Başımı salladım. Bu doğru olamazdı. Olamazdı. İblisler . . . korkunç olabilirlerdi, ama değillerdi . . . hak etmiş olamazlardı . . . bu doğru değildi.

"Onu bir hevesle öldürdü. Bir gün başka bir yere baskın yaparken ona rastlamış ve onu eve kadar takip etmiş. Zahmet etmemiş olabilir Aksi takdirde kızının pervasızca ve düşüncesizce yaptığı gibi dünyamıza girmeye cesaret edemezdi, çünkü biz inkübiler bu çabaya değmeyiz. Ama ölümcül bir tehlike içinde canını kurtarmak için kaçtığında, avcı içgüdü-"

"Sana inanmıyorum! Sana neden inanayım ki?"

"Benim sözüme inanmanıza gerek yok. Gününü gün etmek istiyorsun Mahkeme mi? Lütfen. Çekinmeyin. Git annenin katliamından kurtulanların önünde davanı savun ve ne kadar ilerleyebileceğini gör! Ama bu," dedi Rosier, hâlâ kımıldamayan oğlunun omzunu tutarak. "Annenin efendimi aldığı gibi sen de benden aldın, hayır. Hayır, Artemis'in küçük çocuğu, hayır. Onu alamazsın!"

Ve birden Rosier'in elinin Pritkin'i kavradığını, parmaklarının etine battığını görünce içimi bir şey kapladı. Vahşi, garip ve beklenmedik bir şey. Anlayamadığım bir şey.

Pritkin'i tekrar gördüğümde hissettiğim o karanlık duygunun damlaları, babasının sarayında tuzağa düşürülmüş ve şımartılmış, hiç kullanmadığı süslü kıyafetler giymiş, her zamanki neşeli karmaşası yerine şık, steril mükemmellikle çevrili, hiçbir

Ne iksirler, ne kitaplar, ne de artık hapishanesi olan yaratıklarla savaşmak için çılgın silahlar.

Nefret ettiği bir dünyada kaybolmuş, acı çeken ve yalnız bir adam. Etrafı, öldüğünü görmekten mutluluk duyacak bir sarayın kıskançlıklarıyla çevrili bir adam. Sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı acı çeken bir adam.

Çünkü bana yardım etmeye cüret etmişti.

Ve aniden, damlalar sele dönüştü.

"Onu götüreceğim," dedim Rosier'in elini iterek, "istediğim yere götürebilirim, *iblis*!"

"Ah, işte orada," diye tısladı. "*İşte orada!* Tanrıçanın küstahlığı. Ne yazık ki sen annen değilsin kızım. Bunu destekleyecek güce sahip değilsin. *Hiçbir şey* yapabilecek gücün yok. Neden hâlâ ölmediğini asla anlayamayacağım ama bunun oğlumu büyülemenle büyük bir ilgisi olduğuna dair güçlü şüphelerim var. Bir şekilde." Tamamen şaşkın görünüyordu. "Bir şekilde onu kendine bağlamayı, kavgalarına sürüklemeyi, hayatını tekrar tekrar tehlikeye atmayı başardın. Ama artık değil!"

"Buna konsey karar verecek."

"Bu onları ilgilendirmez!" Rosier tersledi ve oğlunun kolunu çekti.

"Seninkinden daha fazla değil. Gel, Emrys."

Pritkin kımıldamadı.

Babası iğrenmiş bir ses çıkardı. "Bunun nasıl biteceğini biliyorsun!"

"O bilmiyor!" Ben de dedim ki. "Konsey karar verene kadar hiçbirimiz bilmiyoruz. Ve annem dedi ki-"

"Annen binlerce yıldır konseyi görmedi! Konsey hakkında hiçbir şey bilmiyor! Sana yalan söylüyordu kızım, muhtemelen hayatına musallat olmaktan vazgeçmen için!"

İrkildim, çünkü ben de benzer bir düşünceye kapılmıştım. Ama buna gerçekten inanmıyordum. Ve doğru olsa bile, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Pritkin'e dürüstçe, "Konseyin önüne çıkarsak ne olacağını bilmiyorum," dedim. "Ama oraya, o hayata geri dönersen ne olacağını biliyorum. Sen de öyle."

Bana bakmadı -neredeyse beni duymamış gibiydi- ve Rosier gülümsedi.

"Evet, biliyor. Büyük bir evin prensi olacak. Onu bir fakir olarak görmek istiyorsun. Büyük bir sarayı yönetecek ve sayısız başka saray üzerinde etkisi olacak. Sen onu ayak işlerini yapan, bitmez tükenmez pisliklerini temizleyen bir hizmetkâr yaparsın! Ben ona büyük bir krallık vereceğim, sen ona ne vereceksin?"

Kafamı kaldırdım, o kadar öfkeliydim ki zorlukla görebiliyordum. "Onun özgürlüğü!"

Rosier bir kahkaha attı. "Şu klişe laf. Bazen ne kadar çocuk olduğunu unutuyorum."

"Kendi hayatını seçmek istemek çocukça değil!"

"Hayır, bu suç teşkil edecek kadar saflık. Özgür olan tek kişi oluktaki dilencidir. Ve o da sadece üstleri tarafından kelepçelenmekte özgürdür. Önemli herkesin yükümlülükleri vardır. Emrys'in kendi yükümlülüklerini yerine getirme zamanı geldi."

Oğlunun kolunu tekrar çekti ve bu sefer işe yaradı. Pritkin ayağa kalktı. Diğer kolunu da iki elimle kavradım çünkü böyle bir şey olamazdı.

"Pritkin, *lütfen*. Annem bir şans olduğunu düşünmeseydi beni buraya göndermezdi!"

Hiçbir şey.

"Neden bu şans için oynamıyorsun?" Dedim, sesim panikle yükseliyordu çünkü bunu anlamamıştım. Bunların hiçbirini anlamamıştım!

"Yapmazsam daha iyi olur," dedi bana başını kaldırarak.

"Ne?" İnanamayarak sordum. Çünkü ciddi gibi görünüyordu. "Sonunda akli başına geldi," dedi Rosier, oğlunu çekerek, sadece Caleb'in önüne geçmesini sağladı. "Dikkatli ol, savaş büyücüsü! Seni bağışlamak için yemin etmedim!"

Caleb gözleri sabit ve ayakları yere basar bir şekilde, "Ben de sana," dedi. "Sen de onun kadar gözü karasın," diye tersledi Rosier. Sonra da konuşmaya devam etti, ki bunu yapmak oğlu kadar onun da hoşuna gitmiyordu. Ama ben dinlemiyordum.

"Bunu nasıl söylersin?" Pritkin'e sordum. "Nasıl pes edebiliyorsun?"

"Vazgeçmiyorum. Gerçeği kabul ediyorum."

"Hangi gerçeklik? Oraya geri dönmek istemezsin! Ve sana ihtiyacım var-"

"Son birkaç gündür açıkça belirttiğin gibi yok. Eğer babamın sarayına girip, konseyin kendi muhafızlarıyla savaşıp

. . ." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İyi olacaksın Cassie." "Hayır!

Olmayacağım! Sana ihtiyacım var-"

"Neden? Sana başkalarının veremeyeceği ne verebilirim?" "Ne?"

Yeşil gözleri birdenbire benimkilere dikildi. "Bu basit bir soru. Bana ihtiyacın olduğunu söyledin. Neden?"

"Sana söyledim. Bu iş-"

"Ki bunu takdire şayan bir şekilde hallediyorsun."

"Ben değilim! Yardım almadan aileme bile ulaşamadım!"

"Başka iblis uzmanları da var, mesela Jonas."

"Ama sana ihtiyacım var!"

Birdenbire Pritkin beni masanın etrafında döndürmeye başladı. Babasının yaptığı gibi öfkeyle değil, yavaşça, acımasızca. Öyle ki sandalyelere takılıp düşüyordum.

"O zaman bana bir sebep söyle." "O kadar çok sebep var ki..." "Bir tane söyle."

"Yüzlerce isim sayabilirim-"

"Ben yüz tane istemedim; bir tane istedim. Ve sen bunu bana veremezsin."

"Evet, verebilirim!"

"Yap o zaman!"

"I . . ." Gözlerimi ona diktim, çünkü vereceğim cevaba çok şey bağlıymış gibi görünüyordu. Belki de her şey. Ve ne duymak istediğini bilmiyordum, çünkü ona gerçeği söylemişim. Gerçekten de o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Hayatımı değiştirdiği onca yolu nasıl göremez? Nasıl bilmez-

Ama yapmadı. Ben orada öylece dururken kafasını başka yöne çevirdi. Gözlerini kapatışında. Dudaklarında anlamadığım ama iyi olamayacağını bildiğim küçük, kendisiyle alay eden gülümsemesinde.

Bir şey söylemeliydim ve bu doğru bir şey olmalıydı.

-

Pritkin'in gözleri açıldı ama yüz ifadesini okuyamadım. Bir kez olsun Genelde binlerce duyguyla dolup taşan yüzü bomboştu. Boyun eğmişti. Daha bedeni o kapıdan çıkmadan önce, çoktan uzaklaşmış, beni önemli olan her yönden terk etmişti.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Haklısın," dedim ona umutsuzca. "Senin yaptığını başkalarına da yaptırabilirim. Onlar kadar iyi olmazlar ama ... tamam. İşe yarayabilir. Ama bunun bir önemi yok çünkü ne kadar iyi olurlarsa olsunlar senin yerini alamazlar. Değiştiremezler çünkü sana sadece yapabildiklerin için ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var. . . senin için."

Bunu bütün hafta boyunca zor yoldan öğrenmişim. Bir şeyleri anlamam için onun kaşlarını çatmasına, omuz silkmesine ya da onaylayan bakışlarına ne kadar güvendiğimi fark etmemişim; ta ki bunlar artık orada olmayana kadar. Ya da bazı insanlarla pek çok şey hakkında konuşabilirken, sadece onunla her şey hakkında konuşabildiğimi.

Ve bu ne kadar inanılmaz derecede değerliydi.

Gözlerinin içine baktım, nasıl geçeceğimi merak ediyordum. Duygusal konularda berbattım; hep öyleydim. Şaka yapmak ya da aptalca bir espri yapmak, asla sahip olmamam gereken duyguları kelimelere dökmeye çalışmaktan daha kolaydı.

Sahip olunması tehlikeli duygulardı, çünkü sizi savunmasız bırakıyorlardı ve savunmasızlığın *çok kötü bir şey* olduğunu erken öğrenmişim.

Mürebbiyemin Tony tarafından öldürüldüğünü duyduğumda ağlamamıştım. Sanki biri karnıma bıçak saplamış gibi hissetmişim ama yine de ağlamamıştım çünkü bundan nefret edeceğini biliyordum. Bunu zayıflık olarak göreceğini biliyordum.

"Gözyaşları işe yaramaz," demişti bana yüzlerce kez. "Ağlama; harekete geç!"

Ve denedim. Denedim. Çünkü çoğunlukla onunla aynı fikirdeydim. Ama şimdi hangi eylemlerin yardımcı olacağını bilmiyordum ve söyleyecek sözüm de yoktu.

Hiçbir şeyim yoktu.

"Bana takdire şayan dedin," dedim ona acınası bir şekilde. "Ama değilim. Her zaman hata yapıyorum ve bunların hepsi nasıl düzelteceğimi bildiğim şeyler değil. Pythia'nın tüm bu güce sahip olması gerekiyordu, ama düzeltemediğim *çok şey* var! Ve bazıları

Son zamanlarda çoğu gün kendimi patlayacakmış gibi hissediyorum. Ve etrafımda bana aptal olduğumu söyleyecek ya da bana berbat bir kahve getirecek ya da artık endişelenemeyecek kadar yorulana kadar maraton koşturacak kimse yok. Ya da sadece *dinleyecek*-"

"Senin bitmek bilmeyen gevezeliğine mi?" Rosier hırlayarak Caleb'den uzaklaştı. "Eğer bir sırdaş istiyorsan, bir günlük satın al! Benim oğlum daha iyi şeyler için yaratıldı!"

Pritkin'in gözleriyle karşılaştım. "Evet. Öylesin. Ama sen sordun. Ve bunu nasıl doğru söyleyeceğimi bilmiyorum; ne istediğini bilmiyorum. Sadece sana ihtiyacım olduğunu biliyorum, *sana* ihtiyacım var, bunu sensiz yapamam-" Eugenie için ağlamadığım gibi, kendim için ağlamadığım gibi şimdi de ağlıyordum. Ama elimde değildi çünkü

Her şeyi berbat ediyordum, her şeyi yanlış anlıyordum ve o gidecekti- "Ah, bizi bağışla," dedi Rosier, sesi tiksinişmiş gibiydi ama onu zar zor duydum. Tek görebildiğim Pritkin'in yüzüydü. Tek düşünebildiğim bunun onu son görüşüm olabileceğiydi.

Ve bu, bir iblis ordusunun yapamadığını yapmaya ve beni tam bir paniğe sürüklemeye yetti. "Gidemezsin! Gidemezsin!"

Sert ellerim benimkilerin üzerinde sıkılaştı.

"Cassie-" "Sadece dene. Sadece *denemek* zorundasın."

"O kadar basit değil. Olsa bile-" Durdu. "*Ne* olsa bile?"

"Cassie, konsey ... kuralları ve prosedürleri olan ve adalete benzeyen bir insan mahkemesi gibi değil. Onlar keyfi ve en iyi ihtimalle kaprisli, en kötü ihtimalle de ... kaosun tanımıdır."

Ona göz kırptım. Çünkü bu kelimeyi daha önce duymuştum. "Annem kaosun, dibinde ne olduğunu bilmeden uçurumdan atlamak gibi olduğunu söylerdi," dedim ona. "Ama bunun o kadar da kötü bir şey olduğunu düşünmüyordu. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama sanırım ... belki şimdi anlıyorum. Bazen hiçbir şeyin garantisi yoktur. Bazen, bir şeyi yeterince çok istiyorsan, sadece *atlamam* gerekir."

Pritkin hâlâ kıpırdamıyordu ama bana bakarken yüzünde bir şeyler değişmişti. Ne olduğundan emin değildim ama babası bundan hoşlanmamış gibiydi. Hem de hiç.

"Peki," dedi Rosier kesin bir ifadeyle. "Bu işi zor yoldan halledeceğiz."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Zor yolun oldukça zor olduğu ortaya çıktı.

"Kahretsin!" Kapı patlayarak açıldığında ve bar tanıdık mavi cüppeli muhafızlar tarafından istila edildiğinde Caleb lanet okudu. Onlar da bizi hatırlıyor gibiydiler. Ve ikimizin bu kadar çok kişiyle başa çıkmasına imkân yoktu.

Ama sonra Pritkin Rosier'i yakaladı ve ilk dalganın içine fırlattı. Yerlilerle dolu bir masaya doğru sendeleyerek geri dönen Rosier, bardakları ve cehennem suyundan yayları uçurdu. Ve bir grup tozlu, gri cüppeli müşteriye yere serdi.

Bu durum muhafızları pek rahatsız etmemiş gibi görünüyordu, onlar da ayağa kalkmak için çırpınıyorlardı, içlerinden birden fazlası o lanet olası eğri bıçaklarını çekmişti. Ta ki bir elden çok bir hortuma benzeyen budaklı, yumrulu, gri-yeşil bir uzuv, müşterilerden birinin pelerininin altından çıkana kadar. Ve en yakındaki kılıcı folyo gibi buruşturdu.

Ve tamam, bu işe yarar, diye düşündüm, korumalar ve mobilyalar uçmaya başlamadan hemen önce.

Arkamdaki duvara çarparak parçalanmış bir sandalyeden kaçınmak için iğrenç zemine çarpmak zorunda kaldım. Ama o sırada masanın altına girmiş, Casanova'yı ve hâlâ elinde tuttuğu şişeyi yakalamıştım. "Ver şunu bana!"

"Getcherown," diye mırıldandı ve onu geri aldı. Ve az önce peşimden atlayan peçeli muhafıza odaklanmadan önce gözlerini kırptırdı. Görünüşe göre Casanova onun da değerli cehennem suyunun peşinde olduğunu düşünüyordu.

O da kafasına vurmuş.

"Neler oluyordu?" diye sordu muhafız yere yığılıp bize çırpınan bacaklar ve yanıp sönen bıçaklar görüntüsü bırakırken. Ve bir sandalyeyi yiyor gibi görünen gri-yeşil etli bir yumru.

"Bar kavgası!"

"Oh. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım-" Eğri bir kılıç masayı ortadan ikiye ayırdı. "Ve şimdi nedenini anlıyorum."

Yan taraflar düşerken geri çekildik ve bizi mavi cüppeli, kılıcı siyah kanla parlayan devasa bir savaşçıyla karşı karşıya bıraktı. Ben ona baktım, o da bana baktı ve taktığı peçenin altından gülümsediğini gördüm. Çünkü hiç silahımız yoktu ve Caleb ile Pritkin'in üzerine yarım müfreze atlamıştı ve en yakın siper onun birkaç metre arkasındaki bir sütundu, ki bu sütun başka bir gezegende de *olabilirdi*-

Ve sonra kılıç aşağı doğru inmeye başladı ve çığlık atacak zaman yoktu, yer değiştirmek ya da ölmek dışında hiçbir şey için zaman yoktu ve ben yer değiştiremedim ve

yapamayacağımı

biliyordum- Ve

yapmadım.

En azından biz değil.

Bunu biliyordum çünkü bir saniye sonra hala aynı yerde oturuyorduk. dökülmüş cehennem suyu birikintisi, aynı yarılmış masanın içinde, aynı katil muhafızın önünde. Ama orada duran sütun . . .

Şimdi buradaydı.

Yarısına kadar saplanmış kötü görünümlü bir bıçakla. "Ne *yaptın* sen?"

Casanova çığlık attı, sesi falsettoya ulaşıyordu. Belki de bıçağın ucunun birkaç santim ötede durmasının nedeni

Şaşı gözlerini.

Bıçağa baktım, sonra da hâlâ bir iskambil destesi gibi karışık duran pencereden dışarı baktım. Ve belki de bildiğimi düşündüm. Muhafız bıçağını çıkarmaya çalışırken, "Burası *Gölgeler Diyarı*," diye tısladım.

"Yani?"

Casanova'nın başını tuttum ve pencereye doğru çevirdim. "Böylece her şeyi istediğin gibi düşünebilirsiniz!"

"Ama ... ama bu sadece nasıl *göründüğüyle* ilgili."

"Emin misin?" Sinirli savaşçı kükreyip inatçı direği yumruklarken "Emin misin?" diye sordum.

O da hemen bir ayağını geri çekip yüzüne çarptı. Ve ona yumruk attı.

"Ne demek istediğini anladım," dedi Casanova, adam kışının üzerine düşerken, günün spesiyallerinin izi alnına damgalanmıştı.

Sonra birkaç muhafız daha arkadaşlarının yardımına koştu. Ve masanın yarısı hızla ayılan bir vampir tarafından başlarına geçirildi. Ve sonra

Bizi öldürmeye çalışan adamlarla aramızda barın sütunlarını tutmaya çalışarak pis zemin boyunca yuvarlanıyor, bağılıyor ve sürünüyorduk.

Ancak, özellikle agresif bir oyundaki tilt topu gibi, çılgınca karıştırılan tahta parçaları arasında sallanırken bu biraz zor.

Ya da bunu imkânsız kılmak. Tam önümdeki boşlukta aniden beliren bir sütun neredeyse burnumu kırmama neden oluyordu. Casanova bir diğerine çarptı, geriye doğru yayıldı ve bacaklarının arasına üçüncü bir çarpma daha oldu.

Şaraptan kızarmış yüzünde acı ve öfkenin karışımı bir ifade belirdi. Sonra talihsiz bir gardiyan bir vampire vurmaya karar verdi ve ona doğru hamle yaptı. Ve Casanova ayağa fırlayıp bir sandalye kapıp sallamaya başladığında bir beyzbol topu gibi kapıya doğru geri savruldu.

"Bizi kaydır!" diye

bağırdı. "Yapamam!"

"Ne?"

"Gücüm sorun çıkarıyor-" "Ne?"

Sırtında kayarak gelen bir muhafızdan kaçınmak için yana atladım. Ve sonra onu kovalayan yarattığı iskalet için bir kez daha. Üçüncüsü de benimle, kılıcıyla ve bir şekilde önümde kalkan olarak tuttuğum sütunla garip bir kaçma dansı yapmaya başladı.

Çünkü Rosier'in beni öldürmeyeceğine dair ettiği yemin halkını kapsamıyor gibi görünüyordu.

Ve tamam, gücümü dünya dışında kullanmanın zorluğunu açıklamanın zamanı değildi. Ya da eve döndüğümde bile sorun yaşadığım gerçeğini. Ya da bu sorunların ne olduğunu anlamadığım gerçeğini.

Şu anda önemli olan tek bir şey vardı, Casanova bana hançer gibi bakıyordu çünkü burnumu seğirtmiyor ve bizi olası her durumdan kurtarıyordum.

"Vites değiştiremem, lanet olsun! Başka bir şey düşün!"

Ama Casanova düşünmek istemiyordu; bana kızmak istiyordu. *"Çıkmak için hiçbir yol olmadan cehenneme mi geldin? Sen insa-"*

Üç muhafız üzerine atlayınca sözünü kesti, anlaşılan sürekli sızlanmayı zayıflık sanıyorlardı.

Ama Casanova zayıf biri değildi. Sorunlarıyla başkalarının ilgilenmesini tercih ederdi, tercihen kendisi etrafta durup onları bilgilendirirken

Neyi yanlış yaptıklarını. Ama iş başa düştüğünde, muhafızların çabucak öğrendiği gibi, aşağıya, yana ve pencereden aşağıya atma konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti.

"Bara git," diye bağırdı bana. "*Bara!*"

Ve evet, devasa eski meşe gibi görünen ama muhtemelen öyle olmayan Dikdörtgen, baktığınızda kırılan dayanıksız masalar dışında mevcut olan tek örtü idi. Ancak bar çok uzakta görünüyordu ve sütunlarımız hızla tükeniyordu. Ve sonra önümdeki sonunda ikiye bölünmesi ve bir bıçağın şahdamarımı kesmesiyle dışarıdaydım.

Ve ıskaladım.

Çünkü onu tutan adam yalpalayarak geri çekildi ve bu hiç mantıklı değildi.

Ta ki birden çok daha kısa olduğunu fark edene kadar.

"Ha!" Casanova, az önce Shadowland tarzı bir şekilde altından halıyı çekip çıkardığını söyledi ve zeminin büyük bir parçasını diledi.

Sonra bir müşteri ona doğru fırladı ve onlar da bana doğru sendeledi ve hepimiz yere düştük. Bir masaya çarpıp zıpladım ve birinin dirseğiyle dizlerimin üstüne düştüm. Sonra birinin diziyle yere düştüm. Sonra çenem sertçe yere çarptı ve başımı kaldırdığımda sersemlemiş ve acı içindeydim.

-

Kanlar içinde ve çırpınan Pritkin'in kapıya doğru sürüklendiğini görmek içindi.

Rosier ve yarım düzine daha Caleb'i savuştururken, etrafı bir düzine iblis tarafından sarılmıştı. Birden anladım. Ele geçirmenin kanunun onda dokuzu olduğuna dair eski atasözü iblis diyarları için de geçerli olmalıydı çünkü Rosier onu ele geçirecekti.

Sonra da egemenliğini ihlal edip gelip onu geri alması için konseye meydan oku.

Gözlerimiz barın karşısında bir anlığına buluştu ve onun gözlerinde zafer parladı. Çünkü ikimiz de eski bir düşmanın kızı için tehlikeli bir emsal oluşturmayacaklarını biliyorduk. Pritkin babasının bölgesine bir kez girdi mi, bir daha çıkamazdı.

Pritkin de bunun farkına varmış olmalıydı, çünkü çok sıkı dövüşüyordu. Ama silahı yoktu ve kollarından biri işe yaramaz bir şekilde yanında sallanıyordu.

Diğerinde ise beş muhafız asılı duruyordu ve aniden sendeleyerek geri çekildiler,

Pritkin'in kalkanlı kolunun etrafında bir ateş topu patlayıp cüppelerini ateşe verdiğinde çılgık atıyorlardı.

Ancak bir grup takviye kuvvet, ihtimaller zaten gülünç olmasına rağmen içeri akın ediyordu. Altı tanesi kalkan olarak kullanmak üzere masa üstlerini kapıp Pritkin'in üzerine atlarken, diğerleri Rosier'e yardıma koştu. Bu sayede oğluna dönüp elini kaldıracabildi.

Ve ateş aniden söndü.

Pritkin'in kendi kalkanları hâlâ yerindeydi, en azından şimdilik, ama bunun bir önemi yoktu. Muhafızlar isteksiz bir iblis lordunu bir yere sürüklemeye çalışmaktan bıkmışlardı ve sayıları arttığı için buna gerek kalmamıştı. Onu yerden kaldırdılar ve onun bile mücadele edemeyeceği kadar çok kişi vardı ve neredeyse kapıdan çıkıyordu-

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Ve onu taşıdım.

Özellikle, tavana taşıdım, ki bunun işe yarayabileceğini düşündüğüm tek yer orasıydı. Ama bu, içeri girmek için hâlâ onu kullanmaya çalışan muhafızları şaşırtmış gibi görünüyordu. Ve sonunda çatıdan Pritkin'in etrafını saranların üzerine düştüler.

Bonus, diye düşündüm boş boş, onlar tekmeleyip çırpınırken ve o serbest kalırken, biraz çılgın görünüyordu.

Ama Rosier'in bana doğru dönüp bilmediğim bir dilde bir şeyler haykırdığı zamanki kadar değil. Ve oradaki tüm savaşçılar aniden durdu. Ve yukarı baktılar.

Ve sonra bize doğru koşmaya başladı.

"Jodor," diye nefes aldı Casanova.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum -neden, bilmiyorum. Bir şey yapacak, hatta bir plan oluşturacak zamanım yoktu. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü bacaklarım emir almıyordu ve gözlerim odağını kaybetmeye devam ediyordu ve sonra kafama bir şey çarptı.

Ama o bir gardiyan değildi. O-

"İyiymi," diye nefes aldı Casanova. Ve bir şekilde aniden arkasında kaldığımız barın üzerinden şişeleri hızla ateşlemeye başladı.

Başım dönüyor, kafam karışıyor ve kendimi oldukça kötü hissediyordum; zonklayan başımı tuttum ve barın üst kısmının alt tarafına çarptım. Ve gördüm ki

barmen duvarın dibinde çömelmiş bir vaziyette durmuş

aynı derecede şaşkıındı. Belki de birdenbire arkasına çömeleceğı bir şey kalmadığı içindir.

Çünkü biz bara gitmemiştik; bar bize gitmişti. Ama ben yapmamıştım. Sonra biri kayarak geldi ve başka biri onun üstüne atladı ve-

"Sen miydin o?" Pritkin'e sordum, şu anda bir şekilde burada, sırt üstü yatmış, tek sağlam eli babasının boğazına sarılmıştı.

"Kapı," dedi yarı şaşkın, çünkü aynı şey tersi için de geçerliydi. "Hayır, kapıyı *ben* yaptım," dedim ve Rosier'in kafasına bizimkilerden biriyle vurdum.

azalan şişe zulası.

"Şu kapı!" Pritkin gözlerini devirerek homurdandı. Ben de kafamı kaldırıp bakana kadar bunu kötüye işaret olarak algıladım. Ve yüzüme kıllı bir şey çarptı.

Onu çektim ve ellerimde bir ip bobini buldum. Garip diye düşündüm. Sonra Rosier bir şekilde gitti ve Pritkin onu belime doladı.

Ona yardım etmeye çalıştım, çünkü eli doğru çalışmıyor gibiydi. Ama sonra, benimki de çalışmadı. "Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı."

"Oh, güzel."

"Haydi!" Caleb'in sesini duydum ve tekrar yukarı baktım. Ve onu barın ön kapısından dışarı sarkarken gördüm; kapı şimdi başımızın üstündeki tavandan açılıyordu.

Ve sonra hızlı bir yolculukla çatıya çıkarıldım, Kıçımı zedeleyen kötü kiremitlerin üzerine düştüm. Sonra da dondu, çünkü Gölgelel Diyarı her zaman soğuktı. Ama sorun değildi, çünkü kafamı hafifçe boşalttı.

O kadar ki Pritkin ve Casanova'nın hâlâ aşağıda olduğunu fark ettim.

Kapının kenarına geri döndüm, orada başka biri daha vardı. Caleb'in zorlanmasına neden olacak kadar ağır bir halattı. İpin ucunu yakaladım ama ben bir şey yapamadan Casanova açıklıktan dışarı tırmanmaya başladı.

"Birini kurtardım," dedi bana, biraz dağınık görünüyordu.

"Ne?"

Karanlıktan bir şişe cehennem suyu çıkardı ve kiremitlerin üzerine koydu. "Sadece bir tane kaldı."

Aşağıdaki odada ciddi bir büyü patladığında bina sarsıldı ve yakasına yapıştım. "*Pritkin* nerede?"

Ve işte oradaydı, çalışan tek koluyla kendini kapının pervazına doğru çekmeye çalışıyordu. Ama Caleb ona yardım edemedi bile başarmıştı, sanki çok acelesi varmış gibiydi. Ve bir saniye sonra nedenini anladım.

Diz çöktüğüm çatı bölümü aniden çöktü.

Rosier'in şeytani yüzünü ve parlak kılıçlardan oluşan bir ormanın bana doğru koştuğunu görmek için bir anım vardı-

Sonra biri beni yakaladığında kolum neredeyse yuvasından çıkacaktı.

Kafamı kaldırdığımda Casanova'nın bana baktığını gördüm, sanki o da bunu başardığına inanamıyormuş gibiydi. Özellikle de tek elle, çünkü lanet şişe

hala diğerini tutuyordu. Sonra çılgılık atıyor, beni yukarı çekiyor ve tekrar çılgılık atıyordu çünkü ayakları genişleyen kenarda kayıyordu.

Sonra Caleb onu geri çekti ve Pritkin beni yakaladı. "Kaç!"

Ki, evet. Ama eski kiremitlerin, yarı çürümüş tavan girişlerinin ve küflü sıvaların oluşturduğu çatı, kenara doğru koşarken bile yerimizde sayıyormuşuz gibi görünmemize neden oluyordu. Çünkü uçurum da bizimle birlikte geliyor, topuklarımızı kemiriyordu.

Ve sonra kaynayan bir enkaz kütlesi içinde onları tüketti, tam Caleb beni yakalayıp yukarı doğru savurduğunda, yanlış yön gibi görünüyordu ama alçı tozuyla dolu bir boğazım varken çılgılık atamazdım. Ve sonra tekrar aşağı iniyorduk, hızla, ama nedenini anlayamıyordum-

"*Kahretsin!*" Çılgılık attım, tozun kıvılcım saçan bir elektrik telinden aşağı inen bir zip-line yolculuğu için uygun olmadığını gördüm, Caleb'ın üzerine attığı ip parçasından sarkıyordum

ve caddenin karşısındaki tek katlı binaya doğru hızla, çok hızlı bir şekilde ilerliyordum.

Tam da arkamızdaki bardan bir grup indigo muhafız fırlayıp cehennemden çıkmış yarasalar gibi kaçarken oraya ulaştık. Ya da çok kızgın bir iblis lordunun hizmetkârları. Sonra onları artık göremiyordum çünkü merdivenlerden yukarı doğru koşuyorduk ve sonra ikinci binanın düz çatısından geçip kenara doğru koşuyorduk ve hayır, *hayır*, hayır-

Ve sonra çok geniş bir mağaradan atlarken neredeyse başaramıyorduk, Casanova'nın ayakları kenarda kayıyor ve kolları çılgınca dönüyordu ve ben

Onu yakalayıp etrafımda döndüm, sonra Caleb beni yakaladı ve hepsi Pritkin bizi yakalayıp geri çekmeden önce üçümüz iki inçlik bir çıkıntının üzerinde garip, ölüme meydan okuyan bir dans yapıyorduk.

Ve sonra tekrar yola çıktık.

"Konsey nerede?" Çatıda ilerlerken Caleb bağırdı.

"Bir bloktan az," dedi Pritkin, bu iyi bir haber olmalıydı.

Sadece sesi öyle gelmiyordu.

Caleb da öyle düşünüyor gibi görünmüyordu. "Sorun nedir?" diye sordu.

Çatının diğer tarafına doğru koşarken Pritkin, "Bu," dedi. Ve evet.

Bu tarafta aşağıya inen bir yangın merdiveni vardı ama bize bir faydası olmadı. Çünkü aşağıdaki cadde aniden artık cadde olmak istemediğine karar vermişti. Ve bir menfeze dönüştü.

Ve sonra çevir, taş duvarlı bir bahçe. Ve hey presto, bir kanalizasyon tüneli. O kadar hızlı kayıyordu ki, başım dönüyordu ve aşağıda bile değildim. Bırakın bir bloğu, sürekli değişen bir manzaranın ortasında bir avluda gezinmeye çalışmayı hayal bile edemezdim.

Ama kimse bizim bu kadarcık bir şansa bile sahip olmamızı istemiyormuş gibi görünüyordu.

Çünkü bina aniden sanki bir depremin artçı sarsıntısı vurmuş gibi etrafımızı sarmıştı. Sadece deprem geliyordu, gitmiyordu. Ve bizi yukarı fırlattı-

Ve yukarı, yukarı ve biraz daha yukarı, bina yerden fışkırırken, ek katlar gökyüzüne doğru giden bir yük trenindeki vagonlar gibi topraktan fırladı.

"Kahretsin," dedi Casanova sefilce. Ve sonra ip parçaları tekrar dışarı çıkarken "Siktir et!" dedi.

Ve bu sefer, Casanova'nın tarafındaydım.

Çünkü evet, binanın yan tarafına bağlı bir elektrik hattı daha *vardı*. Ve evet, o da buranın geri kalanıyla birlikte büyümüştü. Ama bina artık on dört kat yukarıdaydı ve hattı neredeyse dik bir şekilde aşağıdaki küçük bir direğe indiriyordu.

İşlerin gidişatına bakılırsa bir dakika içinde orada bile olmayabilirdi.

Sonra Pritkin elini salladı ve direk o an için sokak olan caddede bir o yana bir bu yana savrulurken ilerlemeye başladı.

tepedeki bir kayakçı gibi çılgın manzarayı izliyor, ancak en sonunda büyük bir yapının girişinde duruyordu.

Belediye binasına benzeyen ama muhtemelen öyle olmayan bir yapı.

"Aman *Tanrım*," dedim içimden.

"Siktir *et!*" Casanova geri çekilerek tekrarladı.

"Yapılabilir," dedi Caleb kararlılıkla.

"Hangi evrende?"

"Daha iyi bir planın var mı?" Pritkin elindeki çok ince ve hiç de sağlam görünmeyen ip parçasını halatın üzerine atarak sordu.

"Evet! Yerde olan her şey!" Caleb, "Erkek ol,"

diye öğüt verdi.

"Ben bir *vampirim*-"

"Yine de yüksekten korkuyorsun."

"Evet!" Casanova histerik bir şekilde söyledi. "Onlar beni öldürebilecek birkaç şeyden biri! Ateşten ve yükseklikten nefret ederim!"

"Kazıklar hakkında ne hissediyorsun?"

"Çok komik! Çok lanet-" Tanıdık bir kırmızı şimşek çizgisi çatıyı yırtıp binanın dudağında patladığında sözünü kesti.

"Ne *yapıyorlar?*" diye bağırdı.

"Maaş almaya çalışıyorum," diye hırladı Pritkin. Ve daha önce sarayda bile düşmanları olduğuna dair söylediklerini hatırladım. Ama lanet olsun, Rosier buradaydı-

Ama öyle olmadığını fark ettim. Diğer çatıdan bizimkine sıçrayan mavi cüppelerin arasında kaygan gri bir takım yoktu. Sokakta olmalı, kart çevirmeye devam ediyor. Bu da demek oluyor ki-

"Oh, kahretsin!"

Ve sanırım Casanova da aynı fikirdeydi. Çünkü Caleb'ı yakaladı, o da ipin diğer ucunu yakaladı. "Hayır, Caleb Cassie'yi alır!" Pritkin dedi ki. "Sen gel. ile-"

Gerisini duymadım, eğer varsa bile, çünkü acımasızca geriye doğru itiliyordum. Hepimizin durduğu yerde kırmızı şimşegin patladığı ve çatının bir kısmının uçan bir taş kütesine dönüştüğü sırada betona sertçe çarptım. Eğilip başımı örtebilirdim ama Caleb ve Casanova'nın üzerinde durduğu kısımdı ve ben çılgık atıp yukarı tırmanmaya çalışıyordum ve-

Ve Caleb'in düşerken bile bir şekilde yakalamayı başardığı ince cankurtaran halatı boyunca uzaklaşmalarını izlemek. Neredeyse baş döndürücü bir rahatlama hissi kapladı içimi. İyi olacaktı; halat tuttuğu sürece iyi olacaktı-

"*Cassie!*" Her yerde sağır edici bir gürültüyle büyüler patlıyordu ama ben bunu duydum ve başımı çevirdim. Pritkin'in doğal olmayan büyü ışığıyla bir saniyeliğine aydınlandığını ve bu tarafa doğru gelen devasa bir kaynayan enerji topuna karşı silüetini görmek. Beni ve ipi yakalayamadığı için onu yakalamaya çalışıyordum, tabii o garip zıplayan ışık yüzünden ipi göremediğim halde yakalayabildiğini varsayarsak-

Sonra biz de zıplamaya başladık ve düşüyorduk, çatı patlıyordu ve-

Uçuşan enkaz ve sıcak, acele eden havanın ortasında serbest düşüşün kafa karıştırıcı bir anı vardı ve *hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR-*

Ama sonra bir ipin ucunda zar zor algılanabilen bir sarsıntı yakaladık, bu da her şeyin hissini neredeyse hiç değiştirmedik çünkü bu da neredeyse serbest düşüşü

-Islık çalan rüzgar, dehşet ve çaresizliğin çılgın bir karışımı. Ve bu sadece ilk inişti. Sonra alttaki viraja girdik, burada hat neredeyse caddeye kadar alçaldı ve

Bir an için yol yatağındaki gevşek çakıl taşlarının kirli ayak parmaklarımın altında yuvarlandığını hissettim; bu tamamen gerçeküstü bir deneyimdi ve kalbim orada kalıcı olarak yerleşmemiş olsaydı boğazıma kadar yükselebilirdi.

Ve sonra havalandık, momentumumuz bizi aynı anda hem yukarı hem de ileri fırlattı, sürekli değişen bir caddede çılgın bir slalom yaptık.

Uzun bir an boyunca, her iki taraftaki neon ışıkları, gece uçurtmaları gibi renkli flamalar, tabelalar ve binalar var olup yok olurken ve taksiler korna çalarken ve insanlar bize bağırırken ya da yoldan çekilmek için koşarken yükselip alçalmaktan başka bir şey göremedim.

Ama çılgınca bir nedenden ötürü, bir arabanın tavanına koşup, itip, bir otobüsün üstüne sıçrayıp, diğer tarafta çılgınca korna çalan başka bir arabanın önüne atlayıp, sonra da kırmızı, çift katlı bir otobüse sıçrayıp, tam da doğaçlama zip hattımız hayaletten vazgeçerken bizi yakaladığında *güliüyordum*.

Var olması mümkün olmayan ama bir şekilde var olan çılgın bir duruma uyacak şekilde vahşi, çılgın, kontrol dışı kahkahalar atarak açık koridora çıktım ve Pritkin'in de güldüğünü fark etmem bir saniye sürdü. Ve sonra

spiral merdivenlerden aşağı koşuyor, kaldırırına atlıyor ve sokakta bize doğru koşan Caleb ve Casanova'ya arpıyorduk.

"Gösteriş," dedi Caleb nefes nefese.

Oradan büyük binanın kapılarına, garip bir şekilde normal görünen bir lobiye, pek de normal görünmeyen bir koridora ve ardından bir dizi çift kapıya doğru kısa bir koşuydu-

Sonsuz gibi görünen karanlık bir ovalin içine, kaygan ve kesintisiz ve yıldızlarla dolu.

Ve etrafımızda gök gürültüsü gibi çınlayan bir ses. "Konsey şu anda toplantı halindedir."

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir mahkeme salonu ya da bir toplantı odası, insan gözüne rahatlatıcı bir şekilde tanıdık gelecek bir şey. Ama tüm bunlar kapıda sona ermişti. Sanırım buraya kadar gelebildiyseniz ya teselliye ihtiyacınız yoktu ya da bunu hak etmediğiniz düşünülüyordu.

Hangi kategoriye girdiğimizi merak ederek etrafıma bakındım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Tutunacak bir şey olmadığı için biraz zor oldu. Sanki bir uzay gemisinden yıldız tarlasına adım atmış gibiydik, aniden büyük, karanlık bir alan ve ışığın yüzlerce, belki de binlerce versiyonuyla karşı karşıya kaldık. gördüğüm yaratıklardı. Bazıları küçük ve sönük, diğerleri büyük ve parlaktı ama bunun güçle mi ilgili olduğunu yoksa bazılarının diğerlerinden daha mı yakın olduğunu anlayamadım.

Elimi yüzümün önünde göremediğim için başka bir şey de söyleyemiyordum. Burada bol miktarda ışık vardı ama hiçbir şeye yansımıyor gibiydi. Yıldızların arasındaki boşluk gibiydi, sınırsız ve siyah, sadece özelliksiz bir boşluk.

Ve cehennem gibi ürkütücü.

Ayrıca gerçekten rahatsız ediciydi. Bir saniye önce hemen yanımda olmasına rağmen Pritkin'in, Caleb'in ve hatta Casanova'nın yüzünü göremediğim gibi, zifiri karanlık yön duygumu da etkiliyordu. Düşmek üzere olduğumu düşünüp duruyordum ama bunu da yapamıyordum. Ya da belki çoktan düşmüştüm. Beynim bana garip hisler gönderip duruyordu, sanki artık tamamen dikey değilmişim gibi.

Sanki yüzüyormuşuz gibi hissediyorduk, sadece gelgitte sürüklenen rastgele ruhlar, ben, çocuklar, bir grup öfkeli iblis lordu

"Hepimiz burada yüzüyoruz," diye mırıldandı Caleb, solumda bir yerde, sanki beni duymuş gibi. Ve evet, şu anda ihtiyacım olan şey bu, Caleb, diye düşündüm.

Acımasızca, Stephen King. Ama ilk defa beynim bu soruya kilitlenip bana işkence etmeye başlamadı. Belki de o konuyu çoktan hallettiği içindir.

İnanılmaz derecede sessizdi. Bu ilk ifadeden sonra, başka hiçbir şey söylendi. Bizi bekleyip beklemediklerini, bir şey yapmamız ya da söylememiz gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama kimse beklemiyordu. Pritkin de dahil, o daha önce buraya gelmişti ve muhtemelen ne yapacağını biliyordu. Ben de bilmiyordum ama hiç eğlenceli değildi.

Bir yerde insan beyninin olağan girdi kaynaklarından mahrum bırakıldığında pek de iyi çalışmadığını okumuştum. İnsanların normal arka plan gürültüsünü kesen ses azaltıcı odalara girmeleri gibi. Tüm o sessizlik dinlendirici, hatta huzur verici olmalı gibi görünüyor.

Ancak birkaç dakika sonra, girdiye aç beyinleri çıldırmaya başlar, Çünkü navigasyon ve denge için ve köşelerde canavarlar hayal etmeye başlamak için bu tür şeylere ihtiyaçları var.

Burada bir sorun olduğundan değil.

Ama sadece buranın köşeleri *olmadığı* için.

Hayır, sadece geceleri çarpışan ve beni pek sevmeyen ve yine de insanları yiyen ve muhtemelen annemin onlara yaşattığı onca şeyden sonra bir intikam alacaklarını düşünen bir sürü şey vardı ve - kapa *çeneni Cassie*.

Evet. Evet, bu iyi olurdu. Zihinsel gevezeliğimi kapattığımda, işitsel şeylerle sorun yaşamaya başlamam dışında, yarı duyulur fısıltılar ve uzak, dünyada bulunmayan sesler. Ve garip hışırtılar, sanki toplu ışık gösterisinin arkasını görebilseydim, orada olan şey tamamen insan gibi görünmeyecekti. Ya da, bilirsiniz, hiç.

Ve tamam, belki de yanılmışımdır.

Belki de karanlık o kadar da kötü değildi.

Ve sonra aniden artık değildi.

Aynı anda iki şey oldu: Annem devasa alanın ortasına fırladı, etrafına büyük bir ışık halesi saçtı ve beni sendeletecek kadar sert bir güç boşalması oldu.

Son zamanlarda, yani onu ziyaret ettiğimden beri yaşadığım gibi normal bir "çok yorgunum" boşalması değil. Ve evet, belki de bunu daha önce bir araya getirmeliydim. Ama bu daha kötüydü ve aynı zamanda çok daha gerçekçiydi, sanki vites değiştirmek gibi şeyler için erişemediğim tüm o güç

Savaşmak ve hayatımı kurtarmak, bir barajın arkasındaki parlak su duvarı gibi yükseliyordu. Yeni yıkılmış bir baraj.

Ve oh, *kahretsin*.

Neredeyse görebiliyordum, benden ona akan ısıltılı bir güç nehri, ayaklarının etrafında kıvrılıp parıldayan bir akıntıya dönüşüyordu. Ya da belki bir sel çünkü

Bu, vites değiştirmek veya zamanı durdurmak için kullandığımdan çok daha fazla gücü ya da herhangi bir şey. Hayatımda daha önce bir kerede kanalize ettiğimden çok daha fazlası.

Ve bu, gerçekte burada olmamasına rağmen böyleydi. Hayalet olmamasına rağmen diğer tarafta onun içinden yıldızları görebiliyordum. Hayaletleri bilirim. Daha çok Skype'ın zamanlararası bir versiyonunda gibiydi.

Ve sinyal doğrudan bana doğru geliyordu.

Bu yüzden kendimi toparlamam, fazlasıyla insan olan bedenimin şiddetli şikâyetleri dışında bir şeye dikkat kesilmem ve onun da tıpatıp aynı görüldüğünü fark etmem bir anımı aldı.

Tamam, belki tam olarak değil. Birkaç değişiklik vardı; parlak saç yelesi karanlıkta bakır bir alev gibiydi, menekşe rengi gözleri kocaman ve ısıltılı, porselen teni kendi ışık kaynağına sahipmiş gibi parlıyordu. Ama hâlâ sade beyazlar giyiyordu, otuz fit boyunda değildi ya da gördüğüm son tanrı gibi kaynayan bir enerji kütlesi değildi ve sanırım bilinçaltımda beklediğim yay, ok, kalkan gibi aksesuarlardan hiçbirini taşımıyordu,

Taç. . .

Tam olarak hayal kırıklığına uğradığımdan değil. Sadece, şu anda biraz korkutma faktörü kullanabilirdik. Bunun yerine bir süre etrafi inceledikten sonra neredeyse cilveli bir şekilde gülümsedi. "Uzun zaman oldu lordlarım. Beni özlediniz mi?"

Hiç hoş değil anne, diye düşündüm biraz umutsuzca, mutsuz bir gürültü odanın içinde yankılanırken.

Ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Uzun kirpikleri porseleni gölgeliyordu. dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken bir an için yanaklarını sıktı.

"Hayır. Sanırım değil." "Seni tanıyoruz, ah, Ninmesarra."

Yıldızlardan biri gökyüzünden düşerek koyu renk takım elbiseli, hoş görünümlü bir adama dönüştü. O da Rosier gibi sarışındı ama Benzerlikler burada sona eriyordu. Saçları inceydi ve geriye doğru taranmıştı, yüzü yuvarlaktı ve gözle görülür bir yarık dışında pek dikkat çekici değildi.

Başka türlü dikkat çekmeyen bir çenesi vardı. Genç görünüyordu, belki benim yaşımdaydı, belki de birkaç yaş büyüktü ve sesi yumuşak, neredeyse tatlıydı.

Ona kaşlarımı çattım.

İblis olmak onun işi değildi.

"Bilmediğimiz şey, neden bizden önce geldiğin," diye ekledi, Anne'nin üzerine döktüğü parıltıdan birkaç adım ötede durdu - evet, aşağıda bir zemin vardı, sanırım biz bedensel tiplerin kullanımı için. Yürüdüğünde, vücudunun yaydığı gölgelerden bunu görebiliyordum. Çünkü annemin ışığı gölgeler saçıyordu.

Ve o birkaç metrekairelik normallliği görünce kendimi ne kadar iyi hissettiğim inanılmazdı. Ayaklarımı teker teker kaldırdım ve tekrar yere koydum, şimdi gerçekten hissedebildiğim zeminde kasıtlı olarak sıyırdım. Ve beynimin yaptığı garip döngü biraz sakinleşti.

Güç tüketimi konusunda bir şey yapmaması çok kötü.

Annem bana baktı. "Seidr kullanarak iletişim kurmak insanlar için zordur ve kızım bu yükü tek başına taşımak zorunda. Bu nedenle açık sözlü olacağım, çünkü buradaki zamanım kısa. Sizden bir adamın hayatını istemeye geldi. Ben ... istemedim."

Bu, benden donuk bir göz kırpma şeklinde bir tepki aldı. Ve Pritkin'in tarih dersinin bir kısmını zihnimde tekrarlardım. Lütfen bana bunu berbat etmediğimi söyle, diye düşündüm boş boş. Lütfen, lütfen, lütfen.

"O zaman neden buradasın?" diye sordu adam kaşlarını hafifçe çatarak. Sanki verdiği cevap onu benden daha fazla mutlu etmemiş gibiydi.

"Sana bir lütufta bulunmak için, Adra. Yoksa başka bir şey mi demeliyim?"

"Dünya Yok Edicisi ne zaman bize zarardan başka bir şey verdi ki?" Bu sefer daha sert bir sesteki ama nereden geldiğini anlayamadım.

Ta ki daha kısa boylu, daha iri yarı bir figür annemin ışığının aydınlattığı zemin parçasına basana kadar.

Ve tamam, bu daha iyiydi. İlk adamla başka bir yerde tanışmış olsaydım, beni yanlış bir güven duygusuna sürükleyebilirdi, ama bu Bu seferkiyle ilgili bir sorun. Bu bir şey ifade etmiyordu, çünkü bildiğim kadarıyla yeni adam bir çocuk oyuncağıydı. Vampirlerle uğraşırken öğrenmişim ki

Görünüşe göre karar ver.

Ancak söz konusu bakışlar çok tuhaf olduğunda bu biraz zordu.

Koyu renk bir cübbenin altında soluk benizli ve pütürlü bir adamdı -sadece sesine bakarak bunu tahmin ediyordum-. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bir insanın tanıyabileceği hiçbir yüz özelliği yoktu. Bir kafası vardı; en azından omuzları olduğunu varsayıdığım şeyin üzerindeki çıkıntının böyle adlandırılabilceğini varsayıyordum. Ama gözleri, burnu ve ağzı yerine, bir grup hissi ya da dokunaçları ya da ne bileyim, beyaz dalgalanmaları vardı. yumrunun üzerindeki çibanlardan çıkan şeyler, bir anemonun telleri gibiydi. En az birkaç yüz tane minik, sivri dişle kaplı bir deliği çevreliyorlardı.

Ve tamam, belki de ağız buydu. Bilmiyordum, çünkü öğrenmek için yeterince yaklaşmak istemiyordum. Ve evet, bu benim türcü ve bağınaz olmamdı, ama ...

Yine de yapmadım.

Ama annem rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Benim hiç yapamadığım şekilde tek kaşını kaldırdı. Ne zaman denesem, benimkilerin ikisi de havaya kalkıyor, zarif bir şekilde eğlenmek yerine şaşırmış görünmeme neden oluyordu. Ama o bunu başardı.

"Ne zaman, Asag? Ninurta'yı öldürdüğümde ve halkını on bin yıllık esaretten kurtardığımda. Pazuzu'yu lejyonlarının yarısıyla birlikte öldürdüğümde ve böylece savaşa son verdiğimde bunu yapamadın. Büyük Kamış benden kaçtığında, binlerce yaradan kanlar içinde ve senin onu avlayıp sürgün etmene izin verecek kadar zayıfken-"

"Bunların hiçbirini bizim için yapmadın! Bizi kurtarmaya çalışmıyordun!" Ses öfkeliydi.

"Tabii ki hayır. Ama eylemlerimin sonucu yardımcı oldu, değil mi? Yoksa şimdi 'Kadim Korkular' olarak adlandırdığınız, ama bir zamanlar lordlar olarak adlandırdığınız ve tüm akrabalarınızla birlikte alçakgönüllülükle hizmet ettiğiniz kişilerin sizi nasıl kırbaçladığını unuttunuz mu? Halkınız yokluk ve sonsuz korku içinde acı çekerken, hiçbir zafer yeterli olmadığı ve hiçbir yenilgi nihai sayılmadığı için tekrar tekrar çağrılmayı beklerken, kan ve savaşla nasıl yüceldiklerini bu kadar çabuk mu unuttunuz? ?"

Annem konuşmaya devam ediyordu ama ben ona konsantre olmakta gerçekten zorlanıyordum. Annemle konuşurken hissettiğim elektriklenmeye benzer bir şey yaşıyordum.

Mircea, sadece bu bir yağmur damlasının tufan gibi hissettirdiğini söylemek gibiydi. Ve tamam, evet, bu birkaç şeyi açıklayabilir. Mesela sürekli başkalarının ya da onların benim kafamın içine nasıl girdiğini... Ya da ne olduğunu bilseydim olabilirdi.

saçmalıklar oluyordu. Ama yapmadım ve her damarım boyunca akan birkaç bin volt gibi hissettiren şeyle odaklanamadım.

Yardım edin, diye düşündüm belli belirsiz.

"Seni savaş alanında kanlar içinde bıraktılar," diyordu annem. "Leş yiyiciler için yem. Ya da koğuşlarınızın ardında, küçük dünyalarınızda tek başınıza sinmiş, etrafta sinsice dolaşan şeylerden korktuğunuz için büyüyememiş, etkileşime girememiş ya da keşfedememiş gece-"

"Sen hepsinin şefisin!" İblisin sesi boğulacakmış gibi çıkıyordu.

"Oh, şef değil, Asag, kesinlikle. Senin için değil. Ben sadece güçlü."

Odadakiler biraz rahatsız edici de olsa güldüler. Gerilimi düşürmek için pek bir şey yapmadılar. Hiçbir şeyin yapamayacağına dair bir his vardı içimde.

"Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün," diye devam etti Anne, "gerçek şu ki, büyüklerin öldürülmesi birçok mahkemede daha akıllı başında seslerin hakim olmasını sağladı, eski savaşların sona ermesine yardımcı oldu ve barış olmasa bile en azından daha önce bildiğinizden daha fazla istikrarın olduğu mevcut çağın başlamasında çok şey yaptı."

"Bunun için sana teşekkür mü etmeliyiz?" diye sordu Adra adını verdiği kişi hafifçe.

"Hayır, ama belki de halkımın binlerce yıllık özgürlüğü için bana teşekkür etmelisiniz. Onları dünyadan men ettiğimde, sizin dünyalarınızdan da kopardılar. Sayınızı çok azalttığımı düşünebilirsiniz, ama onlar kaç kişi alabilirlerdi ki? Dört bin yıldan fazla bir süre içinde, kaç kişi?"

"Duyuyor musun?" Asag talep etti. "O artık bizim velinimetimiz!"

"Bir şey duymak çok zor," diye araya girdi başka bir ses. "Sizin konuşmalarınız yüzünden. Bazılarımız Cennet Kraliçesi'ni duymayı tercih eder."

"Cennet onun kalması gereken yer. Türünün geri kalanıyla birlikte!"

"Ama biz kalmadık. Kalmayacağız da," dedi annem sert bir sesle. "Bana neden geldiğimi sordunuz; size bunu söylemek için geldim. Halkım umutsuzluğa kapıldı. İyi yıllarda beslendiler ve güçlendiler. Ama aynı zamanda çok daha kalabalık oldular. Ve sizden farklı olarak, nüfuslarını kısıtlamadılar. Onlar

Şimdi gelmelidir çünkü gelmek zorundalar; dünyamız temel düzeyde bile bu kadar çok kişiyi kaldıramaz. Geldiklerinde de, bedeli ne olursa olsun, şunun için gelecekler

Sen. Ve benim yaptığım gibi sadece kadim olanları alıp bu işi bitirmeyecekler. Hepinizi alacaklar."

Adra adını verdiği kişi, "Bu kadar uzun süre yasaklı kaldıktan sonra aniden geri dönebilirler mi?" diye sordu. "Birdenbire büyük korumanız başarısız mı oldu?"

Sesi diğer adamdan daha az çılgınca geliyordu ama daha az şüpheli olduğundan emin değildim. Sanırım onu suçlayamazdım. Geçmişte onları oldukça iyi tanıyordu. Ama şimdi onları yanına çekecekse acele etse iyi olurdu.

Karıncaalanmayı geçmiş, ateşin içinden geçmiş, kavuruculuğa veda etmişim. Ve adı her neyse ona yaklaşmaya başlamışım ki o çizgi filmlerden biri

Karakterler parmağını bir ışık prizine soktu ve ışık onu aydınlattı, iskeleti derinin içinden gösterdi. Saçlarım bile çatırdadı. Bir insan bu kadar ham gücü kanalize edemezdi.

Ve bu daha uzun süre bunu yapmayacaktı.

"Hayır, ama açlıkları arttıkça çaresizlikleri de artıyor," dedi Anne daha hızlı bir şekilde. "Bir zamanlar küçümsedikleri şeyleri şimdi riske atacaktılar. Ve artık ikiz dünyalar ya da sizin için bir siper olmak üzere burada değilim."

"Bu tür bir siper olmadan da yapabiliriz!" Asag dedi ki. "Görmüyor musun?"

ne yapıyor?" diye sordu iblis arkadaşlarına. "Mezarından bile bize saldırıyor! Bizimle konuşmak için insan çocuğunu kullanıyor, tıpkı başladığı işi bitirmek için onu ve karabasan yavrusunu kullanacağı gibi. Ve hepimizi yok edecek!"

"Oğlumun bununla hiçbir ilgisi yok!" Rosier'in sesi bir yerlerden cınladı. "Sana söyledim, o kız-"

"Sessiz olun! Yıllar önce onun idamına karşı çıkmamış olsaydınız, şimdi bu tehlikeyle karşı karşıya olmayacaktık!"

"Karşı karşıya olduğun tehlike onların eseri değil Asag," dedi Anne yumuşak bir sesle. "Paranoyan her zamanki gibi güçlü ve her zamanki gibi yersiz."

İblis cevap vermeye başladı ama annemin Adra adını verdiği iblis tarafından sözü kesildi. "Endişelerinizi daha sonra dile getirebilirsiniz lordum. Şimdilik bırakın o konuşsun."

"Korkmanız gereken Asag'ın saçmalıkları değil," dedi. "Ya da başkalarının Onun gibi. Şimdi konuşamayacak kadar ürkek olanlar, ben öldüğümde korkularını mantığın sesiyle gizleyecekler. Daha önce yaptığımız gibi yapacağız, diyecekler. Duvarlarımızın, kilitli ve parmaklıkları kapılarımızın ardına sığınacağız ve bekleyeceğiz. Bizi bir kez kurtardı; neden bir kez daha kurtarmasın? Ve asla geri dönemeyecek ya da dönseler bile onun kadar

yetenekli olmayacak düşmanlardan

Yolları Kontrol Eden. Daha önce kendi topraklarımızda bizi avlamaya cesaret edemediler. Şimdi de cesaret edemeyecekler. Güvendeyiz....."

Ses tonunda nazik bir alaycılıkla sözünü kesti ve oda ölümcül bir sessizliğe büründü.

"Size güvende olmadığınızı söylemeye geldim. Daha önce sadece ilgimi çekmediğiniz sürece öyleydiniz. İstedğim zaman herhangi birinizi alabilirdim ve

Şu anda benim bir zamanlar olduğum kadar güçlü olanlar var. Benim yeteneğime sahip değiller, hayır. Ama başkaları var. Ve onları kullanacaklar."

"Yalan!" Asag patladı. "Yalanlar! Bizi avlayan, bizi kullanan, uğruna sonsuz nefret yemini ettiğimiz tek kişi kim? Bu kadar çabuk mu unuttun mu?"

"Biz hiçbir şeyi unutmadık," dedi Adra. "Ve sizi bir kez uyarmıştım."

En azından ben öyle söylediğini sanıyordum. Artık kalp atışlarımı zar zor duyabiliyordum, bacaklarımı hissedemiyordum ve tüm vücudum ateşim varmış gibi titriyordu. Birinin elini kolumda hissettim, sıkıca kenetlenmişti ama kimin olduğunu anlayamadım. Biri beni dik tutmaya çalışıyordu ama umurunda değildi. Ayağa kalkmaya ihtiyacım yoktu; sadece bunun bitmesini istiyordum. Sadece ihtiyacım olan ...

Bitirmesi için ona zaman vermek için.

Annemin gözleri odayı taradı ve sesinde artık ne eğlence, ne şaka, ne de alay vardı. Düz ve tavizsizdi, gücünü tam olarak kontrol eden bir kahinin sesiydi. Her şeye rağmen, kollarımda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Acaba başka kimse fark etti mi; artık sadece konuşmuyordu. Kehanette bulunuyordu.

"Bir jiletin ucunda duruyorsun. Kızıma katıl. Onunla birlikte savaş. Ona karabasanı ve yapabileceğin diğer yardımları ver. Çünkü bunu yapmazsanız, çok yakında keşke yapsaydım diyeceğiniz bir zaman gelecek."

Otuzbirinci Bölüm

Beş dakika sonra lobideki bir kanepede hafif buharlar içindeydim. Eğer bir çizgi film olsaydım, yüzüm kararmış, saçlarım diken diken olmuş ve kulaklarımdan buharlar fışkırıyor olurdu. Ve ben tek değildim.

"Bu daha iyi olabilirdi."

Bu Caleb'di, deriden çıkardığı büyük boy bir mendille yüzünü siliyordu. Saçları olmadığı için diken diken değildi ama normalde zengin olan ten renginde kül rengi bir ton vardı ve

Gözleri teknik olarak gerekenden biraz daha açıktı. Başka biri olsaydı, panik atakla flört ettiğini söylerdim, sadece savaş büyücüleri bunu yapmazdı.

Elbette, genellikle iblis yüksek konseyinin tam oturumu önünde de durmazlardı.

Artık öyle değildik. Odada kaos patlak verdikten kısa bir süre sonra annemle olan bağlantımı, her neyse, kaybetmiştim. Ve iyi olanından değil. Sanki dev bir davulun içindeymişiz de birisi aniden davula vurmaya karar vermiş gibi, derimi kemiklerimden sıyrılacakmış gibi hissettiren tuhaf titreşimler. Bir de gürültü vardı, muhtemelen metalik çığlıklar ve tiz ciyaklamalar değildi.

Fil benzeri trompetler, ama beynim bu saçmalığı anlamlandırmaya çalışmaktan vazgeçmiş ve oraya rastgele çöpler atmaya başlamıştı.

Yani evet.

Daha iyi olabilirdi.

Öte yandan, titreşimli, gürültülü şeyler öğürmeme ve yere yığılmama neden olmuştu. Ve hiçbir şeye, zemine bile değil, çünkü hala tam olarak hissedemiyordum, sadece *hiçbir şeye* çökmek, bir daha asla deneyimlemeden yaşayabileceğim bir şeydi. Ama iyi haber şu ki, bu sayede hepimiz kışımıza tekme yemiştik.

Kötü haber, Pritkin bizimle gelmemiştir.

Cehennemın iç kısmına açılan büyük çift kapıya baktım ve her şeye rağmen oraya geri koşmak için ani bir dürtü hissettim. Sanırım bir dürtüden daha fazlasıydı, çünkü bir sonraki bildiğim şey, ayağımın yarısına kadar gelmiştim ve Caleb'in kolu beni geri tutuyordu. "Hiç şansın yok," diye homurdandı.

"Sadece dinlemek istiyorum-"

"Neye?" diye sordu. "Çığlıklara mı?"

"Seni zaten içeri almayacaklar," diye hatırlattı Casanova. "Müzakerelerde insan yok dediler."

"Pritkin içeride-"

"O bir sanık. Bu farklı bir şey." "Ben de bundan korkuyorum!"

"Al." Casanova değerli cehennem suyu şişesini uzattı. Ona göz kırptım.

"Bir çarşaf kadar beyazsın," dedi hoyratça.

Şişeyi biraz nazıkçe aldım. Ve tamam, işlerin kötü gittiğine dair bir onaya ihtiyacım varsa, şimdi almıştım. Casanova bana iyi davranıyordu.

Boku yemiştik.

İçtim. İnsanlar, nesneler ya da insan gibi davranan şeyler gelip gidiyor, köşeye yığılmış üç serseriye aldırış etmiyorlardı. Caleb etrafına bakınıp duruyordu ama dövüşmek için gerilmiş gibi değildi. Daha çok lobinin yavan aşinalığı ona güven veriyordu.

Benim için pek bir şey yapmıyordu. Uzun dakikalar geçti.

Caleb aniden, "Belki de bir pazarlık taktiği olarak düşünülmüştür," diye ağzından kaçırdı.

Ona bir göz attım. Biraz daha az korkmuş görünüyordu ama daha mutlu değildi. O duyguyu biliyordum.

Düşünmek için zamana sahip olmak berbat bir şeydi. "Ne?"

"Biliyorsun," dedi bana. "Tanrılarla ilgili tüm o şeyler ..." Şişeyi uzattım. "Sence annem yalan mı söylüyordu?"

Caleb bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Ben öyle demiyorum. Zaten bir tanrımız ve bir diğerinin serseri çocukları ortaya çıktı. Ama abartıyor da olabilir. Onlarla pazarlık yapıyordu ve bir pazarlıkta

Her zaman elde etmeyi umduğundan fazlasını istersin. Pritkin'i istiyoruz, bu yüzden annen-"

"Bir ordu mu?" Casanova inanamayarak söyledi. "Bir iblis *ordusu* mu?"

Caleb kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünenin sen olduğunu sanıyordum. Rosier'in başkentine giden lanet yürüyüşün yarısını _."

"*Halihazırda devam eden* savaşta biraz yardıma ihtiyacımız olabileceği gerçeği," dedi Casanova şişesini geri alarak. "Cehennemleri yerle bir etmeye hazırlanan ve dünyayı bir sahne alanı olarak kullanmayı planlayan açgözlü tanrılardan oluşan bir ordunun varlığından haberdar olmamak!"

Tek seferde birkaç atış yaptı.

"Bunun doğru olmadığını umduğum için beni bağışlayın," diye karşılık verdi Caleb. "Bununla savaşmak zorunda kalacak biri olarak!"

Casanova ona bakmak için üzerime eğildi. "Ve geri kalanımız yapmayacak mı? Tanrıların savaş büyücülerini yok edip diğer herkesi öylece bırakacağını mı düşünüyorsun-"

"Açık hedef Kolordu, evet. Onlara karşı koyabilecek kadar büyüye sahip olan bir tek biz varız-"

"Oh, lütfen!" dedi Casanova hiddetle. "Eğer o şeyler -o şeyleri gördünüz mü- içeride tir tir titriyorlarsa, sizce ne şansınız var?"

"Düşündüğünüzden ya da onların beklediğinden daha iyi. Kolordu hatırladıkları gibi küçük bir grup değil-"

"Evet, *bu* yüzden *emrinizi başlatan tanrıça* az önce iblisler olmadan mahvoldüğümüzü söyledi! Kabul edin, eğer tanrılar o lanet büyüü geçerse, ölürüz, *hepimiz*-"

"Kesin şunu," dedim ama kimse dinlemiyordu.

"Bir kumarhane yöneticisinin büyük askeri zekası böyle konuşuyor!" Caleb tersledi.

"Zamanında birkaç savaş görecektir kadar uzun yaşamış olan," Casanova tersledi. "Ve asla sadece savaşanlar acı çekmez-" "Ben öyle olduğunu söylemedim-"

"Ve ikimiz de biliyoruz ki, sabotaj konusunda endişelenmek zorunda kalmazsanız, bir hazırlık sahasını işletmek daha kolaydır!"

"Kes şunu!" Ona söyledim. Ama yapmadı.

"Onların yerinde olsaydım, bu evrene açılan tek kapımın yakınında kimseyi istemezdim, geçen sefer olanlardan sonra değil. Bizi öldürmek daha kolay, feyleri öldürmek, lanet olsun, insanları da öldürmek. Onlara ihtiyaçları yok ki.

artık cehennemleri işgal ediyorlarsa-"

"Değerli sürülerini beslemek için onlara ihtiyaçları var," diye homurdandı Caleb. "Bunu yapmalarına imkân yok-"

"İneklerini beslemek istiyorlarsa, bunu Rosier'in dünyasında gördüğümüz gibi yaratıklarla yapabilirler. Eğer incubi bile onları kontrol edebiliyorsa, tanrılar

asla isyan konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaklar. Asla herhangi bir şey için endişelenmek zorunda kalmayacaklar.

-" Ben ayağa kalkınca sözünü kesti. Çünkü ya öyle yapacaktım ya da çılgılık atmaya başlayacaktım. "Nereye gidiyorsun?" Casanova talep etti.

"Başka bir yerde!"

"Cassie-"

"Hayır," dedim ona bileğime uzanırken. Ve ıskaladı, çünkü barda olduğundan daha sarhoştı. "Yapamam, tamam mı? *Yapamam* işte."

Caleb bana "Sorun yok," dedi. Sonra yüzünü buruşturdu, çünkü öyle değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Sadece ... yerine otur."

"Oturmak istemiyorum!"

Casanova, "Başka seçeneğin yok gibi bir şey," dedi. "Başka nereye gideceksin ki?"

Cevap vermedim çünkü bilmiyordum. Tek bildiğim, yapabileceğim hiçbir şey yokken orada oturup tartışmalarını dinleyemeyeceğimdi. Yorgunluktan sendeliyordum ama Pritkin orada hayatı için yalvarırken uyuyamıyordum da. Ve o şişede beni sarhoş etmeye yetecek kadar kalmış gibi görünmüyordu.

Ne istediğimi bilmiyordum.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Caleb ve elimi tuttu.

Onu tutmadı, çekmedi ya da tuzağa bile düşürmedi, ki içinde bulunduğum durumda bu beni uçuruma sürükleyebilirdi. Parmakları hafifçe açıldı, tutuşu gevşekti. Her an geri çekilebilirdim.

Ve bu yüzden, tersine, istemedim.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," dedi bana. "John'u on beş yıldır tanıyorum. O benim kışımı yarım düzine kez kurtardı ve ben de bu iyiliğe belki yarısı kadar karşılık verdim-"

"Sanırım bugün skoru eşitlemiş olabilirsin," dedim, biraz dengesiz bir şekilde.

"Belki." *Eğer işler yolunda giderse.* "Ama şu anda onun için yapabileceğim bir şey yok. Beklemekten başka. Bir karar verecekleri zaman karar verecekler ve John'un o zaman bize ihtiyacı olacak. Bizim de onun için burada olmamız gerek. Tamam mı?"

Başımı salladım, çünkü aniden hiçbir şey söyleyemedim. Caleb'ın beni tekrar kanepeye ya da gerçekte her neyse ona çekmesine izin verdim. Bilmiyordum ama rahattı ve sonra beni omzuna çekti ki bu da rahat değildi. Ama o anda umursamadım.

"Özür dilerim," dedi Casanova, bunun bir anlamı olmayabilirdi. Ama sonra şişeyi bana tekrar uzattı.

"Sorun değil," dedim ona, gözlerim kamaşarak bakarken. "Sanırım yeterince içtim." "Yok öyle bir şey," diye mırıldandı, etrafına bakınarak. Ve onu ters çevirdi.

- - -

Sert bir şeyin üzerinde uyandım. Yumruklamayı denedim, çünkü bu yastık daha iyi günler görmüştü. Ama işe yaramadı.

Ben de tekrar yumrukladım.

Birisi hafifçe "Ah," dedi.

Gözlerim açıldı ve kendimi bir şeye bakarken buldum. bir diz olabilirdi. Gözlerimi kıptım ve daha iyi odaklandım. Evet, bir dizdi. Çok kirli, kotla kaplı ve üzerine salya akıtılmış gibi görünen bir diz.

Kendimi hafifçe kaldırdım. Ve yastığımın neden bu kadar sert olduğunu anladım. Başım birinin kalçasına dayanmıştı ve bu kişi her kimse bacak gününü atlamamıştı.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve bir mide gördüm. Kaşlarımı çattım, bu adil değildi çünkü güzel bir karnı vardı. Düz ve sertti ve kotun bol üst kısmının üzerinde bazen Adonis kemeri olarak adlandırılan derin V kaslarının başlangıcı vardı.

Ama yine de bir sorun vardı. Buna yukarıdaki yontulmuş, hafif kürklü göğüs de dahildi. Ve onun üzerindeki kaya gibi omuzlar. Ve yüz-

Vücudum aniden dikleşti. Belki biraz fazla ani oldu, çünkü oda etrafımda tembel bir dönüş yaptı. Ama umurumda değildi, çünkü sonunda

sorunu fark etti: vücut doğruydı ama ten yanıştı. Caleb'in zengin moka rengi yerine soluk ve güneşten öpülmüştü ve-

O büyük omuzlardan birini tuttum ve elimden geldiğince sert bir şekilde salladım, bu da belki biraz salladığım anlamına geliyordu. "Seni serbest mi bıraktılar?"

Bir kaşım kalktı. Ve lanet olsun! Bunu benden başka herkes yapabilirdi.

Pritkin bana "Hayır," dedi. "Müzakere halindeler. Bunun için bana ihtiyaçları olduğunu düşünmüyorlardı."

"Oh." Arkama yaslandım, yolun geri kalanında uyandım. Ve onu kontrol ettim.

İyi görünüyordu. Aslında bu bir yalandı. "İyi", bulunduğumuz yer göz önüne alındığında göreceli bir terimdi ve pek çok şeyi kapsıyordu. Ama daha fazla hırpalanmış görünmüyordu.

Ne yazık ki tek artısı buydu.

Kirli kot pantolonun yanına giyecek fazladan bir kıyafet bulamamıştı; kot pantolonun da birkaç yeri kesilmiş ve bir tarafı yanmıştı, muhtemelen çatıda kıl payı kurtulduğu için. Her zaman berbat olan saçları şimdi

ekstra Pritkinvari, yani kendine saygısı olan her stilisti

İntihar saati. İntihar nöbeti, her ne kadar inatçı bir dağınıklık içindeki yüzüne, siyah ve şişmiş sol gözüne, askıdaki sağ koluna ve kaburgalarına uysa da-

Bir dakika sonra ona, "Bu halinle Rosier's'in kapısından bile giremezsin," dedim.

Dudakları büzüldü. "Sesin memnun geliyor diye endişelenmeli miyim?"

"Yapmıyorum!" Bu çok saçmaydı. "Berbat görünüyorsun demek istedim." "Ayna ister misin?" diye sordu tatlı tatlı.

"Hayır."

Etrafıma bakındım. Hâlâ kanepedeydik, ama birisi bir tarafa bizi lobinin geri kalanından koruyan hasır bir mahremiyet perdesi eklemişti. Bu bana çok sık oluyor gibiydi.

Sanırım cehennemin bile bazı standartları var.

Yine de Caleb, en azından, dünyayı gururlandırıyor. Bir sütunun yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuştu, gözleri tetikteydi, yüzü her zamanki "siktir git ve öl" ifadesine dönmüştü, belki de bulunduğumuz yer nedeniyle bir iki kademe daha yükselmişti. Dizine kadar uzanan deri pardösüsü de aynı şekilde keskin görünüyordu. Tabii ki, savaş büyücüsü meselesiydi, yani bir paltodan ziyade kendi kendini iyileştiren bir zırhtı, neredeyse olur olmaz küçük yaraları örüyordu. I

Kendi kendini temizliyor olabileceğinden de şüpheleniyordu, çünkü kirden şüpheli bir şekilde yoksundu.

Öte yandan Casanova, görünüşünden çok tavırları nedeniyle ortalamamızı tekrar aşağıya çekiyordu. Hâlâ diğer tarafımdaki kanepeye yayılmıştı ve hâlâ elinde tuttuğu şişeyi bitirmiş olmalıydı. Çünkü yakışıklı yüzü, bir zamanlar güzel olan takım elbisesi gibi soluk ve buruştu. Ve gözleri, sanki bej rengindeki yavan ışıltının ardını görmeye çalışıyormuş gibi, lobinin içinde dalgın dalgın dolaşıp duruyordu.

Toplamda üzgün bir gruptuk ve sonra midem ağlamaklı bir şekilde guruldadı. "Uzun zamandır mı dışarıdayım?" Gevşek bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırarak sordum. Ve yüzümü buruşturdum, çünkü bu bile acıtıyordu.

"Birkaç saat," dedi Pritkin bana. "Bilincin yerinde değildi, sadece bitkin düşmüştün. Uyumanıza izin vermenin en iyisi olduğunu düşündük. Bir şey duymamız için muhtemelen saatler geçmesi gerekecek."

Bunu hazmettim. Ve ne yazık ki, başka hiçbir şey. Midem yine konuştu, daha güçlü bir şekilde.

"Buranın bir kahve dükkanı var mı?"

"Hayır," dedi, ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu. Sanırım tek sert olan ben değildim. "Ama yan tarafta bir yemek arabası var. Eğer doğru hatırlıyorsam, güvenli olanlardan biri."

"Güvenli mi?" Caleb kaşlarını çatı, sanki bu kelime buralarda bir anlam ifade etmiyordu. "Az önce bizi öldürmeye çalışan bir grup adamı yanlış mı hatırlıyorum?"

"Bu konseye ulaşmadan önceydi," dedi Pritkin ve gerinerek sırtını kırdı. Bunu ben de denedim, çünkü kulağa harika bir his gibi geliyordu, ama çok bükülmüştüm. Yere kapaklandım. Ben de zaten aşağıda olduğum için ayak parmaklarıma dokunuyormuş gibi yaptım.

Ve, Tanrım, ayak parmaklarım. Ve zavallı ayaklarımın geri kalanı. Pis, pedikürü gitmiş, kesik ve çürük ve ayak parmaklarının arasında cehennem yapışkanının izleri.

Ve her şeyden sonra, kaçmak, savaşmak ve neredeyse ölmek ... bunu yapan şey buydu.

Sonunda beni ağlatan da bu oldu.

Ta ki bir çift parmak arası terlik yüzümün önünde sallanana kadar. Yukarı baktım. "Nasıl-"

Pritkin bana "Köşeyi dönünce alışveriş yap," dedi, o sırada onun güzel, temiz, parmak arası terlik giymiş ayaklarını fark ettim.

"Banyo yaptınız!" Onlara bakarak suçladım.

"Sünger." Yakındaki bir duvarda asılı olan tabelaya başıyla işaret etti. Bir koridorun aşağısını gösteren bir ok ve *Banyolar* yazan kıvrıkcık bir yazı vardı.

Ve ilgilenmem gereken başka bir şey olduğunu fark ettim. "Hemen döneceğim," dedim ve ayakkabıları aldım.

"Bekle." Bu Caleb'di, tabelaya şüpheyle bakıyordu. "Orada ne olduğunu nereden bileceğiz?"

"Ne?"

"Orada bir tuvalet var," dedi Pritkin ona, belli belirsiz eğlenmiş görünerek. "İblis ırklarının çoğunun bedeni var, biliyorsun."

"Peki ya o cesetlerden biri ona saldırırsa?" Caleb sordu. "Ya da bir ruh saldırırsa?" Etrafına mutsuzca baktı. "Burası tehditlerle dolu."

"Bizim için değil. Dava başladıktan sonra konseyin koruması altına girdik. Sanırım onların güvenlik personeli de hatırlıyorsunuzdur?"

Caleb kaşlarını çatı ama tatmin olmuş görünmüyordu. "Ben de onunla gidiyorum," diye zorla açıkladı.

"Değilsin," dedim ona, aynı güçle.

Gözleri kısıldı. "O zaman John gider. Hangimiz olduğu umurumda değil ama tek başına hiçbir yere gidemezsin. Burada olmaz."

Pritkin sabırsızlıkla arkadaşına bakarak, "Sana koruma altında olduğumuzu söyledim," dedi.

"Evet, *konseyin* koruması. Bu beni neden daha iyi hissettirmiyor?" "Öyle olmalı. Kimse onları test etmeyecek, özellikle de kendi bina. Cassie tamamen güvende olacak."

Caleb taşıdığı seksen kilo civarındaki silahları tutan kayışlardan birini yukarı kaldırdı. "Yapacağını biliyorum. Çünkü o benimle olacak."

"Bu çok saçma," dedim ona.

"Ben ahırın dışında kalacağım-"

"Burada kalacaksın!"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." "Katılıyorum."

Caleb kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Ben de ona ters ters baktım. Ayak parmaklarımın arasına bir şey kaçtı, bu beni hem iğrendirdi hem de aynı ölçüde kızdırdı, çünkü şimdiye kadar onu yıkıyor olmalıydım.

Pritkin Caleb'a, "Burası düşündüğün kadar tehlikeli değil," dedi ve tekrar denedi.

Caleb bakışlarını ona çevirdi. "Kafana darbe aldın mı?" "Evet, birkaç kez-"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama bu gerçekleri değiştirmez. Gölgeleler Diyarı ticaret için var. Mülk sahiplerinin bir tür düzeni korumakta çıkarları var-"

"Evet. Şimdiye kadar kendimi gerçekten güvende hissettim!"

"Çoğu insan öfkeli bir iblis lordu tarafından kovalanmıyor.

Buraya gelin," dedi Pritkin kuru bir sesle. "Konsey burayı tarafsız bir bölge olduğu için yararlı bir buluşma yeri olarak görüyor. Ama yerel yaşamın çok küçük bir parçası. Buranın tehlikesiz olduğunu söylemiyorum ama insanlar tarafından bile idare edilebilir. Örneğin büyücüler buraya iksir malzemeleri almak için oldukça sık gelirler-"

"Akli başında olanlar yok!"

"Jonas çoğunu buradan alıyor-"

"Davana hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı Caleb.

"-ve Cassie ondan çok daha güçlü. Eğer Jonas bu sokaklarda yarı düzenli olarak dolaşabiliyor, erzak için pazarlık yapabiliyor ve güvenli bir şekilde geri dönebiliyorsa, bence Cassie de kendi başına tuvalete gitmeyi başarabilir!"

Nedense Caleb ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Sesi de öyle çıkıyordu. "Cassie Jonas'tan daha güçlü," diye tekrarlardı.

Pritkin kaşlarını çatı. "Elbette. O Pythia."

"O-" Caleb bir an için ne diyeceğini şaşırılmış gibiydi, ben de bu fırsatı değerlendirdim.

"Daha önce yer değiştiremiyordum, çünkü Annem gücümün çoğunu ... şey, orada her ne yaptıysa ona yönlendiriyordu. Ama şimdi daha iyi hissediyorum-"

"Evet, öyle görünüyorsun!"

"Yüzde yüz olduğumu söylemedim," dedim sabırsızlıkla. "Ama kendimi savunabilirim-"

"Güzel. Ama buna mecbur kalmamanızı sağlamak benim işim."

"Agnes sana burada kalmanı söyleseydi, burada kalırdın," dedim öfkeyle.

"Leydi Phemonoe burada olmazdı! *Sarayda* olurdu, etrafı çatlak güvenlik ekibi! İleri gelenlerle görüşmek, anlaşmazlıklarda arabuluculuk yapmak ve- ve etrafta koşturup neredeyse kendini havaya uçurmak dışında her şeyi yapmak!"

"Agnes'le hiç *tanıştın* mı?" Sordum ama Caleb dinlemiyordu.

"Bugün onu gördün mü?" diye sordu John'a. "O cadılar haklıydı; *kalkanları* bile yoktu ve ben ona ulaşamadım ve korunmak için sahip olduğu tek şey lanet olası bir vampirdi-"

"Hey, sana da lanet olsun, dostum," diye mırıldandı Casanova, *arkamızdan*. "-ve neredeyse ölüyordu! Neredeyse ölmesine izin veriyordum-" Caleb sözünü kesti, Fuming.

"Hiçbir şey yapmama izin vermedin," dedim ona. "Başımız belaya girdi ama bu senin hatan değildi-"

"Bunu yaşlı adama açıklarken kendimi görebiliyorum," diye tersledi Caleb. "Bakın efendim, sonunda kız kül oldu ama bu benim hatam değildi!"

"Değildi! Buraya gelmek istedim-"

"Evet, ve hayır diyecek kadar mantıklı olmalıydım. Tıpkı geçen gün yapmam gerektiği gibi!"

"Hayır mı demeliydin?" Tekrar ettim. "Savaş büyücülerinin Pythia ne isterse onu yaptığını sanıyordum."

"Pythias bunu istemiyor!" Caleb aniden öfkelenerek şöyle dedi. "Pythias bunu *Bunu yap!* Cehennemi işgal edip iblislerle *ve tanrılarla savaşıyorlar-*"

"Onlar da bu zamanlarda yaşamadılar," dedi Pritkin araya girerek.

"Onlar

böyle bir şeyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Sence Leydi Phemonoe, Cassie'nin bugün yaptığını yapabilir miydi? Dün yaptığını? Sence *buna cesaret edebilir* miydi?"

"Bence başka bir yol bulurdu!" Caleb, son iki saattir o sütunun yanında durup düşünen bir adam gibi konuştu. Ve belki de Casanova'nın sarhoşken söylediklerinin o kadar da yanlış olmadığı sonucuna varmıştı. Ve panikliyordu, çünkü tüm bunlar bir gecede, bir anda kucağına bırakılmıştı. Ve bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Ve hayatında çok sık böyle hissettiğini sanmıyordum.

"Hiçbir fikrim yoktu-" Suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Sanki bir saraya gizlice girecekmişiz gibi konuştun. Sadece John'u al ve kaç-"

"Biz de öyle yaptık."

"Yaptığımız şey bu değildi! Biz-" Caleb durdu ve tekrar etrafına baktı, ama mülayim, bej lobi ona hiçbir şey geri vermiyor gibiydi. "Burası, cehennemler, *büyüklik-*" Sözünü yarı öfke, yarı şaşkınlıkla benden Pritkin'e bakarak kesti.

"Burada koca *dünyalar* var."

Pritkin arkadaşına baktı ve yüzü değişti. Kızgınlıkla karışık bir öfkeden, anlayışa dönüştü. Çünkü belki o da bir zamanlar böyle hissetmişti. Bunalmış ve yetersizdi, aniden karşısına çıkan devasa
Hiç anlamadığı bir evren. "Evet," dedi
basitçe.

Caleb ona bir dakika daha baktıktan sonra aniden arkasını döndü, deri ceketini sallanıyordu.

Ve sonunda anladım.

Üç aydan fazla bir süredir bu tür şeylerle uğraşıyordum. Ve çok zordu. Ve korkutucuydu. Öyle ki, çoğu gün yatağın altına saklanmak ya da hiç durmadan kaçmak istiyordum. Ve gerçek şu ki, bu işe devam edecek başka biri olsaydı, muhtemelen ben de devam ederdim.

Caleb muhtemelen buradan kaçmak isterdi. Ama kaçmadı. Ve kaçmayacaktı, çünkü o iyi bir adamdı. Ve bir ömür boyu süren görev ve disiplin buna engel olduğu için. Çünkü onun da gidebileceği bir yer yoktu.

Ama şu anda onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Tanıdık bir şeye. Nasıl yapılacağını bildiği bir şey. Aptalca bir şey olsa bile.

Bana tuvalete kadar eşlik etse bile.

"Hadi," dedim ona, elimi omzuna koyarak. "İçeride başka kimse yoksa kapıyı açık bırakacağım."

Bölüm Otuz İki

"Gerçekten burada mı yiyeceksin?" Caleb on beş dakika sonra sordu. "Aynen öyle," dedim, ağzım sulanarak.

Restoran bir araba değildi, ancak yaklaşık bir araba büyüklüğündeydi. Adliye binası ile birkaç dükkanın arasına sıkışmış küçük bir dikdörtgendi. Dükkanlar kapalı görünüyordu, ancak caddenin karşısında açık olanlar da vardı. Hala işlek olan otoyolda arabalar hızla geçip gidiyordu. Yorgun görüşümde hafifçe bulanıklaşan ve sokağın ayna gibi parlaklığında iki katına çıkan farlar.

Kafamı kaldırdım ve yağmur yüzüme çarptı. Bildiğim kadarıyla bu da bir yanılsama olabilirdi ama gerçek gibiydi. Her şey gerçektir. Sadece koyu mavi, yağmurlu bir cadde, yazdan çok kışa yakın, insanlar sarmalanmış ve aceleyle yollarına devam ediyorlardı.

Önümde parlak ışıklı bir formika levha ve üstüne bantlanmış iki sayfalık bir menü. Ve arkadaki ızgaradan yayılan bir sürü koku beni tezgâhın üzerinden sürünmeye hazır hale getirdi. Lanet olsun, diye düşündüm şaşkınlıkla, gerçekten akşam yemeği yiyecektim.

Olabilir.

Etrafıma kaçamak gözlerle baktım, çekicin düşmesini bekliyordum. Birinin ya da bir şeyin yiyecek almamı engellemesini. Bir sürü aday yokmuş gibi de değildi.

Günün hangi saati olduğunu söyleyemiyordum, çünkü burası hep karanlıkmiş gibi görünüyordu. Ama sokaklarda bir sürü insan vardı. Nerede olduğumu biliyordum; ne olduklarını ya da en azından çoğunu biliyordum. Ama hiçbirini bana o kadar da uğursuz görünmüyordu.

Modaya uygun bir butikten ya da genetikten gelebilecek soluk mor saçlarıyla çoğunlukla insan görünümüne bir kadın geldi. Elinde bir poşet yiyecek taşıyor ve cep telefonu ile konuşuyordu.

Geç kalan ve aynı zamanda yağmur altında kalan birinin dalgın, hafif sinirli bakışı. Birkaç metre yakınımdan geçti ve bana ikinci bir bakış bile atmadı. Ayrıca bana saldırmadı.

Belli belirsiz bir şaşkınlıkla bir süre ona baktım. Tecrübelerime dayanarak Gölge Diyarı'nda fırsat verildiğinde bir şeyler deneyecek pek çok insan olduğunu biliyordum. Ama bu çoğu insan şehri için de geçerliydi, değil mi? Bu gerçekten çok mu farklıydı?

Tamam, evet, *farklıydı*, ama-

"Sipariş verecek misiniz?" Pritkin dikkatimi tekrar menüye çekerek sordu. Lanet olası her şey güzel görünüyordu.

Sonra kısa boylu, çömelmiş, yağ lekeli önlüklü adam Pritkin'e kâğıttan bir kayık içinde gözlerimi yuvalarından fırlatacak bir şey uzattı. "Onlar *Phillies* var mı?" Hayranlığa yaklaşan bir ses tonuyla söyledim.

"Bu sokak iksir satıcılarına ait ve bu arabada oldukça fazla insan trafiği var," dedi bana, yağlı muhteşemlik paketini alırken. "Ama başka yerlerde . . dikkatli olmalısın. Buradaki her şey insan tüketimi için güvenli değil."

"Evet, ama içinde ne var?" Caleb, et, erimiş peynir, biber, soğan ve mantarla dolu yüksek tepeciğe şüpheyle bakarak sordu.

"Onlardan bir tane alacağım," dedim aşçıya çabucak. Şu anda içinde ne olduğu umurumda değildi.

"Her zamanki gibi." Pritkin omuz silkti. "Yiyecekleri cazip hale getirmenin ve her şeyi doğru yapmanın ne kadar zor olduğunu bilirsiniz: görünüş, koku, tat . . . Gerçeğini pişirmek daha kolay ve daha ucuz."

"Emin misin?" Caleb arkadaşının yemeğine özlemle bakarak sordu. "Peki ya şu eski kurala ne dersin, cehennemde yemek yersen asla çıkamazsın?"

Pritkin bir kaşını kaldırdı. "Yıllarca burada yaşadım. Ve ayrıldım." "Evet, ama sürekli geri geliyorsun."

"İsteyerek değil."

Sonunda Caleb da bir Philly sipariş etti. Casanova şeytan aşçıyı süzdü, o da ona kuşu vurdu ve sonra hepimiz bira aldık. Ve oturacak yer olmadığı için içmek için lokantanın ön tarafına yaslandık.

Pritkin sandviçinin üstünden peynir kaplı bir mantar kopardı ve midemden gök gürültüsünü andıran bir kükreme sesi geldi.

Dudakları seğirdi ama yine de yedi, piç kurusu. Ben çaresizlik içinde onu izlerken o da beni izliyordu. Ve sonra ben salyalarımı akıtırken parmaklarını yaladı.

Sonra da teslim etti.

Aman Tanrım. Çok *iyiydi*. Neredeyse yüzüstü daldım ve bir süre için başka bir şey bilmiyordum.

Yemeğin neden olduğu sersemlikten çıktığımda, Pritkin'in benim siparişim olduğunu tahmin ettiğim şeyi aldığını ve yaklaşık yarısını yediğini, Caleb'inkinin ise yeni verildiğini gördüm. "Ben gidip banka oturacağım," dedi Caleb, Casanova'nın birasıyla çoktan çökmüş olduğu adliye binasının yanındaki banklardan birini başıyla işaret ederek. Sanırım beni kolesterol dışında her şeyden kurtarması için Pritkin'e güveniyordu.

Pritkin başıyla onayladı. Caleb yemeğini ve bir avuç peçeteyi alıp gitti. Ve yedik, benim durumumda o kadar doydum ki patlayacağımı sandım.

Kotumun üst düğmesini açmayı düşündüm ama gizlice etrafıma baktığımda Pritkin'in beni izlediğini gördüm. Birden ne görüyor olması gerektiğini anladım - her yerde saçlar, ağzım ve muhtemelen yüzümün yarısı yağla parlıyor, tişörtüm kirli ve ter lekeli. Aldığım son lokmayı yuttum, daha önce olamayacak kadar aç ve yorgun olduğum için birden kendimi mahcup hissettim. Dudaklarımı yaladım.

Ve gözleri hareketi takip etti.

Kendi gözlerim hafifçe açıldı ve sonra başka tarafa baktım, çünkü böyle bir şey olduğunda her zaman yaptığım şey buydu. Çok sık olduğundan değil. Birkaç metafiziksel hayat kurtarmanın dışında, Pritkin çoğunlukla ben bir çocukmuşum gibi davrandı.

Ki bu iyiydi. Ben de böyle seviyordum. Olması gereken de buydu. ol.

Biraz bira içtim. "Peki, sence nasıl geçti?"

Pritkin yemeğine geri döndü. "Söylemesi zor. Ama görünüşe göre Annenin uyarısını ciddiye al."

"Bu iyi, değil mi?" diye sordum. Çünkü gözlerinin arasında, bir konuda kafasının karıştığını gösteren o özel kırılganlık vardı.

"Belki de. Ama o zaman buna ihtiyaçları olmamalıydı."

"Yine mi geldin?"

Homurdanmakla iç çekmek arasında, tatmin olmayan bir ses çıkardı. "Çember, Apollo'nun doğaüstüne kısa süreli dönüşünü gizlemeyi başarmış olabilir.

ama gerçekten lordların bilmediğini mi düşünüyorsunuz? Savaş Dante'nin yerinde gerçekleştiğinde? Lanetlenmiş maaş bordrosunun yarısının şeytan tarafından ele geçirildiği yerde?"

"Evet, ama onlar incubi. Ve belki de Rosier onların bir şey söylemesini istemedi. Belki de korkmuştur. Bilmiyorum, davanıza yardımcı olur diye-"

"Ama o zaman bir davam yoktu," diye belirtti. "Sen Sparto'i öldüren kadar yoktu, ki bu bile tek başına bazı kaşları kaldırmak için yeterli olmalıydı. Babamın mahkemesinde uyandığımda kesinlikle sorular sormaya başlamama neden oldu. Çember bunu da örtbas etmediyse, konsey için daha azını yapamazdı."

"Hiç şansları olmadı," dedim ona, hatırladıkça yüzümü buruşturarak. "Vampirler taç giyme törenini yayınlıyorlardı ve tüm bu lanet şey birkaç yüz bin kişi tarafından canlı olarak izlendi. Gazete makalelerini, fotoğrafları ve-"

"O zaman biliyorlar. Ve muhtemelen rapor edilenden daha fazlasını. Apollo olayı olmasaydı da araştırıyorlardı. Ve bu olayla birlikte, Ouroboros'un etrafından dolaşmak için aylar içinde iki büyük girişim oldu. Fark etmemiş olmaları mümkün değil. Yine de annenizin duyurusuna verilen tepki. . . sanki çoğunun hiçbir fikri yokmuş gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Belki de liderler ne yapacaklarına karar verene kadar herkesi paniğe sürüklememeye çalışıyordur."

"Cassie, konsey liderlerden *oluşur*. Başkan yoktur; her üyenin tek bir oyu vardır. Savaşlardan sonra bu şekilde kuruldu.

kimin yöneteceği konusunda daha fazla kan dökülmesi. Bu, hizipleri olmadığı anlamına gelmiyor ve elbette bazı üyelerin oyları diğerlerini taşıyor. Ancak burada bir oylamadan değil, sahip olmadıkları anlaşılan bir bilgiden bahsediyoruz."

Bir an için bunu düşündüm ve mantarları yedim. Tıka basa doymuştum ama mantarlar ızgarada tereyağında kızartılmış, sonra da eritilmiş peynir ve kabuklu et parçalarıyla kaplanmıştı. "Ama birilerinin neyin gündeme getirileceğine karar vermesi gerekiyor. Yani, *her şey* hakkında konuşamazlar, başka bir şey yapamazlar."

"Adramelech'in yaptığı budur." "Neyi?"

"Annen ona kısaca Adra diye hitap ederdi. Nedenini bilmiyorum."

"Öyleyim," dedim kuru bir sesle. Annem içeride pek de iyi davranmamıştı. Ya da belki de öyleydi.

En azından bu sefer kimseyi öldürmedi.

Pritkin, "Konseyin yapısından memnun görünmüyordu," diyerek aynı fikirdeydi. "Ama belki kibarca olmasa da, bu terim bir hakaret değildi. Adramelech bir unvandır, kişisel bir isim değildir. Konseyin sözcüsü ya da başkanı olarak görev yapar."

Lanet olsun. İyi biri gibi görünüyordu. "Konseyin bir başı olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Herkesten daha fazla güce sahip birini kastediyorsanız, öyle değil. O esas olarak düzeni sağlamak için orada."

"Yani belki de eski tanrıların geri dönüş yapmak üzere olduğundan bahsetmesi gereken kişi o mu?"

"Şart değil. Adramelech sadece tartışılacak konuları düzenler ve tartışmayı konu üzerinde tutmaya çalışır. Genellikle kendisi konu önermez."

"O zaman kim biliyor?"

"Söz konusu bölgenin gözetimi kimin elindeyse."

"Peki Dünya'yı kim denetliyor?" diye sordum, çünkü Pritkin'in sesi acımasız çıkıyordu.

"Gördünüz. Öne çağrılmasının sebebi buydu. Asakku'dan Asag."

Harika. "Peki, bu Asag denen adamın bir tanrının dönüşünü ve diğerinin çocuklarını görmezden gelmesinin sebebi ne?"

Pritkin başını salladı. "Bilmiyorum. Bilmem de mümkün değil. Annenle ilgili temel bilgilere ulaşmakta bile zorluk çektim. Kimse eski savaşlar ya da nasıl sona erdikleri hakkında konuşmak istemiyor. Çoğu hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyor."

"Yani tekrar olmasına izin mi verecekler?" İnanamayarak sordum. "Bu kadar kör olamazlar!"

"Mesele kör olmak değil," dedi Pritkin bira içerken. "Bu ... korku, hatta dehşet. Anlamak zorundasın Cassie, bir zamanlar tanrılarla yüzleşmeye cüret eden iblisler ... senin gördüklerine kıyasla çok eskiydiler, inanılmayacak kadar güçlü ve kana susamışlardı. Savaşta yüceldiler, bunun için yaşadılar, bundan zevk aldılar. Ve yine de düştüler."

Benimle bu konuda konuş dedi, kayan yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi. Hayatta kalanlar savaşamayacaklarına inanıyor-"

"Denemiyorlarsa bile yapamazlar! Katledilmeyi mi tercih ederler?"

"Bunu hiç düşünmemeyi tercih ederler. Yaşayanlar - hatırlayın, onlar annenizin ya da diğer tanrıların ilgisini çekmeyenlerdi. Peşine düşülecek kadar güçlü olmayanlar ya da sinerek, güvenli oynayarak, tedbirli davranarak hayatta kalanlar-"

"Çok temkinli olabilirsiniz. Bir yatağın altında saklanırken ya da iblisin karşılığı her neyse, ayakta savaşırken ölebilirsiniz."

Pritkin bana tuhaf bir bakış attı.

"Ne?"

"Seninle tanıştığımda kaçmayı tercih ederdin, saklanmayı severdin. Bana birkaç kez en iyi yaptığın şeyin bu olduğunu söylemiştin."

"Evet, ama o zamanlar tek endişelenmem gereken Tony'yken mantıklı geliyordu. Ama artık bize bir faydası olmayacak. Onlara yardım etmeyeceği gibi!"

Konsey, aç bir tanrı gelip kafasını koparana kadar kafasını kuma gömmeye karar verirse, bu düşmanlarımızın işine yarayacaktı. Annemin kızgın olmasına şaşmamalı. Gruba bakmış ve savaştığı türe ne olduğunu merak etmiş olmalıydı. Ya da belki de daha korkunç olanlardan birkaçını hayatta bırakmış olmayı dilemiştir.

"Öfkeli görünüyorsun," dedi Pritkin, beni izlerken.

"Hayatınız için, istediğiniz şey için savaşmamanızı anlayamıyorum. Sadece pes-"

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Hayır. Sen bunu anlayamazsın. Denemekten hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Başka ne var?"

"Umutsuzluk. Umutsuzluk. Öfke. Depresyon."

"Ama bunlar sizi bir yere götürmez."

Bir kahkaha olabilecek bir şey attı ama sesi mutlu gelmiyordu. "Hayır. Öyle değil."

Bira içtim ve hiçbir şey söylemedim. Çünkü birdenbire artık konsey hakkında konuşmadığımız izlenimine kapıldım. Ama yüz ifadesini göremediğim için emin değildim.

Görünüşe bakılırsa mal sahibi kokunun yeterince iş getireceğine güvenmemiş ve dükkânın ön tarafına parıltılı ışıklar saçmıştı.

dükkan. Sonuç olarak karanlık, Pritkin'in ışıkların üzerinde ama tentenin gölgesinde kalan gözlerini gölgeledi. Ama diğer her yere neşeli, uyumsuz renkler sıçramıştı; bir elmacık kemiği üzerinde yeşil, tonlu bir kol boyunca kehribar, boynu boyunca gül rengi. Sanki gökkuşağı suyunda yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Başını hafifçe eğdi ve hareket ettiğinde gözleri ışığı yakalayarak parlak zümrüt renginde parladı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Ne yapmak?"

"Öyle kal... umutlu. İyimser. *Kesin*. İblislerin dışındaki en alaycı yaratıklardan bazılarının etrafında büyüdün. Dünyaya nasıl baktıklarını gördünüz, her zaman açlar, her zaman entrikacılar. Uyanıkken her düşüncelerinin bir şekilde konumlarını iyileştirmekle ilgili olduğunu-"

"Bunun aynı zamanda ailelerinin ve müttefiklerinin konumunu da iyileştirdiğini söylerlerdi," diye hatırlattım ona. "Vampirler insani anlamda özverili değillerdir belki ama kendi başlarının çaresine bakarlar. Bazen insanlardan daha iyi, çünkü bunu yapmazlarsa güç tabanlarına zarar verirler."

"Demek istediğim de bu. Her zaman bir şekilde onlara geri döner. Ve siz bunun içinde büyüdünüz, bunun içine battınız ve yine de ... benim için geldiniz."

"Evet, şey, bilirsin. Bu tam olarak ..." "Tam olarak ne değildi?"

"Demek istediğim, benim de bundan bir çıkarım oldu, bu yüzden-" "Ne elde ettin?"

"Bunu konuşmuştuk, hatırladın mı?"

"Hayır. Hayır, hatırlamıyorum. Başka birçok insan bulabileceğine karar verdiğimizi sanıyordum-"

"Çok fazla değil. Çok fazla yarı iblis savaş büyücüsü tanımıyorum." "- Diğerleri o zaman. Benim yerime sana yardım etmek için. Caleb gibi. Ya da Jonas." "Evet, şey... bu..."

"Ama hayır, bu da pek doğru değil, değil mi?" Başını yana eğdi. "Başka bir şey söyledin... Bana ihtiyacın olduğuna dair bir şey, benim için. Ne dedin? ne demek?"

"Yani, yani, biz arkadaşız-" "Öyle miyiz?"

"Arkadaş mıyız?"

"Evet. Başka ne yapardınız, uh ... "

"Buna ne ad vereceğimden emin değilim. Yakın zamana kadar bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. Bir anlamı varmış gibi görünmüyordu."

"Evet, evet, kesinlikle. Ve aniden-"

"Ama sanırım artık dönmek zorundayım, tabii dönersem. Değil mi?"

"Hımm," dedim ve durdum. Çünkü Pritkin'in nasıl tartıştığını biliyordum. Yapmalıyım

Bu onun en sevdiği hobisiydi. Bu konuda benden daha iyi olması dışında sorun olmazdı. Ve şu anda öldürmek için saldırıyordu.

Bunu hem daha hızlı ve keskinleşen sesinden hem de yüz ifadesinden anlayabiliyordum. Hafifçe hareket etmiş, bana doğru eğilmiş, bir dirseğini tezgâha dayamış, çenesinin altına sıkıştırdığı elini destekliyordu. Bu, memnun olduğunda takındığı çocuksu bakışıydı ve bu genellikle başka birinin başının belaya girmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Ve burada sadece bir kişi vardı.

Sinirli savaş büyücülerıyla başa çıkmak için iki yüz on beş numaralı taktiği uygulayan ve konuyu değiştiren biri.

Biramı bitirdikten sonra ona, "Ben de daha önce söylediğin bir şeyi merak ediyordum," dedim. "Buraya isteyerek gelmediğini söylemiştin. Bu, burayla ilgili hiçbir şeyi özlemediğin anlamına mı geliyor?"

Normalde Pritkin konuyu değiştirdiğimde ya da değiştirmeye çalıştığımda sinirlenirdi. Çünkü çoğu zaman beni çağırırdı. Ama bu sefer öyle yapmadı ve üzgün görünmüyordu. Hatta hafifçe gülümsedi, hiç hoşlanmadığım garip bir yarım gülümseme.

"Neyi kaçırabilirim ki?"

"Bilemiyorum. Babanın sarayı çok güzeldi.

."

"Pek çok şey güzeldir. Çok azı da iyidir." Bir adım daha yaklaştı. "Evet, ben Sanırım," dedim hafifçe geri çekilerek. "Ama herhalde zor, tüm o zenginliğe ve güce sırtını dönmek ve ..."

"Orada sadece efendiler ve köleler var. Ben ikisi de olmak istemedim." Bir adım daha.

"Şey, hayır. Ama başka şeyler de olmalı. Yani, o bir iblis lordu-"

"Onun bana verebileceği hiçbir şey istemiyorum."

"Ama ... ama orada hüküm sürebilirsin. İstedğin her şeye sahip olabilirsin-

" "Hiçbir şeye değil," dedi Pritkin usulca ve sırtım Formika'ya çarptı.

Yerim kalmamış gibi görünüyordu. Ve o hâlâ bana bakıyordu. Ama yüz ifadesini yine okuyamadım, ama bu sefer bunun nedeni ışık değildi. Ben sadece bu özelliğe aşina değildim-

Muhtemelen ne kadar berbat göründüğümü düşünüyordur, dedim kendi kendime aceleyle ve konseyin önüne bu şekilde geri dönmek zorunda kalacağımı ve bunun şansımıza hiç yardımcı olmayacağını söyledim ve kahretsin, keşke elime almayı düşünseydim

Dışarı çıkmadan önce Augustine'den çalınan o elbiselerden birini giyseydim, muhtemelen arada olanlardan sağ çıkamazdı, ama asla bilemezsiniz ve acaba bu dükkanlardan herhangi birinde böyle bir şey satılıyor mu?

Başparmağım uzandı ve ağzımın kenarındaki bir şeyi sildi.

Düşüncelerim dondu.

Gülmeliyim, diye düşündüm boş boş. Bir peçete alıp ne kadar dağınık olduğumu söylemeliydim... Ama yapamadım. Hareket edemiyor gibiydim.

Ve bu aptalcaydı, çünkü belli ki sadece iyi davranıyordu. Oraya geri dönüp kendimi muhtemelen zaten yapacağımdan daha fazla utandırmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Sadece deniyordu-

Başparmağım alt dudağımda gezinmeye başladı, yavaşça dolgunluğunu izliyordu. Ve yakalamaya çalışsa da nefesim hızlandı. Beni boğması gerekirken bir şekilde göğsümde düğümlendi. Canımı acıtacak kadar.

Bu o değildi, biz değildik.

"Geçtiğimiz altı ay boyunca pişmanlıklarım oldu," dedi bana sessizce. "Düşünmek için harcadığım onca zamanı bir nimet olduğu kadar bir lanet olarak da gördüm. Söyleyebileceğim, sana söylemem gereken şeyler hakkında ..."

"John!" Ses uzaktan geliyordu. Görmezden geldi.

"Seni koruduğumu sanıyordum ama sanırım aslında kendimi korumaya çalışıyordum. Uzun bir süre boyunca babamın laneti için neredeyse minnettar oldum. Ne kadar zor olsa da, bazı şeyleri daha basit hale getirdi.

Endişelenmem gerekmiyordu; *riske girmem gerekmiyordu*-"

"John!" sesi tekrar geldi.

Pritkin başını kaldırdı, yüzünü buruşturdu ve sonra tekrar bana baktı. Yüz ifadesi uzun zamandır görmediğim kadar sertti. "Ama son altı ay içinde bir yerlerde, karıma olanlardan sonra dünyaya döndüğümü fark ettim, evet. Ama *hayata* geri dönmedim. Bir mahkum kadar Orada da sarayda olduğum gibi. Sadece lanet yüzünden değil, kendime de izin vermediğim için-"

"John!" Ses şimdi daha yakındı. Caleb'ın sesiydi.

Pritkin nefesinin altından bir şeyler söyledi ve kollarımı tuttu. "Cassie, bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Konsey'le birlikte, bir şey yapmanın yolu yok.

Biliyorum. Ama ne olursa olsun, benim için geri döndüğüne *sevindiğimi* bilmeni, hatırlamanı istiyorum. Seni tanıma şansım olduğu için mutluyum. İyi ki-"

"John!" Caleb onun kolunu tuttu. "Hemen gitmeliyiz. Seni çağırıyorlar - bir kararları var!"

"Tabii ki var," dedi Pritkin. "Tabii ki var!"

Ve görünüşe göre, iblis yüksek konseyini bekletmiyorsun. Yemeğin geri kalanını bıraktık ve kaldırımdan aşağıya doğru koştuk, Pritkin ve Caleb suratsız ve sessiz, Casanova gözleri kan çanağı ve sendeleyerek ve ben - bilmiyorum

Neye benzediğimi bilmiyordum ama başım kasırga gibi dönüyordu.

Pritkin'in söyledikleri yüzünden değil; şu anda bunu düşünemezdim. Ama onu bırakmak zorunda oldukları için. Bırakmak *zorundaydılar*. Annemin söylediği onca şeyden sonra, öylece ... bırakamazlardı, değil mi?

Bilmiyordum. Bir milyon yaşında gibiydiler, ama bu sadece tahmin etmeyi zorlaştırıyordu. Yüzyıllar öncesine ait bir şeyin nasıl vampirler düşündü. Onları çocuk gibi gösteren yaratıkların davranışlarını tahmin etme şansım sıfırdı. Tek bildiğim, annemi *gerçekten* sevmedikleriydi ve onun çocuğu olarak daha popüler değildim. Onlara göre Pritkin sürekli suç işleyen biriydi. Ama annemin de dediği gibi, o sadece bir adamdı ve eğer bir ordu kurmayacaklarsa, en azından şunu yapabilirlerdi-

Ve sonra geri döndük, ön kapıdan girerken aynı anda konsey odasına açılan çift kapı da açıldı. Bu bir çeşit sürprizdi; onların *bizim onlara* gelmemizi bekleyen tipler olduğunu sanıyordum, tam tersi değil. Ama hoş sesli sarışın iblis bize doğru geliyordu, elini uzatmıştı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Tanrım, öyle görünüyordu ki Caleb bir şey söyledi. küfretti ama arkasında bir ciğer dolusu rahatlama vardı. Bir an için ona döndüm ve koluna sarıldım. Çünkü başarmıştık, sonunda başarmıştık-

Ve sonra biri beni Caleb'e doğru itti, acımasızca sertçe, ikimiz de sendeleyecek kadar. Ve bir ses geldi, yeni ve kulakları sağır edecek kadar yüksek. Ve bir çığlık, öyle bir ıstırap çıığı ki havayı yardı, düşerken bile ayaklarımın üzerinde dönmemi sağladı, başımı kaldırdım-

Sert büyü ışığının bir anlığına aydınlattığı Pritkin'in başka bir patlama karşısında siluet haline geldiğini görmek için. Ama bu sefer, ondan kaçmak mümkün değildi.

Ağızı açıktı ama hareket etmiyordu, diğer kısımları da öyle. Bir an için havada asılı kaldı, sanki zamanı dondurmaya başarmışım gibi atlayışının yarısında yakalandı. Ama yapmamıştım; yapmadığımı biliyordum. Hâlâ arkasındaki büyü ışığında tembelce dönen toz zerreciklerini görebiliyordum, altın sarısı ve güneş gibi yakıcı-

Sonra onu içine çekti ve hareketsiz bir şekilde yere düştü, babası onu yakalamak için acele ediyordu, her zamanki alaycı ağzından o ağlamaklı cıgıllıklardan biri daha geliyordu.

Muhafızlar ve konsey üyeleri arasında kargaşa yaşıyordu ve ben itişip kakışarak ilerlerken insanlar itişip kakışıyor ve üzerime basıyordu ve sonra Pritkin'in yanında diz çökmüş, onu yakalamış ve Rosier'e bağıırıyordum, "Ne oldu? Ne *oldu*?" diye bağıırıyordum.

"Ne oldu?" Yeşil gözleri keder ve nefretle parlayarak benimkilere baktı. "Olan şu ki, oğlumu öldürdün!"

Otuz Üçüncü Bölüm

Yarım saat sonra Vegas'taki otel odama geri döndüm ve başka bir katliam sahnesine bakıyordum. Az önce terk ettiğim gibi gerçek dışı hissediyordum. İmkansız gibiydi.

"Siz bizden ayrıldıktan kısa bir süre sonra oldu," dedi Jonas. "Görüntüleri ancak birkaç dakika önce elde edebildik."

Duymadığım başka bir şey söylerken dikkatimi vermiş gibi görünmeye çalıştım. Sesi, şiddetli bir rüzgârda uzaktaki bir hoparlör gibi gidip geliyordu. Ve kelimeleri duyabildiğimde bile, bazen bir anlam ifade etmiyorlardı.

Kafamdaki sahneler gibi.

Rosier'i itip kaktım ve çok zayıf bedeni yakaladım. Pritkin'in kafası geriye düştü, kısa sarı saç telleri koluma düştü, yumuşak, her zaman kullandığı ürün olmadan çok yumuşaktı. Yanlış. Korkunç derecede hareketsiz vücudu ya da zekâdan, öfkeden ya da o tuhaf parıltılardan yoksun yüzü gibi.

Ya da herhangi bir şey.

"Hayır." Tenimin buz tuttuğunu hissettim.

Jonas, "Belli ki bir bombaydı," dedi. "Muhtemelen birkaç tane.

Koşuşlarla oynanmış. Hâlâ kesin nedeni araştırıyoruz."

Zaman etrafımızda dalgalandı ve Rosier, parazitlerle dolmuş eski bir televizyon ekranındaki bir figür gibi kekeledi. Ama gücüm Gölgeler Diyarı'nda doğru çalışmıyordu; hiçbir zaman da çalışmadı. Zaman çarpıtması sadece birkaç saniye sonra söndü ve Caleb ile beni birbirimize bakar halde bıraktı.

Jonas bana bakıyordu, ben de başımı salladım. Pythian Sarayı'nın bulunduğu konağı daha önce bir kez görmüştüm. Mircea beni oraya, annem hâlâ vârisken onu bir an olsun görebilmem için götürmüştü. Güzel bir Gürcü binasıydı, o gece gerçekleşecek olan parti için ışılandırılmıştı.

Kremse beyaz stnlar ve zarif tuğla cephe sıcak bir altın ışıltısıyla yıkanıyor. şimdi biraz farklı görünüyordu.

Londra'da yağmur yağıyordu, mahkeme görüntülerinin geldiği yer burasıydı, umursamadığım bir büyü aracılığıyla, ama balkonumun Fransız kapılarını garip bir şekilde kesilmiş bir film ekranına dönüştürmüştü. Bunun bir önemi yoktu. Eğimli cam bölmelerde ve lüks kapı çekmecelerinde dalgalanan manzara daha iyi görmek istediğim bir manzara değildi.

Jonas kurtarma çalışmalarını izliyordu ve garip bir şekilde sakin görünüyordu. Bunun nedeninin çember'de geçirdiği uzun yıllar boyunca her şeyi görmüş olması ve yeni bir suç mahallinin onu korkutmaması olup olmadığını bilmiyordum. Ya da beni korumaya mı çalışıyordu.

Her iki durumda da, keşke ben de onun gibi tarafsız olsaydım.

Ancak yağmurdan sırlıklam olmuş, yangın geirmş binayı kabullenmek zordu. Her ne kadar kaldırıma serilmiş çok sayıda ve çok küçük ceset torbaları kadar olmasa da. Islanıyorlardı, yağmur damlalar halinde akıp gidiyordu.

Plastik kaplamalar, başka seçenek olmamasına rağmen. Bir kerede gtrlemeyecek kadar çoktular ve daha fazlası her zaman enkaz. Daha önce hiç görmediğim bu mahkeme, hizmetime yemin etmiş, hiç tanımadığım bu kızlar çok büyüktü. Büyüktü.

"Ona yardım edin!" Caleb'e söyledim, o da çoktan ikimizi de saran bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı ve arkasındaki g yüzünden tüylerim diken diken olmuştu.

Ama tek yaptığı buydu.

Caleb küfretti ve Pritkin'i iterek uzaklaştırdı, ben onu tekrar yakalamak üzereyken beni geri itti. Onu yere itti ve bir elini Pritkin'in göğsüne koydu, çok hareketsiz bedeninin titremesine neden olan bir şey homurdandı, neredeyse kendine geliyor gibiydi. Ta ki büyü kaybolana ve Pritkin yere düşene kadar.

tekrar lobinin bej halısına yaslandı, kımıldamadan.

"Kapat şunu," dedi Marco huysuzca. Olay yerine bakmıyordu ama bunun onu Jonas'tan daha fazla etkilediğinden şüpheliydim. Marco yıllar boyunca eski bir savaş büyücüsünün yüzünü kızartacak şeyler görmüştü; torbalara doldurulmuş bir grup isimsiz ceset onun midesini bulandıracak gibi değildi.

Hayır, her zamanki gibi bana göz kulak oluyordu. Ya da korumaya çalışıyordu. Ve bunu takdir ettim, ama bunu istemedim.

Bunu görmek istedim.

"Nereden başladı?" Enkazın diğerlerinden daha kötü görünen bir parçasını, bir başlangıç noktasına işaret edebilecek bir şeyi tanımlamaya çalışarak kısık sesle sordum. Ama bina artık bina sayılmazdı, ortasında hafif yağmura rağmen hâlâ buhar çıkaran kararmış bir krater vardı.

Cadde boyunca uzanan parçalar, çevredeki binalara saplanmış parçalar ve yolda o kadar çok cam kırığı vardı ki, acil durum araçları lastiklerini patlatmamak için oldukça uzağa park etmek zorunda kaldılar.

Her şey başlangıç noktası gibi görünüyordu.

Kimsenin dışarı çıkmamasına şaşmamalı.

Vahşi ve öfkeli bir insan sözü. Pritkin'in gevşek bedenini yerden yarım ayak yükseltecek, soluk maviye boyayacak kadar güçlü bir büyü daha Ateş. Ve sonra bir küfür daha, çünkü bu da işe yaramamıştı. "Caleb-" diye nefes aldım.

"Büyük bir lanet," diye mırıldandı Casanova. "İndiğini gördüm-"
"Caleb!"

"Yanıt vermiyor." Caleb başını kaldırdı, gözleri benim de içimden geçen aynı duygularla kararmıştı.

"O zaman başka bir şey dene!"

"Ona zaten bir düzine laneti kaldıracak kadar büyü yaptım!"

"Cassie?"

Kafamı kaldırdım ve Jonas'ın cevabını kaçırdığımı fark ettim. Ve yüz ifadesine bakılırsa, sonrasında sorduğu soruyu da. "Ne?"

"Onu rahat bırakın! Dinlenmesi gerektiğini göremiyor musun?" Rhea, diye düşündüm belli belirsiz, kabuğundan çıkmış gibiydi. Bana kahve uzatırken gözleri Jonas'a dikilmişti. Sanırım kapsülleri nasıl kullanacağını öğrenmişti. Çok da şaşırtıcı değildi; mutfakta karşılaştığım o korkmuş kıza hiç benzemiyordu.

Jonas sakince, "Öyle olacak," dedi. "Ama önce bilmem gerek." "Neyi bilmelisin?" diye sordum. Dudaklarım uyuşmuştu.

Artık daha küçük ceset torbaları getiriyorlardı, gülünç derecede küçük. İnisiyelere ait olamazlardı. Beş yaşındaki bir çocuğa bile zor sığacak gibi görünüyorlardı.

"Çocuk odası," diye hırladı Rhea ve tamam. Ürkek kız kesinlikle ortalıkta yoktu. Fincanı o kadar sıkı tutuyordu ki kırıp üzerine kaynar kahve dökmesinden korktum. Umursayacakmış gibi görünmüyordu. Daha önce hiçbir yüzde nefretin bu kadar saf halini gördüğümü sanmıyorum.

Belki bir tane.

"Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

"Senden uzağa!" Rosier hırladı, yüzü kederden bembeyaz olmuştu. Oğlunu sevip sevmediğini merak ettiysem de artık etmiyordum. "Senden uzakta, kalması gereken yerde!"

"Cassie!" Jonas'ın sesi keskinleşmişti. "Bize yardımcı olabilecek herhangi bir şey görüp görmediğini gerçekten bilmek zorundayım."

"Bu konuda mı?" Başımı salladım. "Hayır-"

"Bu konuda değil. Ares hakkında."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırdım ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. Ama cevap aynı olduğu için bunun bir önemi yoktu. "Hiçbir şey hakkında bir imgelem görmedim."

"Tarotta bile mi?"

"Hayır. Yani, Yıldız kartı geldi, ama ..." "Ama . . .
?"

"Yalan söyledi."

"Bu nasıl konseyin iradesi olabilir?" Caleb talep etti. "Artemis'in söylediği hiçbir şeyi duymadın mı?"

Ama konsey çoktan ayrılmıştı, muhafızlar bizi geride tutuyordu. Kendilerini ölümlülere açıklamıyorlardı. Onu öldürmüşlerdi ve bize nedenini bile söylemediler.

"Cevap ver bana!" dedi Caleb, çünkü hiç kimse onun cesaretsiz olduğunu söylememişti.

Sonra biri tereddüt etti ve yavaşça döndü. Beklediğim en son kişi. Annemin Adra dediği kişi.

Onu öldüren kişi.

"Duydular," dedi Adra sessizce. "Senden daha fazla, savaş büyücüsü."

"Ne demek istiyorsun?"

İblisin gözleri benimkileri buldu. "Büyük bir oyunun son gambitini duydular."

"Lanet olsun, Jonas!" Bunu söyleyen Marco ya da kız değil, adını unuttuğum kısa gri saçlı, uzun boylu cadıydı.

En azından Jonas başını kaldırıp kaşlarını çatana kadar öyleydi. "Biliyor musun Evelyn, gerçekten ihtiyacım yok-"

"İlgilendiğim senin ihtiyaçların değil," dedi Jonas'ın yüzüne bakarak. Yanında bir savaş büyücüsü vardı, Caleb değil ama tanımadığım biri.

Geldiğini bile hatırlamadığım biri. Ama küçük bir hareket yaptı ve cadı ona dişlerini gösterdi. "Şanslı hissediyor musun, evlat?"

"Şansa ihtiyacım yok," dedi çok alçak sesle.

"Hayır, ama kimin için çalıştığınızı düşünürsek, yeteneğin çok fazla olduğunu varsayıyorum-" Dinlemeyi bıraktım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Caleb, Adra'nın suratına bir yumruk indirmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Ben istemedim. Sadece Pritkin'in hareket etmesini istedim. Göğsünün inip kalkmasını görmek istedim. Gözlerini açıp bana bir şey, herhangi bir şey hakkında dik dik bakmasını görmek istedim.

"Artemis dediğiniz varlığın ihanetiyle bütün bir evreni kendine kazandırdığı gerçeğinden bahsediyorum, çünkü o tek büyük güç kaldı. Türümün en büyüklerini avlayıp yok ederek ve ardından kendi halkını sürgüne göndererek bunu sağlamıştı. Ama bir hesap hatası yaptı. Zaferinden faydalanmak için kendini çok zayıf bıraktı."

"Yalan söylüyorsun!"

"Neden? Sana duymak istemediğin şeyleri söylediğim için mi?" Adra şaşırmadan sordu. "Artemis dediğin kişi senin tarikatını kurmuş olabilir, savaş büyücüsü, ama hata yapma. Bu onun ihtiyaçlarına hizmet etmek içindi, senin değil."

Caleb bir küfür savurarak arkasını döndü ve Adra bana baktı. "Neyin yanlış gittiğini bilmiyoruz. Belki de büyü planladığından daha fazla enerji harcadı,

Belki de tanrı dostları beklediğinden daha sert savaştı. Tek bildiğimiz, bu savaşın onu savunmasız bıraktığı ve saklanmak zorunda kaldığı. Ve bu konuda iyiydi, çünkü biz onu aradık, haksızlığa uğrattığı bizler. Ve Onu bulamasak da yüzeye çıkamamasını, alt kademelerimizden beslenme riskini alamamasını ve büyük gücünü yeniden kazanamamasını sağladık. Biz Onu adalete teslim edemeyebiliriz, ama insanlar arasında silikleşmeye, yalnız ve tanınmadan ölmeye, acı acı düşünmeye zorlayabiliriz. ne kadar yaklaştığını."

Pritkin'in üzerine eğilmiştim ama o anda dağılmış saçlarımın arasından Adra'ya baktım. "Her şeyi çarpıtıyorsun."

"Ama bir konuda yanılmışız," dedi bana kararlılıkla. "Biz Bu çöküş sürecinin ne kadar süreceğini açık ara farkla hafife almıştı. Tam da ölmüş olması gerektiğinden emin olduğumuzda, tam da kendimizi güvende hissettiğimizde, başka bir plan yaptı. Bir çocukla ilgili bir plan."

"Pythia ile konuşmak istiyorum," dedi yaşlı cadı. Bu bir ricaya benzemiyordu.

"Cassie seninle konuşmak isterse, işimiz bittiğinde konuşabilir. Burada," diye bilgi verdi Jonas. "Belki de eski bir tehdidin geri dönüşünü durdurmanın küçük bir sorundan biraz daha önemli olduğunu kabul edebilirsiniz.

."

"Evet, *küçük*," dedi. "Saçma sapan kadın meseleleriyle ilgilenmeden önce siyasetle ilgilenelim. Ama hatırlatmama izin verirseniz, size bu bilgiyi getiren bir *kadındı*, onun buraya getirilmesine yardım eden kadınlardı, bu gece ölen kadınlardı!"

"Bunu seninle yapmayacağım, Evelyn. Gerçekten yapmayacağım," dedi Jonas, açık renk yanaklarında küçük renk lekeleri belirerek. "Bunu bir kadın düşmanlığı örneği haline getirmekteki tuhaf kararlılığınıza rağmen bu bir kadın düşmanlığı örneği değildir. Bu-"

"-saçma," dedim şaşkınlıkla Adra'ya bakarak.

"Öyle mi? Yarı insan olacak bir çocuk. Tanrıların yapamadığı gibi burada, yeryüzünde beslenebilen bir çocuk. Büyüyene kadar, kendi gücüne kavuşana kadar en olmadık yerlerde saklanabilecek bir çocuk-"

"Hayır! Öyle değil-"

"Tanrıların yeryüzünde kalan tek gücüne sahip olmak için yetiştirilebilecek ve sonra bunu zamanda geriye gitmek, yüzyıllar boyunca gücünü kaybetmiş bir anneyle güçlerini birleştirmek için kullanabilecek bir çocuk, ama

onun kurnazlığının hiçbirisi-"

"Tanrılarla savaşıyordum," dedim ona öfkeyle. "Birini geri getirmeye çalışmıyorum!"

"Tabii ki var. Onlar rakipler, meydan okuyabilecek tehditler ve Seni devirmek için. Siz onu bulup buraya getirene kadar onlarla savaşmak zorundaydınız-"

"Onu hiçbir yere götürmedim!"

"Onun düşüncelerini getirdin. Konseyin kendi odasında bir bağlantı açtın. Onu tekrar görmenin nasıl bir his olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Orada durmuş, şaşkınlığımız, şokumuz ve korkumuz karşısında canlı ve eğleniyordu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi emirler verdiğini duymak-"

"O tavsiye veriyordu, emir değil. Ve onun düşünceleri o değil-" "Ama sen onunla iletişim halindesin. Ne zaman istersen geri dönebilir, onu bulabilirsin.

seversin. Bunu kanıtladın-"

"Ve yine de onu buraya getirmedim." Bu Caleb'in öfkeli sesiydi. "Cassie ayrıntılı bir planın parçası olsaydı, Pythia olduktan sonra yaptığı ilk şey bu olurdu. Bundan kaçış yok!"

Adra hafifçe gülümsedi. "Öyle değil mi? Siyaset dünyası için biçilmiş kaftan olmadığın çok açık, savaş büyücüsü."

"Onun cehenneme gitmesine izin verdin," dedi Evelyn. "Yine de kendi meclisini kurtarmasına izin vermeyecek misiniz? Ne zamandan beri Pythia'nın cehenneme gitmesine izin veriyorsun? bir şey var mı?"

Jonas ona, "Konsey ile bir anlaşmamız var," dedi. "Ve ben Bir konsey çağrısını gördüğümde anlarım, tıpkı bir tuzağı anladığım gibi! O çocukları öldürmek için hiçbir sebep yoktu, hiçbir sebep.

Cassie'nin düşmanının seçtiği bir yere ve zamana gelmesi-"

"Ya öyleyse? Sebep ne olursa olsun, o çocuklar da aynı şekilde ölü-" "Ve bu bir trajedi. Ama Cassie'yi kaybetmek daha büyük bir kayıp olurdu. Ve ne olursa olsun, kimse zaman çizelgesini ister istemez bozamaz!"

"Sen ve ben onu bozduk," diye hatırlattım ona uyuşukça. "Geri döndük-" "Bir dünyayı kurtarmak için. Bir avuç değil!"

Peki çizgiyi nereye çekiyorsunuz? Merak ettim. Bir milyonda mı? Bin mi? Bir mi?

Çünkü şu anda bir tanesi bana korkunç bir kayıp gibi geliyordu.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Caleb tersledi.

"Konsey onun Artemis'in birden fazla yönden kızı olduğundan şüpheleniyor," dedi Rosier kinle, Adra'dan önce cevap vererek. "Oğlumla tanıştıktan sonra, onun sadece kim olduğunu değil ne olduğunu da öğrendikten sonra, artık annesine ihtiyacı olmadığına karar verdi. Onun yardımıyla benim olabilirdi.

Rakipleriyle savaşmak, kontrolünü sağlamak ve kendi kendini yönetmek için gerekli olan tüm güç için iblis lordları-"

"Yönetmek istemiyorum!" Boğuldum. "Pythia olmak bile istemedim."

"Ve asla olmamalıydın!"

Jonas gözlüklerinin üzerinden Rhea'ya bakarak, "Bayan Silvanus'un bize getirdiği bilgiler hakkında konuşuyorduk," dedi.

"Ne bilgisi?" "Ne bilgisi?" diye sordum, dikkatimi tekrar burada ve şimdi, tek yapmak istediği geri dönmekken. Bir çözüm bulmak. Doğru olanı yapmak.

Ama bazı şeylerin çözümü yoktur.

"Karabasan geriletildi," dedi Adra bana. "Bu, ruhu yaşamı boyunca geriye, kendisinin önceki versiyonlarına gönderen eski bir infaz yöntemidir. Ruhu yaşam yolculuğunun başlangıcına ulaştığında, varoluştan göz kırpacak ve beden ölecek."

Caleb, "Bu tam bir saçmalık-" diye söze başladı.

"Değil," dedim Jules'u düşünerek. Bir an için kalbim hızlandı ve aynı şeyi Pritkin için yapıp yapamayacağımı merak ettim. Ama bir şey vardı. fark. Jules'un bedeni değişmişti ama ruhu değişmemişti. Oradaydı, etten bir mezarla kaplıydı ama mevcuttu. Pritkin'inki değildi. Ve lanetlenmiş olan onun ruhuydu.

Adra silahını mükemmel seçmişti.

Rhea bana bakıyordu, gözleri kocaman ve acılıydı. Bir şey söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu. Bu ifadeyi biliyordum. Aynada bir ya da iki kez görmüştüm. "Bir imgelem gördün," dedim.

Kocaman kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ben hiç hayal görmem," diye fısıldadı.

"Neredeyse hiç, ve asla önemli bir şey hakkında değil. Bu yüzden hâlâ kıdemli bir inisiyeyim ve bir yardımcı değilim. Çocukların, yeni inisiyelerin eğitimine yardım ediyorum."

"Ama bu sefer bir şey gördün."

"Ares'i gördüm," dedi uzaklara bakarak. "Fırtınayla yıkılmış bir gökyüzünün önünde bir tarlanın üzerinde yükseliyordu. O burada, bu dünyada, bizim güçlerimizle savaşıyordu. Ve biz kaybediyorduk... kötü bir şekilde."

"Yanında başka biri var mıydı?" Jonas sertçe sordu. "Ne?"

"Başka tanrılar var mı?"

Başını iki yana salladı. "Onu sadece gördüm. Ama çok hızlıydı, bir anlık bir şeydi. Biraz soğuk algınlığı ilacı almak için yukarı çıkıyordum. Çocuklardan biri nezleyle gelmiş ve yatakhaneinin yarısını kötü bir şekilde üşütmüştü ve bu beni vurdu. Birdenbire başka bir yerdeydim ve Bu korkunç şeyler oldu, şimşek ve gök gürültüsü vardı, insanlar çılglık atıyordu, ağaçlar yere düşüyordu, gökyüzü kıpkırmızıydı ve ... tepsiyi düşürdüm."

"Muhtemelen ben de öyle yapardım," dedim, çünkü yine bembeyaz kesilmiş ve titriyordu, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Evet, ama merdivenler mermer; herkes duydu" dedi, gözlerinde o kadar büyük bir acıyla bana bakıyordu ki sonunda anladım; tek ben değildim

Bu gece için kendimi sorumlu hissediyordum. "Ve çok üzgündüm ... üstatlar onlara söylememi istedi ve o zaman fark etmemiştim ... Görene kadar söylememek için bir neden göremedim. Onlar mutluydu. Bu durumdan *memnundular*. Sonra benim onlara baktığımı gördüler ve yüz ifadelerini değiştirdiler. Ama biliyordum, *görmüştüm*-"

"Ve sen de bana söylemeye geldin."

Yutkundu. "Hayır. Yapmalıydım ama hakkınızda öyle söylentiler vardı ki, ... diyorlardı. Taç giyme törenine kadar fark etmemiştim.

-Söyledikleri gibi olamazsın. Güç sana geçmişti, Çember seni kabul etmişti ve sonra taç giyme töreninde Spartoi'yi öldürdün. Onu öldürdün!"

Ve birden, neden tanıdık geldiğini anladım. "Sen de oradaydın."

Tekrar başını salladı. "Seni gördüm, ama dikkat çekmemeye çalıştığın belliydi ve ben-"

"Ama sen benim kim olduğumu biliyordun."

Şaşırmış görünüyordu. "Tabii ki."

"Başka biri benim gibi davranıyor olsa bile mi?"

Sanki pek bir şey anlamamışım gibi tekrar gözlerini kırıştırdı. "Evet, ama onun sen olmadığını biliyordum. Güç yoktu, aura yoktu, hayır-" Elinin tersiyle itti. "Belli oluyordu."

Harika kılık değiştirmem buraya kadarmış.

"Ama diğerleri seni görmedi ve ben onlardan uzaklaştığımda sen ortadan kaybolmuştun. Ve sonra seni tekrar gördüğümde-" "Doğum günü kıyafetinle bir Spartoi ile savaşıyordun ve neredeyse kızarıyordun" demenin kibar bir yolunu bilmediği için olsa gerek, zarif bir el hareketi daha yaptı. "Ama sonra vampirler seni götürdü ve ben sana nasıl ulaşacağımı bilemedim-"

"Demek coven'lere gittin." "Evet.

Kuzenim-"

"Ve seni bana covens getirdi." "Evet."

"Yani bana ne söyleyebilirsin? Ne planlıyorlar?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, bilmiyorum! Onlarla aynı fikirde olduğumu düşünmelerini sağlamak için üstatları takip etmeye çalıştım, daha fazlasını öğrenmeyi umuyordum ama ben bir aktris değilim ve o gece yüzümü görmüşlerdi. Onlar bana inanmadı!"

Ona sorun olmadığını söylemedim, çünkü bunun bir faydası olmazdı. Basmakalıp sözlerle ihtiyacı olan bir kıza benzemiyordu. Yapacak bir şeye ihtiyacı olan bir kıza benziyordu.

O duyguyu biliyordum.

"Geri döneceğim," dedim Rosier'ye. "Büyünün yapılmasını engelleyeceğim-" "Engelleneceksin," dedi Adra nazikçe. "İşte bu yüzden yapıldı

burada, böyle bir olasılığı engellemek için."

"O zaman bana karşı büyüyü ver! Zamanda geriye gideceğim, ruhunu bulacağım-" Sadece bana baktı. "Pritkin yanlış bir şey yapmadı! Birine zarar vermen gerekiyorsa, bana ver!"

"Sana zarar vermeyecekler. Sana ihtiyaçları var," dedi Rosier boğuk bir sesle. "Ama oğlum ..." Adra aynı fikirde değildi ama yalanlamadı da. Ve en kötüsü de şuydu,

Gözlerinde ne nefret ne de kötü niyet vardı. Bu onun için bir politika kararıydı, başka bir şey değil. Bir tehdit tespit edilmişti; bir tehdit ortadan kaldırılmıştı. Ama benim için . . .

Dünyanın sonu gelmiş gibi hissettim.

"Şu anda kaç tane yardımcı var?" Jonas sordu.

"Değişir," dedi Rhea bana bakarak. "Mahkemenin çoğu yeni inisiye olmuş gençlerden oluşuyor - sıradışı bir gelecek vaat ettiği tespit edilen genç kızlar. Ve kıdemli inisiyeler, yani çoğumuz, eğitim almış ama hiçbir güç taşımayanlar. Üstatlar, kıdemli inisiyelerin en yeteneklileri arasından seçilen küçük bir gruptur. Myra'nın ölümünden sonra sadece beş kişi kaldılar."

Bir an için ona baktım, kafamın şu anki durumunun benimle dalga geçtiğinden emindim. Ama hayır. Bir şeyler duyuyor olmalıydım. "Yine mi geldin?"

"Açık olmayan bir şey mi var?" diye sordu, endişeli görünmeye başlamıştı.

"Umarım öyledir," dedim sıkıca. "Kıdemli inisiyelerin silah taşımadığını söylemiştin."

Pythian gücü. Yani ima yoluyla ... üstatlar mı yapıyor?"

Başını salladı. "Eğitim amacıyla buna mecburlar. Hepsi Pythian sanatlarında temel eğitim alır ve bu sanatlarda en iyi ustalaşan kişi genellikle varis olarak seçilir. Bu aynı zamanda bir varisin ölmesi ya da tahttan indirilmesi gibi durumlara da olanak tanır. Varisliği devralabilecek, eğitim almış başka birinin olması gerekir. Ayrıca ihtiyaç duyulduğunda Pythia'ya yardım etmeye de hazırdırlar."

"İhtiyaç anında mı?" Jonas'a baktım.

Hiçbir şey söylemedi ama daha otuz saniye önce yapmış olmasına rağmen gözlüklerini çıkarıp parlattı.

Rhea, "Eğer bir görev tek başına üstesinden gelebileceğinden daha tehlikeliyse," diye açıkladı.

Jonas'a bakmaya devam ettim.

"Evet, şey," dedi hızlıca. "Bayan Silvanus'un ifadesi sayesinde mahkemeye ilgili bir sorun olduğunu zaten biliyorduk-"

"Jonas."

"Zaten tabağında yeterince şey vardı, Cassie! Daha fazlasını eklemek için hiçbir neden yoktu-"

"Etrafta bir grup Myras'ın dolaştığını bana söylemeniz için bir neden yok muydu?"

"O kadar da değil," diye karşı çıktı. "Vekiller varisin gücünün sadece küçük bir kısmına sahipler, eğitim için ancak yeterli-"

"Jonas."

"Ve Myra bir haindi. Şimdiye kadar, sarayın geri kalanının da aynı olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu, kendi meclislerine saldırımları bir yana-"

"Jonas!" Durdu ve bana baktı. Yüzümdeki bir şey dikkatini çekmiş olmalı ki, söylemek üzere olduğu şeyi söylemeyi bıraktı. "Bir daha asla böyle bir şeyi benden saklama. Asla."

Ayağa kalktım ve Fransız kapılarını iterek balkona çıktım.

Jonas beni takip etmedi, ki bu büyük bir şanstı. Takip etseydi ne yapardım bilmiyorum.

Hayatım boyunca böyle olmuştu: insanlar benden bir şeyler saklıyordu. Bazen iyi olduğunu düşündükleri nedenlerle, bazen de çoğu zaman bilgi güç olduğu için ve ilkin ne kadar az sahip olursam, ikincisi için onlara o kadar az meydan okuyabilirdim. Tony, Çember, senato, Mircea... birileri her zaman beni karanlıkta tutmak için çalışıyordu.

Ama karanlıkta, orada olduklarını bilmediğinizde sizi ısırabilecek şeyler vardı. Eğer onlardan kaçamazsanız, çünkü var olduklarını bile bilmiyordunuz. Bilgi sadece güçle ilgili değildi; hayatta kalmakla ilgiliydi, benim ve bana bağlı olan herkesin hayatta kalmasıyla ilgiliydi.

Karanlıktan bıkmıştım.

Evelyn balkona çıktı. Hiçbir şey söylemedi. Ama bileği korkuluğa yaslanmıştı, elimin kasıla kasıla sıktığı yerden çok uzakta değildi. Ve onunkinde ...

Bir asa olduđunu dűşűndűm, parmaklarının arasında ustalıkla ileri geri çevirmesini izlerken.

Gűzlerimiz buluřtu.

"Sanırım kızlarla benim gitme zamanımız geldi," dedi. Sonra bana baktı, gri gűzleri maviye dűnűřtű.

Dudaklarımı yaladım.

"Seni geçireyim," dedim kısık sesle.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dört

Pythian Court'un ön salonuna geçtiğimizde malikane karanlık ve sessizdi. Londra Vegas'tan yedi saat ileride, yani gece yarısı civarındaydı ve ben de bizi olabildiğince geriye atmıştım.

Bu da pek uzak sayılmazdı, çünkü beş kişiyi taşımanın bir bedeli vardı ve bu bedel çok yüksekti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, güç boşalması karşısında sendeledim. "Hanımefendi-"

"Ben iyiyim," dedim Rhea'ya, elini geri çekmesine neden olacak kadar sert bir sesle.

Bir süre öylece durdum, Agnes'in ön salonunun mermer döşemesinin nabzının atıp durmasını izledim, gözbebeklerimin patlamak üzere olup olmadığını merak ettim. Ve içimden küfrettim çünkü zaman hissim devreye girerek zaten şüphelendiğim şeyi bana söylemişti. Zaman değişimini istediğimden daha erken bırakmak zorunda kalmıştım yoksa bir şeylerin patlaması riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

En fazla on beş dakikamız vardı.

Bu da bunun için zamanım olmadığı anlamına geliyordu, kendime sertçe söyledim ve ayağa kalktım.

Burası en son geldiğim yerle hemen hemen aynı görünüyordu. Muhtemelen sokak lambası olan ama gümüş ay ışığına benzeyen ışıklar yüksek, neoklasik pencerelerden süzülüyordu. Çok sayıda mermer, hakiki maun gibi görünen bazı paneller ve bir çift

Ellerinde testiler tutan Grek görünümlü kadın heykelleri. Rhea'nın imgelemine gördüğü yer olduğunu tahmin ettiğim bir merdiven sahanlığa kadar uzanıyordu.

Tazelenen rüzgârın bir vasistastan içeri savurduğu bir avize tepemde usulca çınılıyordu. Zorlanan kulaklarıma dünyanın en pahalı rüzgâr çanı gibi inanılmaz derecede gürültülü geliyordu. Başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Bunu pek de güven verici bulmadım.

Rhea da aynı şeyi düşünüyor gibiydi. "Muhafızlar olmalı," dedi endişeyle. "Çember insanları sürekli burada tutuyor."

"Buradalar," dedi Evelyn acımasızca, arkamdan. Arkamı döndüğümde onu ana kapıların yanında, deri trençkotlu bir figürün saksıdaki bir bitkinin arkasına yığılmış yattığı yerde gördüm.

Nasıl öldüğünü soracaktım ama sonra onu ters çevirdi. Ve sormama gerek kalmadı. Derisi gri ve kâğıt gibiydi ve altındaki et çoğunlukla solup gittiği için tanınmaz hale gelecek şekilde buruşmuştu. Ağzını sessiz bir çığlık halinde geriye çekmiş, gözleri kafanın içine gömülmüş ve kemikleri sadece nazik hareketten birkaçı çatlayacak kadar kırılgan bırakmıştı.

Bir yüzük boşa giden parmağından düşerek yere çarptı ve Rhea küçük bir ses çıkardı. "McClaren," diye fısıldadı. "Onun yüzüklerinden biri. torunları . . . O yeni bir inisiye."

"Adeptler," diye küfretti Evelyn. "Marsden'in yanıldığını umuyordum."

"Asıl soru, onlar hâlâ burada mı?" Beatrice sordu.

"Olmamalıdır." Arayan Jasmine'di. "Binayı bir bomba yok etti, saldırı değil. Eğer üstatların biraz akli varsa, bombayı yerleştirdikten sonra kaçmışlardır."

Yutkundum. Belki de her şeyi bir kenara bırakmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Ama Beatrice ikna olmuş görünmüyordu.

Pencereden giren bir sokak lambası zincirlerini parlatıyor ve afro saçlarını hafifçe maviye çeviriyordu. Ve yüzündeki çatık kaşları belirginleştiriyordu. "O zaman neden Çember'in adamlarına saldırdın? Ustalar zaten içerideydi ve serbestçe dolaşabiliyorlardı. Neden devriyeleri dahil ettiniz?"

"Eğer koğuşlarla uğraşıyorlarsa, gergin olabilirler," diye önerdi Jasmine. "Yoldan çekilmelerini istemiş-"

"Ve koğuşlardan bahsetmişken, az önce içeri girdiğimizde neden hiçbirini çalıştırmadık?"

"Sen benimlesin," dedi Rhea ama sesi kuşkulu çıkıyordu. "Ama bu sadece genel alarmın çalmasını engellemeliydi. Şimdiye kadar burada kontrol edecek birilerinin olması gerekirdi....."

Jasmine, "Bu yüzden sıhhiye erlerine saldırıyorlar," dedi.

"Hepsi mi?" Beatrice sordu. "Peki bir grup eğitimsiz kız bunu nasıl başardı, Pythian gücü olsun ya da olmasın?"

"Onları gafil avladı," dedi Evelyn esasını parmaklayarak. "Öyle olmalı."

"Ve tekrar söylüyorum, hepsi mi? Nasıl olduklarını bilirsiniz: Her biri şüpheci, ürkek yaratıklar. Ve yine de-"

"Çocukları dışarı çıkaralım," dedim etrafıma bakarak. Tüylerim diken diken olmuştu. "Neredeler?"

İki kez sormama gerek kalmadı. Rhea orada öylece durmuş titriyordu ve şimdi merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı. "Bekle!" Evelyn seslendi ve elini koluma koydu.

"On beş dakikadan az vaktimiz var," dedim ona.

Ama cevap vermedi. "Beatrice."

Küçük cadı esasını çoktan kaldırmıştı. Tahtadaki oyuklar sandığım küçük girintilerden biri, el feneri gibi soluk mavi bir ışıkla parlıyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım, çünkü zaten görebiliyorduk-

Yere sertçe indirdiği zamana kıyasla hiçbir şey. Ve alttan, sahile doğru giden bir dalga gibi bir titreşim çıktı. Ya da belki gölete atılan bir taş gibi, çünkü bu dalga her yöne doğru hareket ediyor, yerdeki paspas izlerini, köşelerdeki tozları, fayanslar arasındaki derzlerde orada burada oluşan çatlakları ortaya çıkarıyordu. Bir suç mahallindeki siyah ışık gibi, saklı olan her şeyi gösteriyordu.

Duvarlar boyunca dizilmiş bir grup adamın ayakları da dahil.

"Haklı olduğum zamanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı Evelyn ve sonra beni kapıya doğru itti. "Git!"

Paneller düzinelerce ceset şeklinde dışa doğru şişerken onun yerine yere çarptım. Ve sonra büyü bacaklarına doğru ilerleyip kamuflajı sıyırdıkça tamamen eriyip gitti. Savaş büyücülerini, bizimkiler değil, diye fark ettim, duvarlardan sıyrılıp Jasmine'in zar zor zamanında fırlattığı kalkandan kıvılcım çıkaran büyüleri savurmaya başladıklarında.

Ama kalkan kapanmadan bir saniye önce bir tanesi içeri girmiş ve odayı zehirli bir yeşile boyamıştı. Evelyn'in savurduğunu bile görmediğim bir lanet sayesinde ıskalamıştı, ki bu lanet atıcısı neredeyse hareket ettiği anda vurmuştu. Ama vasistası ve ön kapının büyük bir kısmını da beraberinde götürerek bizi cam yağmuruna tuttu.

Ve sonunda koğuşları çılglık çılgılığa evin içine gönderdi.

Evelyn bana dönerken Beatrice, "Çocuklar uyandı," dedi.

"Kahretsin, sağır mısın sen?" diye sordu.

"Eğer ben gidersem ve üstatlar ortaya çıkarsa ölürsün," dedim ölü savaş büyücüsünün paltosunu karıştırırken. Nefes almamaya çalışıyordum çünkü paltoyu çıkarmaya çalışırken itip çektikçe ve onu parçalara ayırdıkça her yere uçuşan pul pul beyaz tozla kaplanmıştı. Ama onu almak zorundaydım. Paltolar saldırılara karşı koymak için yazılmıştı ve normalden çok daha şanslı olmadığım sürece saldırıya uğramak üzereydim.

"Zara'yı duydun," dedi Evelyn. "Muhtemelen çoktan gitmişlerdir!"

Aradığım cadıyı kastettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Jasmine. "Peki ya değillerse? İyi olabilirsiniz-" "Biz iyiden daha iyiyiz."

"Ama zamanı manipüle edebilen biriyle savaşılamazsınız!"

Cevap vermeye başladı ama kalkan bir düzine büyüünün birden isabet etmesiyle paramparça oldu. Ve sonra Beatrice esasını tekrar kaldırdı. Bu sefer farklı bir oyuk parlıyordu, koyu, kanlı bir kırmızı. Ve odanın etrafındaki tüm ışıklar aniden paramparça oldu, zemini kıvılcım yağmuruna tuttu ve duvarlardan alevler yükseldi.

Bir büyücü onu yakalayarak, "İyi numara, yaşlı kadın," dedi. Asa tekrar aşağı indi.

Ve her ışıktan alev hatları yırtılarak havada bir ateş pentagramı oluşturdu ve yarım düzine büyücüyü alevle delik deşik etti.

Adam ayaklarının dibine yığılırken ona "Beğendiğine sevindim," dedi.

Ama genel alanımızı temizlese de başka pek bir işe yaramadı. Çünkü büyücüler şimdi her taraftan üzerimize koşuyorlardı, sanırım saklandıkları yerden odaya giriyorlardı, nereden geldiğimizi bilmiyorlardı. Ama artık biliyorlardı ve biz de-

Tekrar yere vur.

Zara alçak sesle ve kötü bir şeyler mırıldandı ve cadılar tam pencereler patlarken beni de yanlarına çektiler. Perdeler içeri doğru dalgalandı ve sonra koparak odanın içinde uçuştı ve evin içinde bir kasırgaya benzeyen bir his ve ses kükredi. Aynalar paramparça oldu, avize çılgın bir şey gibi savruldu, heykeller devrildi. Ve zamanında kalkanlarını kaldıramamış yarım düzine büyücü uçtu gitti. Ama diğerleri yere çömelmiş, kalkan baloncukları odayı kaplamış, olan biteni bekliyorlardı.

Çünkü evet.

Bunu uzun süre devam ettirebileceğini de sanmıyordum.

"Bombaları onlar yerleştirdiyse, burada değiller," diye bağırdı Evelyn, fırtınanın uğultusu arasında sesini duyurabilmek için. "Bu muhtemelen bir tuzaktı. Yaşlı adam haklıydı, senin peşindeler!"

"Sen de haklıydın," diye nefes nefese kaldım, hâlâ paltoyu kurtarmaya çalışıyordum. "Bana ulaşmak için birkaç düzine çocuğu öldürmeye hazırlar."

Evelyn yemin etti. "Seni koruyamam ve kızlara yardım edemem, onlar da bu kadarını tek başlarına kaldıramazlar!"

"O zaman beni koruma," dedim rüzgâr dindiğinde ve palto mide bulandırıcı bir çıtırtıyla serbest kaldığında, ikisi de aynı anda.

Büyücüler tekrar ayağa kalkarken her yerde kalkanlar patladı. İstila edilmek üzereydik ve cadılar aynı anda hem büyü yapıp hem de kalkan kullanamazdı ve bir grup büyücünün yakın mesafeye gelmesine izin vermek akıllıca değildi.

Elbette bu da değildi, diye düşündüm, onları tutup dördümüzü de Rhea'nın merdivenlere yaslandığı yere doğru kaydurdım.

Kalkanının kabarcıkları hâlâ güçlü olan rüzgârda dalgalanıyordu.

Ve sonra mor alevden bir cıvata ona çarptığında tamamen çöktü.

Kendimi onun üzerine attım, palto ikimizi de örtüyordu ama bu yeterli değildi. Başka bir lanet daha isabet etti ve büyülü olsun ya da olmasın, palto da içindeki kişiyle birlikte yaşanmıştı. Bir şeyin sırtıma vurduğunu hissettim, zayıflamış arka dikiş boyunca ince bir ateş hattı ve yer değiştirirken bile çığlık attım.

Ve merdivenlerin tepesinde, kasırga tropik fırtınaya dönüştüğü için aşağı inmekte olan bir grup büyücünün ortasına düştü.

Ve sonra onların ortasına doğru kayarken takılıp düştük.

Rhea'nın durumunda kelimenin tam anlamıyla. Şimdi ağır bir deri ceketle ikiye bölünmüş olan elbisesinin eteğinden ve arkasındaki bacağından bir büyücüye kaynaklanmıştı. Kadın sarsıldı ve adam çığlık attı, bu da kadının daha fazla sarsılmasına neden oldu. Ve sonra başka bir büyücü tarafından yakalanıp yan tarafa asıldı-

Ve adamın bacağı kalçasından koptu.

Çünkü et ve kemik, işlemeli keten bir kumaş tarafından parçalanmaya iyi tepki vermez.

Her yere kan fışkırdı, etrafımdaki büyücülerini kapladı ve üzerime sıçradı. Ve belli ki eğitiminin bir parçası olarak bunu almamış olan Rhea'yı cılgına çevirdi. Saldırganından kurtuldu, bir diğerini korkuluklara doğru tekmeledi ve kalan merdivenlerden yukarı kaçtı, zaten ölümcül şekilde yaralanmış görüldüğü için büyücülerin hiçbirini onu durdurmaya çalışmadı.

Belki de bana saldırdıkları içindir.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü tekrar yer değiştiremezdim, şu anda değil, belki de hiçbir zaman. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü kırmızı ve ölümcül bir şeyin üç cıvatası yanımdan geçip gitti, bir cıvata saçlarımı yakacak kadar yakındı. Ve üstümde kalan büyücülerde delikler açtı.

Sonra üç manyak tarafından merdivenlerden yukarı çekiliyordum, gördükleri her şeye küfrediyorlardı. Ve koridordaki büyücüler artık orada olmadığımızı anladıklarında, belki de bir grup Arkadaşları az önce başlarının üzerine düşmüştü. Ama onlar arkamızdaydı ve Rhea'nın az önce içinde kaybolduğu sahanlık ve koridor ilerideydi.

Bir şey yanımdaki duvara çarparak ağır bir yanık izi bıraktı ve başka bir şey sırtıma çarparak kolumu paltonun korumasına rağmen uyuşturdu. Ama sonra koridordaydık ve Jasmine-Zara- koridorun ucuna bir kalkan atıyordu, tıpa gibi.

Bu da üç büyücünün doğrudan ona çarparak sendeleyerek geri dönmesine neden oldu.

Beyaz gecelikler giymiş küçük insanların birkaç odadan çoktan dökülmeye başladığı koridora doğru ilerledik. Ya da belki günlük giysileriydi, aradaki farkı kim anlayabilirdi ki? Ama Rhea sandığım kadar kendini kaybetmemiş gibiydi, çünkü koridorun sonundaki bir odanın kapısında belirdi, biraz tuhaf nefes alıyordu ama her iki elinde de birer çocuk vardı.

Ve "Arkanda!" diye bağırdı.

Kahretsin, bu çok uzun sürmedi, diye düşündüm ve yanımdaki duvarda bir şey ışığı patlattığı sırada yere düştüm. Camlar etrafa saçıldı ve çocuklar çığlık attı ama beni hayrete düşürecek kadar da kaçışmadılar. Cadılar arkalarındaki her şeye lanet okurken bile Rhea bir komut verip onları koridorda düzenli sıralar halinde ilerlemeye başlattığında bile.

Ama olasılıklar gülünçtü ve yorulmaya başlamıştık. Zara bir sonraki sefer bir kalkan denediğinde, koridorda minyatür bir güneş patlamış gibi görünecek kadar yoğun bir büyü sağanağı altında neredeyse anında patladı. Bizi kurtaran tek şey, buranın o eski tip yerlerden biri değil, gerçek bir anlaşma olmasıydı. Ve koridor dar, herkes tarafından aynı anda aceleye getirilmemize izin vermiyor.

Ama yeterince, haddinden fazla darbe aldı. Zara koluna bir darbe aldı, yarı acı yarı öfkeyle çığlık attı. Ve bir şey bana çarptı, bir tanesini yakaladı

Ceketimin yan tarafı alev aldı ve sönmedi. Ya tek korumamı atacaktım ya da onunla birlikte alevler içinde kalıp koridordan aşağı büyücülere fırlatacaktım.

Onu savuşturdular ama bu öndekilerin dikkatini yarım saniyeliğine dağıttı, bu da Evelyn'in bir büyü fırlatması için yeterli bir süre idi - onlara değil, tavana. Ve arkasında koridorun yarısını aşağı indirecek, ortasından çatlatacak ve takipçilerimizin üzerine bir sürü kabaran sıva ve düşen enkaz dökcek kadar güç vardı. Bir grup su borusuyla birlikte, damlayan ve sonra kafalarına püsküren, onları pek rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

Ta ki Beatrice koridordan aşağıya bir alev huzmesi gönderip suyu kabarcıklı sıcak bir buhara dönüştürene kadar.

Görünüşe göre kara büyücüler bile haşlanarak öldürülmekten hoşlanmıyor. Bazıları kalkanlarını kaldırdı ama daha fazlası paniğe kapılıp geri dönmeye çalıştı ve arkalarındakilere çarptı. Geçici bir darboğaz yaratarak son çocukları da yatakhane odalarından çıkarabildik ve onları küçük bacakların hareket edebileceği kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağı ittik.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama herkes biliyor gibiydi, büyük çocuklar küçüklere yardım ediyordu. Koridordan aşağı indik ve bir dönemeçten geçerek arka merdivenlere ulaştık. Bu harika olabilirdi ama koridor kadar dardı.

Herhangi bir zihinsel hesaplama yapmaya bile gerek duymadan ona baktım. Ve cadıların yüzlerindeki ifadeler, açık olmasa bile bana gerçeği söylerdi. O kadar çocuğun o kadar merdiveni inmesi ne kadar sürecekti bilmiyordum ama bizimkinden daha uzun bir süreye denk geliyordu.

Çok daha fazlası.

Ve sonra karanlık büyücüler tekrar geliyorlardı, virajın etrafından. Önce kalkanları kırdılar, sonra da gerçeği anladıklarında kalkanları ateşe verdiler. Daha önce yaptıkları ve Zara'nın kalkanını paramparça eden büyüye benzer bir yığın büyü, ama bu sefer kalkanımız yoktu. Ama büyüler yine de durdu.

Daha doğrusu, yavaşladılar, çünkü onları tamamen durduracak kadar gücüm kalmamıştı.

"Altı dakikanız var," dedim onlara. "Onları olabildiğince uzağa götürün."

Beatrice başını salladı, nefes nefese kalmış, titreyen ve bir çarşaf kadar solgun olan Zara'yı kolundan sıkıca kavradı. Ama Evelyn sadece bana baktı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Sana zaman kazandırırım," diye boğuldum, çünkü konuşmak şu anda çok zordu. "Seninle kalacağım," dedi Evelyn kararlılıkla.

"Bu iyi bir fikir olmaz." "Peki neden olmasın?"

Nefes nefese kalmıştım, görüşüm bulanıklaşıyordu. Ve aptal kadın hâlâ benimle konuşuyordu. "Çünkü seni çıkarmak için yeterli gücüm olmayacak."

"Ve seni değiştirmeye yetecek kadar var mı?" Tamam, belki o kadar aptalca değildir.

"Ben iyi olacağım."

"Ölmüş olacaksın! Ve sonra güç o sefil üstatlardan birine gidecek-"

"Hayır, olmayacak," dedi Rhea. Akıllıca davranarak önce büyük çocukları aşağı göndermiş, şimdi de küçüklerle çobanlık ediyordu. Ama bir an durup bana baktı.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Evelyn sordu. "Sırada onlar var!" "Çünkü güç Pythia'yı seçiyor," dedi Rhea, yüzünde şiddetli bir gururla Bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Bugün anlamam gereken şey buydu, benim de son haftalarda hatırlamam gereken şey buydu. Sadece sıradaki kişiye, insanların en iyi olduğunu düşündüğü kişiye gitmez. Gerçek en iyiye, en iyiye gider.

seçenek var." O mükemmel reveranslarından birini daha yaptı. "Hanımefendi."

Ona baktım ve ilk kez ve sanırım son kez, bana geldiği için gurur duydum, lanet olası bir gurur duydum.

Ve sonra gittiler, Evelyn hala şikayet ediyordu, son çocuklar önlerinde karanlığa karışırken arkadan geliyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, çünkü bu daha kolaydı. Ve artık iyi görünüp görünmediğimin bir önemi yoktu, çünkü beni görecektir bir avuç adamdan başka kimse yoktu. benimle birlikte ölmek üzereydi.

Çünkü üstatlar bu yerin başına geleceklerden bahsetmiş olsalardı bu kadar hevesli olacaklarını sanmıyordum. Ama bunu onlara söylemenin bir yolu yoktu, söylesem de bunu yapacak gücüm yoktu. Koridor kararmaya başlamıştı bile.

büyüler hızlandı, şimdi fark edilir şekilde hareket ediyordu, yaklaşık bir insanın rahatça yürüyebileceği hızda. Zemini ve tavanı doğal olmayan büyü ışığı çizgileriyle boyuyordu.

Gelişlerini izledim ve bunun komik olduğunu düşündüm. Çünkü garip bir şekilde tanıdık geliyorlardı. Rosier'in sarayının üzerindeki gökyüzündekiler gibi.

Tehlikeli ama çok güzel. Bir uzaylının ayla kaplı kumları gibi

dünya gibi, konsey odasındaki sonsuz yıldızlar gibi, bir çift yeşil gözdeki cazibe parıltısı gibi.

Pritkin, diye düşündüm, yüzümde altın yaldızlı bir ışık hissederek. Ve gözlerimi kapadım.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Onları yatakta tekrar açtım, yanımda sarışın bir iblis oturuyordu.

Gözlerim üç parçalı gri takım elbisesine, ince sarı saçlarına ve çenesine eklediği yarığa odaklanmadan önce ayağa fırladım ve onu yakaladım. Gerçekte nasıl görünüyorsa öyle davranmayı kolaylaştırmak için yavan bir maskenin içindeki tek ayırt edici özellik. Adra, diye düşündüm, sakın gri gözlere bakarak.

"Sonunda cehenneme mi düştüm yani?" Tiksintiyle mırıldandım.

Gülümsedi. Sonra belli ki daha iyisini hak ettiğine karar verdi ve güldü. "Bence güvendesin," dedi ben yatağa yaslanırken. "Seni almaya gönüllü olacak çok fazla kişi tanımıyorum."

Yutkundum, çünkü dilim bulanıklaşmıştı. Bir hafta önce döktüğüm bir kadeh şarabın halıda bıraktığı pembemsi lekeye varıncaya kadar çok iyi bir illüzyon olan ya da Vegas'taki odam olan şeye göz kırptım. Ve neden birinin benim için bu kadar iyi bir illüzyonu ziyan ettiğini bilmiyordum.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Neden mi buradayım?"

"Büyünüz çöktüğü anda sizi dışarı çıkardığımız için buradasınız. Oldukça yakındı. Bir an için başaramayacağımızı düşündüm."

"Beni sen çıkardın," diye tekrarladım, çünkü bu pek mantıklı gelmemişti.

Başını salladı.

"Ama ..." Kaşlarımı çattım, şiddetli migrenimin etkisiyle düşünmeye çalışıyordum. "Nereden bildin ..."

"Yardıma ihtiyacın olduğunu mu?" diye sordu arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak. "Bunun annenin yaptığı Seidr büyüsüyle bir ilgisi olmalı."

"Ne?"

"Bizimle konuşmak için kullandığı büyü, tanrıların birbirleriyle iletişim kurarlar. Birçok zihnin içinde yaşayabileceği, sizin konferans görüşmesi olarak adlandırdığınız şeye benzer bir illüzyon yaratır. Kuşkusuz, bunun daha önce zamanın ötesine geçmek için kullanıldığını sanmıyorum, ama o zaman ... her zaman zekice."

"Evet, yani?" Sertçe sordum. Çünkü umurumda olmadığına karar vermiştim.

"Şey, bu çok eski bir büyü. Tanrılar artık yok olduğu için çok nadir bir büyü. Bugünlerde çok az insan nasıl yapılacağını ya da nasıl sonlandırılacağını biliyor."

Bir dakikamı aldı ama anladım. "Beni gözetliyordun." "Esasen." En azından şekerle kaplamaya çalışmadı. "Sen içerideyken konsey odaları, zihninizde başka Seidr bağlantılarının varlığını fark ettik. İkisinin de farkında değildiniz ve ikisini de kapatmaya zahmet etmemiştiniz."

"Birkaç-" Durdum, çünkü birden birkaç şey anlam kazandı. "Mircea ve Jules."

"Vampir hakkında bir şey bilmiyorum. İlk bağ sıkı sıkıya kapalıydı; biz bile sana zarar verme riski olmadan onu keşfedemezdik."

Mircea, diye düşündüm acımasızca. Bahsetmediği ama fark etmemekte zorlandığım zihinsel yetenekleri vardı. Ne kadar uzağa uzandıklarından emin değildim, ama belki de ... belki de kendi başına asılması için yeterliydi. Belki de aniden iletişimsiz kalmasının nedeni de buydu. Kız arkadaşının yarı tanrıça olduğunu öğrenmek yeterince kötüyken, bir de aniden beynini gözetlemeye başlaması.

Mircea'yı korkuttum, diye düşündüm başım dönerek.

"Ama ikincisi," diyordu Adra. "Evet, Jules adında bir insana. Sizin sayenizde son zamanlarda oldukça rahatsız edici rüyalar görüyor."

Eminim. "Yani annemin evinde bana ilk büyüü yaptıği andan konseye gelene kadar, ne yaptığımı bilmeden kendi başıma başka aramalar yaptığım bir dönem oldu?"

"Öyle görünüyor. Annenizin kullanmayı planladığı büyü hakkında sizi neden daha iyi bilgilendirmediğini merak ederdim, ama Sanırım biliyorum. Her halükarda, birinin kasıtlı olarak büyüü açık tutmayı seçeceğini pek düşünmemiştik.

Üç farklı çizgi, bir tanesi bile biraz zayıflatıcı iken. Bu nedenle, size büyüünün işleyişi hakkında bilgi verilmemiş olma ihtimali olduğunu ve bizimkini de kapatmayı bilmeyeceğinizi düşündük."

"Ama yaklaştığını hissettim. Rahatlama hissettim-"

"Annenden ve konseyin çoğundan ayrıldım. Sadece birkaçımız seninle 'çevrimiçi' kaldı. Yük hala oradaydı ama daha az zihnin iletişim kurmasıyla daha azdı. Daha önce kanalize etmek zorunda kaldığın güçten sonra, bu bir rahatlama gibi görünüyordu."

Ona kaşlarımı çattım. "Yani ne yapmayı umuyordun? Ne tür bir intikam planladığımı keşfetmeyi mi?"

İç çekti. "Cassandra, sana Cassandra diyebilir miyim?"

"Hayır!"

Tekrar iç çekti. "Görünüşe göre yanlış bir başlangıç yapmışız? Bu terim doğru mu?"

"Yanlış-" Ona öylece baktım.

"Eminim doğrudur," dedi, bir şeye gönderme yapar gibi başını kaldırarak. "Evet, evet, cümle bu."

"Bu değil-"

"Ama ikilemimizi anlamak zorundasınız. Ares ve diğer tanrılar dünyaya geri dönmek için aktif olarak çalışıyorlar. genel bir paniği önlemek için sessiz kalmaya çalıştım. Ama siz bunu imkansız kılmakla kalmadınız, tüm konseyin karşısına bir ordu talebiyle çıktınız."

"Annem istedi-"

"Evet, zaten mesele de buydu, değil mi? Açıkçası, eğer tek seçeneğimiz Ares ve Artemis arasındaysa, ilkinin tercih ederiz. Yetenekleri müthiş ama cehennemdeki hareketleri kısıtlı. Onun dönüşü bize aşırı önlemleri düşünmek için zaman tanıyacaktır. Anneninki değil."

"Yani Pritkin'i sen öldürdün."

"İhtiyatlı görünüyordu. Anneni eski ihtişamına döndürmek ya da onun yerine hüküm sürmek niyetinde olsan da, karabasana ihtiyacın olacaktı. Çok az kişi onun soyu gibi güç aktarabilir ve Lord Rosier'in annenize olan antipatisi iyi bilinir. Annene yardım etmeden önce öleceğine inanıyorum. gücünü geri kazanacaktı. Ama oğlu... ondan o kadar emin değildik. Ya da senden." "Yani beni gözetlediniz."

"Ondan mahrum kaldığınızda ne yapacağınızı bilmek istiyorduk. Konseydeki bazıları senin de ölmen için bastırıyordu. Ama diğerlerimize göre bu tedbirsizce görünüyordu. . tanrılar geri dönmeye çalışırken ve senin geçmişte onlara karşı çıkma sicilin ortadayken. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı."

"Ne gibi?"

"Karabasan olmadan ne yapacağınızı bilmek istedik. Onun yerine geçebilecek kadar güçlü bir başkasını bulmaya çalışır mıydın? Annenizi tekrar ziyaret eder ve onunla birlikte yeni bir plan yapar mıydınız? Bazılarına gider miydin

daha önce bilinmeyen suç ortağı ve strateji? Sen olsan ne yapardın?" "Ne yaptığımı biliyorsun!"

"Evet. Biliyoruz. Ve sayamayacağım kadar çok yıl sonra ilk kez şaşkınlık hissettiğimi itiraf etmeliyim."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece gitmesini diledim. Ama görünüşe göre, kadim iblisler istedikleri zaman gidiyorlar.

"İlk başta anlamadık," dedi bana, sesi hâlâ belli belirsiz bir şaşkınlıkla çıkıyordu. "Cadılar gittiğinde senin de değişeceğini düşündük. Biz sizin . . . tribünlere oynadığınızı? Doğru kelime bu mu?"

Ona sert bir şekilde "Bak bakalım," dedim ve bacaklarımı yataktan dışarı salladım.

"Ama sonra, sen yapmayınca... kendini kurtarmak için bile yapmayacağını anlayınca... belki de fazla alaycı olmanın mümkün olduğu aklımıza geldi. Herkesin bizim gibi düşünmediğini unutmak."

Ve bu aydınlanmayı dün yaşamış olamaz diye düşündüm, içim acıyordu. Başım dönüyordu, ağrıyordu. Sanki bir parçam oyulmuş ve soluk soluğa yerde bırakılmıştı. Çığlık atmak, bağırıp çağırmak istedim. bir şeyler fırlatmak. Ağlamak ve hiç durmamak istedim. Acıma sarılabilmek için onun gitmesini istedim.

"Birkaç sebep mi dedin?" Homurdandım.

"Evet. Sana bunu vermek isterdim, isterdik," dedi ve yılanbalığı derisine benzeyen ama muhtemelen öyle olmayan bir cüzdan çıkardı. Ve içinden bana bir şey uzattı.

Bir kağıt parçasıydı. Çizgili bir defter kâğıdı, eski bir iblis için biraz gösterişsiz görünüyordu ama umurumda değildi. Çünkü üzerinde bir sürü anlamsız karalama vardı.

"Nedir bu?" Yırtıp atmayı düşünerek sordum. "Karşı büyü."

Bir an boş boş baktım ve sonra ona baktım. Yüzümde ne olduğunu bilmiyorum ama o uzun süre yüzümü inceledi. Ve sonra hafifçe gülümsedi.

"Demek istediğim buydu. Unuttuğum şey buydu."

Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. "Neden ..." Boğazımı temizledim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Konsey, dünyayı değiştirecek bir güce talip olan birinin sadece arayışından değil, aynı zamanda kendi gücünden de bu kadar kolay vazgeçmesinin mümkün olmadığına inanıyor.

Hayat," dedi bana nazikçe. "Ve ona hiçbir faydası olmayacak yaratıklar için."

"O zaman ... bu gerçek." Ona tekrar baktım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.
yendi.

"Evet, bu gerçek. Eğer lanet sona ermeden onu bulabilirsen, kurtarabilirsin. Ama seni uyarıyorum, bu kolay olmayacak. Kullandığımız büyü özellikle senin gücünü engellemek için tasarlanmıştı. Ruh her birinden geçecek yılını sadece bir kez yaşadı ve bir daha asla yaşamadı. Daha sonra, aynı ana tekrar tekrar dönmek için yeteneklerinizi kullanabilirsiniz, ancak onu orada bulamayacaksınız."

Kağıdı tek yumruğumla kavradım ve kırıştığını duydum. "Ama . . . Bunu okuyamıyorum."

"Bu çok eski bir dil; bilen çok az kişi var. Neyse ki onlardan biri size eşlik etmekten memnuniyet duyuyor."

"Memnuniyet benim kullanacağım kelime değil," diye sert bir ses geldi. Tam da solar pleksusuma bir şey çarpmadan önce.

Bir sırt antasıydı. Elinde de aynısından bir tane vardı.

"Kahretsin."

Rosier, "Aynen yle hissediyorum," diye tısladı. "şimdi giyin. Zamanımız tükeniyor."

"Burada kıyafet var mı?" Talep ettim. "Evet-
"

"O zaman oraya vardığımızda giyineceğim. Ne zaman gidiyoruz?"

"1880. Ve umarım onu yakalarsınız.

Orada."

"Neden orası?"

"Lanet ilerledikçe daha da hızlanıyor, kızım! Barbar bir çağda bu tür insanlarla oyalanmak gibi bir niyetim yok-"

Evet, yle düşünmüştüm. Hâlâ konuşmayı seviyordu. Bu cehennem gibi olacaktı. Peki neden yüzümde bir gülümseme belirmişti?

Bir elimle büyüyü kavradım, çantamı sırtımdan attım ve Rosier'i yakaladım.

"Kapa eneni," dedim
ona. Ve yer
değiştirdim.

FROM *YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZAR

Karen Chance

AYI AVLAYIN

Cassandra Palmer kısa süre önce bir tanrıyı yendi, bunun bir kıza biraz zaman kazandıracağını düşünürsünüz. Ancak iş tanımınız Pythia -dünyanın baş kahini- olduğunda işler bu şekilde yürümüyor. Cassie gücünü öğrenmeye çalışırken, yaklaşan taç giyme törenine hazırlanırken ve esrarengiz seksi usta vampir Mircea ile ilişkisini çözmeye çalışırken her zamankinden daha meşguldür.

Ancak Cassie'nin Pythia olmasını istemeyen biri vardır ve taç giyme töreninin gerçekleşmemesi için annesine saldırmak da dahil olmak üzere her şeyi yapmaya hazırdır
Cassie daha doğmadan.

"Bayan Chance bir usta...
Bağlanmaya değer bir seri."
-Fresh Fiction

Kitap satılan her yerde mevcut ^o _p
enguen.corn'da

FROM *YORK TIMES* ÇOK SATAN YAZAR

Karen Chance

GECEYİ KUCAKLA

Cassandra Palmer dünyanın baş kahini olabilir ama hâlâ usta bir vampire sihirli bir şekilde bağlıdır. Sadece Codex Merlini adlı eski bir kitap Cassie'y i özgür kılacak büyüye sahiptir; ama kitabın sınırsız gücünü kullanmak dünyayı tehlikeye atabilir...

ŞAFAĞI GURURLANDIRIN

Doğüstü güç oyuncularının çoğu, bağımsız fikirli Cassandra Palmer'ı baş kahin olarak istemezler ve onu görmek için her şeyi yaparlar altı ayak altında.

Vampir Senatosu Cassie'yi destekler ama korumalarının bir bedeli vardır. Vampirler bile Cassie'yi hayatta tutmakta zorlanacaktır çünkü Pythia'nın gücünün kaynağı olan, kendine tanrı diyen Apollo, Cassie'ye büyük bir kin beslemektedir. Onu ve dünyayı kurtarmak için —Cassie yaratıcısıyla yüzleşmek zorunda kalacak...

Kitap satılan her yerde mevcut

enguen'de. Mısır.

P

DEĞİL OFb Times ve USA Today
çok satan yazar

Karen Chance

FURY'S KISS

Bir Geceyarısı Kızı Romanı

Dorina Basarab yarı insan, yarı vampir bir dhampirdir. Kontrol edilemeyen öfkelerle maruz kalan Dory, öfkesini öldürülmeyi hak eden ibislere ve vampirlere boşaltarak akıl sağlığını korumayı başarmıştır.

Dory, seksi usta vampir Louis-Cesare ile birlikte zombi vampirlerle, düşmüş meleklerle ve en çılgın bilim adamlarıyla yüzleşmek zorunda kalacak - eğer ölümcül bir kaçakçılık çetesinin dibine inmek ve bir şekilde hayatta kalmak istiyorsa...

"Karen Chance, Laurell K. Hamilton,
Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve
J. D. Robb'un yanında yerini alıyor."
-SF Revu

Kitap satılan her yerde mevcut

enguen. com'da

p

facebook.com/projectparanormalbooks

Can't get enough paranormal romance?

Letting us help you get the latest information
and connect with fellow fans?

"Like" Project Paranormal on Facebook!

- Participate in author chats
- Enter book giveaways
- Learn about the latest releases
- Get book recommendations
and more!

facebook.com/ProjectParanormalBooks

M883G1 011

VISIT PENGUIN.COM

Hakkında daha fazlasını arıyorum
okuduğun kitap?

Bulmak için yardıma ihtiyacınız var
Bir sonraki harika okuma?

Ziyaret etmek

PENGUIN.COM/WELCOME

bo"k önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

PENGUIN.COM/WELCOME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.